

ПЕТЪР ДЪНОВ-
УЧИТЕЛЯТ
ЛЕЧИТЕЛЯТ
ПРОРОКЪТ

ТОМ ВТОРИ

СТАРА ЗАГОРА
2008

ПЕТЪР ДЪНОВ -
УЧИТЕЛЯТ
ЛЕЧИТЕЛЯТ
ПРОРОКЪТ

ТОМ ВТОРИ

Стара Загора, 2008

ПЕТЪР ДЪНОВ: УЧИТЕЛЯТ, ЛЕЧИТЕЛЯТ, ПРОРОКЪТ

ТОМ ВТОРИ

Първо издание

Формат 16/70x100

Тираж 350 броя

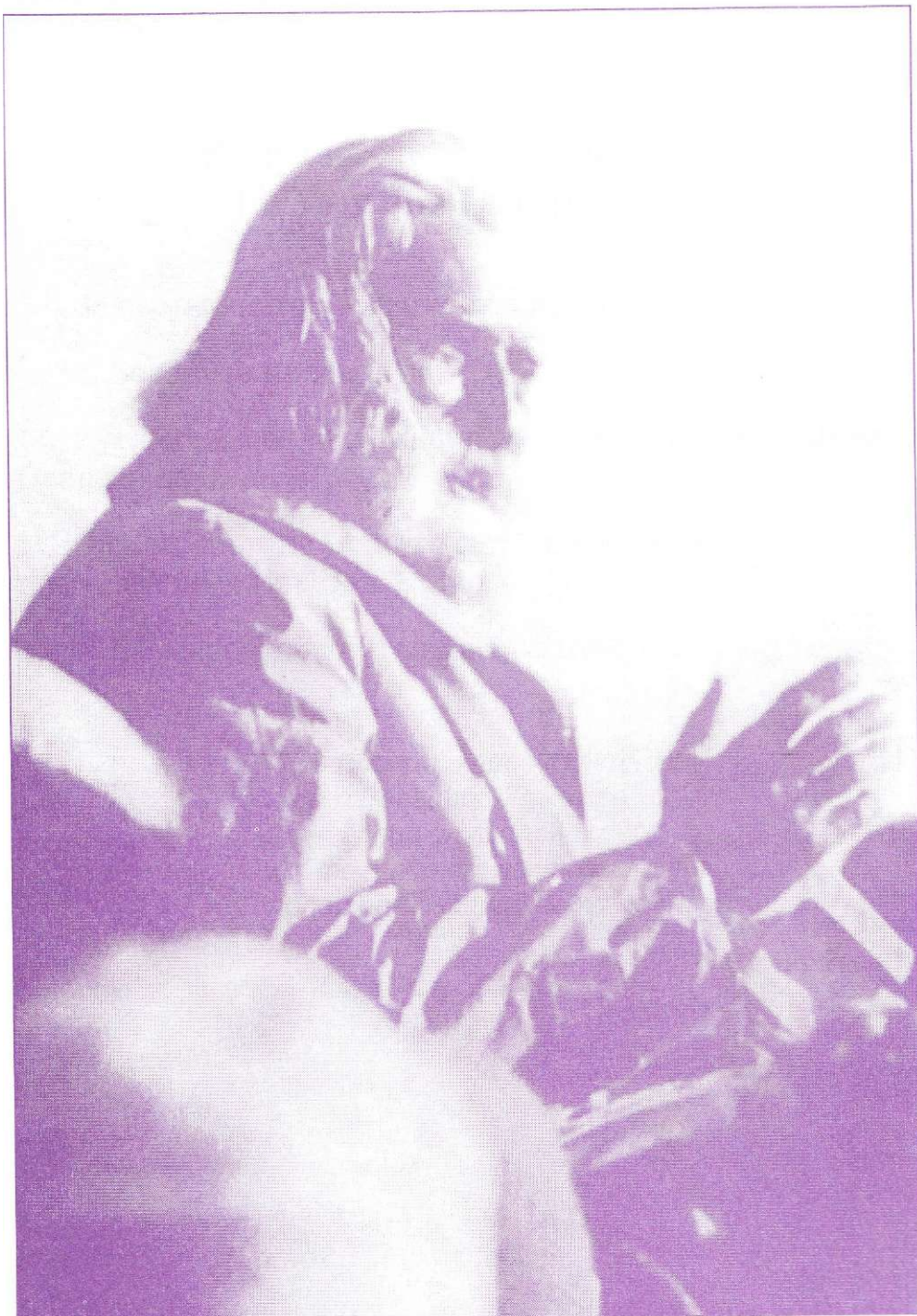
Художник на корицата Христо ТАНЕВ

Предпечатна подготовка и печат
"Литера принт" АД - Стара Загора
тел. 042/620133, e-mail: litera_print@abv.bg

Стара Загора, 2008 година

СДРУЖЕНИЕ "АЗЪТ НА БЪЛГАРИТЕ - ДЕН"

ISBN 978-954-487-081-2

ПЕТЪР ДЪНОВ:

Книга за живота и Учението на Учителя Петър Дънов

За съставянето на книгата са използвани:

1. Беседите на Учителя;
2. Необикновеният живот на Учителя Петър Дънов - Влад Пашов;
3. "Изгревът" на Бялото братство пее и свири, учи и живее - Вергилий Кръстев.
4. Всемирният Учител Беинса Дуно и Велико Търново

*С уважение и признателност
на д-р Вергилий Кръстев
за неговия епохален труд,
който ни бе от изключителна
полза при съставянето на тази книга!*

Издателите

Ясновидство.....	7	Радост и скръб.....	234
Предсказания.....	29	Истина.....	241
Лечителство и изцеления.....	39	Любов.....	244
Чудотворни изцеления.....	66	Гордост и смирение.....	255
Чудотворство.....	91	Страх и смелост.....	256
Възкресение.....	106	Младост и старост.....	260
Човеколюбив и помощ.....	108	Личен живот.....	266
Божествена закрила.....	114	Грешки и слабости.....	269
Да познаеш Господа.....	127	Тревоги.....	272
Бог.....	133	Гняв.....	275
- Познание за Бога.....	133	Обида.....	277
- Божият промисъл.....	136	Критика.....	278
- Волята Божия.....	138	Богатство.....	284
- Любов към Бога.....	141	Свобода.....	290
- Бог е любов.....	145	Красота.....	292
- Работа за Бога		Вяра.....	294
и отношение към него.....	147	Щастие.....	296
- Служба на Бога.....	151	Търпение.....	299
- Вяра в Бога.....	153	Благодарност.....	301
- Христос.....	153	Успех.....	306
Новото учение.....	155	Молитви и формули.....	311
Напътствия към учениците.....	161	Молитви от Учителя.....	330
Даване.....	169	Ограждане и защита.....	352
Отношение към природата.....	185	Задачи и упражнения.....	360
Законът на кармата.....	194	- Задача, дадена от Учителя.....	376
Закопи на мисълта.....	200	- Упражнения с музика.....	377
- Желания и чувства.....	207	- Песни от Учителя,	
- Мисълта за мира и войната.....	209	дадени с движения.....	377
- Силата на внушението.....	209	- Упражнения на планината.....	379
- Интуиция.....	211	- Слънце и упражнения.....	379
Силата на словото.....	212	- Упражнения за паметта.....	384
Себевладеене.....	216	- Упражнения	
Сила.....	218	за концентрация.....	385
Учене.....	220	- Лечение на болести.....	386
- Числа и букви.....	221	- Развиване на дарби	
Правила за живота.....	223	и добродетели.....	388
Възпитание на децата.....	225	- Физически упражнения.....	391
Добро и зло.....	228	Отвъден свят.....	398

ЯСНОВИДСТВО

Спомени на ученици

Присъствайки на братски молитвени събрания и беседи, в началото на мен ми правеше всичко голямо впечатление. Всичко за мен беше ново, хубаво, ясно, всичко излизаше като че ли от дълбочината на душата ми и внасяше обединение и разширение. При един случай у дома, наша близка стара сестра от Братството я помолих да ми даде една молитва, която ми харесваше много. Голяма изненада обаче беше за мен, когато тя ми отговори, че не може да ми даде молитвата, без да вземе разрешение от Учителя. По-късно аз поисках сам от Учителя да ми даде тази молитва, за което Той ме попита: "А коя молитва?" Аз казах, че не зная. Имаше много молитви и всяка молитва си имаше име, обаче аз не знаех това. Учителят ме запитва, не помня ли нещо от молитвата. А аз Му казах, че в момента нищо не си спомням. Зная само това, че молитвата ми хареса много и ми допадна на душата. Учителят се замисли и след това каза: "Кажки на сестрата да Ви даде "Молитвата за Царството." Голяма беше изненадата ми, когато после сестрата ми даде молитвата и видях, че Учителят ми даде точно тази молитва, която аз най-много бях харесал и че Той знаеше коя молитва искам, а аз не знаех това. За мен това беше истинско чудо и наистина беше съвсем необяснимо. Но това беше тогава, а сега вече на мен ми е всичко ясно и аз много добре разбирам смисъла и значението на този факт.

Тодор Божков

За Учителя нямаше скрито и покрито. Той знаеше за нашите нужди, за страданията, през които преминавахме. Понякога Той се доближаваше незабелязано до нас и ни помагаше. Помощта идваше по най-естествен начин. За Него всичко беше открито и животът на човека беше бяла хартия. Познаваше състоянията ни, от какво имахме нужда, знаеше за нашите грешки и заблуждения. Той едновременно присъстваше навсякъде в едно и също време. На Изгрева имахме безброй случаи, които се редуваха ден след ден. Спомням си, разказваше Милка Периклиева, че една вечер се случило така, че нямало какво да вечеря, а нямала и пари. По едно време се сеца, че може да отиде неканена някъде на гости и все ще я нагостят с нещо, но си казал, че това е обикновена хитрост и тук на "Изгрева" не върви такава дребна хитрост. Тук гладните бяха много и ние бяхме непрекъснато в оскъдица. Ето защо тя решила, че вместо да напълни корема си с храна, изпросена по този начин, по-добре да вземе беседа и да я прочете. По този начин ще се напълни отвътре с духовна храна и гладният корем няма да я гложди. Взима книгата, зачита се, но ето - на вратата се почуква, влиза една сестра и носи хубави, големи черешки и прясна питка. Казва й: "Учителят ме изпрати при тебе да ти донеса черешки и тази питка да си хапнеш, защото каза, че най-доброто състояние на ученика е, когато освен духовна храна, поеме и хубави черешки и една малка питка". Милка не може да повярва, че не изминават минути, откакто е решила да се нахрани с духовна храна от Словото на Учителя и да превъзмогне глад-

ния концерт, който идва от стомаха ѝ, и ето, пред нея стои сестрата с подноса, изпратен от Учителя, и с Неговото пожелание. Тя благодарил мислено на Господа и на Учителя, хапнала и сладко задрямала. На сутринта отива и благодари на Учителя. Казва Му: "Учителю, няма по-добро състояние на ученика от това да изпита пълно съзвучие между духовната и физическата храна". Учителят се усмихва: "Ето, виждаш ли как хармонията е безгранична и безконечна, когато се движи и създава от Духа на Битието".

Мария Тодорова

Обичах от дете музиката. На Изгрева дойдох с намерение да намеря условия да уча музика. Мина известно време, не се нарежда. Колкото не се нарежда, толкова копнежът ми се усилва. Най-после така се стекоха обстоятелствата, че съзрях изгледи за следване. Ще работя и ще уча. Ще ми помага и брат ми Гради. Срокът за записване изтича, последният ден е, аз трябва да внеса таксата, а нямам пари. Брат ми беше в провинцията и не успя да се завърне до този ден, както ми беше обещал. Потърсих от приятели, от този, от онзи - нямат. Утре, в друг ден, по-нататък може да се намерят пари, но днес няма. Притесних се силно. Най-после, кой знае как, ми хрумна мисълта да поискам от Учителя. Като си дойде брат ми, ще Му ги върна. Макар и със стеснение, закрачих бързо, бързо към Него. Изкачих се по стълбата, почуках. Учителят веднага отвори, сякаш е бил до вратата. В ръката си държеше един бял плик. Преди да Му кажа и дума, Той ми подаде плика с думите: "Услужете си, рекох, и ги върнете. Тези пари не са Мои, те са дадени за Господа." Аз останах слисан. "Благодаря, Учителю, много благодаря, разбира се, ще ги върна веднага, щом дойде брат ми." Отворих плика. Сумата беше точно толкова, колкото ми беше нужна, нито стотинка повече или по-малко. Изумен и зарадван, аз благодарих още веднъж и литнах към академията.

Атанас Минчев

След свършването на събора през 1927 г. реших да си отивам, но нямах пари за пътни по влака. Мина ми мисълта да поискам заем от брат Тодор Стоименов. Когато тръгнах към дома му, срещнах Учителя. На никого не бях казала къде отивам и защо. Тогава Учителят ме спря и ми даде един плик, който съдържаше точната сума за билета по влака. Така се върнах читава и здрава с плика.

Иринка Славова

Учителят знае нашите нужди и ни отговаря навреме, като ни помага пряко или чрез друго лице.

Непосредствено след Европейската война брат Пеню Ганев е бил войник в град Скопие, където по същото време са били и Боян Боев и Георги Куртев от Айтос. Брат Пеню го пуснали в годишен отпуск. Пътувал с влак, после влакът се бил развалил, пътувал с каруца, след това пеша. Пристигнал в София, минал през града и си купил книги. Избирал ги да бъдат интересни

и да отговарят на неговия вътрешен интерес. Вързал ги в един вързоп, опаковал ги добре, за да не се мокрят и да не се цапат по време на пътя. Отива при Учителя на ул. "Опълченска" 66. След кратък разговор Учителят му казал: "Братът е купил много хубави книги". И му посочил с пръст завързания и опакован пакет. Учителят погледнал пакета и започнал да му изброява едно след друго заглавията на всички закупени книги от Пеню, които са били опаковани във вързопа с военно платнище, което не пропуска нито дъжд, нито влага, а да не говорим, че може да пропусне човешки поглед. Пеню стоял изумен, а вързопът е опакован и стои до стената неразвързан. Учителят се усмихнал: "Бог вижда навсякъде малките неща. Малките неща са за човеците, а големите неща са за Боговете."

Мария Тодорова

Брат Симеон Марков от Русе е на фронта в окопите на първа бойна линия. Сънува сън, че идва при него човек и му казва: "След три дни ще бъдеш в София. Като отидеш там, ще ме потърсиш на тази улица и на този номер." Събужда се братът и се чуди, как ще отиде в София от фронта? Е, това е сън...

Но на другия ден го раняват и го изпращат в София в болницата. Като оздравява, спомня си за съня. Той си е записал улицата и номера. Тръгва да ги търси, намира къщата, влиза вътре и вижда Учителя - човекът от съня. Учителят го приема и го пита: "Как се казваш?" Брат Симеон мълчи, не отговаря. Казва си: "Ако е човекът от съня, ще знае името ми." Симеон мълчи и Учителят мълчи. След малко Учителят се обръща към него и казва: "Симеоне, Симеоне!". Симеон Му целува ръка. Оттогава става наш приятел, неговите четирима братя също. На тяхното стопанство в Русе през 1923 г. направихме опит за братска комуна. Това бе втората комуна и вторият опит на младежите от Школата.

Борис Николов

В семейството си Методи Шивачев бил последното дете. Той бил най-хилавото дете и са смятали, че ще залинее и ще почине и затова много-много не са му обръщали внимание.

Като гимназист той е научил за теософското учение и решил да посещава събранията на Софроний Ников. Всички посетители идвали официално облечени, на входа стоял пазач и там имало кутия, в която пускали по една монета - това е бил входа и таксата за събранието. Но Методи не е имал пари, завъртял се и пазачът не го пуснал. Тогава той е бил беден ученик, върнал се обратно и бил много обиден. Споделил с един свой приятел за огорчението си и той му казал, че имало друг човек, при който се събирали много хора и там не е нужно да имаш пари, за да влезеш и да слушаш. Методи отишъл на посоченото място, седнал и слушал. Казал си: "Това е, което търся". Когато влизал, си казал, че ако не го приемат, той ще се откаже изобщо да се занимава с духовни науки.

Като свършила беседата, Методи се приближил към онзи, който проповядвал. В това време Учителят му протегнал ръка и казал: "Здравей, Методи". Методи подскочил от изненада, понеже не бил познат никому.

Мария Тодорова

Пред братския салон на Изгрева се тълпяха хора, дошли да чуят Словото на Учителя. Салонът бе препълнен. Пристигна Учителят. Изпяха се няколко песни и беседата започна, както винаги върху стих от Евангелието. До известно време Словото течеше бавно и със спокоен тон. Продължаваха да прииждат нови слушатели, някои от които, току-що дошли, бързаха да си вадят бележници и да си вземат бележки от беседата. Отведнъж Учителят стана строг. Обърна се към едно лице от публиката и каза: "Някои са дошли да слушат беседа, но като не разбират смисъла, изопачават думите ми. Но те нека добре знаят, че аз съм най-големият детектив на земята, изпратен от Небето, и съдбата на българския народ зависи от това какъв доклад ще дам аз за него. Това добре да се разбере. Разбирате ли?" След тези думи Учителят погледна в друга посока и продължи беседата си със спокоен тон.

По всичко личеше, че Учителят в дадения случай говореше не на всички, а само на ония лица, които бяха дошли със специална задача и съзнателно да изопачават думите му, за да го уязвят. Той тях предупреждаваше. Ясно бе, че за Учителя нямаше нищо скрито. Той четеше мислите и своевременно отговаряше на въпросите или предупреждаваше, според случая.

Георги Събев

В салона един страничен посетител дошъл от любопитство, за да чуе какво говори Дънов. Като слушал, понеже дошъл от любопитство, нищо не разбирал и говорът на Учителя му изглеждал обикновена попщина. Така навремето свещениците говореха едно, а вършеха друго и това се казваше попщина. Идва до това заключение и си казва мислено: "Ама какъв шарлатанин е този Дънов". Само след секунди Учителят спира беседата си, поглежда го право в очите и казва: "Аз не съм шарлатанин, но отговарям на въпросите на присъстващите, а че въпросите им са необикновени, то се дължи на тях, а че моите отговори са също необикновени, то се дължи, че за всеки човек има различно лекарство и лекарството е, което аз давам, но всяко лекарство е горчиво". Този любопитен, дошъл на Изгрева, направо се стресна, ние го изгледахме, получи някакъв укор от нас и той полека-полека излезна навън. Беседата свърши, той изчака да излезем от салона, разказа ни какво е мислил за Учителя и някой го посъветва да отиде и да се извини. Той отиде, изчака реда си и се извини. Учителят му каза: "Ти не дойде от само себе си. Тези, които те доведоха, те влезнаха в тебе и това са онези духове, които воюват срещу Мене. Ето, имаш една опитност и имаш опрощение и от Мен". Учителят му подава десницата си и той я целува.

Мария Тодорова

Една жена от провинцията, която била слушала за Учителя да се говорят много неща, отишла в София и оттам на Изгрева. Било неделен ден и слушала беседа. Слушала как Учителят говори, при което засяга разни въпроси, но тъй като нищо не разбрала, си рекла полугласно: "Шарлатанин!"

"Не, аз не съм шарлатанин", казал Учителят. "Аз уча хората как да живеят. Какво съм виновен аз, че те не ме разбират? Вината ми е, че аз съм първото цвете на духовната пролет на човечеството."

Георги Събев

Това ми го разказа една сестра - името ѝ няма да кажа.

Тя отивала на беседите тогава, когато на душата ѝ било тежко, когато нямала друга радост. Наистина, както това ставаше с всички нас, след беседата тя чувствала радост, която не могла да се сравни с нищо друго на света.

Тоя ден тя била много умъчнена. Тежка мъка тежала на душата ѝ. Около нея изглеждало непрогледно тъмно. Тя слушала с радост думите на Учителя и току я налегнал един въпрос, който тя сама чувствала и отправя към Учителя: "Ние поне сме греховни, правила сме и правим грешки, заради които си получаваме нашите наказания - страдаме. Ами Ти, който си съвършен и безгрешен, каква сила те принуди да дойдеш на тоя грешен свят и да страдаш заедно с нас? Твоите страдания от какво са заслужени?"

Тя сподели с мен: "Като отправях тоя въпрос към Учителя, аз Го гледах право в очите. Погледна ме и Той и ми проговори ясно, като че беше до мене:

- Питате: Защо съм дошъл на тая грешна земя? Дойдох заради вас! Дойдох да ви донеса светлина. Дойдох да ви помогна да не ходите в тъмнина. Ето за това съм дошъл на тоя свят!

Стори ми се, като че в салона стана светло, че бремето излиза от плещите ми, стана ми весело, радостно, като че не съм имала никаква болка, никакво страдание.

Нямаше никакво съмнение, че Той беше доловил мисълта ми и ми беше отговорил ясно, категорично и напълно разбрано."

Невена Неделчева

Мара Халачева прекарваше цяла зима във Варна, а хазайката ми пък отиваше през лятото в София.

Хазайката вероятно е разказала на Мара Халачева за моите убеждения, защото между разговора Мара Халачева започна да разказва за съпруга си. Ще се помъча да предам думите ѝ дословно: "Много добър беше моят съпруг, г-жа Стойкова, но само едно му беше лошото. Вместо да ме води неделен ден в Борисовата градина на езерото, на ресторант, той ме водеше в 10 часа на Изгрева да слушам беседи. Пък на мен не ми беше приятно. Един ден в събота вечерта се бяха събрали у дома седем души професори от различни специалности на разговор. Между другото, един от професорите се обади: "Абе,

този Дънов привлече цялата ни студентска младеж. Не може така. Трябва да направим нещо". Мислили, мислили и решили всеки от тях да си намисли по някой въпрос, но доста труден и на другия ден - неделя да отидат на Изгрева и след като Дънов свърши беседата, да му зададат по един въпрос и да го сложат на тясно. Така младежите ще се разочароват и ще се отделият.

На другия ден точно в 10 ч. били пред салона на Изгрева, но какво било учудването им, когато салонът бил толкова препълнен, пред вратата събран народ и те няма как да влязат. По прозорците (били седем на брой) били накачулени младежи.

По едно време от вратата излязли две сестри и хората направили шпалир. Изглежда са ги познали. Сестрите отишли при професорите и ги поканили да влязат. Още повече се учудили, като видели, че салонът бил претъпкан, а около катедрата имало седем празни стола. Сестрите ги поканили да седнат. Учителят бил вече на катедрата. Беседата започнала, като Учителят най-изчерпателно отговорил на първия въпрос, после на втория, третия и т.н. до седмия въпрос. Отговорите били не само изчерпателни - Учителят говорил на такъв висок стил, че професорите само се споглеждали.

Учителят свършил беседата и запитал публиката: "Има ли някой да зададе въпрос или да не е разбрал нещо?" Всички мълчали. Мълчали и професорите с наведени глави. Учителят почакал, почакал и се обърнал към професорите: "Е, господа професори, нали снощи, когато се бяхте събрали в дома на проф. Халачев казахте, че съм привлякъл цялата студентска младеж и решихте всеки от вас да ми зададе по един труден въпрос, за да ме поставите натясно, та да разочаровате студентската младеж. Ето, аз съм готов да отговоря, чакам".

Професорите навели глави, мълчали. Учителят почакал, почакал и дал знак да изпее една, две песни и да направят молитва. После хората се разотиили.

Люба Стойкова

Беше коледна ваканция. Дойдох да я прекарам в София. Гостувах у леля си в града и само за клас оставах у сестра Динова.

Бях си набелязала на едно листче няколко въпроса да питам Учителя. Така ме беше посъветвал Той в едно по-раншно посещение при Него: "Отбелязвайте си, рекох, на едно листче в село въпросите, които ви интересуват, та като дойдете при мене да не ги забравите."

Отивам един ден при Него да Го питам, ще ме приеме ли. Отложи този ден за някой друг, че сега бил зает. Отивам друг ден - пак зает. Отивам трети ден - пак не се нарежда. Казва: "Елате утре". Това е последният ден. Отивам сутринта на Изгрева, Той отишъл с една малка група на Витоша. Останах да Го чакам да се върнат. Чаках Го до вечерта. Цял ден сновах от салон в салон, от двора до сестра Динова. Стискам листчето и чакам. А студ 22 градуса под нулата. Вечерта се върнаха премръзнали, изморени. Нямахме тогава превозни средства. Косата Му, брадата Му, веждите Му, целите заскрежени.

Дожаля ми и досрамя ме да Го безпокоя. Останах да пренощувам у сестра Динова, защото на другия ден, петък - имахме клас. От класа трябваше право да бързам за гарата. Нямаше възможност да ме приеме и сутринта.

Цялата нощ не можах да заспя от мисъл и мъка защо не ме прие Учителят - в какво съм се провинила, какво съм съгрешила. Ровя, търся, анализирам себе си цяла нощ. На сутринта отивам на беседата и сядам най-отзад до прозорците и до вратата близо, свита, подтисната от безсъние и от мисълта защо Учителят не ме прие цяла ваканция. Това се случваше за пръв път.

Учителят дойде и започна да говори. Аз съм се навела, нито Го гледам, нито дори Го слушам какво говори. По едно време чувам, долавям нещичко, с което ми се изяснява първия от написаните на листчето въпроси. Понадигнах главата си. След малко чувам отговор на втория въпрос, на третия, на четвъртия, петия... до последния. Как и кога ги видя и ги подреди последователно в лекцията си? Сякаш цялата лекция беше построена върху тези мои седем въпроса. Аз обаче имах отговорите, олекна ми на душата, изправих се бодро. И като свърши лекцията устрех се към Него да се сбогувам, да Му благодаря и да Му кажа, че ми е отговорил на въпросите. Като приближих, Той пръв ме посрещна с думите: "Аз ви отговорих на въпросите в лекцията." - "Благодаря, Учителю, разбрах." Целунах Му ръката и като птичка изхвъркнах из вратата радостна, че имах такава опитност, заради която бях лишена от прием. Съжалявам, че не съм запазила нито въпросите, нито отговорите и съм ги абсолютно забравила. Аз се радвах на красивата опитност и нея съм запомнила и всичко друго съм забравила. То беше много отдавна. Може би в годините 1929, 1930, 1931. Помня само, че беше петък, последният ден на коледната ваканция, която беше продължена до 20-21 януари, поради големия студ.

Наталия Накова

Едно преживяване на брат Крюгер: "Веднъж бях в София на Изгрева. Беше Нова година. По този случай имаше братска вечеря и преди полунощ, Учителят каза всеки да си направи тайна молитва, да си помисли какво желае да постигне през идващата година. Аз като си направих тайна молитва, пожелах през тази година да позная и опитам Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина. След молитвата Учителят се качи на катедрата и започна беседа. Още в началото, обърна погледа си към мене, гледаше ме право в очите и взорът му излъчваше светлина, която ме проникна. Каза на всеослушание: "Някой искат да познаят Божията Любов, Мъдрост и Истина, но това е голяма работа. За да опита някой Божията Любов, Мъдрост и Истина, той трябва да е готов да пожертва всичко."

Влад Пашов

Бях седнала в салона. Събирахме се за беседа. Трябваше естествено да изпълним салона с добри, чисти и красиви мисли. Вместо това, моята мисъл се отправи с негодувание към един от братята, който в този момент влизаше

в салона и чийто начин на разбиране и прилагане на Учението в своя живот смятах, че излагат пред външния свят и Учението и Учителя. Мисълта, която мина, беше: "Тези глупци! Тези идиоти! Само излагат Учителя и отблъскват външния свят от Учението!"

През това време Учителят беше горе в стаята си. Той слизаше в салона точно в 5 часа. За точността Той казваше: "Нито минута по-рано, нито минута по-късно." В 5 часа Той влезна. Пяхме, казахме молитвата, седнахме, седна и Учителят. Той отвори Библията, изгледа ни бавно, бавно от единия край на салона до другия и започна беседата с думите: " Тези глупци! Тези идиоти! Не се говори така!"

При тези думи Той поклати леко неодобрително главата си. Тонът му беше сериозен, почти строг, но без да бъде сърдит. Това обаче ми стигаше да потъна в земята от срам и да си взема веднъж завинаги урок от думите Му. Естествено, аз бях единствената в салона, която разбра защо Учителят почна тъй странно беседата си с тези думи.

Мария Райчева

Сега ще ви разкажа един случай за цената на българското съзнание. По време на Европейската война Учителят даде няколко съвета, които не бяха спазени и пророкува неща, които ще се сбъднат, ако не се вземат предвид Неговите съвети, за което цар Фердинанд интернира Учителя във Варна. Тогава Учителят ежедневно Го посещаваха приятелите от Варна и за Него се разчу наоколо, че бил пророк, че бил ясновидец и още такива неща, които се харесват на хората. Няколко младежи от местната гимназия чули, че Учителят гледа на ръка, че разбира от хиромантия и решили да отидат и на тях да погледа на ръцете. Но се уговорили, че ако ги излъже и започне да говори разни небивалици, то да го набият. А между тях е бил и Елиезер Коен. Онзи, който дойде по време на Школата, беше толкова активен, целуна хиляди пъти ръката на Учителя, написа десетки статии в списание "Житно зърно" и беше вещ по различни духовни въпроси. Но след като си замина Учителят, се обяви срещу Него и срещу Братството. Това не го разказвам случайно, защото искам да ви покажа финала на тази личност. Тогава, като младежи, те отишли при Учителя, за да им гледа на ръка, но Той ги посрещнал, засмял се и им казал: "Значи вие идвате да ви гледам на ръка, но сте се уговорили, че ако не ви кажа истината, ще ми турите един бой, за да ми дойде акълът в главата". Те се сепнали, изненадани от това, че Учителят вече знае за техния план. Тогава Учителят се обърна към всеки един от тримата и поотделно започнал да им говори за техните дарби. На двамата от тях казал, че те не са за училище, че си губят само времето, защото накрая ще ги скъсат, защото са слаби в учението и ще напуснат училището, затова по-добре да се насочат към някой занаят. За нашия Елиезер Коен казал, че той не само ще завърши с отличие училище, но ще завърши факултет, ще защити докторат, но най-главният докторат, който трябва да защити, иде след това и трябва да внимава как ще го защити.

Така и станало - онези били скъсани, напуснали училище, усвоили занаяти и така си изкарвали хляба, а нашият Елиезер Коен завърши факултет, защити дисертация, дойде време да защитава присъствието си в Школата и той накрая се обяви срещу Учителя, срещу Учението му и срещу школата. След няколко месеца той почина от рак на черния дроб. Ето ви пример за бурените и плевелите в Божията нива.

Мария Тодорова

Брат Панталей е от Панагюрище и е бил ученик на брат Боян Боев, когато е бил учител в същия град. И други ученици на брат Боян дойдоха в София и в Братството. Понеже Панталей е дърводелец, започват да си строят бараки, уж за временно ползване, то в последствие си останаха за дълги години на "Изгрева". Тъй като е дърводелец, е бил повикан да участва при построяването на Изгрева. Почти всеки ден Учителят е идвал Да гледа как майсторите строят бараките и е бил винаги с много добро разположение и разговарял с тях. Панталей ми разказваше: "Аз се стеснявах от Учителя да бъда по-близо до Него, да разговарям с Него, предостатъчно ми бяха беседите, които слушах в салона. Но един ден след продължително посещение на Учителя при изграждането на бараките, аз се поосвободих. Той така, както беше много разположен, Му казвам: "Учителю, имам намерение да сменя професията си." Учителят стана сериозен, строг и ми каза: "Христос беше дърводелец. Ти какво искаш да станеш?" Така аз възлюбих професията и през целия живот с голяма любов работя дърводелската работа."

Разбира се, не е без значение да кажа какво му се е случило, когато е работил на Изгрева. Ядяло му се сладко, но не е споделил с никого това свое желание. Следващия ден Учителят държи буркан в едната ръка и супена лъжица в другата и му дава знак с ръката да отиде при Него, пред салона. Учителят усмихнат, с голямо разположение, му казва: "Вземи буркана, ето ти и лъжица." Освен че се засрамил, защото е мислил за сладко миналия ден, но с никого не бил споделил това, но и драго му било, едно смесено състояние на чувствата му. Изял сладкото с удоволствие и продължил работата си.

Нестор Илиев

Приятелка на сестра Димитринка от Изгрева през една лятна ваканция отишла на Изгрева. Сестрата тайно страдала от индиферентността ѝ към Учението на Учителя. Ето защо много ѝ се искало да я запознае с Учителя. Намерила подходящ момент и им уредила среща. На уречения ден и час те се срещнали. Учителят я приел на разговор. Но тъй като тя не проявила никакъв интерес, Учителят ѝ задал още няколко въпроса и срещата свършила. На излизане тя видяла на масата, зад паравана, три хубави круши и тайно ги пожелала. Сестрата я чакала навън и те се отправили към дома. В това време Учителят праща брат Ради с трите круши, за да ги предаде на учителката, която току-що била при него. Настига ги при жилището и ѝ дава крушите.

Тогава тя възкликнала от изненада: "Димитринке, твоят Учител не бил обикновен човек. Той чете мислите на хората. Аз на излизане от приемната видях тия хубави круши и си ги пожелах. Казах на себе си, че ако и аз ям такива круши, и аз ставам Учител. Сега разбрах, че за Него няма нищо скрито. Той всичко вижда. Всичко разбира и всичко знае. Той е велик като Христа."

Георги Събев

"През 1926 г. съборът стана в София. Учителят предприе екскурзия с Братството до Мусала. Аз бях в София с брат си Марин и работехме с конетите и каруцата. Поради голямото наводнение каруцарите бедстваха и бяхме доста задлъжнели. Марин реши да отиде с групата на Мусала. Обадох се на Учителя, че искам и аз да тръгна с тях. Той ми нареди: "Не, ти няма да дойдеш с нас! Ти трябва да останеш тук!" След малко поднових молбата си, но Учителят повтори: "Не, ти трябва да останеш тук!" Опитах трети път, а Той ми рече: "Ти ще останеш да пазиш квартирата на "Опълченска" 66". Когато за четвърти път отидох да Го питам, внезапно ме заболя десният крак и ми се поду ходилото. Учителят извади един галош и ми го даде. Махнах обувката, превързах крака и обух галоша. Автобусът с групата замина, а аз останах в София да вардя квартирата. През нощта сънувах някаква силна гръмотевица и се събудих, но разбрах, че не било гръм, а някой силно чукаше на пътната врата. Станах, отворих и гледам нашето чираче - чука на вратата и вика: "Бай Петре, конете се отвързали, отишли в една нива и я огазили! Стопанинът ги хванал и ги закарал у тях. Ако не отидеш до обяд да ги откупиш, ще ги продадат на търг." Аз веднага се облякох и тръгнах, а кракът вече не ме болеше. Чирачето ни Бончо ме заведе при човека. Конете бяха вързани в двора му и не бяха яли цяла нощ. Поиска ми 3000 лева, но аз успях да го склоня за 500 да освободи конете. Тогава разбрах защо Учителят настояваше да остана в София. Той беше подействал да не загубя конете си.

Петър Камбуров

Десет месеца прекарахме в Мърчаево като едно голямо семейство. Ходехме на Витоша, на хижа Острец, обикаляли сме местността и сме оставали да преспим там по една-две нощи. За това място Учителят казваше, че има голямо духовно посещение.

Ходехме на минералния извор в Рударци, минавахме през горичката над извора и там сядахме на почивка. Имаше два бука големи, там сядаше Учителят и ни говореше за извора, за дърветата, за природата, за всичко, което ни обкръжаваше. Идвахме на извора да си правим бани, перяхме се там и си носехме вода за пиене. Учителят ми беше подарил един златен пръстен с чуден камък и като гледаш в камъка, виждаш чуден пейзаж. Един ден като съм прала дрехите на рударския извор, ми е паднал камъкът от пръстена във водата без да забележа. Връщам се в Мърчаево и виждам, че ми няма камъка на пръстена. Умъчнена, отивам при Учителя и Му казвам как съм загубила камъка на пръстена. Той се съсредоточи: "Иди на извора утре по-рано, погледни

във водата и ще го видиш". Аз станах сутринта, отивам на извора и гледам във водата, а тя беше много бистра и го видях. Бръкнах с ръка и си го взех. Радостна се прибрах, съобщих Му новината и тогава ми каза: "Не пери повече с него! Пази го! Това е един светъл дух, вграден в камъка. Това е скъпоценен камък". Този подарък от Учителя го запазих, а на вас разказвам историята на скъпоценния камък.

Юрданка Жекова

Ще ви разкажа един случай. В началото на века Учителят е пътувал от село на село, от град на град и правел своите френологически изследвания, измервал е главите на българите, проверявал е техните възможности и качества и е вършел Своята работа, за която ние днес едва можем да се догаждаме. Една година Той е бил в село Койнаре, Белослатинско, при един свой почитател, преспал там и на следващия ден излезнал по улицата да се разходи. По едно време отпред се задава свещеникът на селото. Учителят го поздравил, заприказвал се с него и му казал: "Отче, не ми изглеждаш добре. Много си умислен". Дядо поп го изгледал и му отговорил: "Остави се, да знаеш каква беля ме сполетя. Имах една хилядолевова банкнота, като че ли в дън земя потъна. Сложих я някъде да я скрия от жена ми и децата, а сега разбрах, че съм я скрил от себе си. Три дена нито мога да спя, нито мога да ям". А по онова време една банкнота от хиляда лева беше много голяма пара. Учителят се усмихнал и му казал: "Недей да се кориш, отиди си у дома и на твоята маса има една дебела Библия и на страница 867 ще намериш твоята банкнота". Дядо поп тичешком отива в стаята, отваря Библията и намира въпросната банкнота. Целунал банкнотата, целунал и страницата на Библията, пък решил да прочете какво е целунал на тази страница. За негово най-голямо учудване това е била книга на пророка Осия, глава 10, стих 1. "Израил е лоза, която се разпростира и дава обилно плод за себе си. Според множеството на плодовете си, умножи олтарите. Според хубостта на земята си, хубави направи истуканите". Замисля се дядо поп на онова, което е прочел и си казал: "Ето Израил е наистина голяма лоза и разпростира лозинките си навсякъде, ето и аз съм Божий служител, ама и този, дето ме срещна и той е клонче от голямата лоза на Израил". А духовният Израил това е държавата на Йехова, държавата на Духа Господен. В Писанието има един израз: "Блажен онзи народ, чийто Господ е Бог". Ето в тези времена се виждаше духовният Израил и неговият господар, който бе Господ на Силите и Бог на Боговете.

Мария Тодорова

Беше пролет. Овощните дървета бяха накичени и пременени със своята най-хубава бяла премяна, когато един файтон спря пред дома на Боздуганови в Шумен, от който слезе Учителят. Вестта, че Учителят е пристигнал, се разнесе бързо между нашите приятели. Научи се и сестра Радева и взе да се приготвява, за да отиде и да Го поздрави, като знаеше, че все ще научи нещо ново и поучително. Да, Учителят беше жива книга. Само да можеш да

четеш и да разбираш. Сестра Радева не искала да отиде при Учителя с празни ръце, ето защо слязла в мазето, за да вземе някое бурканче със сладко. Посегнала да вземе едно, но то ѝ се видяло голямо и се поколебала, но после пак него взела и Му го занесла. Като Му го дала, Учителят ѝ благодарил и казал: "Ти, сестра, като го вземаше, ти се досвидя." Сестрата, като чула това, изчервила се от срам и нищо не казала. Когато вземала бурканчето, никой нямало при нея и тя на никого не бе казала, Учителят отгде знаеше? Това тя само бе го помислила.

Разказала сестра Радева на Ал. Петров

Учителят изпращаше на брат Георги Куртев в Айтос по две-три дамаджани, които да напълнят с вода от Чортленския извор. Изпращаха от София празна дамаджана и я връщаха пълна по железницата. Веднъж брат Георги Куртев бил много зает и дал дамаджаната на брат Слави Иванов, който бил съсед на брат Георги Куртев, да напълни дамаджаната. Но водата не течала, а капела като сълза. Омръзнало на брат Слави да се бави толкова много и отишъл на минералната баня, налял от водата, занесъл дамаджаната на гарата и я предал във фургона за София. Учителят получил дамаджаната чрез някой брат, който отивал на гарата за тая работа. Обаче не минали десет - петнадесет дни и брат Куртев получава от Учителя писмо, в което пише: "Георге, когато ще Ми изпращаш вода, искам лично ти да ми я наливаш". Брат Куртев си казал: "Какво ли е станало сега?" и извикал брат Слави. "Я ми кажи, какво стана с водата? Не сме се виждали, не си ми казал." И брат Слави, хъка-мъка, си казал. Видяло му се пълненето на дамаджаната с чортленска вода много бавно и напълнил дамаджаната с вода от минералната баня.

Гради Минчев

Имаше един хиромант, който обикаляше из България, гледеше на хората на ръце и с това се препитаваше. Идва и при Учителя. Учителят ни разправяше после: "Не обичам да казвам на хората какво виждам, но този път направих изключение. Казвам на хироманта: "Тази сутрин ти си бил при един лекар. Но лекарят не е бил вкъщи. Жена му ти казала: Ей сега излезе. Оттам отиде в една млекарница, но не си купи мляко, а извади нещо от джоба си и яде от него. След това дойде при Мене." Хиромантът казва после на приятелите: "Сега вече вярвам в Учителя! Прочете ме като книга на светло."

На Изгрева бе пълно с хироманти. Всеки пророкува и никой не улучва. Питат Учителя защо не улучват. "Истинският хиромант гледа с други очи, а не с физическите. Под физическите линии има други линии. Той гледа с духовните си очи. И по тях чете. Но трябва да знае тази писменост."

Борис Николов

Един случай разказва сестра В. И.: "През време на войната след 9.ІХ.

моят син замина за фронта и дълго време не се обаждаше. Аз отидох при Учителя и Му разправих, че момчето ми е на фронта и от дълго време нямам никакво съобщение от него. Попитах го какво е станало със сина ми. Учителят се наведе към земята и започна да чертае някаква окръжност, писа нещо, а после вдигна глава и ми каза: "Като си отидеш къщи, момчето ти ще бъде там." Аз се зачудих, но повярвах на думите и Му благодарих. Взех си сбогом и се запътих към дома. Когато стигнах, действително намерих момчето си там, току-що беше пристигнало и баща му поливаше да се умие. Значи Учителят е видял, че момчето си е дошло и ми го събщи.

Влад Пашов

Още преди войната от 1938 г. всички мъже у нас минаха запасно военно обучение. През 1941 г. получих повиквателна бележка да се явя на преглед, за да ме вземат запас. Тръгвайки от Изгрева, където живеех, не се обадох никому, нито даже и на Учителя. Из пътя срещнах една наша сестра - Йорданка Жекова. Казах ѝ за моята повиквателна. Тя малко разтревожена отива на Изгрева и казва на Учителя за моя случай. Учителят спокойно я изслушал, усмихнал се и казал: "Николай няма да отиде сега запас, ще го върнат". Наистина, когато се явих пред военната комисия, останах изненадан от резултата на прегледа. Бях напълно здрав. Не знам защо, членовете на комисията ме гледаха, въртяха ме насам-натам и най-последно отсякоха: "Върви си, свободен си". Защо ме върнаха, не разбрах. Всички, които бяха дошли, ги взеха, а само мен върнаха.

Николай Дойнов

Редовно посещавах беседите на Учителя, макар и да живеех в Самоков.

Веднъж, изтерзана от своята голяма мъчнотия, търся Учителя на Изгрева. Това беше през бомбардировките в София и блокадите.

Казаха ми, че бил в Мърчаево. Обзета цяла от тежкото си и непоносимо страдание, не се спирам пред нищо - куршуми свистят наляво-надясно, аз вървя направо, напред, устремена към целта - да видя непременно Учителя!

Тогава Учителят казал на сестрите: "Една сестра пристига при нас много развълнувана, излезте да я посрещнете!". Те излизат и ме посрещат.

Вече съм при Учителя и Той пак с топлиите си и успокоителни думи се обръща към мен: "Не се тревожете и 5-те писма са задържани за цензура и утре ще Ви ги донесат". И действително на другия ден и 5-те писма ми бяха връчени. А аз изобщо още не бях споменала за какво отивам при Него.

Много съм благодарна и дълбоко признателна на милия ни и любим Учител. Той ни помогна. Той ни спаси от явна смърт, затова мислено винаги Му целувам ръка и Го обичам.

Иванка Петрова

В неделя сутринта рано в 4 часа Божков става и тръгва по тъмно за Изгрева, за да слуша утринната беседа на Учителя в 5 часа.

Облича се цивилен, за да бъде по-свободен с приятелите, понеже тогава офицерската униформа всяваше освен респект и уважение, но и страх. Божков решава да си вземе пистолета, защото ще минава през гората и всичко може да му се случи. А той е висш офицер и те са задължени по устав да ходят освен с оръжие, но и с ординарец. Пристига Божков на Изгрева и застава най-накрая в салона. Учителят влиза, казват се молитви, пеят се песни и Учителят започва беседата си със следните думи: "Когато човек отива при Бога, не ходи с пистолет в джоба". Всички в салона се чудят какъв е този израз на Учителя. А Божков разбира какво значат тия думи на Учителя, защото те са за него, понеже пистолетът му е в десния джоб на самото.

След свършването на беседата той отиде да се извини на Учителя и ни каза, че наистина в джоба му има пистолет, защото той е висш офицер и е задължен да носи оръжие за охрана.

После стенографките изхвърлиха това изречение от беседата на Учителя, защото според тях то нямало нищо общо с беседата Му. Сметнаха го за обикновено вмъкнато изречение. Е, според вас правилно ли постъпиха стенографите. Според мен - не!

Борис Николов

Ние сме до чешмичката до Учителя с няколко човека. По едно време минават покрай нас една група млади ученици и ни поглеждат. Учениците са любопитни и ни разглеждат. Един се спира, отделя се от групата, идва при Учителя и Му целува ръка. Той се наведе и му каза нещо. Момчето се върна при групата ученици и те продължиха пътя си. Ние с поглед Го запитахме, каква е тази работа - сам, едничък, отделя се от групата ученици и идва при нас. Учителят обясни: "Той имаше за задача да се запознае днес с мен. Утре той си заминава. Утре всички ще се чудят как е станало това и защо толкова малко това момче умира. Ще плачат родителите му, ще тъжат близките му за кончината. Но той се роди, дойде тук, за да се срещне с Великия Учител!"

Борис Николов

Една седмица преди брат Цеко да си замине, Учителят го пита: "Ти, Цеко, в другия живот като дойдеш, какъв искаш да станеш?" И брат Цеко, както обича да се изразява в римувани изрази, казва: "Учителю, аз искам да се родя като поет, за да измета от света всичката смет!" Учителят отговаря: "Добре". Веднага след това на брат Цеко му идва вече друга мисъл и вика: "А, не, не, не, не, Учителю, искам да се родя окултен ученик". Учителят му отговаря: "А-а, не може, ти вече си избра. Не може".

Заедно с Учителя в Мърчаево имаше около 50-60 души. Един неделен ден брат Цеко отива при Учителя да го види. Учителят му казва: "Брат Цеко, приготвяй се, горе ти гласят апартамент!" Брат Цеко се усмихнал, защото се

чувствал здрав и бодър. "Няма таквоз нещо, Учителю!" Учителят нищо повече не му казал. Брат Цеко си заминал за София.

Цеко по професия бе електричар, работеше в града, в електроснабдяването. Аз му казах: "Цеко, да отидеш да ми поправиш електричеството, защото нямам ток." Цеко се качи горе по една дълга стълба и оттам се заприказва и си отвлече вниманието. Приказваше за Калинка, която дружеше с един брат, а Цеко много обичаше тази сестра и искаше да даде свои пари, да й купи пиано. Най-после той решил да й купи пиано и тъкмо ми казва: "Калинка", и токът го удря и падна на земята. В този момент Учителят е в Мърчаево, на двора, на масата при брат Темелко, където се хранел с приятелите на една дълга маса. Учителят погледнал нагоре и казал: "Брат Цеко дойде!" После пак се обърнал към другите. Те погледнали: "Няма го, Учителю!" Разговорът продължил. Минали два-три часа, идва телеграма: "Цеко почина." Значи брат Цеко, когато в момента се отделя от тялото, веднага се явява при Учителя. Учителят го вижда, другите не го виждат.

Пеню Ганев, Иван Антонов

Имаше много писма на приятели, адресирани лично до Учителя, в които те благодаряха за помощта или отправяха въпроси към Него, или пък търсеха помощ и съвет за своя личен път. Повечето от тези писма изобщо не бяха отваряни от Учителя, макар че Му бяха поднасяни. Достатъчно беше Учителят да вземе едно писмо, да види адресанта и да се свърже с него мислено и да прецени какъв да е отговорът и каква да бъде помощта, от която той има нужда.

Мария Тодорова

Дядо Филип от Красно село бил приятел на Учителя, Който от време на време го посещавал в голямата му овощна градина.

Веднъж Учителят посетил дядо Филип, който бил неспокоен, понеже очаквал някого от влака. Притеснявал се, а Учителят му казал: "Влакът ще закъснее с един час." - "Ти отгде знаеш?" - попитал дядо Филип.

Както казал Учителят, така станало. Влакът имал закъснение цял час.

Друг път дядо Филип копаел градината, когато Учителят го посетил, но се оплакал, че работата не му споряла. "Раздели градината на квадрати, копай и мисли само за единия квадрат." Така направил дядо Филип и скоро прекопал цялата градина.

Градината, преди да бъде довършена, започнало да се заоблачава, но дядо Филип не искал дъжд, за да не прекъсне работата си. "Дъждът ще дойде до оная ограда и ще се върне"- казал Учителят.

Дъждът завалил като из ведро и се приближавал към градината, но щом като дошъл до посочената ограда, извил на друга страна и отминал.

Дядо Филип се изумил от изненада и се чудел отгде знае Учителят кога ще вали, догде ще дойде дъждът и кога влакът ще има закъснение.

Разказал дядо Филип на Г. Събев

През 1943 г. бях при Учителя на Изгрева. След срещата ми с Него аз исках да тръгвам и отидох да Му се обадя. Той ми каза да не тръгвам. След още няколко часа реших да пътувам и пак отидох да се обадя на Учителя. Тогава Той ми каза: "Вземете си хляб за три дни". Сбогувах се и си мислих: "Защо ми е хляб за три дни, ще взема за два дни".

Но ето какво се случи: На 15 километра от Добрич влакът спря и не тръгна. Изядох храната, която си носех за два дни и на третия останах без храна. Хората слязоха от влака и всеки разтвори чантата си и се хранеше, а аз нямам нищо, а ме е срам да си поискам. Вече ми премаляваше от глад, когато дойде при мене млад, интелигентен човек, който носеше куфарче с храна. Спря се при мене, разтвори куфарчето и каза: "Сега ние с вас ще хапнем". Но тъй като аз се стеснявах да взема, той ми отдели от всичко, което носеше: хляб, сирене, баница, кашкавал, варени яйца и ми каза: "Заповядайте!" Това, което той ми остави, бе не само за едно ядене, а за цял ден, дори и за два, толкова бе изобилно. След като се нахранихме, той си прибра куфарчето и под предлог, че има бърза работа, замина и вече не го видях.

Веска Петрова

През 1918 и 1919 г. приятелите направиха опит за Братска комуна в село Арбанаси, край Велико Търново. Когато комуната вече съществувала с 15-20 души, през есента, Учителят пожелал да я посети.

След като Учителят пристигнал в Арбанаси, научили се и групата анархисти от селото, които обичали словоборството и веднага пристигнали, за да спорят с Учителя. Били в една голяма стая. Ораторът на анархистите веднага започнал да говори за правотата на анархистическите идеи и не се поскъпил да цитира разни автори, с които искал да подсили речта си. Говорил повече от половин час. След като млъкнал, искал да чуе и думата на Учителя. Тогава последният погледнал към масата, на която имало панерче с дюли. Посочил една едра дюля и попитал оратора: "Тази дюля колко тежи?" - "Около 500 грама." - "650 грама" - казал Учителят. Претеглили я и излязла точно 650 грама. "Тази колко тежи?" - попитал Учителят. - "Около 400 грама." - бил отговорът. "520 грама" - казал Учителят. Претеглили я. Излязла 520 грама. Тогава Учителят посочил трета дюля и тя излязла точно, колкото казал.

Ораторът се зачудил на Учителя как само от поглед може да определя теглото на всяка дюля, на всеки предмет. След този опит ораторът загубил всяка охота да спори с Учителя. Отишъл си с понижено самочувствие.

Горната случка е разказана на братската градина - Айтос, по Петровден, 1962 г. от Петър Камбуров от Преслав, който е бил един от членовете на Братската комуна в село Арбанаси.

Сега ще разкажа един интересен случай. Тя беше девойка и се казваше Ричка. Беше дъщеря на ръководителя в Нова Загора - Георги Маринов Петров, който беше много деен и тяхната братска група беше доста внушителна. Ричка била девойка и непрекъснато слуша да се говори за Учителя.

Посещавала редовно братските събрания, на които нейният баща е ръководител. Искала да дойде в София, за да види Учителя, но кой ще пусне девойка сама по онези години. Тогава прочела в една беседа на Учителя, че за да се сбъдне едно желание, човек трябва да се моли деветдесет и пет пъти на Бога и тя започнала всеки ден да се моли по един път да ѝ се отвори път, за да може да отиде при Учителя да Го види. Минали два месеца, родителите ѝ предложили да отидат в Сливен на гости. По онова време братята и сестрите от различните градове си гостуваха често. Отишла Ричка в Сливен и се запознала с една от нейните роднини, която щяла да ходи в София и трябвало да си намери придружител. Тогава родителите решават да я пуснат и да заминат двете в София, за да се видят и да се срещнат с Учителя. Като пристигнали в София на Изгрева, тя продължавала да се моли вътрешно за среща с Учителя. Учителят извикал една сестра и наредил да доведе младото момиче, което пристигнало от Нова Загора при Него. Когато влиза Ричка при Учителя, Той се усмихва и я запитва: "Сестра, вие докъде стигнахте с молитвите? Колко молитви поднесохте към Небето?" Ричка отговорила, че си ги отбелязва и че били шейсет и седем. "Е, виждате ли, че законът работи и не ви оставиха до деветдесет и пети път, а Небето ви доведе по-рано. То е възнаграждение за вярата Ви в закона". Ричка е необикновено възбудена от този разговор с Учителя. Той я пита: "Има ли нещо да Ме питаш и да искаш?" - "Учителю, ще се омъжи ли скоро и за кого?" Учителят я погледнал, после навел глава и според Ричка, Той заспал. Тя толкова много се смутила и започнала да плаче тихо. Казала си: "Аз с глупавия си въпрос за женитбата го успях." Тя така си мислела, защото за пръв път е пред Учителя. През цялото време тя плаче, защото смята, че е виновна за това състояние на Учителя. След около пет минути Учителят вдигнал глава, огледал я, а според Ричка, Той се е събудил и казал: "Потърпи още малко. Твоят жених сега е през девет морета, та в десето. Има дълго да пътува, докато пристигне тук. След девет месеца ще се нареди".

Ричка си заминава за Нова Загора и никому не казва нищо. Мълчи и чака. Минават тези девет месеца и тя се запознава с един учител, който дошъл да преподава в гимназията. Харесали се, сблизихи се, но решила да отиде да пита Учителя. Отново отишла при Него. Учителят казал: "Кажи на баща си, че този човек не случайно идва в неговия дом. А на теб ще ти кажа, че ти ще му бъдеш юзда, а той ще бъде кон, който да тегли колата". Отишла си в Нова Загора, дала си съгласието и идват в София с годеника си, за да закупят подаръци за сватбата. Тръгват двамата по улица "Пиротска", тогава там са били магазините на търговците, те са били повечето евреи, гърци, арменци и какви ли не още. Вървят и оглеждат магазин след магазин, купуват разни неща за подаръци и на Ричка направило впечатление, че нейният годеник от време на време говори с търговците на разни чужди езици, като един с друг те не си приличат. Понеже била заета с покупките, не го разпитвала, но накрая го запитала: "Я ми кажи, откъде знаеш толкова много езици, че говориш с всеки човек по различному". Той се усмихнал и казал: "Ама не

съм ли ти казал досега? Аз преди три месеца се върнах от Америка и докато дойда, преминах през девет морета, чак от десето тръгнах". Ричка изведнъж си спомня думите на Учителя, че нейният жених ще дойде след девет месеца, но трябва да премине през десет морета. Отива при Учителя и го пита: "Учителю, този ли е дето щеше да дойде и да премине девет морета и чак от десето море да дойде?" Учителят се усмихва и казва: "Този е". Тя се усмихва, целува ръка и си заминава. Този жених се казваше Методи Шивачев. След като почина бащата на Ричка, който беше ръководител на Братството в Нова Загора, то ръководител стана Методи Шивачев и той в момента е такъв. Ето това е един пример, когато духът е този, който събира човеците в брак.

Трябва да добавя също, че Ричка, когато решава да се годява за Методи Шивачев, нейния баща изпраща писмо до Боян Боев, за да пита Учителя дали може тя да се ожени за него. Боян Боев взима писмото, отива при Учителя, прочита го, а Учителят казал само една дума, която повторил няколко пъти: "Може, може, може...". Това са били думите на Учителя и след това Боян Боев изпраща една телеграма, където думата "може" е повторена девет пъти.

А когато рожденият брат на Ричка се запознава с едно момиче и искал да се ожени, решили да отидат и да питат Учителя. А тя била арменка. Учителя казал: "В никакъв случай да не се жени за арменка. Те са стара изостанала раса на човечеството". Но брат ѝ не послушал, оженил се и животът му премина и се насочи в съвсем друга посока. Накрая заплувал в арменски води и още е в техни води. Ричка много пъти разказваше този случай с голямо огорчение.

Мария Тодорова

Имам един приятел професор в академията. В детството си е бил крайно нещастен: баща му, капитан, го убиват в Балканската война, майка му се умопобърква от скръб, най-големият му брат, току-що завършил адвокат, го убиват в Европейската война. Той и двете по-малки братче и сестриче остават на грижите на старата си баба. Като младеж бил слаб, болнав, завършва някой клас и го взимат войник. Той е музикален и там учи духов инструмент. Излиза от казармата и за щастие се оженва за едно хубаво, добро и културно момиче. От този ден неговият живот се променил. Тръгнало му напред. Той учи музика, подпомаган от жена си. Жена му е добра съпруга, добра домакиня, отлична майка и възпитателка на двете им деца. Той напредва в музиката и стига до професорска катедра. Но дяволът си няма работа. Среща някаква жена, която му завърта главата и иска от него да се разведе с жена си и да се ожени за нея. Жена му научава. Той е объркан и не знае какво да прави. Споделя с мене, но аз съм млад и неопитен и не зная какъв съвет да му дам.

Един ден той ме моли да разкажа на Учителя за него и Той да му даде съвет какво да прави. Аз съм стеснителен и му казвам: "Да отидем заедно, ти да Му разкажеш всичко, аз ще те придружа." Един неделен ден след обед излизам и близо до Изгрева срещам ги с жена си, излезли да се разходят.

Поканих ги да дойдат да си починат у дома. Влизаме в Изгрева. В това време Учителят се задава насреща и се устремява към нас. Аз ги представих. Учителят се усмихна и каза: "Вие имате отлична другарка. Тя е добра майка и добра възпитателка. Цялото си положение Вие дължите на нея. Тя има голям капитал. Вие живеете на неин кредит. Без нея Вие не струвате пет пари. Без нея Вие ще разсипете живота си."

Ние и тримата останахме като гръмнати. Аз не бях казал нищо на Учителя. Учителят си подаде ръката за сбогом. Жената се наведе и с гореща благодарност целуна ръката Му. Приятелят ми свали почтително шапка: "Благодаря Ви!" Аз стоях занемял. Учителят със спокойни крачки се отдалечи.

На следващия ден приятелят ми ме среща и ми казва: "Атанасе, какво ли щеше да стане с мен, ако не бях срещнал Учителя?" Аз му отговарям: "Щеше да стане онова, което ти беше преди да срещнеш и да се ожениш за тази жена. Щеше да станеш едно голямо нищо". Той ме прегръща и се разцелувахме. Аз също бях преминал в младите си години в беднотия и немотия, защото майка ми също бе вдовица, а ние сираци от войната. Тази братска прегръдка ни отведе в детството ни, където спомените можеха да ни обединят чрез един идеал.

Атанас Минчев

Иван Антонов бил журналист и си пишел статиите в бараката. Било е един летен ден, топъл, но дъждовен. Валял пороен дъжд. А той е вътре в стаята си. Седнал там и пише нещо за вестника. Изведнъж, както вали дъжда, силен, пороен, отваря се вратата и вътре влиза една жена 40-45 годишна, мокра цялата, боса. Влиза вътре и се обръща към бай Иван: "Ти ли си Божия човек?" Бай Иван разбира, че се отнася за Учителя.

Той я пита: "Кой те изпрати?" - "Лекарите от психиатрията, от болницата. Те казаха, ние не можем да ти помогнем, защото ти все слушаш някой да ти пее и говори. Тук лек за тебе няма. Иди горе на Изгрева, търси човекът, който всичко знае, само той може да ти помогне, защото горе са всички като тебе - все чуват, че някой им пее и говори." Вижда братът, че лекарите са искали да се пошегуват. След като дъждът спира, той вижда, че на поляната под беседката седи Учителят и няколко братя и сестри. Братът казва на жената: "Ела с мене". Завежда я. Жената пада на колене пред Учителя, гледа го с умоляващи очи и мълчи. Учителят ѝ вика: "Стани, сестра". Тя обаче не става, коленичила и мълчи. Тогава Той я пита: "Какво има?" А тя му отговаря: "Ами ти знаеш!" Той пак я пита: "Какво има?" - "Ти знаеш. Ти всичко знаеш!" И третия път Той пак като я пита: "Какво има?" - тя пак отговаря: "Ти всичко знаеш!" Тогава Учителят си затворил очите, замислил се и може би след пет минути се обръща към нея: "Ами ти нали имаше мъж?" - "Имах, но във войната го убиха." - "Ами нали той обичаше да ти пее?" - "Обичаше и ми пееше." - "Нали той много те обичаше?" Тя му отговаря: "Много, много, много, много, много, много!" Тогава Учителят ѝ казва: "Ами сега той пак ти пее". А тя зарадвана вика: "Ама той ли е?" - "Той е, той пак идва при тебе и пак ти пее." - "Пък аз

къде ли не ходих, всички болници обиколих. Луда ме изкараха и най-последни се намериха да ме пратят при Тебе". Тогава тя извадила една монета и я сложила пред краката на Учителя. Станала и си отишла. Учителят показал монетата и казал на другите приятели: "Виждате ли, тя обича за всичко да си плаща". Така е приключил случаят между тази жена и Учителя.

Тодор Ковачев - внук

Сестра Иларионова разказва за една екскурзия на братята и Учителя от Търново до Преображенския манастир: "На една полянка близо до манастира мъжът ми Костадин искаше да се отдели с децата по пътека, която съкращавала пътя. Учителят твърде категорично го посъветва да не прави това, а на мене направо заповяда: "Еленке, ти върви с нас!" Но Костадин и децата се засмяха и весело поеха по пътеката, а ние - по пътя, по който ни водеше Учителят. Стигнахме манастира преди Костадин, чакахме ги доста време, но не идваха. Родителите на децата доста се обезпокоиха, защото калугерите ни казаха, че тези кратки пътища за манастира са доста опасни - до пътеките имало дълбоки пропасти. Тогава всички гости на манастира излязохме да ги търсим, но на нашите викове никой не отговори. На едно място под скалите намерихме захвърлени провизии, които носеха. Тогава Учителят взе със себе си двама от братята, отдалечиха се от нас и приближиха една скала. Учителят посочи някъде далече надолу: "Те са там!" Един от калугерите, добър катерач, тръгна към посоченото място, заедно с няколко ученика от Софийска гимназия, които също бяха дошли на екскурзия до манастира. Намерили ги в ниското, скупчени неподвижно до скалите - били попаднали на такова място, от което не открили изход. След като се върнахме благополучно в манастира, сетихме се за предупреждението на Учителя и за погледа Му в това, което ще стане. В края на екскурзията сестра Недялкова искаше да се върне със семейството си с един файтон, но Учителят не им позволи, защото щяло да им се случи нещастие. Файтона наеха други хора, но още на излизане от манастира конете се устремиха към една пропаст, отделена от пътя с тел. Хората изпопадаха от файтона, а единият кон се нарани доста тежко в тела. Тогава Учителят ни разкри: "Още като излязохте от Търново, ви преследваше един дух, който искаше кръв. Отгоре го ограничиха с кръвта на коня, иначе всички щяха да паднат в пропастта."

Елена Иларионова

Един брат от град Хасково имал голямо желание да дойде в София и да посети Учителя. Искал да го види, понеже досега е само слушал за Него и чел Негови беседи, но тъй като бил беден, нямал пари да си купи билет за влака. Много пъти поднасял молитва към небето да се нареди някак си, че да отиде в София и да целуне ръка на Учителя. Случило се така, че неговият комшия имал дете, което се разболяло тежко. Преглеждали го лекари, лекували го, но казали му, че за това дете лек няма и трябва да се подготвят за най-лошото - детето скоро щяло да почине. Чул това нашият брат и споменал

пред своя богат съсед, че в София неговият Учител ще може да му помогне, но трябва да се заведе детето там. Нашият приятел казал: "Ти знаеш, аз съм беден и нямам толкова пари за път, за да те придружа и да те представя". Съседът отговорил: "Аз ще платя всички пътни разноски". Съгласили се да пътуват и определили деня. По онова време имаше един Александър Кръстников. Той бе издал книга, в която бе класирал по групи различните духовни хора в България и в Европа, а себе си беше поставил на най-високото място, а Учителя Дънов поставил по-долу от себе си. Много пъти нашият брат се питал кой е по-голям учител - Кръстников или Дънов. Тогава той си рекъл: "Ще взема тази книга на Кръстников и ако Дънов е наистина Учител, то аз като държа книгата в ръката си, Той ще ми я поиска и ще отвори точно на мястото, където пише за Него и ще го прочете. Чак тогава ще разбера дали Дънов е наистина Учител." Това е било съкровено желание на този брат, искал да намери истинския Учител. Тръгнали от Хасково и пристигнали в двора на ул. "Опълченска" 66. Там видели много хора, които чакали своя ред. Поогледали и си рекли: "Толкова много народ, кога ли ще дойде нашият ред". Едва изrekli това и ето, Учителят се показал на вратата и рекъл: "Сега приятелите от Хасково могат да дойдат при Мене". А те били най-отзад, едва тръгнали от смущение и влезнали при Учителя. Учителят погледнал болното дете и дал съвети на бащата какво да направи и му казал, че ако изпълни съветите му, детето ще оздравее. Говорил сериозно на богатия съсед, онзи кимал с глава и всичко запомнил. След това се обърнал към нашия брат и смеейки се, го запитал: "А ти какво искаш от Мене?" След което посегнал с ръка, взел му книгата, която държал, отворил точно на страницата, на която пишело за Учителя, прочел го на глас, засмял се и му върнал книгата. Казал му: "Е, разбра ли сега къде е Истината и кой е Учителят?" Братът вдигнал рамене и от смущение не могъл да каже нищо. Учителят продължил: "Духът на Истината е Този, Който стои най-горе, защото глава на Словото е Истината". Учителят протегнал с ръка, взел една книга, на която пишело "Сила и живот" и му казал: "Рекох, вземи и чети. Духът на Истината дава Сила и Живот у човека". Така двамата се връщат в Хасково, единият - със съветите на Учителя, а бедният съсед - с книга, която трябвало да проучи и да види как и откъде идва Духът на Истината. След няколко дни детето на богатия съсед оздравяло, а пък нашият брат дълго време четял, прочитал и не могъл да разбере кой е този Дух на Истината. Богатият съсед му поискал книгата, прочел я и му я върнал. Казал му: "Сега разбрах кой е Учителят Дънов. Той е Учител на Истината, защото даде Сила и Живот на детето ми". А до него встрани подскачало и пеело детето му, което било живо и здраво и радвало баща и майка.

Мария Тодорова

Братството бе излезло на Рила на лагеруване. Бяхме опънали палатките, разположили се сред Седемте Рилски езера и се намирахме в онова приповдигнато състояние на духа, както бе всеки път, когато отивахме на Рила с Учителя. Една вечер сънувам там, в палатката на Рила и виждам

Борис Николов, че се намира в дъното на един кладенец с вода, разпънат на кръст в страшни мъки. Сънят приключва, но аз го запомних и на сутринта отивам и го разказвам на Учителя. Той ме изслушва, но не казва нищо. Минават няколко дни, времето от хубаво, по-хубаво, слънчево, тихо, приятно и нашият общ живот с Учителят е неповторим, както никога досега. Една сутрин Учителят излиза от палатката си и нарежда всички палатки да се съберат, да се опаковат, да се натоварят на мулетата и с раниците на гърбовете да слизаме от Рила. Всички останахме учудени. Някои протестираха, защо ще си ходим при това хубаво време, че и да беше лошо времето и друг път сме стояли тук на дъжд и на буря. Но Учителят беше неумолим и строг: "Рекох, прибирайте бърже багажа и слизаме". Започнаха да си прибират палатките с неохота и нежелание, никой не можеше да схване и разбере защо Учителят така бърза. Но се подчинихме, макар че всичко ставаше от бавно по-бавно. Той изпраща няколко пъти братя и сестри да ни подсещат, че няма време. Всички се запитват как така да няма време, време в планината има колкото искаш от сутринта до вечерта, че и през нощта. Багажът бе натоварен и започнахме да се спускаме надолу. Бяха изпратени приятели да викат камиони от Самоков. Те дойдоха, натоварихме багажа и потеглихме. А горе на езерата се беше вече стъмнило, гърмеше, трещеше - буря и дъжд. Постепенно дъждът дойде и до нас, но тук той бе друг, а горе бе страшно да се гледа, там бе по-високо и бурята вилнееше. Колите тръгнаха полека по коларския път. Дойдохме до една долина, където минаваше река, намерихме брод и трябваше да преминаем. Точно когато колите навлизаха в коритото на рекичката, от сто метра се зададе една голяма вълна от вода, влачеща, бучаща и носеща цялата стихия отгоре. Ние изпискахме от уплаха, Учителят се обърна и каза на шофьора да побърза. Колата забуксува, а водната стихия приближаваше. Моторът изгасна, после отново се запали, колата тръгна назад, после се засили и премина на отсрещния бряг, като вълната закачи само част от каросерията на камиона. Ние бяхме вън от опасност. Другият камион бе на отсрещния бряг и всички ни гледаха, изтръпнали от страх. Ако бяхме закъснели със секунди, вълната щеше да помете целия камион и щеше да ни издави всички. Онези от другия камион останаха на отсрещния бряг и там престояха няколко дни, докато преминат през околни пътища, за да се приберат в София. Ние се отдалечихме, след това спряхме и слязохме да огледаме какво бе се случило. Учителят се усмихна и каза: "Изпреварихме само с една минута".

Мария Тодорова

Когато убиха Стефан Стамболов, Учителят беше у нас в Търново. Той ни съобщи: "Убиха Стамболов." Ние запитахме - във вестника ли пише? - "Не, сега се извърши престъплението." По същия начин ни каза и за смъртта на м-р Петков - в момента, когато бе станало деянието.

Елена Иларионова

ПРЕДСКАЗАНИЯ

Спомени на ученици

Сестра Елена си спомня времето на Първата световна война: "Когато румънците навлизаха в България, Драган Попов дойде у нас изплашен: "Учителю, румънците са влезли в Ловеч и нощес може би ще бъдат в Търново. Да изпратим Здравка и Еленка в Беброво." Учителят спокойно му казал: "Няма защо да ги пращаме в Беброво. Нито един румънски крак няма да стъпи тук. Отгоре не им е позволено. Те всички ще си отидат и за това навлизане ще платят скъпо."

Действително, румънските войници не дойдоха в Търново, а след няколко дни напуснаха България.

Елена Иларионова

Ще ви разкажа един случай за брат Борис Димитров. Когато мобилизират всички, мобилизират и него. Той не би трябвало да подлежи на мобилизация, обаче военните не са обърнали внимание, че Борис е прегърбен, за никаква работа не е годен, не може да носи раница. Взели го на работа в канцеларията на поделението, но не му давали вегетарианска храна - бил на общия казан и братът гладувал. Минало седмица, две, той само хляб яде, никаква храна не му дават. По едно време дошло му на ума - "Защо не отида аз до Изгрева, да си измисля някаква работа, да отида при Учителя." Наистина, намислил една командировка, отива в София при военните и оттам - при Учителя. Отива и Му разказва всичко: "Учителю, гладувам. Петнадесет дни вече ям само хляб и вода." Тогава Учителят помълчал малко и му рекъл: "Ще се нареди." Връща се и се успокоява, че ще се нареди. "Един ден - разказва Борис - съм си свършил канцеларската работа и съм се допрял до вратата, хем се грея на слънце, хем си почивам. В туй време пристига файтон, в него една гранд-дама с монокъл. Спира файтонът, сменя файтонджията 2-3 големи куфара и си заминава. Жената се оглежда наляво-надясно, да види кой да ѝ помогне да пренесе куфарите. Като видях, че жената се оглежда и няма никой, аз отидох, и колкото ми беше по силите - тия куфари, за моите сили ли са - и с голям зор ги понесох. Човек да има вътре или камъни и желязо, такива тежки ми се видяха. Все пак пренесох куфарите. Сетне жената ми каза: "Войниче, имаш ли от нещо нужда?" - "Госпожо, от нищо нямам нужда, само туй, че съм вегетарианец и гладувам, не ми дават вегетарианска храна." - "Тъй ли?" Тя веднага влязла в канцеларията, взела телефона и се обадила: "Ало, генералша еди-коя си." - затваря телефона. Взема втори и там не може, на трето място говори и до вечерта се урежда въпросът за неговото вегетарианство, осигуряват му храна. И не само това - осигуряват за цял живот да не го викат запас и го уволняват. Както казал Учителят, че ще се нареди и наредило се.

Георги Събев

Когато дойдохме с д-р Иван Жеков да живеем на Изгрева, направихме си малка двуетажна къщичка, за да имаме възможност да приемаме приятелите от провинцията. Наш съсед беше брат Петко Епитропов, който обикаляше провинцията, защото беше застрахователен агент и пътуваше служебно. Той отсядаше при приятелите по градове и села и беше връзка на приятелите с Учителя. Освен това всички съобщения за празненствата на Братството се подписваха от Петко Епитропов. Той беше много деятелен. Веднъж един брат от провинцията ме помоли да запitam Учителя получил ли е сумата три хиляди лева, която е изпратил по брат Епитропов. Като чу това Учителят стана сериозен, защото не му бе предадена тази сума. Значи брат Петко Епитропов беше присвоил тази голяма сума. След няколко години брат Епитропов построи триетажна голяма къща, въпреки че Учителят бе предупредил на Изгрева да се правят само малки дървени бараки. За да реализира големия си строеж брат Епитропов без да поиска разрешение от нас, засегна нашата къщичка и почти разруши втория етаж. Тази постъпка ме огорчи и остави сянка в душата ми. Но беше причина и за много разправии. Един ден, когато дежурях в кухнята, дойде Учителят и ме повика да отида в Неговата стаичка, където приемаше посетителите. За моя изненада там беше брат Епитропов. Като го видях, сърцето ми трепна смутено. Но Учителят застана между нас и ни помири. По случай това помирение Учителят каза, че ще направим общ обед и Той даде всички необходими продукти и пари за 20 топли хляба. Аз приготвих обед, дойдоха много братя и сестри и тържеството за помирението беше мило и сърдечно.

Брат Епитропов завърши къщата, с която подсигури децата си. Един ден Учителят дойде към нас и като обиколи из двора, потропа на едно място с бастуна си и каза: "На това място ще построите голяма къща, в която ще отсядат приятелите, а тази (и Учителят посочи къщата на брат Епитропов), в нея няма да живее нито той с жена си, нито децата му". Както каза Учителят така и стана. Семейството се пръсна, брат Епитропов замина за другия свят, а къщата я продадоха на чужди хора. Никой не живя в нея.

На това място, където Учителят потропа с бастуна си, днес се построи голяма къща, а къщата на съседа по новия план бе определено да се разруши.

Юрданка Жекова

Във времето, когато Учителят пътуваше из България, пътуват веднъж заедно с един брат. По едно време се задава каруца по пътя, настига ги и каруцарят ги поканил да се качат. Минават покрай едно ханче и Учителят казва на каруцаря: "Да почакаме тук да премине този облак." Но каруцарят е буен, самонадеян, бърза: "Е, ти от един облак ли се страхуваш? Да вървим!" И тръгват. Ала след половин час се излива такъв пороен дъжд, че водата щяла да ги завлече по пътя. Едва се спасяват. Каруцарят пита: "Абе ти защо не каза, че си пророк?" Учителят добавя: "Откакто свят светува пророците все говорят, а човеците все не ги слушат."

Друг път край Варна Учителят като се разхожда, минава край един бостан. Казва на бостанджията: "Тази вечер да те няма тука!" Бостанджията е недоволен: "Ще изкрадат дините, а сега таман зреят."

След няколко дни Учителят пак минава оттам. Бостанджията му се оплаква: "Щяхме да се издавим миналата вечер. Такъв порой се изля, едва не ни завлече, 4-5 часа валя като из ведро. Водата се вдигна до колене, отнесе половината дини. Три дни ги събираме по полето. Ама ти защо не каза, че си пророк, та да те послушам?" Учителят добавя: "И пророк да ти говори, ти пак нямаше да послушаш, защото пророк говори на човеци, а не на бостан и на дини."

Борис Николов

Това беше през 1941 г. Бях в запас на турската граница. Там, където работех, ми плащаха заплата. Добре, ама ние бяхме в движение и записът от парите не можеше да ме настигне и чак в София ме настигна. Получих си парите, поглеждам ги и си казвам, че тия пари така не случайно ме преследват и затова ще си купя билет от лотарията с тях. Не знам защо, но купих само четвъртинка билет от лотарията. Можех да купя цял, можех да купя десет и сто билета. Но купих само четвъртинка. Направих си такъв подарък. И с тази четвъртинка спечелих четвърт милион. Ако бях взел цял билет, щях да спечеля 1 000 000. Но все пак 250 000 лева не бяха малко пари. И понеже аз бях забравил за билета, с вестника търсеха печелившия билет с щастливия човек. Накрая аз проверих и разбрах, че съм печеливш. Отивам там с билета все пак така предпазливо, все не ми се вярва. Подавам билета, а на тях им бе омръзнало да чакат и да идват разни хора да ги питат, дали се е явил печелившият. Обаче като се облещиха изведнъж! Станаха любезни, внимателни и ми напълниха една чанта с пари. Аз никога не съм имал мисъл да получа много пари заради нещо. Кой ще ми даде така пари заради нищо? А сега чантата ми е пълна с пари. Значи някой ми ги е дал и съм ги получил за нещо.

Изведнъж като вървя с чантата и парите под мишница си спомних нещо и завеса от забрава се свлече пред очите ми. Видях себе си на Изгрева, когато веднъж Учителят бе казал: "Един от вас ще спечели на лотария!" Да, Учителят точно така спомена, без да укаже кой ще бъде този. Значи, това бях аз. Вървя с парите, а беше съборен ден. Минах покрай пазара на Римската стена и от един селянин закупих цялата му кола с дини за събора. И той с конската си каруца ги закара горе на Изгрева. Всички ядоха, облизваха се и си спомнях думите на Учителя, че тези думи бяха не само храна за душата, но и станаха причина да се закупят тези дини и да си правят гощавка с тях. С тези пари направих паваж от Дървенишкото шосе до Изгрева. Вложих идея в този паваж, чрез този път целият свят да дойде до Учителя на Изгрева. Това се реализира. Днес всички посолства са горе на Изгрева. Значи целият свят дойде на Изгрева, макар че всички плачехме, когато се разруши салонът и Изгревът и построиха там легации.

Крум Въжаров

Цветана Щилянова е била около четири годишна, когато Учителят посещавал различни семейства, измервал главите с металически кръгове и правил свои изчисления. Родителите ѝ попитали Учителя, за децата си. Тогава Той казал за нея, че ще стане художничка. Също тъй се сбъднало и това, което бил казал за брат ѝ и сестра ѝ.

На 14 години Цветана Щилянова е постъпила в рисуvalното училище, което след пет години било превърнато в Академия. Затова е трябвало да учи още три години, за да бъде признато за висше образование. По-късно е отишла в Париж на специализация за четири години.

На 9 юли 1931 г. в Париж големият художник Пасло я приема, след като е чакала години за тази среща. Съветът е бил: "Работите ви са много добри. Имате рисунък. Търсете сега движение и грация. Сега за вас това е най-важното. И работете често малки работи, например пейзажи, направени бързо за 1-2 часа."

Въпреки сериозната ѝ подготовка, тя нямала работа и не печелила нищо. Тогава майка ѝ я посъветвала да нарисува Учителя, което може да ѝ донесе благословение. Учителят се съгласил и ѝ позирал най-внимателно. Казал ѝ някои думи за изкуството, от които тя била изненадана - от познанията Му. Той я посъветвал да даде изложба и казал: "Рекох, ти по този път ще успееш!" Още първата ѝ изложба през 1934 г. имала голям успех и оттогава завалили толкова много поръчки, че трябвало да рисува от сутрин до вечер.

Цветана Щилянова

Учителят бил на гости в едно село у наш приятел. Братът го помолил да му предскаже нещо. Тогава Учителят му казал: "Догодина на днешната дата да не излизаш от къщи! Ако излезеш, ще ти се случи някакво зло." След година на този ден завалил силен дъжд и покривът на брата прокапал. Той трябвало да се качи на покрива да поправи, каквото може. Горещо се подхлъзнал, паднал и си счупил крака. Тогава си спомнил предупреждението на Учителя.

Влад Пашов

През 1902 г. Учителят пътуваше из страната и държеше своите сказки по френология и полагаше основите на Братството. Среща се във Варна с един адвокат Драгулев, виден общественик. Адвокатът Му казва: "Материализмът е последната дума на науката." Учителят отговаря: "След пет години ти ще имаш възгледи, противоположни на тези, които имаш сега." След пет години адвокатът отишъл на събрание, жена му останала вкъщи, бутнала някак газовата лампа, тя се счупила и газта се запалила. Тя се опитала да я угаси, запалили се дрехите ѝ и жената изгоряла. След това нещастие в душата на адвоката става преврат. Той става верующ. След време изпраща дъщеря си с писмо до Учителя, в което Му съобщава за случката, за коренната промяна, станала в душата му. "Вашето предсказание се изпълни точно." Дошло стра-

данието и го преобърнало в друга посока. Тогава паднали оковите, които го придържали и той се видял в един нов свят.

Борис Николов

Учителят веднъж ни разказа следното: "Преди войната една госпожа от Пловдив, запозната с духовните науки, идва при мен за съвет. Казва: "Събра-ла съм материали, ще построя едно здание, имам и един-два милиона лева, ще го съградя." Казвам ѝ: "Ако питаш Мен, не го гради сега. Ако искаш да градиш, ще имаш големи загуби." Това беше през 1913 г. Тя започна градежа, стана войната през 1914 г., строежът спря. После тя ми казваше: "Защо не ми каза? Сега имам вече големи загуби." - "Аз казах, но ти мен не слушаш, а слушаш другите, които са ти втълпили тази идея. Целта им е да те провалят. А моята цел бе да те спася, за да не загубиш времето си, определено ти да бъдеш при Господа и да слушаш Словото Му." Тази жена повече не се мерна. Остана си в света.

Борис Николов

Била съм едва 4-5 годишна, когато съм се разболяла. Болестта ми всеки ден се влошавала. Почнала съм да губя съзнание. Майка ми, като видяла, че всички взети мерки са безрезултатни, вече приготвила дрехите ми и ги сложила до мен. Учителят пък бил дошъл в Айтос и бил в дома на семейство Габровски. Баща ми научил за присъствието на Учителя, отишъл и Го посетил. След като се видели и поразговорили, той станал да си отива, защото тревожно било положението около мен. Много му се искало да бъде до Учителя, колкото се може по-дълго, но не го съдржало. Излязъл той оттам и бързал за дома, за да ме види и пак се върнал при Учителя, но не казва нито дума за моето критично положение. Върнал се и втори път, и когато за трети път искал да си излезе, чак тогава Учителят го попитал: "Как е детето?" - "Много е болно, Учителю. Вече сме го оставили в ръцете на Бога" - "Сега, като отидеш, ще го свариш право на прозореца и то ще ти се обади, ще ти каже: "Татко, жива съм, здрава съм, бодра съм". Баща ми си отива и за голяма негова радост и изненада става точно тъй, както Учителят го казал само преди няколко минути. Аз съм била права на прозореца и щом съм видяла, че баща ми влиза в двора, съм извикала: "Татко, жива съм, здрава съм, бодра съм."

Верка Куртева

Скоро след революцията в Русия, през 1923 г. един ентузиизиран младеж беше успял през Германия да отиде в новата Съветска страна. През първите две години той бил в контакт със семейството си, но след това изведнъж престанал да пише. Цели двадесет години неговите близки не знаеха нищо за него. Нито чрез хора, нито чрез делегации можаха да разберат поне жив ли е. Един ден срещнах по-възрастния му брат. Той бе твърде загрижен. Считаше, че брат му не е сред живите. - "Николай, ще отида горе на Изгрева и ще попитам Учителя за Васил. Може би, все пак е жив!" Бяха изминали много

години откак познавах Учителя и вярвах в Неговите големи възможности. Беше ми чудно и непонятно, но фактите потвърждаваха силите Му и при всяка трудност се обръщах към Него. За мен той бе фар в бурното море на живота. Винаги Учителят намираще светли и обнадеждаващи думи. Знаех, че Той сега ще намери начин да смекчи болката на това семейство. - "Питай го - отвърна Николай, но сега е 1943 г, а Васил замина за СССР през 1923 г. Цели двадесет години. Ако беше жив щеше да пише. Мама е почти на смъртно легло от скръб по него, той бе любимото й дете... Питай!" - завърши той, опитвайки се да скрие от мен отронените сълзи. Следната вечер беше пред утринна беседа и аз отидох по-рано на Изгрева. Няколко души чакаха Учителя. Чаках и аз. Когато дойде моят ред, аз го помолих да ми отдели няколко минути. Знаех, че Той винаги вечеряше преди залез слънце и се чувствах неудобно, задето го задържам. - "Извинете ме моля, но идвам по един важен въпрос." - Казах му накратко причината за моето посещение. Той ме изслуша много внимателно. После затвори очи. Аз седнах с благоговение на стола. След няколко минути Той отвори очи и каза с тих и спокоен глас: "Той е жив. Кажи на близките му, че ще се върне след две години, да не се безпокоят." Преглътнах дъха си. Благодарих му и на следния ден казах невероятната новина на загриженото семейство. Майката, братът и двете сестри на Васил приеха малко резервирано това предсказание, но все пак слаба надежда покълна в тях. Две години по-късно, през 1945 г, Васил се завърна при своето семейство. Възможностите на Учителя да вижда през разстояние бяха неограничени. Други мои съученици разправят многобройни лични преживявания, при някои от които, Той дори се е явявал през далечни разстояния, за да им даде напътствия в много тежки и опасни моменти в живота им. И тъй, Учителят, нашият Учител продължава да ни помага.

Милка Периклиева

Към края на месец май 1944 г., подполковник Стоянов от граничния гарнизон в Малко Търново свиква актива на града на спешно съвещание, на което присъства и брат Георги Желев Тахчиев в качеството на заместник-директор на гимназията. Началникът на граничния гарнизон иска да заангажира обществеността за бързо и спешно ликвидиране на комунистите. Обмисляли се мерки, планове, как по-скоро да се ликвидират враговете на държавата - комунистите. След като съвещанието приключило, началникът на гарнизона се обърнал към брат Тахчиев, за чиито убеждения бил информиран, като му казал твърдо и заканаелно: "След като свършим с комунистите, ще почнем с вас, дъновистите." Братът нищо не му казал. Посрещнал мълчаливо тая закана за кървава разправа и когато дошъл края на учебната година, братът си взел куфарчето и право на Изгрева при Учителя. Разказал Му подробно за свиканото съвещание и за заканата на подполковника. Учителят, след като го изслушал, помълчал малко и казал: "Няма да им стигне времето." Бра-

тът, като чул думите на Учителя, чакал да види какво ще стане. Той не бил изненадан, когато на 8.IX. същата година Съветският съюз обявил война на България и на 9.IX. минаха границата. България бе окупирана от съветските войски.

"Да - казал брат Тахчиев - на преследвачите на комунизма не им стигна времето. Учителят го бе предсказал преди три месеца - през юни 1944 г." Не има стигна времето да преследват и дъновистите.

Георги Тахчиев

Имаше един случай, много интересен. Това беше, когато се строеше големият храм-паметник "Александър Невски". Били докарани много камъни, направени големи изкопи, строежът бил голям, десетки дюлгери-каменоделци работели около новия строеж. Приятелите споделили с Учителя, че се въздига нов храм за Бога. Учителят минал веднъж покрай строежа и казал на един от приятелите, които го съпровождали: "Запомни, тук няма да се мине без жертви". Построили църквата, издигнали камбанарията, поставили големи камбани, обаче една грамадна камбана при монтирането се откачва и убива няколко души работници, направо ги сплескала и натикала в земята.

Мария Тодорова

Преди да стане атентата на 16 април 1925 г. в църквата "Света Неделя", Учителят среща една група приятели и казва: "В България ще стане голямо събитие, тук в София, и ще пратим един от вас да види кое и как". Изпраща се Начо Петров. Като голям чиновник в общината, той има пропуск и влиза в църквата "Св. Неделя" по време на погребалното опело на убития от комунистите запасен генерал Константин Георгиев, бивш началник щаб на армията и градоначалник на София. Присъстват много официални лица. В три часа след пладне чудовищен трясък от поставена над централното кубе бомба с часовников механизъм, разтърсва из основи църквата и цялото централно кубе се събаря върху главите на препълнената с хора черква. Под развалините намират смъртта си над 150 човека, а ранените са двойно повече.

Начо Петров е бил до един прозорец и само прах от мазилката поръсва главата му. Отворил прозореца и изскочил. Останал жив - видял атентата и пораженията от него.

Николай Дойнов

Учителят говори за нашето семейство. Каза: "В едно гнездо има седем гълъбчета, славейчета. Едно от славейчетата ще си замине." Майка ми веднага разбрала и нещо като нож я прорязало. Първото славейче била най-голямата ми сестра, Цветанка, която си замина. Цветанка, беше се оженила и имаше две дечица.

Верка Куртева

Друг случай ми разказваше Георги Томалевски. Майка му, като била

вече в доста напреднала възраст, живеела при него и един ден заболяла. Георги бил на Изгрева, на поляната, където играехме Паневритмия. Минава Учителят, покрай Георги и го поглежда. Понеже мисълта му е заета за майка му, Учителят казва: "Ще мине, ще оздравее!" - и си заминава. Без Георги да пита Учителя. След няколко години вече в по-дълбока старост, майка му е отново болна, той пак е на Изгрева, но отново не задава въпрос. Макар че го вълнува здравословното състояние на майка му, не пита Учителя. Учителят минава покрай него и му казва: "Пътница е!". И наистина, след известно време тя почина.

Нестор Илиев

Една сестра в мое присъствие попита Учителя дали не греши като крие от мъжа си, че дохожда на Изгрева. Той отговори: "Когато една майка отива там, където детето ѝ не трябва да иде, а то плаче подире ѝ, тя трябва ли да му каже къде отива?"

По-късно същата сестра се оплака на Учителя, че мъжът ѝ и родителите ѝ непрекъснато я спират да не ходи на беседи на Изгрева. Тогава казал: "Тези хора трябва да разберат, че ако вие престанете да ходите на беседи тук на Изгрева и да слушате Словото на Бога, то баща ви трябва да си замине от този свят".

И стана точно така. Нейният баща се помина точно в такъв период, когато сестрата беше абсолютно възпрепятствана да посещава Изгрева от домашните си. По това време тя не обърна внимание на това. В един момент, при повторна забрана, си замина мъжът ѝ. Тогава тя си спомни думите на Учителя.

Мария Райчева

В Стара Загора живее богат брат със семейството си. Това е семейство Мечеви. Възрастният брат има двама сина и две дъщери. По едно време братът се разболя и приближава време да си замине от този свят. Тогава направи завещанието си и раздели имота и богатството си между трите си деца. Но по-малкият син, любимецът на бащата, успял да го убеди малко преди да си замине да скъса първото завещание и да направи второ завещание в негова полза, като обещава на баща си, че той ще се грижи за сестрите си. Казва му: "Те са неопитни и някой може да се завърти около тях, да им завърти главата и да им даде съвет да разпродадат имота. А така, когато всичко е у мен, имота и богатството ще се запази цяло". Баща му се доверява. Така най-малкият син заграбва всичко и на двете си сестри той не дава нищо.

Един ден, като пътува из България, Учителят идва в Стара Загора, посещава семейство Мечеви и сестрите се оплакват от малкия си брат. Учителят го извиква, застава строго пред него, хваща го за ръцете, раздрусва го и му казва: "Защо ограби сестрите си? Поправи това, което си сторил, докато е време, защото всичко ще изгубиш и не само това, но когато ходиш, ще пипаш с тези ръце стените". Братът обещава, но не изпълнява.

Става промяната на 9.IX.1944 г., комунистите взимат богатствата на богатите. И на него му взимат всичко. От голямо притеснение го хваща диабет и той ослепява. Като се движи из къщата, с двете си ръце опипва стените на стаите, за да открие къде е вратата. Както каза Учителят, така и стана. Ослепя и след това диабетът го довърши. А за сестрите му остана жив окултният закон за "Ограбеното родово наследство". Родовите връзки са кармични и кармата се разрешава с Любов и саможертва.

Борис Николов

Брат Матей Калудов, който бе военен капелмайстор, бил подложен на тежка операция. Раната не заздравявала, измъчвала го и се отчаял. Отишъл при Учителя и Му казал: "Учителю, искам да си замина, тъй и тъй положението ми е тежко." Учителят го погледнал продължително и казал: "Още дълго време ще размахваш ти диригентската пръчица." След тази среща брат Калудов започва да се подобрява и не след дълго оздравява напълно. След това той дълги години беше капелмайстор и се пенсионира като такъв. Дойде на Изгрева в една барака, дълги години живя там и дирижираше оркестъра, който свиреше Паневритмията на поляната. Има много снимки, където могат да се видят приятелите, играещи на поляната, а сред музикантите се откроява бялата глава на въззрастния диригент, който държи своята пръчица и дирижира - така, както му бе казал Учителят.

Ето и разказа за последния спиритичен сеанс на д-р Миркович. Събрали се той, Пеню Киров и Тодор Стоименов на сеанс да викат духове. След сеанса се заговорили по различни въпроси. Неочаквано при тях пристигнал Учителят. По време на разговора д-р Миркович го запитал: "Учителю, много работи сте ни казали и всички са се сбъдвали. Едно нещо обаче съм имал желание да Ви питам, но не съм се решавал. Сега ще Ви го кажа. Искам да зная кога точно ще умра." Учителят го запитал: "Няма ли да се уплашиш, ако узнаеш?" Той отговорил: "В никакъв случай няма да се уплаша." Тогава Учителят му казал: "Щом е така - пригответи се, след три дни ще си отидеш." Тримата останали като гръмнати. След това обаче Пеню Киров се обърнал към Миркович и го помолил: "Докторе, ти така и така си отиваш скоро, остави ми за спомен поне антиката на златния си часовник." И наистина, доктор Миркович си заминал, както предрекъл Учителят. Случая ми разправи дядо Благо, който беше близък с Тодор Стоименов.

Влад Пашов

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Аз в живота си два пъти имам нещо, за което съжалявам, че съм го казал. Първото беше на един мой приятел - д-р Миркович. Той искаше да знае кога ще умре. Определих му деня и годината. Като му казах, като че ли го попарих с вряла вода. И умря точно, когато му казах, замина за другия свят.

Другият случай беше на 1914 г. Един ден беше дошла една млада дама и хлопа. Казва: "Нещо много серозно искам да ви питам." Казвам ѝ: "Нямам никакво време сега." Като нямам време, аз зная, че ще ме пита нещо, дето нито в нейната работа влиза, нито в мойта. Тя обаче настоява: "Моля пет минути само да отделите, защото туй нещо решава съдбата ми!" Щом е за съдбата ѝ, приех я. Тя ме пита: "Кажете ми, ще бъда ли щаслива?" Гледах, гледах, казвам: "Ти има да живееш още само две години. Има една много малка възможност да останеш на Земята. Случва се на 10 000 веднъж, може да ти се случи. Вземи Евангелието да четеш, След две години ще отидеш на другия свят, определено е. Ще похлопа ангелът. А ако те оставят, ела да ми кажеш." И досега тя не е дошла. Казвам: Що ми трябваше да ѝ кажа, че след две години ще замине? Можеше да ѝ кажа, че нищо не зная. На д-р Миркович казах: По-добре е човек да не знае, то е най-хубаво. Невежеството в такива случаи е за предпочитане пред знанието. Да знаеш кога ще те обесят, да знаеш кога ще се удавиш, да знаеш кога ще си пукнеш главата, да знаеш кога жена ти ще умре, или кога децата ти ще умрат - това е едната страна на нещата. Но има и друго нещо, което е по-важното: Да знаеш защо именно става това.

Има неща, които са определени да станат още преди създаването на света. Нищо не може да измени тия неща. Дойде ли времето им, те непременно ще се сбъднат, както са определени. Обаче, има неща определени, които могат да се смекчат, а могат и съвършено да се изменят. Това зависи от човека. Затова е казано, че човек сам чертае съдбата си. Обаче, има съдба, която по никой начин не може да се отмени.

Значи, има неща в света, които не могат да се изменят, каквито усилия да се правят: Ако са определени да станат, ще станат; ако не са определени да станат, няма да станат. Натъквате ли се на такива неща, не си правете илюзии, че можете да ги измените. Каквото да правите, както да разсъждавате, те ще станат според Великото Предопределение на Битието. Обаче, дойдете ли до неща, които са във ваши ръце, там трябва да приложите всички усилия и способности да ги предотвратите.

Помнете: Животът на човека е точно определен. Има неща, които не са определени от Бога и те могат да се изменят. Следователно, аз предсказвам това, което сам мога да изменя или другите могат да изменят. В никой случай не предсказвам неща, които са определени.

От Божието Око нищо не може да избегне. То следва и най-малката мисъл, най-малкото чувство и най-малката постъпка. Затова бъди чист пред Бога.

ЛЕЧИТЕЛСТВО И ИЗЦЕЛЕНИЯ

Спомени на ученици

Учителят лекуваше и по трите възможни начина: физически, духовен и Божествен. При физическия начин Учителят даваше някакво лекарство на болния, което да го взема един-два месеца. При духовното - пак даваше лекарство и за един-два дни болният оздравяваше. Или го нахокваше и изпъждаше да си върви (изпъждаше духовете от него) и на другия ден болният е здрав. По Божествения начин - с лекарство и една дума (когато има опасност за живота) или мисъл, помилване по главата - болният оздравява веднага.

Учителят лекуваше по прост или сложен начин, невидим, изключителен, чудноват, но винаги на основание на факт - Той намира причината на заболяването и именно причината лекува. Всичко, което ние наричаме заболяване, Той нарича състояние, резултат на някаква вътрешна причина и нея лекува. Самата болест, която всички виждаме, е последствие на дадена причина. Лекарите лекуват последствията на болестите, а Учителите лекуват причината. Учителите и знахарите знаят кога и по какъв начин да разтворят съзнанието, да го разтърсят, че да го освободят от онова външно, механическо сътресение, което природата по външен път му е причинила.

Паша Теодорова

Когато срещнах една сутрин Учителя за пръв път през една лятна ваканция, ме посрещна оживено с думите: "Идете, рекох, в клиниката. Ние имаме тука клиника за всички болести. Кой от каквото е болен, като поработи там, ще оздравее. Идете, там са Стоянка, Пенка, Деметра". И ми посочи с ръка лозето. Той се връщаше оттам. Аз отидох в лозето. Там заварих назованите от Учителя млади сестри - учителки, дошли на ваканция. Те ме посрещнаха радостни и започнаха да ми разказват за клиниката. Така работели: копаели, плевели, почиствали градината и лозето сутрин към 10 до 11 часа - само един час. Изпотявали се хубаво под жарките лъчи на слънцето, после се прибирали вкъщи, обливали се със слънчева вода, преобличали се и отивали на обяд. Чувствали се отлично. Всички неразположения, умора, с които дошли от провинцията, изчезнали. Даже Деметра (Учителят така й викаше, тя се казваше Димитрина), се похвали, че била доста закъсала със здравето и сега се чувствала много добре. Разбира се, включих се на работа веднага и аз. Наведох се и почнах да плева магданоза.

Но ето, Учителят пристига: "Рекох, днес да наберем ягоди за гостите за обяд". "Гостите" бях аз. Нямахме други гости този ден, освен мене.

Аз се бях забавила в Стара Загора и пристигнах две седмици по-късно от другите. Обърна се към мен: "Те, рекох, вече доста дни има, откак са постъпили в клиниката и се чувстват много добре. Ти къде беше досега? Всички неразположения ще отидат в земята. Тя извлича от нас болестите, а ние черпим от нея енергия. Освен това, изпотяването е много хубаво нещо. Няма да оставим болен човек между нас".

Набрахме ягоди и всички дружно излязохме да ги занесем в стола и да се приготвим за обяда.

Ред години тази клиника функционираше. Здрави и болнави, млади и възрастни сестри отиваха да поработват само по един час на ден преди обед и така болните се лекуваха, а здравите се ободряваха и освежаваха. Уви. Постоянството, изглежда не е черта на българина. Ние изоставихме този тъй лек и приятен метод на лечение. А Учителят не обичаше да повтаря. Като кажеше нещо веднъж, ние трябваше абсолютно да вярваме и да го прилагаме постоянно, за да имаме винаги добри резултати.

Наталия Накова

Учителят направи един път изказване в смисъл, че истинският лекар трябва да бъде духовно посветен и издигнат човек, а истинският свещеник трябва да има солидни знания по медицина. Единият е лекар на физическото тяло, а другият - на духовното и те не се изключват един друг, а напротив, трябва да вървят ръка за ръка, ако искаме да имаме добри резултати от лечението.

Тодор Божков

По настояване на очен лекар от IV клас започнах да нося очила с половин диоптър за късогледство и завърших гимназия с шест и половина диоптъра. Когато дойдох в София на работа, имах възможност да посещавам редовно беседите и да разговарям с Учителя. Един ден реших да Му заговоря за очите си. Тогава бях доста наивна и далеч нямах представа за истинския образ на един ученик. - "Моля Ви Учителю, кажете ми метод, как да излекувам очите си. Нали съм окултен ученик и трябва да се освободя от недъзите на болестите си? Ще направя каквото ми кажете. С лекарска помощ стигнах дотук. Вас моля да ми помогнете!" - казах с пълна вяра и млъкнах, за да чуя съвета на Учителя. - "Всяка болест има две причини - физиологическа и психологическа. Сега аз ще ти обясня физиологическата причина на твоето късогледство. Представи си очната ябълка, ириса... и в дъното жълтото петно. При късогледството лъчите, които влизат в окото, не се пречупват в жълтото петно, а преди него. Сега твоята задача е, да продължиш лъчите, които влизат в очите ти, за да достигнат до жълтото петно. Първо, свали очилата и ще ги слагаш само когато си на театър или когато искаш да виждаш много далеко." - "Аз съм толкова свикнала с тях, че на три крачки не бих могла да виждам познатите си - се опитах да възразя." - "Е, ще виждаш само тези, които са до тебе - весело ми каза Той. - Второто, ще си определиш удобно за теб време сутрин, обед и вечер и без да те знае и вижда никой, за пет минути ще концентрираш мисълта си върху очите. Ще си представиш окото и мислено ще продължаваш лъчите до жълтото петно. Третото, на масата си ще сложиш зелен лист хартия и ще се стараеш да гледаш повече зелен цвят. Ще отбягваш крещящите цветове. И четвъртото, всяка вечер по половин час ще ходиш на тъмно без очила. Като казвам да ходиш, то значи да се движиш. Не

е достатъчно да стоиш на тъмно, а да се движиш в тъмно. Прави това и ще видиш резултатите!"

Свалих очилата. Трудно свиквах без тях, но все пак свикнах. Изпълнявах стриктно казаното от Учителя. Без да споделям с когото и да било, обикалях двора по половин час на тъмно. Скривах се на всевъзможни места и по три пъти на ден по пет минути съсредоточавах мисълта си върху очите, а в стаята ми преобладаваше зеленият цвят. Така се изминаха три години и половина. Когато слагах очилата в театъра, виждах по-ясно, но очите ме заболяваха. Отидох на преглед при професор Пашев, при когото ходех от години, според когото късогледството ми не би могло да се намали, а обратно, за да не се увеличава, трябвало да нося непрекъснато очила. За негова изненада, сега късогледството ми бе намаляло с два и половина диоптъра. "Е, понякога Природата прави чудеса" - каза професорът и ми даде рецепта за очила четири диоптъра. Аз бях щастлива, че опитът на Учителя бе по-ефикасен от лекарските наставления. Майка ми, която беше с мен, сдържано оправда моите ексцентрични упражнения. И като резултат от това, тя ми напомняше да не пропускам вечерните обиколки в тъмно, които дотогава считаше едва ли не за глупост. Похвалих се на Учителя. - "Да, понякога малките погрешки довеждат големи последствия и често големите последствия се лекуват с малки корекции" - каза спокойно Учителя, без да подчертае какво голямо добро ми беше направил.

Милка Периклиева

Ето какво четем и в една беседа от Учителя:

"Мнозина са питали какъв начин има за усиляването на човешките очи. Казвам: Един начин има, който е много прост. Избирайте тъмни и бурни нощи и тогава излизайте навън, да се взирате. С това взирание очите ви ще се усилят. Вашите очи са отслабнали, поради това, че малко кръв приижда в тях. Като излизате вечер, взирайте се в Небето да различавате звездите от шеста и седма степен величина. Като останете в стаята си, пак - изгасете лампата и правете опити да се взирате в тъмната стая, да намирате този или онзи предмет. Освен това, за засилване на очите, на нервната система главно, качвайте се на височини, около 1500-2000 м. Като прекарате на такива височини около 25 дни, очите ви ще се засилят и нервната ви система ще се подобри. Не ходете на планините за удоволствие. Аз отивам на планината, за да вляза в общение с Разумното начало в нея и да придобия от нея нещо! Планината е разумна, разумни сили я управляват."

Бях младо момче, току-що дошъл от провинцията. Настаних се да живея на Изгрева. Учителят познавах по разговорите на майка си и брат си, но аз бях още неоформен младеж и няхах отношение към Него. Един ден Той ме срещна случайно из алеите на Изгрева, усмихна ми се приятелски и рече: "Защо не хвърлите тези очила?" - "Ама аз съм късоглед, Учителю" - побързах да му обясня, също усмихнат дружелюбно. "Може, рекох, да ги хвърлите." -

"Но аз от детинство нося очила. Аз съм късоглед, не мога да ходя без очила" - настоявам да Му обяснявам, помислих, че не ме е разбрал.

Тогава Той каза: "Можете ли да отидете на Витоша, но без очила и да гледате зелената трева, зелените гори, въобще зеления цвят в продължение на три месеца? И повече няма да ви трябват очила." - "Добре, Учителю, мога, ще отида."

Аз бях млад, здрав, силен, бодър, пъргав като коза. Обичах планината, обичах туризма. Беше краят на пролетта и началото на лятото. Аз стегнах раницата си, съобщих на майка си и на брат си, хвърлих очилата и отидох на Витоша. От хижа на хижа, от връх на връх, прекарах три месеца на планината. То бяха незабравими дни. Оттогава и до днес, вече съм на 50 години, очила не са ми потрябвали.

Учителят препоръчваше за засилване на очите и сутрин при изгрев Слънце да се гледа в слънцето без очила в продължение на пет минути от изгряването му.

Атанас Минчев

Веднъж нашият обичан брат, зъболекарят Михаил Стоицев, отишъл при Учителя и му се оплакал, че зрението му вече много отслабнало и не ще може да ходи и да посещава приятелите по градове и села, кое го досега бе правил. Учителят му препоръчал да посреща изгревите на Слънцето и да прави гимнастика на очите.

Брат Стоицев приложил препоръчания метод около една година и получил подобрение на зрението. Същият споделил тази си опитност с други наши приятели, за да могат да се възползват при нужда.

Георги Събев

През 1935 г. работех в "Горска индустрия", село Кочериново в Рила като магазинер. От преумора очите ми отслабнаха. Лекарят ме прегледа и написа инжекции, които бяха много болезнени и аз се отказах от тях. Тогава се сетих за Учителя и си казах: "От Учителя по-голям авторитет няма, ето защо ще отида да се посъветвам с Него." Срегнах се и Му казах болката си. Той ми препоръча да почна да вземам стъргани моркови с лимон, а при липса на лимон, с малко винен оцет преди всяко ядене, а вечер да слагам краката до глезените в топла вода и с канче да ги поливам от коленете надолу. Ту десния - ту левия, около десетина минути. След това да обувам чорапи или терлици и да си лягам. Това продължи 30-40 дни, но аз на седмицата почувствах голямо облекчение.

П. Терзистоев

На един мой братовчед, железар, при работа в окоето му влиза желязна стърготина. След лекарска намеса, превръзки, д-р Момчилов му каза, че окоето му трябва да се извади. Тогава баща ми отива при Учителя за съвет. Учителят казва, че ако извади едното око, ще пострада и другото. Препоръчва

му да направи млечен компрес на пострадалото око. Окото му оздравява.

Георги Радев

Едно от децата на брат Гръблев, го заболяло ухо. Местният лекар го лекувал цял месец, но с нищо не помогнал. За станалото след това братът разказва: "Най-после лекарят ми рече: "Господин Гръблев, аз не мога да направя нищо повече и ви съветвам да заведете детето в София и да му направите трепанация". Отговорих му, че предпочитам момчето ми да си отиде, отколкото да направят трепанация и то да остане идиот. Още на другия ден взех влака и отидох в София, за да питам Учителя какво да правя. Казах му, че лекарят препоръчва да се направи трепанация, но аз не съм съгласен. Учителят ми вдъхна вяра: "Ще му мине. Ще вземеш едно памуче, ще го натопиш в зехтин и ще го сложиш в ухото - това ще направиш няколко пъти и ще му мине. Ще трябва малко да затоплиш зехтина." Благодарих Му, сбогувах се и си заминах. Още на другия ден направих, каквото Той ми препоръча и след седмица момчето ми беше свършено здраво. Повиках лекаря и му показах оздравялото дете. Той само се почуди, без да може да каже нищо."

Никола Гръблев

Жена ми заболя с ушите си. Стигна се дотам, че трима лекари я преглеждат в Лом, за консулт я пращат в София на хирург. Трепанация трябва да се прави на ухото. Тръгваме веднага за София. Тя не пожела да отиде при хирурга, а пожела да отидем при Учителя. Учителят каза, че ще мине, но да налага на ушите един топъл компрес с трици. Вечерта пита: "Как е германката?" Дава назначение за един млечен компрес. Мляко се сварява, изцежда се лимон в него, после се вари, получава се едно сирище и се прави лапа в тензухена кърпа, налага се на болното ухо. Изтече всичко от ухото като гной и секречия. Олекна й, спадна високата температурата. Тя е вече здрава, на другия ден се връщаме в Лом. Лекарите я преглеждат отново и не могат да разберат нищо. И какво да им разправам, дали ще ми вярват? Замълчах си. А жена ми Хилда също мълчи. Тя знае вече - Христос и Учителят са едно.

Васко Искренов

Аз от малка страдам от ухо. През 1934 г. беше много голяма суша в нашия край и отиде мъжът ми да работи в Тополовград. Там отидох и аз с двете си деца, за да изкараме зимата заедно, да не са на две места разноски. Там дружахме с един евангелски пастор, който беше запознат с наша сестра учителка - Наталия Накова. Всичките братски песни пееше и въобще познаваше Учението на Учителя и се събирахме вечер. Много хубаво си дружахме. Пеехме, приказвахме. Не щеш ли, изведнъж ме заболя ухото. Неговата жена е аптекарка. Той ми донесе много хубаво лекарство, обаче като туря, за пет минути мине и пак започва да ме боли и аз слагам и изгоря отвън ухото ми. Стана рана и тогава се стигна до връхната точка, тъй да се каже на непоносими болки, че нито спане, нито храна. Мъжът ми вика: "Дане, трябва да

пишем на Учителя!" - "Късно е вече. Не мога да чакам да пишем, че да ми отговаря. Аз тая вечер правя връзка с Учителя." Той нали казва да направим връзка: "Сложете контакта и радиото ще тръгне". И аз вечерта като си лягам, казах си формулата. Не можех и да се моля. То нали, за да кажеш молитва трябва да си спокоен. И казах само формулата: "В името на Божията Любов, в името на Божията Мъдрост, в името на Божията Истина, в която живеем и се движим и със силата на живото Слово Божие, да се разпръснат всички тъмни и вражески сили и зли помисли от лицето на Земята" и духнах. Три пъти я казах. Заспала съм за съвсем малко и сънувам, че се намирам на пазарището в Тополовград и срещам един много благороден старец с бяла брада. Но не е Учителят. Той ме поздрави, запитва: "Как си?" Аз му отговорих: "Много ме боли ухото!" Той каза: "Ах, без пари лекарство. Ще отидеш при една жена млада, която кърми първо детенце, да бъде момченце, да ти сложи от нейното мляко на ухото." И преди още да му благодаря, него го няма. Сънувам, дето са ми говорили за един Гошо, че се оженил за едно момиче от село, имал бебе момченце и не го знам къде живее, но изведнъж намирам се на неговата порта. Като чукнах с пръста си, чух звука от моето чукане и се събудих. Мъжът ми казва: "Дане, ти заспа малко." - "Заспах, ама аз вече стана ли, то ще оздравея." Сутринта като наваял един дълбок сняг, едни преспи, нали тук е Сакар планината, а аз едва вървя. Пратихме хазайката. Тя отиде с една чашка, донесе ми съвсем мъничко млекце - цръкна ми малко млекце Гошовата булка. Като го сложих на ухото, също като на Симоновата проказа, изчезна, както отвътре оздравя, така и отвън, веднага. Значи за вас може да е лъжа, за мен това е истина, веднага ми оздравя ухото и отвън, и отвътре и до ден днешен не ме е заболяло - вече съм на 83 години. Като ми мина, аз се прибрах на село и сях памук. Като го берях вече наесен, по Елховското шосе виждам заминава жена с увито момиче с шалове, а духа един студен вятър. Аз не можах да ги питам къде отиват, защото бях надалеч, но когато отивах вече към шосето, те се връщат и аз ги питам: "Къде ходихте? Защо се връщате бързо?" - "Стойка я боли ухото - майката разказва. - И ходихме да търсим фелдшер, обаче няма и се връщаме и какво ще правим, не може да спи вечер". Аз веднага се спрях: "Намерих лек за ухото. Идете при Мара Атанасова да й сложи от нейното мляко в ухото!" И те отишли, направили това. Минаха няколко дена, заварвам тази жена на фурната и тя ме прегръща: "Чедо, Господ здраве да ти дава. Стойка оздравя като й сложи Мара от нейното мляко и не я боли вече ухото". Аз си викам на ума: "Благодарете на Бога, на Учителя." И така, излекува се и туй момиче.

Данка Хр. Колева, кв. Прослав

Борис Равноустов - сладкар от Ямбол, заболява от ухо. Най-добрият лекар в Ямбол, д-р Момчилов, му препоръчва да си направи операция в Бургас. Борис чрез писмо иска съвет от Учителя, дали да се съгласи на операция. Учителят му отговаря, като му дава следния съвет: Да направи нагриващ компрес от пресечено краве мляко зад ухото. Той изпълнява съвета, но ре-

зултат не получава. На другия ден получава второ писмо, с което Учителят му обяснява, че не е получил резултат, защото не е загреял добре мястото. След втория компрес ухото оздравява.

Жельо Танев

Аз бях заболяла от гуша и си слагах шалче бяло да не се вижда. Един ден бях с братя и сестри, беше и сестра Златева - майката и стояхме пред приемната стая на Учителя. По едно време Той се показа на вратата и се обърна към мене с думите: "Рекох, какво имате там?"- и посочва шалчето ми. Аз се смутих и Му казах: "Ами имам гуша". Той тогава каза да донесат зехтина от стаята Му и да ме разтрие сестра Златева. Тя ме разтри с Неговия зехтин. В неделя, когато Учителят държеше беседа, каза така: "По разни части на тялото на човека се явяват разни тумори и гуши. Те се лекуват с мазане със зехтин и разтривки, като всеки ден в продължение на девет дни се казва следното: "Всеки ден туморът намалява!" И така за девет дни трябва да изчезне". И аз така постъпих със себе си. Всеки ден мажех гушата си със зехтин, казвах формулата и разтривах гушата си със силна вяра. И действително, до деветия ден тя се стопи и изчезна напълно.

Нашата съседка беше заболяла също от гуша. Аз отивам у Тяна, веднага започвам да я разтривам, както правех със себе си. Разтривки силни и много молитви и разтривки до изпотяване. Толкова много трябваше да я разтривам. Това беше първия ден. Втория ден, третия ден усиливах разтривките, около половин час я разтривах и докато дойде деветия ден, гушата ѝ се стопи и нищо не остана от нея. Всеки ден като я разтривах, казвах формулата на Учителя, че гушата ѝ намалява. Така постъпвах всеки ден, докато дойде деветият ден, в който абсолютно изчезна нейната гуша. Тя беше много голяма. Лекарите останали учудени от нейното тъй бързо оздравяване. Тя беше пила йод според техните препоръки и приеха, че се излекувала от йода.

Стефка Няголова

Следващият пример е за една сестра, която започва да линее от ден на ден и болестта я стоварва на леглото. Отиват и съобщават това на Учителя. "Рекох, кажете ѝ да яде риба!" Но сестрата се удивлява: "Учителю, в София няма риба. Рибата е в морето. И освен това тя е вегетарианка." Учителят я изглежда и казва: "Като няма риба в София, то други са я хванали и са я сложили в консерви. Оттам ще яде." - "Но, Учителю, защо именно риба, а не нещо друго?" - "На сестрата ѝ липсва фосфор в кръвта. А мозъкът ѝ има нужда от него като елемент. Единствено в рибата има фосфор. И тя може да си попълни недостига на фосфор в кръвта като яде риба. Като си попълни недоимъка, после пак ще бъде вегетарианка." Сестрата предаде точно думите на Учителя. Болната сестра имаше сили толкова, колкото да поклати с клепачите на очите, че е съгласна. Купиха консерва риба и започнаха да ѝ дават от рибата на малки хапки. Малко по малко за една седмица състоянието на сестрата се

подобри. На втората седмица тя вече играеше Паневритмия. Приближавам се до нея и казвам: "Сестра, вие много хубаво и с вдъхновение играете днес Паневритмията." Тя се обръща засмяна: "Днес аз не играех, а плувах в небесния простор като риба, защото в кръвта ми тече рибешка сила и флуида на рибите от океана. За мен това е Небесен океан от слънце, въздух и вода. А аз пред теб не съм сестра, а една златна рибка от приказките." Аз занемявам. Не очаквах такъв отговор и такова обяснение. Приказката за златната рибка от морето се бе пренесла на Изгрева и се бе реализирала в своята пълнота.

Галилей Величков

От много време страдах от болно сърце и се чудех какво да правя. Постоянно търсех лекар, който да ме лекува, но ефикасно лечение не намерих. Една нощ сънувах следния сън: Идва при мен един старец със свежо, хубаво лице и с бяла брада, който ми каза така: "Ти постоянно търсиш лек за твоето сърце и не си намерила досега. Престани да търсиш! Не ти трябва! Аз ще ти кажа лекарство, с което ще се лекуваш. Лекарството е следното: Ще вземеш клей от бадем и ечемик, ще ги опечеш, ще ги счукаш, пресяваш със сито, смесваш ги с една водна чаша пчелен мед. Употребява се три пъти на ден по една супена лъжица, преди ядене." С това лекарство аз оздравях.

Мала Желева, с. Горица, Поморийско

Един брат отива за съвет при Учителя и Той му казва:

"Ще вземеш мляко, ще го свариш и после ще го пресечеш с лимон. Ще вземеш пресеченото мляко и от него ще си направиш компрес. Няколко такива компреси ще подобрят положението ти. Тези млечни компреси ще ти покажат има ли нечиста материя там или не."

И наистина, той направи 2-3 такива компреса и положението му се подобри. Кракът набъбна и на това място, дето е нечистата материя, отвори се една малка дупка, отдето изтече всичко нечисто. Температурата му спадна, мястото се пречисти.

Баща ми се разболя. Брат ми беше лекар, завършил в Италия, с много голяма клиентела и добре поставен в лекарските среди, започна да го лекува. Баща ми имаше двойна бронхопневмония. Брат ми го лекуваше с лекарства и силна храна. Тогава още нямаше сулфонамиди, нито антибиотици - това беше преди войната. Сулфонамидите дойдоха след 1943 г. в България от Германия по време на войната и то имаше един препарат, наричащ се "Пронтозил". Човек, когато го поемеше, урината му се оцветяваше оранжево, но лекарството имаше голям ефект. Тогава една кутийка се продаваше за една жълтица. Така немските войници продаваха в България това скъпо и ценно лекарство. Та брат ми лекуваше баща ми с лекарства и силна храна, но още го нямаше "Пронтозил"-а и той ставаше все по-зле. Отидох при Учителя, обясних му всичко и Той ми каза: "Направи млечен компрес. Но ако яде силна храна, организмът му, докато се пригоди на много храна, то той ще си замине.

Ще му давам малко храна - мляко половин чаша и половин чаша вода. На четиринадесетия ден температурата ще спадне от 38,5 на 37 градуса". Това ми каза Учителят, аз отидох у дома и разказах на баща ми какво е казано за него, той повярва и остави аз да го лекувам. Брат ми като разбра - нали беше лекар, дойде и ми удари един шамар, че лекувам без да имам право за това. Така се възприемаше от лекарското съсловие - лекува само онзи, който има диплома. Но баща ми беше посетил веднъж една беседа на Учителя. Бе го зидял, беше се докоснала душата му до Божественото, повярва и ми позволи да го лекувам. Направих млечен компрес и го наложих на гърба. Той се слага зечерта и се сваля сутринта и се прави през ден. Така баща ми оздравя за изненада на всички. Баща ми се разположи към мен и после дойде с нас на Седемте Рилски езера при лагеруването ни. Там много му хареса, дори се разхождахме с лодка по езерото. Веднъж споделих с Учителя, че баща ми иска да го приеме, за да благодари за лечението. Съгласи се. Отидохме при Учителя, аз Му целунах ръка, баща ми също се наведе и Му целуна ръка, благодари Му. Учителят поприказва с него общи работи, после дойдоха други посетители, ние станахме и си отидохме. Баща ми остана много доволен от летуването и от това, че той благодари на Дънов. За него той не беше Учителя, а господин Дънов. Но все пак благодари, а това не бе малко за него, да се поклони и да целуне ръката на Бога без да знае пред кого застава, кому се покланя и кому целува ръката.

Мария Тодорова

Майка ми беше много болна. Свила се на кълбо с адски болки в корема. Болеше я целият корем. Заведоха я на лекар и казаха, че е остър апандисит и предложиха да се оперира. Аз без да я питам отидох при Учителя и Му разказах за мнението на лекарите. Каза ми: "Не е това, което мислят лекарите. Не е апандисит, а възпаление на дебелото черво. Да се прави млечен компрес през ден, иначе ще си замине, ако си направи операция. Болно е дебелото черво, сложи млечен компрес". Отивам при майка ми и разказвам какво е казал Учителя. Ама като чу, че е от Учителя, настръхна и крещи: "Той провали дъщеря ми и не искам нищо от него". Казах ѝ да избира: ако иска да живее, трябва да се съгласи, а като се съгласи ще се лекува по Неговия начин и като оживее, ще знае, че живее, благодарение на господин Дънов и главно затова, че е майка на една Негова ученичка. Майка ми беше в ужас. Баща ми бе на моя страна, а брат ми като лекар, бе за операция. А това беше преди войната, когато на три операции, направени за апандисит, оживяваше един, а другите двама умираха от инфекции. Сега, 40 години след това, времената са други и дори при спукан апандисит и перитонит хората оживяват. Сега хирургическото лечение е друго, има лекарства срещу инфекцията. Въпросът бе майка ми дали да умре или да живее. Започна се голяма караница у дома. Големи разпрасии. Казах ѝ да позволи да направя опит, за да оживее. Тя мълчи. "Слушай какво, ако отидеш в болницата, ти вече си умряла, а ако

останеш тук, можеш да живееш много дълго. Изборът е твой. Аз повече няма да говоря с теб". Аз бях много войнствена и решителна и след дълги разпавии с брат ми и с родителите ми им казах да опитаме с млечен компрес и ако не стане нищо, то тя може да се оперира. И понеже баща ми го бяхме излекували по същия начин с този млечен компрес, когато щеше за малко да си замине, то накрая се реши аз да вляза в ролята на лечител. Учителят ми каза, че на четиринадесетия ден температурата ще спадне на 37,5 градуса, както се и сбъдна. Аз започнах да слагам млечния компрес на онова място, където имаше една подутина като бучка, т. е. където беше възпалението на дебелото черво според думите на Учителя. Преди това Учителят бе обърнал внимание, че отначало има подобрене, а след това идва процес на влошаване, защото се разнася възпалението от дебелото черво и всички токсини от това възпаление навлизат в кръвта, идва се до криза и се вдига температура до 40 градуса. Учителят ми беше казал, но то бе останало някъде далеч в периферията на съзнанието ми. Аз през ден слагах млечен компрес, получи се подобрене, бучката започна да намалява, но състоянието на майка ми се влоши, след четиринадесетия ден вдигна температура до 40 градуса и започна да бълнува. У дома всички ме гледат заплашително и упрекуват, че ще убия майка си с моето твърдоглавство. Отивам при Учителя, за да питам какво да правя, но Той не ме приема, не ми обръща никакво внимание. Седнах на пейката отвън пред салона, минаха пет - шест часа, а аз седя и чакам. А Учителят си гледа Неговата работа, приема и изпраща гости. Седя аз и си казвам в себе си: "Учителю, знам, че не ме приемате и че имам някаква грешка. Ама какво да правя като не я виждам, за да се коригирам. Помогнете ми". След малко Той идва при мене на пейката и пита: "Кажми, каквото имаш да казваш, че съм много зает". Аз бързо в няколко изречения разказах всичко и че състоянието на майка ми се е влошило от млечния компрес и всички смятат у дома, че съм убиец на майка си. Учителят не ми каза нищо, отдалечи се така, както дойде, а аз останах на същото място и чаках. Ама това чакане стана много дълго - от 8 часа сутринта до 10 часа вечерта. Беше се стъмнило, аз седя на пейката и чакам. Учителят отвори вратата, мина покрай мене, но без да си обърне главата към мен, а гледайки напред пред себе си каза: "Вяра, вяра, вяра" и си продължи нататък. Аз станах и си тръгнах и посред нощ се прибрах у дома. Знаех, че Учителят нямаше да ме приеме, защото беше ми казал какво да направя, а аз се усъмних в това, което правех и бях дошла при Него за помощ. Бях нарушила закона на вярата. А за тази вяра Той непрекъснато говореше и тя беше онази вътрешна връзка на общение на човешкия дух с Бога, която трябва да се запази, за да може по нея като по жица да протече Божествената сила, която лекуваше. Бях изгубила тази вътрешна връзка и бях дошла при Него за помощ. А стоейки на пейката дванадесет часа, аз без да искам, с търпението си успях да възстановя тази връзка. Като пристигнах у дома в града, приближих се при майка ми и температурата беше спаднала от 40 градуса на 37. Голямата криза беше преминала по времето,

когато аз бях на онази пейка, където чаках дванадесет часа. Майка ми беше отпаднала, бучката се беше разнесла, нямаше възпаление и след няколко дни тя се справи, седна на кревата, а след една седмица проходи. Майка ми оздравя и оживя. След това живя много години, дори преживя десетилетие след баща ми. Та като проходи майка ми, първото нещо, което ми каза, бе: "Е, дъще, доживях да видя нещо от твоето дъновско учение". Ама беше сърдита външно, но вътре се радваше, че е оживяла. Духовете вкъщи се успокоиха. Та така трябваше вътрешно да преживея изпитанието на вярата, за да се възстанови загубената връзка с Бога.

Оттогава майка ми не ми натякваше вече, че съм се провалила като дъновистка. Така накрая родителите ми по различен начин коленичиха пред нозете на Учителя. По този начин Учителят им заплати за това, че са били мои родители и ме направи свободна към тях.

Мария Тодорова

Ще ви разкажа нещо, което ми се случи през 1933 г. Както си решех косата, някъде зад ушите горе, гледам - гребенът се напълни с коса и като потърсих с пръст, усетих, че на едно място ми студене на главата. Отидох до огледалото и гледам, наистина ми е паднала на едно място косата - около една монета голямо, колкото сегашните два лева. Отидох при Учителя. Той ме погледна и ми каза: "Ще вземеш чист зехтин и ще го мажеш". Взех си едно шишенце и когато ми дойде на ум, намазвах мястото. Но когато ми падна косата, бях казал и на брат си. Като мина месец, брат ми вика: "Ние в сиропиталището във Варна имахме деца, които бяха без коса и ги лекуват и не могат да ги оправят, че тука с малко зехтин ли ще се оправят?" Но като мина известно време, месец и нещо, викам на брат си: "Я погледни главата ми!" - "Поникнал е един мъх" - казва брат ми. Мина още месец и белият мъх стана коса. Оттогава минаха много години и мисля, че Учителят си беше вече заминал и един ден като се реша, пак един кичур от дясната страна на челото ми падна. И аз отново започнах да мажа мястото със зехтин. Мина месец и нещо, пак излезе мъх и после тоя мъх стана коса. Сестра Анина Бертоли пристигна от Париж и гледа цял кичур бяла коса на главата ми. Тогава нищо не ми каза. Отиде си в Париж, но като дойде другата година, гледа, нямам вече бяла коса. Смее се: "А, ти си боядисваш косата." - "Не си боядисвам косата" - отговорих аз. Тогава тя каза: "Миналата година, като идвах, имаше един кичур бяла коса, а сега?" Обяснявам й: "За сведение, тогава ми падна косата и аз я лекувах с чист зехтин, така ми каза Учителят по-рано". И други съм лекувал по тоя начин. Но на мене тая опитност ми е скъп спомен от Учителя.

Гради Минчев

Една от младите сестри като ученичка от четвърти клас на гимназията, сегашният осми клас, заболява от апандисит, т.е. възпаление на сляпото черво. Щом усетила силни болки, младата сестра не се решила да отиде на лекар, страхувайки се от нож, а отишла при Учителя за съвет. Понеже

била вегетарианка, Учителят я посъветвал да прекара три дни в абсолютен пост (без никаква храна и вода). Болната приела с готовност този съвет и го изпълнила. След поста тя прекарала два - три дни с лека храна и повече не усетила никаква болка в сляпото черво.

Как обяснява Учителят в дадения случай лекуването на апандисита с глад? Учителят казва, че в някои случаи възпалението на сляпото черво се дължи на някакво чуждо вещество, частици от храна или друго нещо в този орган. Гладът в този случай допринася следното: Организмът, лишен от храна, продължава да работи и изсмуква всички чужди вещества от организма и по този начин се всмукват и частиците, чуждите вещества, попаднали в сляпото черво. Премахнати причините на възпалението, самото възпаление минава.

Млада мома (на 20-21 години) заболява от апандисит. Тя не е вегетарианка, редовно яде месо. Да си прави операция, не се решава. Помоли ни да я заведем при Учителя да ѝ даде някакъв съвет, защото болките били непоносими. Учителят я посъветвал да не яде месо само един месец, през което време всяка вечер да си мие краката с гореща вода, колкото може да търпи, до слабо зачервяване. След това да измива слабините си и да легне да спи. Тя изслушала съвета и очаквала да ѝ се даде някакво лекарство, но като не получила такова, благодарил за съвета и си отишла. Като излязла вън, запитала сестрата, която я придружавала: "Защо Учителят не ми даде някакво лекарство?" - "Нали ти даде съвет - отговорила сестрата - Ти изпълни точно съвета и чакай резултат." Младата мома изпълнила съвета, след което се почувствала напълно здрава. Днес тя е на 40 години, женена, с две големи деца, без смущение на апендикса.

В този случай е интересен фактът, че за същата болест Учителят приложи друг метод, различен от първия. Това обстоятелство, че тя не яде месо цял месец, се отрази благотворно на здравето ѝ. При промяна на храната се изсмукаха чуждите вещества и излишните утайки, причиняващи възпалението на сляпото черво.

Паша Теодорова

През 1934 г. сестра ми се разболя, получи силни болки в корема. Викат лекар, взема лекарства, но болките се увеличават. Лекарите правят консулт, но резултат няма. Тогава баща ми се качва на влака и отива при Учителя. Той го посреща и му казва: "Нещо си напечен." Тогава баща ми Му обяснява и Учителят казва: "Нищо не познали докторите, ще ѝ мине. Сега тръгвай оттук без да се спираш, за да свариш влака. За болната ще вземете грах с прясно краве масло и като го сготви, да яде, колкото може." Оказа се кучешка тения, която изчезна.

Георги Радев

Братовчедката ми Цонка пристигна от Русе и каза: "Како, заведи ме при Учителя, да видя Той какво ще ми каже!" Тя беше болна от страх, нер-

ви, туберкулоза II стадий и нямаше деца. Правили й операция и й казали, че няма да има деца. Заведох я при Учителя и тя започна да плаче и да Му разправя: "Омъжих се, разбирахме се с мъжа ми, но там, където живея, е много страшно за мен. Чичото и свекърът всяка вечер слагат брадвите зад вратата да се убиват за имоти. Аз цяла нощ треперя. Не стига това, ами нямами деца. Правих си две сложни операции и лекарите ми казаха, че няма да имам деца. От мъка съм се разболяла и от нерви, и от страх, от туберкулоза II стадий, все на легло лежа. Лекарите не ми дават да ставам. А затова, гдето нямам деца, свекърва ми иска да ни раздели със съпруга ми". Учителят й каза: "Няма нищо страшно, всичко ще се оправи!" А тя плаче, сълзите й текат, хълца. Учителят се смее и казва така: "След един месец ще ти изпратя писмо. Сега ще кажеш на свако си (на татко) да те заведе на Рила, да походиш малко. Не едно, а три деца ще отгледаш". И така, отидохме си въкъщи. Казахме на татко, той се засили веднага, беше енергичен и пъргав. Направи едни терлици, отдолу с кожичка ги подплати и каза: "Така лекичко ще пътуваш". И тръгнахме на екскурзия през Мусала. Тя нищо не носи. Той носи всичко. През пустинята, през Рибните езера, Рилския манастир, през Седемте езера и си дойдохме в София. Обаче, когато Цонка се изкачила през Рилския манастир по стръмната пътека, Друшлявица, пътя нагоре към Дамка, по средата на пътя повърнала много кръв. И казва: "Како, там ми остана туберкулозата! Там, на Рила я оставих. Като повърнах тая кръв, излезе от мене тоя дявол и се оправих". След един месец тя получава писмо, което е написал саморъчно брат Боев. Учителят го диктувал на брат Боев - как да си лекува нервите и какво да прави, за да има деца. Писмото е при мене. Първо, през време на жетва, да пие преварена гореща вода по една чаша сутрин, обед и вечер, с кафена лъжичка по малко, бавно и ще се измива отдолу с гореща вода. Ще вдиша дълбоко като брои до шест, шест пъти, задръжки до 12 и до шест издишки. Това нещо като прави - пи вода, измива се и прилага дишането, то след три месеца тя забременя. Туберкулозата я остави на Рила, нервите й се поуспокоили. Чичото се махнал оттам. Те си направили друга къща и отидоха там да живеят и по-късно тя роди момче. След сина й се ражда едно момиче и едно момче. Тя изгледа и трите.

Станка Тотева

През месец септември 1934 г. доста време прахмее на реката боси. Простудих се и ме заболя стомахът. Не ми минава от гореща вода. Сама се мъчих да се излекувам, не можах. Реших да се посъветвам с Учителя. Той беше пред приемната стая. Разправих Му. Той каза: "Няма нищо, ще мине, но една седмица яж на всяко ядене по две картофчета и по малко хлябец. Другата седмица - по две ябълки или круши и по малко хлябец."

Направих това и ми мина. Един ден отивах към салона. Учителят беше на алеята при борчетата със сестра Савка и сестра Еленка и се разговаряха. Помислих: да мина далеч от тях, през градината (нямаше още тел), без да

ги поздравя, за да не прекъсна разговора им. Учителят схвана положението - че се стеснявам, обърна се към мене и с благост ме запита: Оздравяхте ли? - Благодаря, Учителю, оздравях - Му отговорих.

- Там, дето живеете, удобно ли Ви е? - (живеех в малката къщичка на сестра Стефова) - Да, Учителю, удобно ми е, благодаря - отговорих тихичко и отминах.

Никога никой досега не ме е запитвал с бащинска милост за състоянието ми. Останала съм сираче на 6 месеца, след Сръбската война, не знаех баща и бащинска милост. В момента я почувствах и се обогатих с представата за баща и бащинска милост. Голяма радост изпитвах от почувстваното и преживяното и като са върнах вкъщи, с вдъхновение написах "Привет към Учителя".

Ана Шишкова

Преди години страдах от разстроен стомах. Заведоха ме в Окръжната болница на лечение, където бях повече от месец, но не ми помогнаха. От продължителното лекуване бях толкова отслабнала, че едва се движех. Ето защо писах на Учителя чрез брат Боев. Разказах му за болестта си и за опитите на лекарите, като завърших писмото така: "Аз зная, Учителят може да ми помогне,"

Брат Боев като получил и прочел писмото, отива с него при Учителя. Но интересното било следното: Учителят излязъл да го посрещне и му казал, смеейки се: "Какво пише сестрата?" и след това добавил: "Аз зная, че Учителят може да ми помогне." - "Рекох, пишете й да пие сок от ряпа, по една супена лъжица."

Получих писмото. Пих сок и оздравях. Това е, братя, моята опитност, която исках да споделя с вас.

Койка Митева, село Горица

Получих невроза, не можех да спя, бях неспокойна и се задушавах. Не можех да се храня, храната ми засядаше на гърлото, не можеше да се смели. Понякога повръщах упорито. Бях обезпокоена за здравето си. В една от ваканциите отидох при Учителя и Му обясних всичко. Препоръча ми сутрин да изпивам на гладно една чаша топла вода и като се минат 10-15 минути да изпия една - две супени лъжици зехтин. Накрая Той завърши с думите; "Храна, която не лекува и лекарство, което не храни, не е за препоръчване".

Отидох си на село. Започнах да изпълнявам съветите. Стомахът ми се отпусна и можех да поемам течности и по малко храна. След една - две седмици храносмилането ми се оправя. Възвърнах жизнеността си и възстанових здравето си. Иначе щях да си замина млада.

Стоянка Илиева

Когато бях офицер в Бургас, моята другарка заболя тежко от туберкулозен перитонит. Цял месец непрекъснато вдигаше температура около 40

градуса и в корема ѝ се появиха гнойни гнезда като циреи. След един месец, като опитах всички начини за лекуване, които аз знаех, повиках полковните лекари, 7-8 души, на консулт. Като видяха състоянието на жена ми, всички до един ми казаха:

- Чудно, как е доживяла досега. Тя не ще живее повече от два - три дни.

След като си отидоха, аз се запътих към казармата. Случайно виждам генерала. Щом ме видя, той ми каза:

- Гръблев, чувам че около тебе има някакво нещастие, но ти си героичен човек, пригответи се да понесеш мъжки загубата на жена си.

Аз му казах:

- Може ли да ми разрешите няколко дни отпуск, да отида до един професор в София, да се консултирам с него?

Той ми разреши. Веднага взех влака и заминах за София при Учителя. Още като влязох в двора на Изгрева, видях Учителят стои на вратата и гледа към мене. Отидох при Него, целунах Му ръка и още с целуването на ръката Му, Го питам:

- Учителю, нали Иванка ще оздравее?

Той ми отговори:

- Ще оздравее, всичко ще мине благополучно.

След това влязохме в стаята и там Му разказах всичко подробно за мнението на полковните лекари и пр. Учителят се засмя и ми каза:

- Ще вземеш една чаша сусамено семе, една ряпа, ще изцедиш сока ѝ в сусамовото семе и ще ѝ дадеш да го изпие.

Аз Му казах:

- Нали тя и без това ще оздравее? Зная, че тя е капризна и няма да го вземе.

Учителят каза:

- И без това ще оздравее, но ти ще го направиш. Също ще ѝ правиш и горещи компреси с памук, натопен във вряла вода, малко изцеден, и ще го сложиш на корема. Като поизстине, ще го натопиш пак, и така няколко пъти, и ще мине.

Благодарих Му и си тръгнах за Бургас. Като пристигнах къщи, Иванка беше по-добре. Съобщих ѝ, че Учителят каза, че тя ще оздравее. Приложих само компресите с врялата вода, а сусамовото семе и ряпата не направих. В няколко дни Иванка ставаше все по-добре и след една седмица беше съвършено здрава. Беше толкова здрава, че можех да изляза с нея на разходка на улицата. Като ме срещнаха лекарите с нея под ръка, ахнаха от почуда и казаха:

- Как е възможно това?

Аз не им обясних нищо, само казах:

- Фактът е налице, виждате я здрава, а вие казахте, че не ще доживее и три дни!

След това извиках главния лекар къщи, където му казах как Иванка е

оздравяла. Лекарят повдигна рамене и каза:

- По нашата медицина, това е невъзможно, но фактът е налице и трябва да го приемем.

Казах му да не доверява това на другите лекари.

Никола Гръблев

Учителят не отрича медицината, но държеше лекарят да бъде добър, съвестен и магнетичен, лекар по призвание, а не занаятчия или чиновник, каквито ги имаше и има на всяко време.

Разказвала ми е как Райна Каназирева от Стара Загора, как Учителят е помогнал да оздравее един сляп човек чрез лекар. Не зная как и от какво е ослепял, но дълго време бил сляп. Той не е наш брат, но аз го познавам лично. Виждала съм го в Стара Загора. Той живееше близо до нашата девическа гимназия и почти всеки ден съм го виждала да минава край нея, воден от жена си - сляп, напълно сляп.

Обиколи всички лекари в Стара Загора, всички професори в София, лекувал се с народна медицина, опитал всичко, кой каквото му каже, но никой и нищо не могло да му помогне да прогледа. В 1920 г., когато Учителят отива през пролетта - по Великден в Стара Загора, той чува за Него, отива, пред цялото събрание коленичил пред Учителя, целунал Му ръцете и Го помолил да му помогне да прогледа.

"Да бъде според вярата ти"- му казал Учителят с думите на Христа.

Човекът си отива къщи и чака ден, два, три и т. н. да прогледне и не проглежда. След една година обаче, се среща случайно с някакъв германски лекар, който му направил операция и прогледнал. Когато срещнал сестра Каназирева, казал ѝ: "Вашият Учител нищо не можа да направи, но един германски лекар ми помогна."- "Аз съм уверена - каза сестра Каназирева - че именно Учителят ти е помогнал чрез този лекар. Той е видял, че имаш нужда от някаква операция и е наредил да се срещнеш с този лекар и да ти помогне." За нас това е ясно, но той е още далеч, за да ги разбира тези работи. "Но нали стана според вярата ти?"- му каза още как Райна.

Ще каже някой, както и този човек: "Защо не прогледа веднага? Защо не го излекува моментално, както Христос е лекувал? Щеше да получи и слава". Аз не мога да мисля така. Аз не се съмнявам, че Учителят можеше да лекува и моментално, защото съм виждала и това, но зная, че Той оставяше понякога лекуването да става и по-бавно. Защо и за какво, Той си знаеше. Може би бягаше именно от "славата"? Какво би станало, какво би правил, ако всички слепи и всички болни се струпаха на вратата Му да ги лекува?

Но кажеше ли, че ще мине, или "Да бъде според вярата ти", рано или по-късно минаваше.

Наталия Чакова

Върлува инфлуенца. Изредиха се и колеги, и ученици, и хазаи да боледуват. Цяло село боледуваше. Дойде и моят ред. По това време бях доста

здрава. Години не бях боледувала. Но този път хвана и мене инфлуенцата, Понеже не бях боледувала, не знаех как да си помогна. Нямах лекар или фелдшер в селото. Нямах никакви лекарства. Не отидох в училище. Лежа и пъшкам от главоболие и температура. По едно време се сещам, че Учителят казвав една от лекциите: "Когато сте болни, пейте. Прилагайте музиката, пеенето като метод за лекуване..." Почнах да пея. Изпях една, две, три, пет и повече песни. Главоболието престана, олекна ми на гърдите, температурата ми спадна. Аз се зарадвах. Взех тетрадката си, да споделя радостта си от този опит. Чувам, че колежките ми идват да ме видят. Хазайката ги посреща. "Как е Наталия?"- питат. "Ами, болна е, болна. Има огън, голям огън има, ама пее. Цял ден днеска пее. Хората пъшкат и плачат, пък тя пее."- "Не е болна, щом пее"- заключават колежките и влизат при мене. Аз ставам и весело ги посрещам. Но какво да им кажа? Не мога да им обяснявам, няма да ме разберат. Казвам им само, че ми е спаднала температурата и утре ще отида на училище.

Наталия Чакова

За моето семейство 1949 г. беше страшна и много тежка, защото тя сложи началото на непрекъснато неизразимо нещастие. През тази година нашата скъпа и единствена рожба Веска, която беше учителка по музика в 36-то единно училище в София, се разболя от менингит. През време на лечението в болницата тя получи парализа на дясната телесна половина. Беше поставена на лечение при други болни от същата болест, с тази разлика само, че те бяха в по-лека форма и не бяха парализирани. Поради парализата, на нас ни бе разрешено да бъдем при нея, за да я обслужваме. Лекарите и няколко професора полагаха всички усилия, за да помогнат на болните, но специално за нашия случай бяха убедени, че краят ще бъде злополучен и за тях съдбата на Веска беше предрешена.

Ние, родителите, опирайки се на вярата ни в Учителя, имахме надежда, че това няма да се случи и че Учителят ще направи с нея чудо и животът на Веска ще бъде спасен.

Професорите, между които имаше и най-близък роднина, ме подготвиха да бъда готов за един възможен лош край. Аз казах това на жена си, обаче тя не прие това нещо и каза, че на никаква цена тя не дава детето си да замине. Аз останах при болната, а майката се завърна в празната къща, самотна, с голяма скръб и болка в душата. Започва да се моли на Бога и Учителя да запазят живота на Веска. След това тя заспива и насън ѝ се явява Учителят. Във вестибюла на апартамента, насън, тя вижда на масата наредени много бутилки с плодови сокове: от моркови, ряпа, лимони, портокали, зехтин от маслини. Учителят ѝ посочва бутилките и казва: "Ето, давайте от тия сокове!" Тя се събужда и твърдо решава да изпълни даденото нареждане. Още рано сутринта купува посочените плодове, повиква добри съседни и приготвяват необходимите сокове. И така започва даването на сокове за храна и лечение по наставленията на Учителя.

Ние лекувахме Веска по нашите методи, като дублирахме лечението с това на болницата. Трябва да отбележа, че Веска, както и някои от другите болни, поради естеството на болестта, не можеха да приемат никаква храна, дори най-малкото количество, веднага след вземането следваше ужасно продължително повръщане. Това беше довело болните до най-голямо изтощение. Постепенно след като започнахме да даваме соковете, повръщането намаля, а приемането на зехтина засили организма. Подобрението започна да се чувства осезаемо. След една седмица то беше установено категорично. В събота обикновено минаваше професорска визитация. Всички професори останаха изненадани и зарадвани от голямата промяна на болната и от външния ѝ вид. Весето беше най-зле, а в момента по външен вид тя беше най-добре. Един от професорите дори каза така: "Тази майка със своята любов и грижи спаси живота на дъщеря си." Окуражени и малко успокоени, ние продължихме режима със соковете и зехтина и все пак бяхме неспокойни пред неизвестността и пред възможните изненади на тежката и неизлечима болест. Постепенно съзнанието на Веска се възвърна, картината с температурата и другите изследвания даваше по-добри резултати.

Ние се изтощихме много с майка ѝ и все още не бяхме сигурни в крайния резултат. Една сутрин Весето ни зарадва с един хубав сън, който сънувала през нощта. Насън ѝ се явил Учителят и между нещата, които казал, някои от които тя не запомнила, най-важното било това: "Внимавай, защото след пет години ще дойда пак да те проверя какво си направила!"

След пет години - значи животът на Веска беше осигурен. За нас въпросът беше вече решен, че Веска няма да си замине и че животът ѝ засега е вън от опасност.

От този ден у нас настъпи абсолютно спокойствие и чакахме деня, когато тя ще бъде изписана от болницата. Ние бяхме сигурни, че ще се върне жива, макар и парализирана и в тежко положение. Ние се бяхме примирили с по-малкото зло и заживяхме с надеждата, че и това зло постепенно ще се подобри, а може дори да се премахне съвсем.

Минаха оттогава вече 25 години, но за голямо съжаление, може би поради наши някакви грешки, Весето си замина в края на 1974 г.

Тодор Божков

През 1942 г. жена ми заболя много тежко, лекарите казаха своята тежка дума, че и Господ да слезе от небето, пак не може да ѝ помогне, ето защо я изписаха от болницата. Тогава писах писмо на Учителя, като Му изложих състоянието на жена ми, Казах Му и мнението на лекарите. С писмо Учителят ми даде метод как да я лекувам. Методът предвиждаше мазане със зехтин и пиене по една лъжичка, което бе придружено с формула. Освен това, Учителят каза да намеря лекаря и да му кажа, че Господ слезе на земята и казва, че жена ми ще оздравее. Само за четиридесет дни тя оздравя напълно. По тоя случай приготвихме подарък за Учителя и заминахме за София, да Му го поднесем. Когато пристигнахме на Изгрева, беше събота, в който ден

Учителят не приема никого. Примирихме се, но стоим пред стълбището до стаята Му. Учителят слезе отгоре и ни прие в гостната, като веднага след нас заключи вратата. Ние паднахме на колене пред Него и Му благодарихме за излекуването на жена ми. Тогава Учителят каза, че било определено тя да си замине и всичко било готово, но Бог, Който е Любов, я кредитирал с 20 години. След като изтекоха определените години, тя си замина от земята.

Брат Паню от Ямбол

Много тежко болен бил брат Койчо от Казанлък, лекарите вдигнали ръце и казали, че не могат да помогнат. Тогава той още не бил наш брат, но жена му била в Братството. Тя го молела да отиде при Учителя, като го убеждавала, че Той ще му помогне, но Койчо бил настроен зле към Учението и не искал да иде. Когато разбрал, че вече никой не може да му помогне, решил да се обърне към Учителя. Сестрата Му разказала за тежкото положение на мъжа си и Той заръчал: "Нека да си мие краката до над коленете по три пъти на ден с много топла вода, да пие топла вода и да яде лимони." След известно време от това лечение болестта му минала и той станал ревностен брат.

Олга Славчева разказва, че дъщерята на една сестра заболяла от отравяне на кръвта. Имала чести и нетърпими болки. Лекарите я подложили на строга диета от сокове на зеленчуци, домати и плодове, но положението се влошавало, кризите ставали все по-чести. Тогава майката отишла при Учителя, който ѝ казал да дава на дъщеря си горещо мляко и варена царевица. Болната пила горещо мляко и яла варена царевица и за три дни напълно оздравяла. След месец лекарят плахо позвънил у тях и попитал как е дъщерята. Майката радостно отговорила, че е оздравяла напълно и преди няколко дни се е сгодила.

Влад Пашов

През 1918 г. Сестра Олга Славчева заболяла тежко от испанска болест. Ето какво се случило с нея: "Един роднина дойде да ме заведе в родния ми град, за да умра там. При пътуването се чувствах много зле, положението ми се влоши, не можех нито да седна, нито да стана, задушавах се. По това време камбаната често биеше на умряло. Забраниха на сестра ми да ми казва кои мои другарки са умрели от болестта. Приготвиха и моите дрехи и всички плачеха около мене. Идваха лекари, но бързо си отиваха, като не можеха с нищо да ми помогнат. Извиках сестра си и ѝ казах да напише писмо на Учителя, че съм на смъртно легло. Сестра ми веднага го написа и го изпрати. Когато близките ми отидоха в кухнята да вечерят и ме оставиха сама в стаята, изведнъж усетих някаква сила в себе си. Казах си: "Умирам, но за Тебе, Господи, още не съм живяла. Искам да живея за Тебе!" Смъкнах се на колене до леглото и пламенно се помолих да получа възможност да Му служа. Втората ми молитва беше ридание. Бях едва на 24 години. Тогава сестра ми и майка ми влязоха и се уплашиха, като ме видяха простряна пред леглото. Изпитвах безкрайно блаженство. Те искаха да ме облекат в пригответените дрехи, но аз

им прошепнах: "Аз няма да умра." В същия ден ми се привидя една детска люлка, гергьовска люлка, която се приближаваше към мене. В нея седеше малко момиченце с усмихнато лице - това бях аз, на 4-5 години, облечена в бяла рокличка. Детето и люлката се сляха с мене и аз седнах на леглото за първи път след 20 дни. Изпих чашка мляко и спях непробудно до сутринта. На другия ден станах от леглото и отидох до прозореца. Първата поща ми донесе писмо от Учителя: "Аз зная, ти си вече здрава, Любовта е по-силна от смъртта. Пий горещо краве мляко и яж варени картофи. Природата най-добре лекува, а лекарите са само милосърдни сестри."

Скоро се завърнах в София, целунах ръка на Учителя, а Той многозначително ми каза: "Добре дошла!"

Олга Славчева

Като малко дете брат Хр. Караиванов имал зъбобол и баща му го завел при Учителя. Братът си спомня: "Учителят ме погледна, позасмя се и ме успокои: "Зъбите сега те болят, но ще ти минат. Ще вземете орехови листа, ще ги измиете, ще ги сварите и с тази вода ще нажабуркаш зъбите си - от това болката ще ти мине." Помислих си: "Тази работа без лекар няма да премине." Но за мое голямо учудване, като се върнахме вкъщи, още преди да сме сварили ореховите листа, зъбите престанаха да ме болят."

Друг брат боледувал от сливици. Лекарите казвали, че непременно трябва да се извадят, защото са гнойни. Братът не искал да му вадят сливиците и отишъл за съвет при Учителя. Той му дал наставление в никакъв случай да не се съгласява да ги вадят. Препоръчал му да намери старо 4-5-годишно вино и като го постопли, да прави с него гаргара няколко пъти на ден. Братът намерил такова вино, правел гаргара, сливиците му минали и никога повече не го заболели.

Влад Пашов

Екскурзиите също са метод, препоръчан от Учителя като лечебно средство. И въобще движението. Той не е за много лежане при боледуване.

"Нека болният прави усилия да се движи, да ходи, да работи, колкото може. Така по-скоро ще оздравее, отколкото ако лежи и чака да му услужват." - казва в една беседа.

Това са го опитали мнозина наши хора. Има десетки примери. Разказвала ми е нашата обична стара сестра Динова: "Болна бях от пневмония. Изпратих да кажат на Учителя. Той казал: "Утре, рекох, ще има екскурзия до Витоша. Да дойде на екскурзията". Тя отива на другия ден и се връща здрава.

Наталия Чакова

Бях болна от маточно кръвотечение от 4-5-6 години. Тъй като беше решено да се отива на Мусала, аз размислях, че при това кръвотечение, ако тръгна, то значи да ме носят на носилка. Затова реших да се моля. Молих се три дена и три нощи да ми спре кръвотечението. Но точно сутринта, когато

да тръгвам, кръвотечението пак се появи. Но аз реших, каквото и да става с мене, ще отида. И отидох. Като стигнахме на Мусала, там валя цяла нощ дъжд и сняг. Бях мокра. На върха се качих с един скъсан сандал.

На другия ден бях пак мокра, но по чудо кръвотечението спря. Бях добре. Но като се върнах, по неизвестни причини, краката ми се подува. Едва вървах. По едно време, като вървах, срещнах Учителя. Той веднага ми видя краката и ме попита какво е това. - "Подуха ми се краката." - "Десет дена да ги миеш три пъти подред в гореща вода." "Аз започнах да си слагам краката в гореща вода, но не минаха и десет дена, и краката ми оздравяха. Оттогава, до ден днешен, слава на Бога, нямам никакво кръвотечение. И краката ми са здрави.

Сестра Барудова

Брат Неделчо се разболял и почувствал остри болки в стомаха си. Отива при Учителя и казва: "Учителю, нещо съм много болен, имам страшни болки в стомаха". Учителят казал: "Брат, рекох, утре сутринта в 10 часа се пригответе за екскурзия." - "Ама как, Учителю, аз съм толкова болен, толкоз ме боли!" - "Рекох, 10 часа, бъдете точен, пригответе си раницата." На другата сутрин в 10 часа брат Неделчо, превиващ се от болка, с раницка на гърба, очаква Учителя за екскурзията. Учителят поканил само него и три възрастни сестри. Тръгнали. Вървят бавно, сестрите лъхтят, Неделчо пъхти, болки в стомаха, едва върви. Вървят нагоре, Учителят бърза и те щат - не щат, бързат. Сестрите се изпотили. Едната свалила раницата. Кой ще грабне раницата? Няма друг кавалер освен Неделчо. "Неделчо, рекох, вземете раницата на сестрата, тя не може да върви." Грабва Неделчо върху своята раница и раницата на едната сестра, продължава, но едва се влачи. В това време другата сестра се изпотила, свалила палтото. Кой ще вземе палтото на сестрата? Няма друг кавалер. Грабва Неделчо палтото на втората. След малко, хоп, и багажа на третата. Натоварил се като магаре, но вървят нагоре. Пъхти брат Неделчо със силни болки в корема, едва върви. Учителят бърза, не може да Го стигнеш. Стигнали най-после на Бивака. "Ох"- отдъхнал си Неделчо. Сега ще почива. Какво ще почива? Кой ще запали огъня, кой ще свари чай да пият. Няма друг кавалер. Тръгва брат Неделчо да търси дървета, запалва огъня. Таман сварява чая, изпиват го и той решава, че вече ще почива. Но в тоя момент задухал силен вятър, хвърква шапката на Учителя. Кой ще гони шапката, тия възрастни сестри не могат. Търчи брат Неделчо подир шапката, връща я, поднася я на Учителя. И си казал: "Ох, вече най-после малко да си почива, да си отдъхна". Изведнъж Учителят става и казал: "Бързо, бързо, тръгваме веднага, идва дъжд, идва буря". Неделчо, още запъхтян, грабва багажа и хукват надолу, че идва буря. Учителят търчи, те след Него. Стига Неделчо вкъщи ни жив, ни умрял. Преуморен, ляга и заспива. На сутринта като се събужда - никакви болки в стомаха, оздравял напълно. Отишъл при Учителя да благодари. Учителят му казал: "Е, рекох, болен здрав носи, Духът е, който дава живот." И се усмихнали и двамата.

Стефка Няголова

Когато била малко дете една сестра се схванала и не можела да се движи. Всички лекари смятали, че е неизлечимо и така останала няколко години. Посъветвали майката да я заведе при Учителя. Жената отишла при Него и Той казал: "Ще я мажете със зехтин по цялото тяло и ще я заведете на височина над 1000 метра. Там ще почне да прави разходки първо на няколко метра, после на далечно разстояние, докато постепенно се раздвижи и оздравее. Приложили този метод и момичето напълно се излекувало. Когато лекарите видели резултата, казали само, че това е невъзможно.

Влад Пашов

Веднъж се разболя една наша сестра и легна на легло. Последователно ходеха сестри да ѝ прислужват. Съобщиха на Учителя, че една сестра в града е болна. Той им каза: "Кажете на сестрата утре да дойде на Изгрева!" - "Как ще дойде, Учителю, на Изгрева, та тя не може да става от леглото." - "Рекох, кажете ѝ утре да дойде на Изгрева!" Отишли в града и съобщили на сестрата какво е наредил Учителят. "А, това е невъзможно, аз цялата съм схваната." - извикала от ужас сестрата.

На сутринта тя се опитала да стане, краката много я болели, но тя станала и казала в себе си: "Щом Учителят казва да отида, то аз ще отида на Изгрева". Полека се облякла и тръгнала, бавно, с много усилия вървяла и накрая стигнала на Изгрева. Като я видели сестрите, които са я посещавали в града, се почудили как е възможно тя сама да се качи на Изгрева.

Този ден беше четвъртък и всички бяхме готови да тръгнем на Витоша с раници. Учителят взе една раница и я подаде на болната сестра да я носи. "Хайде сега с нас на Витоша!" Сестрата не се противеше, тя знаеше, че щом Учителят го казва, то тя ще може да отиде на Витоша. Тръгнахме всички, като често спирахме по няколко минути за отмора. Болната сестра се изпоти на няколко пъти. Учителят я караше да се преоблича на всяка почивка и така тя започна да се чувства все по-добре и по-добре. Като стигнахме на Бивака, тя се чувстваше съвсем добре и оздравяла. Излекува я Учителят с един толкова обикновен метод, на екскурзия с раница.

Юрданка Жекова

В навечерието на едно заминаване на Рила, аз се простудих много силно. Цяла нощ имах силни плеврални болки от дясната страна и висока температура. Рано сутринта приятелката ми Буча отива при Учителя и Му казва, че съм болна.

"Как ще пътува, Учителю, какво ще прави там, да остане тука?" - "Нека тръгне, рекох."

И тръгнах. Разбира се, не ми мина веднага, не ми беше леко пътуването, но сигурно съм изкарала по-леко един сух плеврит на Рила, отколкото ако бях останала в София. Болестта се продължи около 15 дена с болка, кашлица,

температура, но аз ходех макар и бавничко и с мъка на Молитвения връх и на Паневритмия, и по езерата, и навред, където ходеха всички с Учителя. Услужвах си сама и без да взимам лекарства или да правя нещо друго, освен дълбоко дишане, оздравях. Учителят ли направи нещо, рилският ли кристален въздух ме излекува, не зная, но оздравях. Той би могъл да ми помогне и веднага, още при тръгването, но предполагам, остави да опитам, че и планината лекува. В една беседа казва: "Изнесете болния на 2000 метра височина и той ще оздравее, от каквато и болест да е болен." А Рилските езера са над 2000 метра височина.

Наталия Чакова

Един пролетен ден през месец май брат М. С. ме заведе на Изгрева да видя Учителя и да чуя Словото Му, което дотогава само бях чела от печатните Му беседи. Братът излезе рано и отиде сам на салона и поляната. Срещнал се с братя и сестри, от които научил, че ще има екскурзия до Витоша на следния ден. Срещнал се и с Учителя.

"Утре ще има екскурзия до Витоша - казва брат М. - Ще дойдеш ли?" - "Как мога да дойда на Витоша с това лумбаго?" - "Учителят те кани" - ми каза той. - "Щом Учителят е казал, ще дойда."

На следния ден рано, в зори, около стотина души, братя и сестри, тръгнахме за Витоша. В групата имаше хора от различна възраст. Пъплексме на "оре. Срещнахме изгрева на слънцето над Симеоново. След като изкачихме стръмната урва, стигнахме до една поляна. На горния край на поляната имаше една скала, наподобяваща гърба на легнал слон. Учителят, който беше в елната група, спря там за малка почивка, да си отдъхнат възрастните, както и да се съберат пръснатите по цялата урва приятели. Когато пристигнаха и последните, почкахме още малко, за да могат и те да си отдъхнат. Тъкмо гледах къде да седна, когато Учителят ми посочи големия камък. Полуоблегчата, полуседнала, слушах разговорите, които се водеха с Учителя. Когато станахме да продължим по лъкатушния път, за моя голяма изненада вече не чувствах никакви болки. Моето лумбаго бе останало на камъка, на който почивах. Много се зарадвах, че дойдох на тази екскурзия, за да се върна здрава. Как бе станало това, не зная, това лумбаго бе ме мъчило много години.

Разказала: Ал. Н.

Майката на Стоян се оплаквала, че е болна, но не знаела от какво. Ту болки в гръдния кош, ту болки в стомашната област. Завел я в Горна баня да прави бани. "Сега съм най-близо до Изгрева, защо да не отида да се срещна с Учителя и да го попитам за болестта на майка си." - си казал той и заминал за Изгрева. Учителят бил зает с подреждането на една барака. Зарадвал се братът, че му се удало удобен случай да се срещне с Учителя. Но след като работата свършила, Учителят се прибрал в стаята си. На брата му се свило сърцето, че изпуснал сгодния случай. Той разказва: "Но ето, че след малко

Учителят наново излезе и се суетеше тук-там, явно беше, че нарочно се бави, за да Му се обадя, но аз все още нямах кураж. Ето, че най-после Учителят дойде при мене, като ме поздрави с леко кимване на глава. Чак сега вече добих кураж, станах, отидох при Него и го попитах за болестта на майка ми. Тогави Той ми каза: "Ще вземете маслини и ще ги счукате с костилките, ще счукате и чесън и ще ги размесите. От това лекарство ще взема по една чаена лъжичка три пъти на ден преди ядене."

Лекуването продължи около един месец и майка ми оздравя.

Стоян Димитров - Варна

В критичната си възраст леля Райна се разболя от Дюринг, болест, която и сега не могат да лекуват. По кожата на ръцете и цялото й тяло излизат мехури, пълни с вода, като при изгорено. Мъжът й лекар и синът й студент-медик, които познаваха тази болест плачеха, че тя си отива, а те са безпомощни, не могат да й помогнат.

Леля прати майка ми да пита Учителя за нея. Той отговаря: "От нея зависи". Леля много добре схвана какво искаше да каже Учителят. Стана вегетарианка, отиде да живее на Изгрева, близо до Учителя. Здравословното й състояние се подобри и често ходеше на поляната да разговаря с Учителя. Веднъж и аз присъствах на разговора. Тя каза нещо, което на Учителя се стори много смешно и Той се смя със сълзи. Аз за пръв и последен път Го видях така да се смее. Той казваше: "Повтори, повтори същото" и почваше отново да се смее със сълзи. Леля Райна беше рядко духовита. Беше оценила Благодатта, изляла се чрез Христовия Дух на Учителя върху нея. Благодареше и възнасяше хвала на Бога.

Мария Младенова

На събора през 1922 г. група младежи бяхме събрани на едно място и разисквахме различни въпроси от идеите на Братството. Учителят беше на около 200 метра от нас и разговаряше с няколко възрастни братя. Забелязах, че Той напусна групата и се упъти към нас. Щом пристигна, без да е чул разговора ни, Той започна да говори по темата, която обсъждахме: "Аз мога да лекувам всички болести и мъртви да възкресявам, но това не го правя, защото няма никаква полза." Представете си - взема едно прасенце, овалано в калта, окъпя го в едно корито с топла вода и сапун, но като го пусна, къде мислите ще отиде? Пак в калта, ще отиде в най-нечистата локва и там ще се оваля.

Представете си, че застава във от София, където се пресичат пътищата от Европа и започна да лекувам. Славата ми ще се разнесе по целия свят. Тогави няма да мога да си гледам работата. И ако излекувам всички болни хора, какво съм направил? Ще се събере много народ - болни и придружители, журналисти, лекари, които да наблюдават какви промени са настъпили след лечението. Ще дойдат търговци, циркаджии, кебапчии. Ще се превърне на

ориенталски панаир. Излекуваните ще кажат: колко е кратък животът, нека сега да го използваме рационално - да ядем и пием и се веселим. И болестите наново ще се явят. Тогава има ли смисъл от жертвата, която бих дал?

Така е и с всички хора, които страдат от различни болести. Болестите са резултат от техните грехове и престъпления в миналото и ако ги излекувам без в тях да се е пробудил стремеж към духовен живот, те ще продължат да си живеят в своите грехове и още по-лоши болести ще ги сполетят. Има ли тогава смисъл да лекувам такива хора? За да се лекуват хората, преди всичко трябва да стане пробуждане в тяхното съзнание и да изменят начина си на живот. Значи в умовете на хората трябва да се внесат нови идеи, които преобразуват техния живот".

Георги Попов, Жельо Танев

Преди години получих смущение в стомаха, което стана причина да придобия ценна опитност чрез Учението на Учителя. Забави ми се храносмилането, появи се тежест в стомаха и липса на апетит. Чел съм много литература за природосъобразен живот и реших, че трябва да приложа нещо от знанията, които имам. Но се оказа, че не мога да намеря лечебен метод за моя случай. Започнах да търся какво дава в беседите Учителят за стомах и намерих, че препоръчва да се носи вода с две стомни от някой извор. Веднага се заех да изпълня задачата. Извор има на горния край на селото, който е каптиран в чешма, но стомни не можах да намеря, защото вече никой не си служи с тях. Взех две туби по 10 литра и се запътих към чешмата. Напълних ги и тръгнах обратно. Докато носех водата, вътрешното ми състояние се промени. Какво точно става, не можех да си обясня. Някакви енергии се задействаха. Прибрах се и след половин час се получи раздвижване в стомаха. Не се наложи да нося втори път вода, защото на следващата сутрин изпитвах глад. Този случай на лечение за мен е едно чудотворство. Необяснимо е как водата лекува стомах, туберкулоза, сърдечни болести, без да има пряко съприкосновение между водата и тялото или с болния орган. Някакви много дълбоки закони действат, които са неизвестни и непроучени.

Веднъж прочетох в една беседа от Учителя, че по стените на стомаха има налепена слуз, която пречи на храносмилането и на пълноценното усвояване на храната. Ако искаме да изчистим тази слуз, трябва да се обърнем към клетките на стомаха, които са разумни, да я изхвърлят навън. След като прочетох това, веднага се обърнах към клетките на стомаха: "Не знаех досега, че сте разумни, моля ви изхвърлете слузта от стомаха навън." На другия ден голямо количество слуз, подобно на желе, беше изхвърлено. Това беше голяма изненада за мен, защото имаме наука и медицина напреднали, а не знаем, че клетките в човешкото тяло са разумни.

Ето и в учението Йога, което съществува от хилядолетия, никъде не се упоменава, че клетките в човешкото тяло са разумни. Йогите имат едно

упражнение за изчистване на слюзта от стомаха, което е следното: Йогата взема бинт, дълъг 20 м и започва бавно да го гълта. След като го погълне, го изважда навън, с което се цели да се изчисти набраната слуз по стените на стомаха. Но това упражнение е много трудно и малко хора могат да го приложат. Колко по-прост и ефикасен е методът, който дава Учителят!

През 2002 г. решихме с един приятел да започнем житния режим през февруари. Бяхме изкарали вече един-два дни, когато съпругата му прояви желание и тя да се присъедини към нас. Само че тя работи като счетоводителка, всеки ден е в напрегната атмосфера сред колектив, където трябва да оправя много сметки. Освен това беше с наднормено тегло и имаше високо кръвно налягане, което от години поддържаше в някакви граници с медикаменти. При това положение тази жена се реши да кара житен режим, а заедно с това да изпълнява задълженията си в работата, а след работа и задълженията си като домакиня. Тя изкара шест дни на жито и една лъжица мед на ден, след което започна захранване със спаначена супа. През първите дни на режима тя се страхуваше да не ѝ стане лошо по време на работа и дали ще може да си върши задълженията, но страховете ѝ се разсеяха, защото дните протичаха нормално. Имаше още един труден момент за нея през време на режима - към четвъртия ден тя трябваше да спре лекарствата за кръвното, но се опасяваше, че след като ги спре, кръвното ѝ, както в други случаи, когато не е вземала лекарства, ще скочи рязко в някакви опасно високи граници. Сега обаче това не се получи. Тя спря да взема лекарства и досега, вече шест години, няма високо кръвно налягане. След житния режим, Магдалена Митева промени и начина си на хранене и постепенно се освободи и от наднорменото тегло. След един месец като отишла при лекуващия лекар на контролен преглед, той след като ѝ измерил кръвното, с изненада казал: "Знаеш ли, никога не сме имали такива добри резултати с тези лекарства." Тя му отговорила: "Докторе, да ти призная аз от един месец не вземам лекарствата, но карах известно време житен режим." "Така ли, изненадал се той, я ми обясни какъв е този режим, защото виждам, че си отслабнала, а аз също искам да отслабна." Като си тръгвала, докторът ѝ казал: "То е ясно, че няма да идваш вече на прегледи за кръвното, ами идвай от време на време да се виждаме."

През 2004 г. се срещнахме с един възрастен човек - бай Митьо. На осемдесет и четири години беше тогава. И двамата имаме кози и се запrikaзвахме на тази тема. Той ми каза: "Слушай сега да ти разкажа за ползата от козето мляко."

Само че аз тези неща ги зная, и си мислех, че ще трябва от уважение само да го изслушам. Но това, което разказа, наистина трябва да го знаят повече хора.

Той работел в бившия завод АТЗ като счетоводител, където се пенси-

онирал. Но тъкмо се пенсионира и се почувствувал не добре. Оказало се рак. Тогава напуснал Стара Загора и дошъл да живее извън града в една малка зила зад Дома на инвалидите. Купил си няколко кози, които пасял и основната му храна била козе мляко.

Като пасял козите и бил сред природата, той се успокоил и времето започнало да минава неусетно. Изминали няколко месеца, минала година, две, три - изгубил се ракът. "Та мене козето мляко ме излекува - завърши разказа си бай Митьо - сега съм на 84 г. и затова, когато видя, обяснявам на хората за ползата от козето мляко."

За ползата от козето мляко Учителят казва: "Онези, които говорят, че чесън и мляко са яли, на мене да ми ги разправят тези работи, че чесънът и млякото са продължили живота им. Тези хора са яли млякото не на болните крави, те са яли млякото на здравите кози."

Бай Митьо не е чел беседите на Учителя, но по вътрешен път намерил правилната посока за себе си.

Според медицината ракът е неизлечима болест (оперативната намеса не е лечение на болестта).

Но тук аз искам да допълня, че познавам един човек, който на 50-годишна възраст имаше тумор в мозъка, рак на дебелото черво и камъни в бъбреците. Чрез вяра и суровоядство за шест месеца той се излекува напълно.

Христо Тодоров

Такава насока за правилно хранене има от Учителя:

От архива на Савка Керемидчиева

За обновяване на организма - за една година:

Да се види може ли човек да се храни 4 месеца през годината само с плодове, нищо готвено. От трите месеца на пролетта избира се един месец по желание, през който месец ученикът се храни изключително с плодове, чай, жито, картофи, варени със сол, ошав и хляб. Нищо готвено, никакъв зехтин, сирене и тем подобни. През пролетта един месец - ще си отбележиш какви плодове си ял и как си се чувствал. През лятото пак един месец и ще си отбележиш как си се чувствал. Същото през есента и зимата.

ЧУДОТВОРНИ ИЗЦЕЛЕНИЯ

Спомени на ученици

Имаше един младеж, който следваше в Прага. През лятото по време на ваканцията се връща в България. Неговата рождена сестра е от Братството и тя го завежда на Изгрева. Този брат се казваше Руси Николов. По това време в 1927 г. се строеше салонът на Изгрева. Сестрата представя рождения си брат на Учителя и той продължил разговора с Него повече, отколкото е необходимо. Учителят му казал: "Тука има майстори, които строят, а ти ще стоиш и ще наблюдаваш дали майсторите си вършат добре работата. Пък аз също ще ти помагам."

Руси имал язва на стомаха, често страдал от нея и трудно се хранел. По тази причина сестра му го завежда при Учителя - да получи съвет как да си излекува язвата. Учителят не му дава съвет, а му казва, че му е намерил работа да бъде надзирател на майсторите, но само да наблюдава, без да им прави забележка. Няколко дни той е на Изгрева като ношува в една от палатките. А Учителят по време на строежа непрекъснато е между майсторите и дава някои съвети. След една седмица постройката е вече готова, слагат керемидите, боядисват отвътре и ето - идват съборните дни. Учителят казал на Руси: "Ще останеш и за събора". През време на събора Учителят чете беседи в новопостроения салон. След това има тържествен братски обяд. Учителят поканва студента да седне до Него на масата. Обикновено се поднася обща вегетарианска гозба, сготвена в големи казани. Поднасят чиния на Учителя, както и на студента, а той казал: "Учителю, не смея да ям такава храна, защото имам язва и ще ме боли стомахът от нея". Учителят се усмихнал и казал: "Ние нали построихме салона, нали сложихме керемидите на покрива, нали белосахме салона, ти нали също участваше тук? Как така, та ние ремонтирахме и измазахме и твоя стомах. Яж спокойно". Студентът, изгладнял от недояждане, с известен страх вкусил от яденето. Усетил, че стомахът го възприема и изял гозбата. Няма никакви болки, следващия ден опитал друга гозба и отново няма болки. Когато Руси се сбогувал с Учителя, Той се усмихнал и казал: "Е, ти си един от свидетелите да види, да чуе и да разбере, че когато човек и други като него строят къща за Господа, то Господ пък строи къща за самите тях." Студентът заминава за Прага и десетилетия след това той не боледуваше от язва, защото Господ бе построил дома му по законите Господни.

Мария Тодорова

Савка Керемидчиева едва на 23-25 години получи удар, от който пострада малко единият ѝ крак и едната ѝ ръка. Устата ѝ малко се изкриви, зрението намаля. Тя излизаше сутрин на изгрев слънце, правеше дълбоки видшки, но зрението ѝ не се подобряваше.

Една сутрин ние я видяхме на полянката на изгрев с Учителя. Какво говореха, не се чуваше. До нас долитаха само думите на Учителя, които не разбрахме, но се долавяше, че са строги, много строги. Може да се каже, че Учителят се караше на сестрата. Ние я познавахме добре и не можехме да помислим, че се е провинила зле, за което Учителят да е толкова строг към нея. Тази лечебна разходка, така я нарекох, така още повече я наричам днес, продължи един час, а може би и два часа. Дали и тя казваше нещо, не мога да кажа, защото нейният глас съвсем не се чуваше. Важно е последното, което видяхме аз и още една сестра. Болната сестра се отдели от Учителя и тръгна към бараката, в която живееше. Мина край нас, проговори ни нещо и пак бих употребила същата дума, която при необикновени случаи се изтръгва от устата: "Чудо! Наистина чудо". Сестрата, болната, беше съвсем добре - очите оправени, погледът спокоен, равен; устата изправена, кракът и ръката ѝ се движат леко, свободно, както по-рано, когато беше здрава. Погледахме и въздъгнахме спокойни, но нищо не ѝ казахме.

Как се излекува сестрата? Лекарства тя не взе, облъчвания не прави, лекар не я лекува. Лекарят беше Учителят. Често Той прилагаше прости и понякога дори невидими и чудновати начини.

Паша Теодорова

Брат ми имаше дъщеря на 6 години. Разболя се, вдигна висока температура, изпадна в безсъзнание. Занесоха я в Александровската болница, но и там положението не се подобрява. Жена му отива с плач при Учителя и му казва, че детето ѝ умира. Той казва: "Майка, която обича детето си, то не може да умре. Иди и го вземи и му направи супичка да яде". Когато се върнала, детето отворило очи и казало: "Мамо, гладна съм".

Георги Радев

Георги започна да работи в тенекиената фабрика и си отрязва малко пръста. Стана инфекция, той почна да бълнува и в бълнуването му го гонят едни черни духове. И той бълнува, сумти, плаче и сънува, че жена му и една сестра го вземат под ръка и го завеждат при Учителя. А Учителят е пред салона до прозореца и с едно ренде рендосва дъската на прозореца. Водят го затуй, че тези черни духове, които го гонят, искат да му вземат главата. И в това време като го гонили, явява се Учителят и черните духове се отстраняват. Като видели Учителя, се отстраняват тия черните и Учителят им казал: "Оставете го, аз гарантирам за него за 10 години". След съня му го завеждат при Учителя. Учителят действително рендосва на прозореца, както е сънувал Георги. И той още отдалече, като вижда Учителя, вика: "Учителю, Учителю, благодаря, благодаря, че гарантира за мене! За моя живот! Благодаря Ти, Учителю!". Отива при Него и Му целува ръка и Той му казва: "Хайде, рекох, няма нищо, хайде, заведете го сега. Заведете го!".

Значи Учителят гарантира за него за десет години, той идва да бла-

годари на Учителя. И работи Георги Илиев и като минаха 10 години точно, замина си от този свят. Аз съм свидетел. Той ми беше приятел. Ние непрекъснато работихме, аз ходех, помагах им за някои работи. Остана поуката: кредит за десет години.

Георги Добрев

През 1940 или 1941 г. Учителят ме покани да му поправам вратичката на едно шкафче. Почнах работа, която вървеше успешно. Радвах се, че скоро ще привърша. Но когато работата беше вече в последната си фаза, трябваше да се изкопае място за едно ментеше, длетото се отплесна и ме нарани в лявата ръка. Текна кръв и се чудех какво да правя. През това време мина край салона д-р Паскалев, който ме превърза. "Отидоха 10-15 дни, докато ръката ми оздравее"- си рекох. А трябва да работя, за да си изкарам прехраната. В това време Учителят дойде и видя превързаната ръка. Пита ме: "Какво стана?" - "Длетото се плъзна и ме нарани" - му казах аз. Тогава Учителят се загледа над мен съсредоточено. Сякаш гледаше в безкрайната далечина. "Ще мине" - ми каза той. - "Да, знам, че ще мине - си казах аз мислено - но ще минат 10-15 дни." Вечерта, преди да си легна, сних превързката, за да почистя раната. Но за голяма моя изненада, раната ми бе заздравяла само за 7-8 часа, вместо за 15 дни. Учителят по неведом начин бе ускорил процеса на лечението ми.

Георги Събев

Георги Томалевски е роден в 1897 г. и през 1928 г. заболява тежко от ухо и му правят трепанация на ухото, зад ухото. Една сестра отива при Учителя и му казва: "Учителю, брат Георги Томалевски е тежко болен, в болницата е и са му направили трепанация на ухото, имал възпаление". Учителят казал на сестрата: "Един момент!" Дава на сестрата книжка, която да предаде на Георги и то веднага. Сестрата взема книжката и отива в болницата. Книжката е озаглавена: "Бог ме люби!" От момента, в който Георги поема книжката и прочита само заглавието, неговото здравословно състояние се подобрява и оздравява. До последния си ден той пазеше книжката, която Учителят му бе подарил в онзи решителен момент от живота му.

Нестор Илиев

Идва един болен брат при Учителя и Му казва: "Учителю, много съм болен". Учителят му казва: "След пет дена ще оздравееш, върви си." След пет дена братът оздравя. Пристига след това и пита: "Учителю, как така оздравях?" - "Първо повярва, а после послуша и си отиде у дома, за да изчакаш изцеляването си. Вярата е връзка между Бога и човека, а послушанието е връзка между Учителя и ученика."

Борис Николов

Ади, една наша сестра се разболява тежко, не може да става от леглото. Казват на Учителя: "Ади е болна". Учителят отговаря: "Кажете ѝ да стане и дойде при Мене". Казват на Ади, а тя се чуди как ще отиде до Учителя, не може да става. Но Учителят настоява. Тогава тя се облича, става и отива на Изгрева, придружава я само сестрата, която и е предала думите на Учителя. Като отива при Учителя, Той ѝ казва да седне. Хваща с двата си пръста нейния Аполонов пръст на едната ръка, после на другата. Болестта ѝ преминава. Учителят ѝ казва: "Никога да не заспиваш под плодно дърво". Ади се учудва много. Откъде знае Учителят, че предния ден тя е заспала макар и само за няколко минути под слива. "Никога да не заспivate под плодно дърво. В тях живеят същества, които изтеглят жизнените сили и демагнетизират човека". След това Ади запитва: "Учителю, нали ни казахте, че когато дърветата цъфтят, тогава ангелите посещават земята. Затова аз легнах под дървото, за да ме посетят".

"Умът трябва да мине строга Школа, за да се развие, да се оживят всички негови центрове. Ангелите не стъпват на земята, стъпват на човешките глави, на човешките умове и внасят светлина в тях."

Ади научи нещо ново за дърветата и ангелите.

Борис Николов

След няколко месеца от първата среща с Учителя, през което време редовно ходех на беседи, посещавах Школата и естествено, станах вегетарианка, отидох при Учителя, този път заради здравето си. За да отида и Го попитам относно здравето си, стана причина Невяна Панова. Тя ми каза, че Учителят лекувал и няма да е лошо, ако Му кажа болката си.

Един есенен ден, преди обед, когато лешниците вече зрееха, ние с Панова се изкачихме по стълбите и едва стигнали на дървената площадка, вратата се отвори и на прага застана Учителят. Тогава с мен беше дошла и майката на сестра Н. Панова, защото и тя се оплакваше от нещо.

- Какво обичате? - обърна се Учителят към мене, но не гледаше в мен, а отстрани, вгледан в далечното пространство, сякаш търсеше нещо.

- От 23 години съм болна от гастрит - отговорих Му аз - и не мога да се излекувам. Идвам при Вас, ако обичате, да ми помогнете.

Той ми каза:

- Три пъти на ден ще пиете вряла вода, по една чаена чаша преди ядене. После ще вземете една черна ряпа, голяма, ще я настържете и сока ще го изпивате сутрин - един път на ден на гладен стомах.

Като чух това, веднага си казах в себе си: "Ах, с вряла вода ще ме лекува и сряпа!"

Учителят ме погледна и каза:

- Разговорът е свършен, имам много работа, свободни сте.

На другите изобщо не проговори и Си влезе в стаята.

Ние със старата сестра слязохме при белите, дълги маси под лещациите и аз казах на Невяна:

- С вряла вода и ряпа ще ме лекува... Не вярвам на такова лекарство.

В това време горе вратата се отвори и Учителят слезе, мина край нас, без да ни каже нищо. Отиде на поляната, гдето беше дървената, малка барака, в която живееше Веса Козарева, и започна да гледа на изток. Така стоя няколко минути, същото направи към север и запад. След това тръгна да се връща. Аз през всичкото време Го наблюдавах. Мина покрай нас на две крачки, обаче бях поразена от факта, че откакто върви от голямата чешма, на която беше написано: "Храни се добре, мисли добре и работи добре", Той не вървеше по земята, а плаваше, ходеше на половин метър височина във въздуха. Гледах и не можех да повярвам на очите си. Учителят се приближи на около две крачки от мене, все така плаващ из въздуха, и ми рече:

- Видя ли кой съм... Но ти не знаеш коя си.

После възви към салона. Когато стигна до първото стъпало на стълбището, Той стъпи и се качи, както обикновено се качваше горе.

Тогава аз повярвах, направих това, което ми беше казал относно лекуването и за три дни оздравях.

Донка Станкова

Един адвокат от Търново заболял от лека болест - хълцавица, която му пречела да работи. Обърнал се към лекарите за помощ, но безуспешно. Тогава се сетил за Учителя, че бил помагал на много хора и Му писал писмо с молба да му помогне, на което Учителят отговорил: "В горния етаж на къщата ви, в една от стаите има едно долапче. В това долапче има една чаша с две отделения. В едното поставете сода за пиене, а в другото лимонов сок и ги изпийте".

Адвокатът получил писмото, намерил долапчето и чашата с две отделения и постъпил, съобразно даденото упътване и веднага оздравял. Тогава адвокатът отива да съобщи на лекарите как г-н Дънов го излекувал, а те като нямало какво да кажат, отговорили: "Да, и така може".

"Аз живея от тридесет години в тая къща и не знаех, че сме имали такава чаша, а Учителят чак от София знае какво има в нашата къща" - думал адвокатът и се чудел на Учителя и на Учението Му.

Георги Събев

Дълбока зима е. Не се вижда от прозореца нищо, освен безкрайна белина. Ни път, ни пътека. Всичко е заличил дълбокият сняг. Болна съм от няколко дни, но ходя все пак на училище. Лекар наблизко няма. Каруца не може да изгази до гарата. Всичко, което знаех, опитах, за да си помогна, но не можах. И седнах да пиша писмо на Учителя. Описвам болестта си, описвам мъката си, че пътят е дълбоко заснежен и не може да се пътува, да отида при Него; пиша, че не искам да оставя децата си без учител, а не мога да ги уча добре в това болезнено състояние... Пиша и си мисля: Той ще ме разбере и ще ми помогне, ще ми даде някакъв съвет да си помогна. Докато писах, почувствах,

че малко ми поолекна и не преписах писмото на чисто, защото беше вече време за училище. Затворих тетрадката и отидох на училище. Там ми поолекна още повече. Когато се върнах реших, че няма защо да изпращам писмото на Учителя, да Го безпокоя.

След няколко дни получавам писмо от Учителя: "Писмото ти получих..." Обяснения за болестните състояния, напътствия за живота, но съвет за лечение нито един.

Ама кое писмо е получил? Та аз не го преписах, не го изпратих! Разбрах, всичко разбрах. И с радостни сълзи благодарих. Той ми беше помогнал, още щом пишех писмото.

Помощта е идвала много пъти, щом се позова към Него, но от този пример, подчертано се вижда, че Той долавяше нашите състояния и нужди и ни помагаше и през далечното пространство.

Наталия Чакова

Това се случи на 23 януари 1934 г., във вторник сутринта. Костадин се роди към четири часа сутринта. Четири часа се мъчих с неговото раждане. Акушерката беше все над главата ми. Най-после той се роди и беше увит три пъти с пъпната връв около него. Родил се благополучно. След това аз си почивахот раждането, обаче плацентата не падаше. Мъчих се час и половина да се освободя от нея. А това е опасно за една родилка. Аз дишах едвам, едвам. Акушерката искаше да търси медицинска помощ. Тогава казах на Крум да отиде и да попита Учителя какво Той ще каже. Крум отишъл при Него и Учителят му казал: "Намерете, рекох, едно малко шишенце и да духне тя в него". Аз направих това. Щом духнах в шишенцето и то едвам, едвам, защото няха вече никакви сили, плацентата падна, но с помощта на Учителя тя падна, като духнах в шишенцето. Така аз бях спасена от кръвотечение. Той ми помогна да се спася. Наистина беше странно и необяснимо, че това съвсем леко духване в малкото шишенце ме спаси. Аз почувствах, че Учителят беше взел вече предварителни мерки, за да ме спаси. Но трябва да има една външна физическа причина, за да се обосновава това велико чудо, което направи Учителят с мене. Пътищата, по които Той помагаше и спасяваше, дори и от смърт, бяха незначителни и необясними от съвременната медицина. За да прикрива своите методи на духовна помощ, Той си служеше с най-различни средства, за да не се прочуе със Своите чудеса. А такива Той правеше почти всеки ден с нуждаещите се и любящи за Него души. За Него беше достатъчно да каже на някой болен брат или сестра: "Изпий, рекох, чашка гореща вода или сварете си, рекох, чорбичка от картопки, или разтрийте се с чист зехтин", а можеше да препоръча и екскурзия на болните и те по чудо оздравяваха. А понякога Той помагаше незначително, без болния дори да Му е казал за състоянието си. Тогава нямаше нужда Той да препоръчва физически мерки. След срещата си с Учителя, внезапно болният оздравяваше. Наистина това бяха необясними методи за медицината. Но трябва да подчертая от своя ли-

чен опит, че помощта Му беше духовна. Той беше в състояние да направи всичко, ако болния заслужаваше това. Учителят беше способен на чудеса.

Стефка Няголова

През януари 1933 г. заболяло окото на един брат. Лекували го дълго, но не му помогнали. Окото му се зачервило, после отекло, затворило се и поси- няло. Най-после през месец май, братът се обърна към Учителя: "Моля Те, излекувай ме!" Учителят му казал, че ако продължават да го лекуват с тези средства, ще ослепее с двете очи. Поканил го да влязат в големия салон. Там Учителят направил няколко паси на очите му и казал: "Ще видим сега дали законът е верен." След това заръчал на брата: "Иди на полянката, по- стой малко под заслона и си почини". Братът отишъл и като седнал - заспал. Събудил се и по часовника разбрал, че са минали около 10 минути. Сънят му бил толкова дълбок, че на разбудянето се чудел къде се намира, сякаш идвал от много далечно място. Извадил огледалцето си и видял, че болното око е отворено, отокът бил изчезнал, червенината и синините - също. Окото му било съвършено здраво. Той изтичал радостен при Учителя и Му благода- рил, че оздравял по този чуден начин. Учителят казал само: "Значи законът е верен".

Влад Пашов

Една майка в провинцията имала дъщеря с психическо разстройство, ненормално говори. Майката се поболяла от мъка. Дъщерята става на 16-18 години. Майката е много разтревожена, че лекарите не могли да ѝ помогнат. Тогава някой я посъветвал: "Върви в София, там има Учител, г-н Петър Дъ- нов. Той на доста хора е помогнал от всякакви заболявания, било физически или духовни". Майката пристига на Изгрева, почуква на вратата, Учителят отваря. Без да казва тя нищо, стои с дъщеря си, а Учителят произнася след- ните думи мощно и категорично: "Марш, марш, марш, марш, марш!" Майката се изненадва, кръгом слизат по стълбите и като се отдалечават на 50 м, вече момичето говори нормално, обръща се към майка си любезно и мило. Тя се учудва, а Учителят се смее горе на вратата. Тогава се връщат двете, благо- дарят Му. Така оздравява момичето, болестта бива изгонена от Учителя. Със силата на духа Божий бе изгонен онзи, който бе обсебил момичето отвътре. "Царството Божие не е в Слово, а в Сила."

Нестор Илиев

Моят баща, полковник д-р Стефан Щерев беше ветеринарен лекар. През 1939 г. по време на учения простива, заболява от грип с усложнение миокардит, а впоследствие развива тиреотоксикоза. Пенсиониран е по бо- лест на 53-годишна възраст.

Заболяването му протича тежко. Лекуваха го много лекари, като най-из- вестният тогава беше д-р Пончев. Резултат от лечението нямаше. Баща ми

беше много отслабнал, не можеше да се храни и престана да спи.

Една вечер предупредиха майка ми, че тази вечер "Докторът ще свърши". Всички вкъщи много се уплашихме. Майка ми тръгна при господин Дънов. Така го наричахме тогава. Познавахме Бялото братство, благодарение чичоците на майка ми - братята Георги и Васил Константинови от Русе, които живееха на Изгрева. Те бяха братя на моя дядо - баща на майка ми - Златка Стефанова Щерева - Стефан Константинов.

Майка отива на Изгрева, намира Учителя и Му разказва за болестта и прогнозата на лекуващите лекари на баща ми. Учителят се усмихнал и казал: "Той няма да умре. Ще умре злото му. А като си отидете, той ще спи." Майка ми много се учудила, но Учителят продължил: "Ще започне да ходи, но да го заведете някъде, където да смени климата - нависоко и да язди червен кон." Майка ми Му целунала ръка и се върна у дома с въпроса: "Какво прави татко ви?" На което отговорихме: "Спи." Така баща ни започна да спи, постепенно започна да става от леглото и да ходи. Заведоха го в Банкя, където обаче не му понесе. Тогава го заведоха в Самоков, тъй като Боровец беше много високо за него. В Самоков той се възроди, стана друг човек. Ходеше все повече и повече, докато започна да се качва на Рида (едно възвишение до града). Въпреки че беше кавалерийски офицер, не се качи на кон, но здравето му съществено се подобри и той живя до 1946 г.

Лиляна Стефанова

Сестра Мария М. разказва, че нейната баба имала шест деца, едно от които била майката на Мария. Разболяла се една от големите дъщери на баба ѝ и след като д-р Миркович не успял да я излекува, им предложил: "Аз имам един приятел в София, трябва да извикам Него, Той ще я излекува непременно." Думата била за Учителя. Извикали Го и Той пристигнал. Наредил з стаята да останат само Той, болната и майка ѝ. Майката по-късно разказвала, че Учителят правил различни движения над болната и тя се почувствала по-добре, а след десетина дни била съвсем здрава. Нататък живяла още 45 години. След сеанса на лекуването, бабата на Мария повикала другите си дъщери да се запознаят с Учителя, в чието лице тя видяла един свят човек. Всички целунали ръка, а майката на Мария - една от сестрите - само се ръкувала и си казала името, както официално се запознават хората. Тя била светски настроена жена. Учителят я изгледал няколко пъти и ѝ казал: "След две години твоето положение, твоят живот ще се измени коренно." След две години умрял мъжът ѝ, тя изпаднала в меланхолия, която продължила много дълго. Оттогава животът ѝ се променил, почнала да се интересува от Учението и станала последователка на Учителя.

Влад Пашов

Веднъж Пантелей Карапетров се разболял и изпитвал силни болки по цялото тяло. Лежал няколко дни, лекувал се, пиел горещи води, но без ре-

зултат. Накрая не можел да диша, щом си поемел дъх, прорязвала го непосима болка.

Той бил много стеснителен и не искал да безпокои Учителя с дребните си човешки проблеми. Слушал беседите и считал, че от тях получава всичко необходимо. Но този път си казал: "Не се издържа повече на тези болки, утре след беседа ще отида при Учителя и ще Го помоля за помощ."

Следващият ден бил неделя. Пантелей се събудил рано, едва успял да стане от леглото, облякъл се с големи усилия и успял някак си да отиде до салона. Скоро след това влязъл Учителят и седнал зад катедрата. Погледнал баща ми и започнал беседата с много сериозен вид. Говорел за болестите, какво представляват те и как да се справяме с тях. Говорел и през цялото време погледът му бил насочен към Пантелей. Той слушал с голям интерес, мислел само за това, което чувал от Учителя и забравил ужасните болки. Когато беседата свършила, Карапетров се чувствал съвсем здрав. Изпитвал безкрайна благодарност към този Велик Учител, Който знаел нуждите на всички свои последователи и откликвал, дори когато Го зовяли само в мислите си.

Всеки път, когато баща ми разказваше този случай, майка ми казваше: "И все пак, Пантелей, трябваше да отидеш при Учителя и да му благодариш лично!" А той отговаряше: "Защо да Му губя времето? Той знае всичко. Както знае за болестта ми, така разбира цялата моя благодарност и признателност."

Божислава Пантелеева

Един брат бе довел сестра си, която бе медиумична и всички тия сили, които кръжаха в небесата и се опитваха да ни атакуват, намериха пролука и се насочиха към рождената сестра на този брат. Тя се разбуйства, влезе в една палатка и наби две възрастни сестри, които бяха доста едри и високи на ръст. И това става на събора, където е разположен лагера, където сме всички с Учителя. Как си представяте всичко това и как може да си го обясните? Няма ли да влезнете в противоречие с това, че тук, на това място е Великият Учител, а около Него стават тези неща. Отидоха и казаха на Учителя. Той не избърза веднага, след малко отиде, огледа я хубаво, както може Той да оглежда. Отиде при нея и извика на духовете, които я бяха обсебили: "Слушайте, вие, кой ви дава правото в този дом да влизате и да биете?" Той се приближи до нея и изведнъж тя цялата се разтрепери и извика: "Оле-ле", а пък Учителят също извика: "Вън от нея, вън оттук". Сестрата се сви, онези също се свиха у нея и не искаха да я напуснат. После от нейната уста се изтръгна един писък и като някакъв вихър нещо изскочи от устата ѝ, тя се освободи, залюля се и падна на земята. Учителят ги накара да я отнесат в палатката. На следващата сутрин тя беше смислена, говореше умно, усмихваше се и се радваше на Божието избавление. А рожденият ѝ брат благодариеше на Бога, на Учителя и сияеше от радост.

Мария Тодорова

Един ден, по обед брат Велко почувствал силни болки в корема. Едва дочакал да свърши работното време и отишъл в болницата на преглед. Каза-ли му, че апандиситът му е възпален и на другия ден сутринта в 8 часа трябва да бъде в хирургията да му направят операция.

Върнал се вкъщи брат Велко, мислил, охкал, и най-после решил да отиде при Учителя. Взел първия влак и се озовал при Него. Разказал Му, че има възпален апандисит и че в 8 часа трябвало да бъде на операционната маса във Варна.

Учителят му подал едно бурканче сладко от рози и му казал: "Вземи 3-4 лъжички от това сладко и ще ти мине".

До обяд брат Велко бил съвсем здрав и вечерта взел влака и пристигнал във Варна. Отишъл направо на работа.

След известно време бях на Рила с една група. След като се наобядвахме решихме да отидем на Езерото на съзерцанието. Минавайки по една пътека, видях 7-8 сестри, които не познавах, да се разговарят. Една от сестрите с доста убедителен тон каза: "Учителят е казал, че апандиситът се лекува със сладко от рози". Стана ми неприятно, но нямаш време да ѝ обяснявам случая с брат Велко. Те бяха приели случката с розовото сладко по буква.

Люба Стайкова

Един от учениците от Школата беше заболял. Лекарите казали, че има остър апандисит и трябва да го оперират, защото е гноен и щял да се пукне и да почине. Това означава, че трябва да го подложат на операция, а тогава тези коремни операции не бяха безобидни. Тогава нямаше лекарства срещу инфекцията, както сега са антибиотиците. Накрая болният приятел казал: "Не, няма да се оперирам, Учителят ще ме излекува". Ето, ние сме в клас, в петък, и точно по това време братът в бараката от силните болки припаднал и целият посинял. Това е между 5 и 6 часа сутринта, когато всички сме в клас. Точно по това време Учителят изведнъж спря да говори, загледа се в една точка високо над аудиторията, даде знак, че трябва да излезе и бързо напусна салона. Някой веднага тръгнаха след Него, а Той по стъпалата се качи в Горницата, взе една чаша и почти тичешком се отправи към бараката на болния. Когато Той влезе вътре, беше придружен от няколко приятели. Учителят му отворил устата, налял в нея нещо, което е носел в чашата и го оставил. Придружаващите Учителя бяха Борис Николов и Георги Радев и Той ги остави да дежурят при болния. Малко след като изпил течността, болният почувствал, че е изпил нещо много горещо, което го парело и след това заспа. Дежурните сменяли дрехите му, понеже непрекъснато се потял през време на сън. На сутринта се събудил. Болките в корема изчезнали. На следващия ден той е почти здрав, но още слаб, отива при Учителя, за да благодари. Учителят му казва: "Вече два пъти ти спасявам живота и ти още не се оправяш. Да знаеш, че това е за последен път. Други път, ако направиш грешка, заминаваш от този свят. А знаеш ли колко трудно бе да те пуснат

отгоре, за да слезеш на земята и още по-трудно бе да дойдеш на Изгрева. Затова внимавай, защото с голяма цена си откупен, както от Небето, така и от Земята". Братът навел глава, а онези около него слушат и знаят, че той винаги правеше това, което си иска - беше вироглав и буен, но беше добряк и услужлив. Ето ви един обикновен пример за онези, които, за да си решат задачата, прибягваха до помощта на Учителя.

Мария Тодорова

Един ден Учителят извика при себе си Юрданка и казал, че днес тя трябва да изпълни една задача. Той взима малка ножичка и изрязва от палеца си част от нокътя си и го подава на Юрданка. Нарезда ѝ: "Вземи това и го сложи в кърпата си, да не се загуби. Сега ще отидеш в най-бедния квартал (Той казва името на улицата и описва къщата), там има едно сляпо дете, то седи пред вратата на къщата, докато майката е на работа. А на двора има едно куче, но не се плаши от него. Ще пристъпиш до детето, ще отриеш очите му с парчето от нокътя, който ти дадох и ще кажеш формулата, която ще ти кажа и ще се върнеш тук без да казваш никому това." Юрданка взела нокътя, много лесно намерила описаното място и къщата. А детето седяло пред вратата. Тя казала формулата, потрила очите с нокътя и тогава паднали две люспи от очите на детето. В този момент то прогледнало.

Тя се върнала пак така, както влезнала, кучето било на двора, но то не лаело нито при влизането, нито при излизането. И никой не разбрал как е прогледнало детето, освен тя и Учителят. Майката била разбрала от детето, че идвала една жена и му натъркала очите с нещо и то прогледнало. Тя започнала да разпитва и да търси тази жена. Учителят не позволил да се говори нищо за случилото се. Ако бе се разчуло, всички слепи от България биха дошли и нямаше да има място за нас да се доближим до Учителя. Той можеше да лекува всякакви болести, когато отидеше някой при Него с вярата, че отива при Учител и при Господ.

Юрданка Жекова

След заминаването на Учителя ние с Тодора обработвахме градината и се грижехме за гроба на Учителя. Разсаждахме цветя, а в самата елипса Тодора насаждаше босилек и после от него раздаваше на братя и сестри за здраве и възпоменание. Започнаха да идват много хора на поклонение от София и провинцията. Веднъж бе дошла една сестра на поклонение от провинцията и започнала да разправя на Тодора своя опитност с Учителя. Тогава тя била млада жена и ѝ се явило маточно кръвотечение с големи болки. Ходила при лекари, лекувала се, но кръвотечението не спирало. Обезкръвила се, едва се движела и била принудена да дойде при Учителя за съвет. Когато пристигнала на Изгрева, Учителят бил заобиколен от много хора и тя не могла да се приближи по никой начин до Него. Едно, че болките отново се явили, от друга страна маточното кръвотечение продължавало и трето, едва

се държала на краката си, че онзи, който я придружавал ѝ донесъл стол да седне. Непрекъснато отправяла молитва към Бог и към Учителя. Както седяла на стола, изведнъж почувствала, че трябва да стане. В момента, в който се изправила, Учителят изведнъж отправил своя поглед към нея. Като сноп светлина от Учителя се отправил към нея. В момента, когато я погледнал, моментално спрели болките, както и кръвоизливът. Зашеметена, тя отново седнала на стола и не могла да проумее онова, което се случило. След малко станала и казала на придружителя: "Учителят ме излекува само с поглед". На следващия ден тя се явила на Паневритмия със своя придружител и се включила в общия кръг, който се движел под звуците на оркестъра. Тогава разбрала какво значи, че човек трябва да се възроди чрез Духа.

Ангел Вълков

Един наш приятел от Търново, адвокат, пътувал някъде зиме със свой другар, но бил премръзнал. Като се върнал, някой го посъветвал да се намаже с бензин, за да си сгрее тялото. Намазал се и стоял край печката да се грее, но бензинът се възпламенил и тялото обгоряло. Лекарите го отписали и чакали да умре.

Един брат писал на Учителя. Той изпратил мехлем и само след две намазвания кожата заздравяла. И така, обреченият от лекарите на смърт, бил спасен от Учителя.

Боян Боев

Тук ще разкажа един случай на моментално излекуване и то през разстояние.

Беше през ранните години на моя живот в Братството. Учителят живееше още на ул. "Опълченска" 66. Беше коледна ваканция. Прекарахме я с моята приятелка Олга Блажева в София у леля ми. Един ден бяхме на ул. "Опълченска" 66. Чакахме си реда да влезем при Учителя. Бяхме в стаята на сестра Гумнерова - хазайката. Учителят приемаше в малка стаичка, която беше между Неговата стая и стаята на Гумнерови. По едно време дойде непознат човек, много загрижен и разтревожен. Попита за Учителя, може ли веднага да влезе и говори с Него. Казахме Му, че не е хубаво да прекъсва разговора Му с лицето, което е при Него, но че след като излезе то, ние му отстъпваме реда си, щом като работата му е много спешна. Но този, който беше при Учителя се забави доста и човекът ни разказа защо е разтревожен и бърза.

Имали единствена любима дъщеря, която преди една седмица се омъжила за пълномощен министър в Румъния и заминала с него там. С жена си били много привързани към нея и майката от мъка се парализирала и била много зле. До този момент лекарите не могли да ѝ помогнат и не давали никакви надежди. Наши сестри познавали жена му, посетили ги и го насърчили да помоли Учителя да ѝ помогне. Но човекът при Учителя се бави и той е

много неспокоен. По едно време Учителят изпрати посетителя и влезе при нас. Човекът Му разказа всичко и Го помоли да помогне на жена му.

"Файтон ли да взема, Учителю, или такси? И да отидем веднага, незабавно. Много е зле." - "Няма нужда от нищо, рекох. Поздравете я." - "Ама не можете ли да дойдете днес" - пита тъжен човекът. "Много е зле." - "Поздравете я, рекох" - повтори Учителят. "Тогава кога? В петък ли? Да ви оставя адреса?" - продължава човекът в отчаяние. "Кажете й много здраве от мене" - казва Учителят и се усмихна спокойно, мило, хубаво и му подаде ръката Си за сбогом. Човекът си отиде смутен, недоволен, тъжен. Учителят ни гледа нас усмихнато, многозначително. Ние вече знаехме, че Той може да помага и отдалеч, без да има нужда да ходи при болния.

Влязохме при Учителя, потънахме в Неговата Божествена аура и забравихме за човека. Нито когато излязохме си спомнихме за него, нито по-късно. След 2-3 години през една ваканция виждам същия човек на беседа, а след известно време го виждам и на обед на масите на Изгрева заедно с жена си. Заинтересувах се за тях. Разпитах сестра Янакиева, която им беше близка. Разказах й случая, на който бях свидетелка. Тя каза, че когато си отишъл, човекът намерил жена си по-добре и след няколко дни оздравяла съвършено. Оттогава влезли в Братството. Това бяха брат и сестра Йотови.

Наталия Чакова

Една хубава сутрин след дъждовна нощ, ние всички, летуващи на Рила, изнесохме дрехите си да се напекат на слънце. След като обядвахме, всички набързо прибраха дрехите си и си легнаха да си починат. Аз също започнах да прибирам, но много бавно, понеже боледувах от плеврит, болката ми беше силна и бяха намалели доста силите ми. Но аз не позволявах никога да ми услужва. Знаех, че Учителят казва: "Болният трябва да си услужва сам. Има скрити сили в неговия организъм, които ще се събудят и ще си помогне полесно и по-бързо да оздравее. Остане ли милосърдни сестри да му услужват, неговата работа е свършена."

И така бавно, бавно аз внасях парче по парче и подреждах палатката си. Най-после остана да внесе една пухена възглавница, но толкова бях изморена и такива болки чувствах от дясната си страна, че някак много ми домъчня, захлупих се на възглавницата и тихичко се разплаках. В това време чувам: "Можете ли, рекох, да ми донесете един чайник вода?" Подигнах си главата, гледам - Учителят, бащински мил и нежен, надвесил се над мен и държи трилитров чайник в ръка.

Скочих за миг. Забравих, че съм болна. "Мога, Учителю." Грабнах чайника и полетях към чешмата. Тичам. Не ходя, а тичам. Никаква болка. Никаква умора. Никакво задъхване. Никаква скръб и отчаяние. А пътеката е камениста и на места стръмничка. По едно време се препънах и строполих върху камъните. Не бях се ударила никъде. Чак тогава се сетих, че съм болна. Но какво стана с мене? Оздравях. Поемам дълбоко въздух. Дишам, дишам...Никаква болка. Леко ми е, радостно ми е. Здрава съм! Напълно здрава! Ще изхвъркна

от радост. Тогава по-спокойно отидох до чешмичката, напълних чайника и го занесох на Учителя. Понеже не бях сигурна дали няма да се върне болестта, нищо не Му казах. Целунах Му ръката и мълком Му благодарих. Но болестта не се върна. От този момент аз бях вече здрава, напълно здрава. Мълком Му благодарях непрекъснато. Но бях много стеснителна и не отидох да Му благодаря и гласно да Му разкажа, как съм тичала с чайника. Та Той не знаеше ли? Не го ли направи всичко Той? Може би беше редно да отида и да Му благодаря, за което съжалявам, че не го направих. Но и Той пък много не обичаше гласните излияния, благодарности и хвалебствия. Той сигурно чуваше непрекъснатата благодарност на душата ми - нейната хвалебствена песен.

След това прекарахме още 15-20 дни на Рила, през което време аз бях здрава, весела и бодра, поправих се и когато се върнахме, не се познаваше, че съм боледувала от плеврит.

Наталия Чакова

Довеждат при Учителя един човек от града и Го молят да спаси жена му, че е тежко болна. Учителят се обръща към него строго и казва: "Рекох, иди си, жена ти ще оздравее". - "Ама как ще оздравее?" - "Ще оздравее без илачи. Иди си, тя ще оздравее." Учителят е сърдит. Онзи си отива и ни разказва, че господин Дънов бил много груб с него и го изпъдил от стаята. На следващия ден жена му оздравяла и идва мъжът на Изгрева да благодари на Учителя. "Г-н Дънов, благодаря ви, че жена ми оздравя. Не знам как стана, но според мен е редно да Ви благодаря, защото знам, че чрез Вас стана". Учителят го гледа, усмихва се. "Прав си, че чрез Мен стана. Но не съм аз, който я излекува, но Духът чрез Мен изгони болестта от жена ти. Важно е, че тя оздравя и още по-важно е, че ти дойде да благодариш, защото това е почит и зачитане на Духа".

Драган Петков

През 1924 г. една сестра заболява тежко. Залежава се, не може да става. Болки големи. Питат Учителя: "Какво да се прави?" Учителят казва на брат Боян Боев: "Ще отидем да вдигнем сестрата, но вземи цигулката си!" Сестрата лежи, не може да става. Учителят я поразговаря, после взема цигулката Си и почва да свири "Благославяй, душе моя, Господа!" Три пъти изсвирва песента и сестрата се почувствала по-добре. Като свършва песента, сестрата се повдига и сядва на леглото. "Учителю, оздравях, преминаха болките. Някаква нежна ръка отне болестта ми. Мога сега да стана и да шетам." Сестрата извиква: "Господи, благодаря Ти! Учителю, как да благодаря на Бога за изцелението си?" Учителят отговаря: "Направи най-малкото добро!" Сестрата се казва Толева - съпруга на Иван Толев, редактор на списанието "Всемирна летопис".

Учителят си тръгва, брат Боев върви до Него, с една ръка носи цигулката, а с другата държи тефтера, в който е описал случая.

Мария Златева

Имаше един богат banker, с голяма къща, прислуга, с много пари. Живееше в охолство. Макар че беше във всичко задоволен, дойде му на гости една тежка болест. Влезна в къщата му и не го напуска. Тя го тръшна на легло и той се уплаши не на шега. Той беше във връзка с Братството. Казваше се Коста Русев от Русе и къщата му беше в София. Отидоха при Учителя и Го замолиха за помощ. Каза им: "Нека направи някаква по-голяма материална жертва и да раздаде част от богатството си на бедните." Той послуша и понеже имаше връзка с протестанти, отдели голяма сума, закупи дрехи и ги подари на бедни, нуждаещи се. Докладваха на Учителя и тогава Учителят му препоръча да пие сок от черна ряпа, настъргана с ренде, по една чаша на ден. За няколко дена той оздравя. Отива една друга сестра и пита Учителя: "Учителю, каква му беше болестта, че да знам и аз ряпата за какво е лек." - "И цяла кола с ряпа да изядеш, няма да оздравееш. Неговата болест бе поради подпушване. Беше наградил чужди блага и трябваше да жертва от тях, за да се отпуши. Болестта му беше задръстване от чуждо богатство. Братът, ако не беше пожертвал такава сума за бедните, и на него ряпата нямаше да подейства." По този случай Учителят коментираше: "Ще знаете, че всяко благо на Земята, което искате да придобиете, трябва скъпо да заплатите за него."

Борис Николов

Като ученик в отделенията, заболявам от малария. Но не е обикновена, а комбинация между терциана и тропика. Лекарите не могат да ме излекуват. Само хинин предписват и аз си боледувам, карам по две-три седмици на гладно, ставам кожа и кости и така карам ред години. Вече бях в прогимназията и то след толкова години такива промеждия. Бях много закъсал. Нямам сили. Организмът няма сили да се бори и майка ми не може вече да търпи, почна да реве и баща ми замина за София. Взе си 3-4 дни отпуски и замина при Учителя Дънов. Баща ми казал на Учителя колко години боледувам.

Учителят отговорил: "От този момент той е здрав." Баща ми си изважда джобния часовник и засича времето, че е точно 10 часа. Като се връща, пита майка ми: "Какво става с Велик?". Тя отговаря: "Точно в 10 часа оздравя".

Велик Константинов

1907 г., срещу Нова година Учителят пристига в Бургас, отсяда у брат Тодор Стоименов, който живее в дома на гърка Апостолидис, богат търговец и лихвар.

Вечерта приятелите ще посрещат Новата година. Масата е сложена, а какво няма на тази маса, изобилие голямо: бели хлябове, приготвени от сестрите и плодове - ябълки, круши, смокини, орехи, портокали, фурми, маслини, всичко от най-хубавото. Стаята празнично осветена, гостите са насядали вече на масата, вечерята ще почва. В това време в къщата се разнася отчаян плач. Всички гледат с недоумение. Брат Стоименов пояснява: "Детето на ха-

зяина е тежко болно. Днес викаха лекарски консулт, лекарите вдигнаха ръце и сега майката плаче." В това време вратата се отваря и на прага застава Апостолидис и жена му, облени в сълзи. "Учителю, помогни на детенцето ни, загива. Едничка рожба ни е. Лекарите не могат да му помогнат." Учителят им казва: "Идете при детето!" След това изпраща пет сестри в съседната стая да се молят. Изважда от джоба си една чиста, бяла кърпичка, дава я на брат Пеню и му казва: "Иди, покрий лицето на детето!" Брат Пеню отива. Вечерята почва. След малко Учителят взема от масата един хубав портокал, дава го на брат Пеню и му казва: "Иди, та го дай на детето!" Брат Пеню отива. Бащата и майката плачат при леглото, около детето новогодишни подаръци, играчки най-скъпи и най-хубави. Брат Пеню вдига кърпичката. Детенцето отваря очи. Пеню му подава портокала, детето го взема с ръчичките си и се усмихва. Родителите още хълцали и нищо не видели. След малко детето седнало и взело да прибира играчките около себе си.

Когато родителите вдигнали глави и видели, че детето им седи на леглото и играе с играчките си, те вече плачели от радост. Всички били насядали на трапезата, когато родителите дошли да благодарят на Учителя за оздравяването на детето. Всички присъстващи били преизпълнени с радост от това, което видели с очите си, което се дало да усили вярата им и да познаят Учителя.

Вечерята минала при преливаща в душите радост, която нямала равна на себе си.

На сутринта рано на връх Нова година на вратата на брат Стоименов се чука. Влизат Апостолидис и жена му пак облени в сълзи, но сълзи на благодарност и радост. Целуват ръцете на Учителя и Му благодарят. Апостолидис казва: "Учителю, търговец съм и лихвар. Ако съм оцетил някого, ще му въздам четворкратно." Наистина, днес стана спасението на този дом. Семейството Апостолидис станаха наши приятели. След време се преселиха в Цариград. Синът порасна здрав, хубав, помагаше на баща си в работата. Народи се и потомство. Колко е важно да познаеш Денят, в който си посетен от Господа.

Георги Събев

Някаква позната на Елена Цочева имала тежко болно дете, което било вече на смъртно легло. Лекарите казали, че не могат да му помогнат и ще си замине. Бащата бил слушал от сестра Цочева за Учителя и я помолил да поиска помощ от Него. Той вярвал, че Учителят може да помогне. Сестрата предала на Учителя и Той определил ден и час, в който ще отиде при детето. По уговорката пристигнал със сестрата при болното дете и бащата разкрил вярата си: "Аз зная, че вие сте Учител и светия и можете да му помогнете!" Детето било изгубило съзнание и лежало полумъртво. Тогава Учителят предупредил: "Това, което видите няма да го разправяте! Кажете на всички да излязат от стаята." Останали само Учителят и Елена Цочева. Той поискал

паничка топла вода и една чиста кърпа. След това почнал да мокри кърпата и да я поставя на лицето на детето. После казал на Елена Цочева да излезе и останал сам с детето. То постепенно дошло на себе си и в течение на два-три дни се подобрило. Учителят дал наставления как да се храни и в скоро време детето окончателно оздравяло. Елена Цочева не изпълнила обещанието си да мълчи за този случай и споделила с майка си. След известно време нейният рожден брат се разболял от туберкулоза и бил вече на умирање. Бил в болница, но лекарите го изписали като неизлечим - да се прибере вкъщи и там да си замине. Майката на Елена Цочева се сетила: "Ти нали ми разправи, че вашият Учител е излекувал полумъртво дете. Помоли го да излекува и твоя брат." Цочева отишла при Учителя и му признала, че не могла да удържи обещанието и разказала на майка си за случая с детето. Сега тя го молила да помогне и на тежко болния ѝ брат. Учителят ѝ обещал, че на другия ден ще отиде у тях. Там Той накарал болния да стане и да започне да се движи. После Учителят им дал един адрес, откъдето да изпишат лекарство. Изпратили им го и братът на Елена Цочева окончателно се оправил.

Влад Пашов

Пътувахме с влака за София. По това време като студенти, ние, хората от Братството, носехме дълги подрязани коси, което издаваше убежденията ни. В купето имаше и други студенти, които взеха да ни се подиграват, като намесваха и името на Учителя. В същото купе пътуваше и един подполковник, който се възмути от държанието на студентите, стана цял разтреперан от вълнение, отвори прозореца и заяви: "Само ако някой се осмели да се подиграва с г-н Дънов, ей тук, през прозореца ще го изхвърля." След това се обърна към нас с думите: "А бе, поплювковци, защо не се обадите да защитите вашия Учител?" Но ние пак не се обадохме. След като мина малко време и подполковникът се поуспокои, една студентка го запита: "Защо вие така упорито защитавате Дънов?" - "Знаете ли кой е г-н Дънов? Сега ще ви разкажа, за да разберете това, което не знаете.

Ние сме трима души в нашето семейство и много се обичаме, но дъщеря ни заболя от туберкулоза. След като тукашните лекари не можаха да ни помогнат, бяхме принудени да търсим помощ при най-големите професори - специалисти в Швейцария, Германия и Австрия, но отникъде помощ, отникъде надежда. Върнахме я, за да си умре при нас, тъй като положението ѝ все повече и повече се влошаваше. Най-после дойде дотам, че взе да не яде и да я унася на сън, а това значеше, че дните ѝ са преброени. Отникъде надежда. Отникъде помощ. Настъпи пълно отчаяние. Бяхме решили тъй: "Ако тя умре, аз ще застрелям жена си, а след нея и себе си, за да ни погребат и тримата в един гроб."

В този тежък момент, най-тежкия и критичен в живота ми, чух за г-н Дънов, че на много хора е помагал и отидох при него. Паднах на колене пред Него, като му казах за болната си дъщеря, както и за опитите ни да я излеку-

ваме, но безуспешно и го помолих тъй: "Учителю, ти помогна някога на римския офицер, на стотника, като с една дума излекува момчето му. Моля ти се, Учителю, помогни и на мене." Тогава Той ме погледна благо, наведе се, хвана ме за рамото и ми каза: "Стани. Иди си. Момичето ти е здраво." Върнах се в дома и заварих дъщеря си вместо на смъртно легло, с ръкоделие в ръце.

"Къде е майка ти?" - я попитах аз. - "Тя отиде да направи пражени филии" - ми отговори дъщерята, но вече съвсем бодра. Седнах в стаята, за да почакам идването на майка ѝ, която след малко дойде и по лицето ѝ се четеше неизказано доволство, че най-после дъщеря ни огладняла и поискала да яде, като каза: "Майко, гладна съм. Направи ми пражени филии." Това беше цяло събитие - дъщеря ни да поиска да яде. Като разпитах майка ѝ за времето, когато се почувствала добре и поискала да яде, то съвпаднаше точно с времето, когато аз бях паднал на колене пред Учителя и го молех за помощ. И тъй, драги младежи, дъщеря ни оздравя."

Студентите, като чува разказа на подполковника, наведоха глави и позече никой не заговори по този въпрос. /Името на подполковника е Тодор Божков./

Петър Камбуров

Моята приятелка от младини Олга Блажева заболя от тумор. Беше учителка някъде из Хасковско. Лекарите ѝ казали - операция. Тя идва при Учителя да се съветва с Него. Той ѝ казва: "Ако имаш вяра, може и без операция". Обаче изглежда, че е била страхлива и с по-слаба вяра, както повечето хора. И туморът расте, положението ѝ се влошава. Беше Великденската ваканция. Аз бях на беседа и лично чух като каза Учителят на беседата: "Тука има една болна сестра. Загнездил се е в корема ѝ един дух и не иска да излезе. Казвам ѝ, ако имаш вяра може да мине и без операция, ако нямаш вяра, ножът ще играе." И наложило ѝ се операция. Когато беше минала операцията и беше вече здрава, тя ми разказа следното: "Операирах се при д-р Веркони. Той познавал много добре Учителя и Неговите дарби и способности". Когато минала операцията и била вече добре, бил един ден при нея и ѝ казва: "Чудно нещо. Аз не зная кой те оперира, аз ли или някой друг. Никога не беше ми се случвало такова нещо. Като взех ножа, такова нещо особено почувствах, сякаш се вля някаква сила в мене, сякаш някой грабна ръката ми и оперира. Аз не зная какво стана."

А ние, разбира се, знаем как това става, когато Учителят помага.

Наталия Чакова

В спомените на Магдалина Стефанова Григорова има следното допълнение за същия случай:

Преди операцията, Олга Блажева има видение:

Учителят се явява зад гърба на д-р Веркони, до дясното му рамо в бяла престилка и хирургическа шапка на главата. След операцията д-р Веркони

се явява при сестрата и казва: "Всичко мина успешно, но не мога да разбера защо имах чувството, че аз не оперирам, някой друг вместо мен движеше скалпела в ръката ми." Сестрата му казала за видението с Учителя, а д-р Веркони се е познавал с Него. Става му ясно, че успешната операция е извършена от Учителя чрез него.

Магдалина Григорова

Един път направих баница, занесох на Учителя и Той ми върна тавата, а вътре имаше укрухи от баницата останали. Не ги хвърлих на пиленцата или другите животни, а ги събрах в едно пликче и 10 години давах от тези укрухи на някой болен от стомах, главоболие или нещо друго, някакво нещастие в семейството. Щом ги изяде, веднага му се оправят работите. Десет години си служих с тези укрухи, добре, че ги събрах. Значи каква сила има всяко нещо, до което се е докоснал Учителят. Учителят не е като нас, както го виждаме, с брада и мустаци, както ние си мислим.

Мария Милева

Беше към средата на лятната ваканция, когато Георги Попов заедно с племенницата си, дванадесетгодишната Росица, обикаляше от болница на болница да търси лек за болното от хорея момиче. Характерното за тази болест е, че при нея се явява треперене на цялото тяло, което затруднява ходенето на болния.

Брат Тахчиев и Георги бяха колеги. Те работеха в една и съща гимназия. Всеки от тях си имаше свое убеждение, по което се различаваха, но като колеги и граждани те се уважаваха. Докато Тахчиев бе бял брат, Георги бе върл атеист. Георги обичаше да спори и да доказва, както всички атеисти, правотата на своите убеждения. Брат Тахчиев, не по-малко ревностен към своите убеждения, знаеше от опит, че полемиката не дава резултат, отбягваше спора, като повече изслушваше противника и с въпроси го насочваше към ония области, дето атеистите остават без основа и честните от тях капитулират. Георги сипеше ураганен огън срещу противника, докато брат Тахчиев си пестеше патроните за по-късно, когато противникът вече си е хвърлил гранатите. Той оставяше противника да се наприказва.

"Колега Тахчиев - казваше веднъж Георги - чудно ми е как вие, интелигентни хора, вярвате в някакъв Бог и душа, които не могат да се докажат. Това са попски работи" - заключваше Георги. Но болестта на племенницата му промени обичайния ход на нещата. Росица се нуждаеше от лекуване и трябваше да се търсят лекари - специалисти. Росица се нуждаеше от лекуване, а не от умуване. Много лекари и много болници вече бяха посетени за 10-15 дни, но никакъв резултат или надежда. Всеки лекар, при който отиваха, преглеждаше болното дете, предписваше лекарства и ги изпращаше, но полза никаква.

Георги не бе човек, който лесно се отчайва, но след като бе ходил при

толкова много лекари и специалисти, без да могат да помогнат, взе да губи кураж, като неговата вяра във всемогъществото на медицината взе да се разколебава. Тогава брат Тахчиев му казал: "Колега, хайде да те заведа при нашия Учител! И Той е доктор. Завършил е медицина и богословие. Може да ти помогне." Съгласил се Георги и отишли при Учителя, макар че не му било лесно да признае, че лекарите не са в състояние да му помогнат. Но нали поговорката казва, че нуждата закон изменя, така и Георги се принудил, от голяма любов към племенницата си се съгласил да отиде за помощ при тоя, когото най-много бе осмивал и отричал. Не малка мъка била за Георги да занесе дванадесетгодишно момиче до Изгрева.

Когато пристигнали тримата, заварили Учителя на поляната да разговаря с няколко души. Когато те се приближили, преди още да му обадят за какво идват, Учителят се обърнал благо и бащински към момиченцето и го попитал: "Ти ходиш ли на училище?" - "Ходех, но вече не ходя, защото съм болна." - "Да, ти пак ще ходиш" - казал Учителят, като я помилвал по главата. "С колко премина?" - "С шесторка." След това Учителят се обърнал към вуйчото с думите: "Утре елате на екскурзия на Витоша." От тези думи Георги напълно се слисал. Нито знаел какво да мисли, нито какво да прави. Тогава брат Тахчиев го поканил в квартирата си за вечеря и нощуване.

Вечеряли тримата, поразговорили се и си легнали да спят. Росица скоро заспала, но вуйчо й будувал дълго. Сън не го хващало, защото умът му не можал да побере това: Щом г-н Дънов е лекар, защо не го покани в кабинета си да прегледа детето и да му предпише лекарства, както правеха всички лекари и специалисти. Но тъй като не станало така, както той очаквал, в него настъпило пълно разочарование. А пък това, да се ходи на Витоша, то е съвършено невъзможно. Той до Изгрева едва бе донесъл детето, а да го носи до Витоша, това е невъзможна работа. Тези и подобни мисли изпълвали ума му. Цялото му същество се бунтувало и сънят бягал от очите му като подплашена птица.

Минавало полунощ, когато най-после умората надвила и той задрямал. В този момент Росица се събужда, почувствала се добре и почнала да вика от радост: "Вуйчо, вуйчо, утре и аз ще дойда на Витоша." Виковете на Росица събудили току-що заспалия вуйчо. Сега вече Георги не се чудел защо г-н Дънов не я прегледал и не е предписал лекарства, а се чудел как е оздравяла Росица, след като при толкова лекари я бяха водили, без да й помогнат. А ето тук, на Изгрева, г-н Дънов само бе я помилвал, тя бе заспала лесно и се събудила здрава. За чудене работа - си думал гласно той. А милият ни брат Тахчиев само се усмихвал и мълчал, като оставял Георги сам да дойде до известни изводи пред настъпилата промяна в здравословното състояние на момичето.

Когато се развиделявало, всички вече били стегнати и готови за път. Учителят тръгнал пръв и след него цялата група. Там били и нашите герои. Георги сега вече не се чудел как ще носи Росица, защото тя била оздравяла

и тичала напред, а се чудел как ще се яви при Учителя, тъй като вчера бе Го оскърбил с недоверието си и цяла нощ се бе бунтувал против Него, преди събуждането на Росица. Тя припкала напред, пред всички. Нямамо никаква следа от болестта ѝ. Учителят, като видял припкането на момичето, обърна се към Георги с думите: "Брат, вие не оставяйте детето. То още не е напълно оздравяло. Дръжте го за ръка, защото то може да се спъне и нарани. Лекуването му ще продължи цяло лято. То ще си грее гърба на слънце през лека дреха, всеки ден преди обед и ще се облива с вода, грята на слънцето, така че водата да се стича по гръбнака." Георги, като чул това напътствие за лекуване на болната му племенница, приближил се и просълзен целунал ръката на Учителя - на този, против когото бе роптал, без да го познава досега. Учителят като видял душевното му състояние, казал му: "Успокой се, брат, всичко ще се оправи." Тези думи на Учителя, казани с голяма бащинска любов и благост, разтопили всичкия лед, който от много години бе сковавал ума и сърцето на Георги. Лицето му просветнало, като че той се бе новородил. Нито следа от вчерашния Георги, от вчерашния бунтар и атеист. Само за двадесет и четири часа Георги се пробуди и от атеист стана бял брат.

Колю Николов - Русе

Преместиха мъжа ми Костадин на служба в Цариброд. При пристигането ни той заболя доста сериозно. Обстановката беше мизерна, а зимата студена. При това, положението на болния ми мъж се влошаваше. Военният лекар Таджер полагаше големи грижи. Бяха се ангажирали и другарите му офицери, но нищо не помагаше. Успокояваха ме, че поръчали за някакви специалисти, които ще му помогнат, а всъщност бяха решили, че ще мре. При това положение аз не знаех към кого да се обърна, от кого да искам помощ. Пристигна ни багажът, нагласих на болния леглото, с войника го преместихме и му заговорих: "Направи усилие, Костадине, да станеш. Сега никой не може да ни помогне, освен Бог!" През нощта сънувах, че трябва да се отнеса за съвет към Учителя. Тогава знаех само, че живее в София, познавах Го, но нямах адреса Му. Написах една отворена картичка - "До г-н Петър К. Дънов - София", и я изпратих. Скоро получих отговор от Него: "Г-н Иларионов не е болен, той има задължение в живота. Аз ще ви помогна." Написахме, че сме съгласни и вместо отговор, пристигна сам Учителят. Може да си представите радостта и изненадата ми. "Господ ме прати - каза Той - да ви помогна. Когато размествахте и нагласявахте леглото, госпожата каза на болния: "Направи усилие да станеш, сега освен Бог няма кой да ни помогне." Тогава Бог ми нареди: "Иди помогни на тези хора". С голямо удивление Го запитахме как е чул разговора ни, като е бил толкова далече от нас. Учителят каза: "За тия, които чуват и виждат, няма разстояния и прегради." После Той прати войника да донесе прясна вода от чешмата. Налях от нея една чаша и Той с малка лъжичка подаде на Костадин да пие. След половин час му помогна да стане от леглото, а малко по-късно болният се поразходи из стаята. Костадин се почувства здрав, но беше още много слаб. Учителят го насърчи, че вече може да отиде в казармата, но Костадин не се решаваше. На другия ден Той го из-

веде на разходка до един много висок връх. В това време пристигна лекарят да провери състоянието на болния и като не го намери на леглото, възкликна: "Тук е станало някакво чудо!" Остана, за да разбере какво се е случило и кой е гостенинът ни. Като се запозна с Учителя, разговоряха дълго и лекарят се убеди, че има и други сили, извън земните, които помагат. Тогава офицерите поканиха Учителя да им говори. Той държа няколко беседи, от които всички останаха доволни. На една от тях Учителят посочи един офицер: "Например, госпожата на този офицер да не му се сърди и да не се заема да го изправя да бъде редовен домакин, защото неговите домашни чувства не са развити." Като се върнахме къщи, добави: "Това семейство имат едно дете, живо погребано. Човек може да е умрял повидимому, но на задния мозък има един център, където е скрит животът. Там като се пипне, познава се дали човек действително е заминал или още е жив."

До вечерта другарят ми беше добре и можа да седне с нас на трапезата. Никак не помня как съм заспала тази нощ, носена от чудните вълнения, които бях преживяла през деня. Но на сутринта, войникът, който бе ординарец на другаря ми и който си беше отстъпил стаичката, за да спи в нея Учителят, а той спа долу в мазето при сеното, дойде с тихи стъпки при мене и ми прошепна: "Кой е този, който спа снощи тук?" - "Наш гостенин" - отвърнах аз. - "Той не е човек." - "Защо?" - попитах учудена аз. - "Така, Той не е земен човек. Снощи аз излязох на двора и погледнах през прозореца да видя какво прави човекът. Той беше коленичил на пода, вдигнал ръцете си нагоре и целият Той светеше. Такава светлина не съм виждал. Целият Той беше светъл и от Него излизаше светлина. Аз дълго време стоях като закован и Го гледах." - "Хубаво си видял - казах му аз. - Блажен си, че си видял!" Ординарецът си тръгна дълбоко замислен, а аз си казах, че за този, за когото няма време и пространство, не беше мъчно да бъде цял в светлина.

През всичкото това време, докато Учителят престоя у нас, войникът винаги благоговейно, смирено стоеше пред Него. И не само той, но и аз, и другарят ми, когото Учителят излекува, Го гледахме с любов и благоговение. Само Той стоеше тих и неизказано смирен, както и през целия си живот - сякаш не Той правеше Чудото. Сега, когато си спомням за тогава и за всички други случаи, си мисля: "Само Големите могат да бъдат така смирени в своето величие!"

Елена Иларионова

През есента на 1925 г. заболях от ангина пекторис. Също както през 1922 г. при главоболието, опитах да си помогна сам с всички познати средства, даже и с помощта на официалната медицина. След като не получих никакво облекчение, наложи ми се пак да прибягна до последната инстанция - Учителят. Ето защо отидох на ул. "Опълченска" 66, но болката ми бе толкова голяма, че аз чаках свит на един стол. Когато Учителят влезе, аз едва можех да се повдигна да Му целуна ръка и пак се сгънах на стола. Казах Му със задъхвания и прекъсвания бедата си и Го помолих да ми каже какво да правя. Учителят стоеше прав до малката масичка, която ни разделяше и видимо

беше много радостен, почти се усмихваше, когато му говорех. Като свърших с оплакването си, Той все така усмихнат ми изкомандва: "Стани прав! Изправи се и дишай дълбоко!" Аз събрах сили, колкото можех и се изправих. В същото време Учителят си протегна десницата срещу гърдите ми или по-точно срещу сърцето ми, с длан, обърната надолу, пръстите събрани, но прави. Когато си доближи пръстите на десетина сантиметра, размърда ги нагоре, надолу. В същия миг почувствах, че през мене мина ток, който моментално унищожи всякакви болки. Гърдите ми, които до този момент бяха свити от болки и страдания, се разшириха. Изпълниха се целите с въздух. Стана ми леко и радостно. Учителят все тъй усмихнат ме запита: "Имаш ли още болка?" - "Не, Учителю, нямам вече болки."

Той ме излекува само за няколко минути.

Тодор Попов, гр. Ямбол

В годината, когато на Рила са строени заслонът и кухнята, баща ми е бил там и е участвал в строежа. При донасяне на плочите за покрива на кухнята, които са носени от мястото над Петото езеро, при единия курс той изтървал плочата така, че тя паднала на палеца на едната му ръка и го премазала. Другите приятели казали на Учителя. Той дошъл и носел едно шише със спирт и памук. Баща ми си подал ръката и Учителят с памука почистил раната. До вечерта нямало и следа от това, че пръстът бил така травмиран. Не бил останал никакъв белег.

Стефка Няголова

Няколко дни преди заминаването на Учителя от Земята, дойде в дома ми наша сестра от Братството - Пенка Белева и ме помоли да отидем на Изгрева и да кажа на Учителя, че мъжът ѝ Стефан Белев е в безсъзнание много тежко болен.

Пенка Белева беше възрастна наша сестра, от дълго време беше в Братството и много предана, изпълнителна и непоколебимо и твърдо вярваше в необикновените възможности на Учителя.

Нейният другар и съпруг Стефан Белев беше също така известен, много културен, високообразован човек, владеещ няколко езика и със западноевропейско възпитание и образование. Той също добре познаваше Учителя и имаше непоколебима вяра, голяма преданост и любов към Него.

И така, сестра Белева искаше аз да съобщя на Учителя, че Стефан е тежко болен, че животът му е в опасност и Учителят ще направи пак чудото с него, за да му спаси здравето и живота. Брат Стефан Белев вече за трети път получаваше удар, като при първите два случая Учителят му спасяваше живота.

На молбата на сестра Белева аз отговорих, че доколкото зная от наши братя и сестри, Учителят е също в тежко здравословно състояние и не приема никакви посещения, така че безполезно е да отивам, защото няма да мога да изпълня молбата ѝ. Тя обаче беше непреклонна, настояваше и молеше, въпреки всичко това, да отида и се явя пред Учителя и да му кажа, че

Стефан е болен и е в много тежко положение. Аз упорствах, не исках да се съглася, защото мислех, че е безполезно и безсмислено всичко това, но пред нейната непреклонност и неотстъпчивост реших да отида, като казах в себе си, да отида само за опит, че каквото е определено, това да бъде, така поне ще бъде оправдан пред нея и пред себе си, че съм имал доброто желание да сторя това.

Отидох на Изгрева, застанах пред стълбата долу, която води за горната стая, в която лежеше Учителят.

Разпитвах случайно минаващите хора какво е състоянието на Учителя, приема ли посещения, мога ли да се срещна с Него или не. Всички ми даваха все един и същи отговор: "Учителят е болен и никого не приема!"

Реших да съобщя на Учителя посредством някоя сестра от тия, които му прислужваха, за да знае, че Стефан Белев е болен и то много тежко.

Една от сестрите ми обеща, че ще Му каже и веднага тичешком се озова в стаята при Учителя. Аз чух обаче как Учителят недоволен и сърдито я посрещна и й каза да се върна, защото не приема никого. Тя обаче беше малко особена, не се подчини и започна да обяснява, че аз съм я изпратил и обясняваше за какво съм я изпратил и своята настойчивост оправдаваше с моя някаква поръчка, нещо съвсем невярно, неуместно и нетактично от нейна страна.

Учителят на няколко пъти каза: "Аз вече никого не приемам. Аз вече никого не лекувам, идете си, оставете ме!"

Тя обаче пак настояваше, че е пратена от мен, че случаят е важен и пр., което, разбира се, беше съвсем нетактично, не беше вярно, защото аз не бях я пратил да тревожи Учителя и да спори с Него, а само леко, деликатно и без излишни обяснения да каже, че Стефан Белев е болен.

От всичко станало аз бях смутен, измъчен и огорчен, и недоволен от обстоятелството, че съм станал причина да измъчвам Учителя в един такъв тежък за Него момент. Бях като вцепенен, неподвижен, съкрушен и не знаех как да изляза от това положение.

След малко, за моя голяма изненада, аз видях Учителя, че излезе на терасата горе над стълбата пред вратата, обърна се с лице към мене и се подпираше леко за перилото. Аз бях смаян, бях в недоумение от всичко станало. Картината пред мене беше наистина неопикуема!

Пред мен стоеше не човек, а самият Бог. Той горе, а аз долу! Блед, слаб, красив, с хубави бели коси и бяла брада, цял сияещ с неопикуема чистота и красота, благ, мил, кротък, добър. Баща нежен и любещ. Той с нежен и мил поглед и съвсем тих глас се обърна към мене и каза: "Какво има, рекох, за бащата на учителката ли?"

Аз бях смутен, засрамен, почувствах се виновен, бях объркан пред това необикновено Величие, на това, което беше пред очите ми, исках да се извиня, исках да Го помоля да ми прости, обаче аз почувствах, че това беше излишно, защото Той не ми се сърдеше. За това говореше Неговият поглед и цялата Му външност, която излъчваше Любов, нежност, красота, доброта, благост и готовност да помогне и да послужи в такъв момент като този, в който

Той сега се намираше.

Аз чух последните Му думи: "Идете си, рекох, и му кажете, че ще му мине!"

След три-четири дни Учителят напусна физическия свят, а брат Стефан Белев още същия ден оздравя напълно и в пълно здраве той живя още пет-шест месеца след заминаването на Учителя, след което и той набързо си замина от този свят.

И така, Учителят в последните си дни на земята, болен, почти скъсал връзката си с физическия свят, направи велика жертва и даде небивал пример за нас, Неговите последователи, като прие и се съгласи с нас, да се отзове на молбата ни и да спаси живота на един наш брат.

Тодор Божков

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Дойде някой болен, казва: "Можеш ли да ме излекуваш?" Казвам: "Стани!" Аз само веднъж казах на едного да стане. Много пъти не съм казвал. Само един път. Пишат ми от Търново, че един брат се вцепенил. Лекарите го оставили за оня свят. Не може да стане, краката му се вцепенили и лежи на леглото. Пращам двама братя и казвам да го излекуват. И двамата много вярващи, обаче, като отиват, и двамата заболяват: единият го заболява кръста, другият - корема. Пишат ми: тази работа не е за нас, ела да си гледаш работата. Ставам, отивам. Гледам, братът лежи и ми казва: "Аз съм готов за оня свят. Като е дошло времето, ще си вървя." Смел брат. Рекох: "Какво има?" - "Не мога да стана, краката ми се вцепениха." Казвам: "Това е духовно вцепенение." Като му говорех двайсет минути, казвам: "Стани!" Той стана на леглото. Пак му говорих, казвам: "Ти вярваш ли в болестите?" - "Не вярвам." - "Я стани от леглото!" Стана от леглото. Пак му говорих и му казвам: "Я се поразходи в стаята!" И той се поразходи в стаята. След два-три дни човекът оздравя. Той беше адвокат и отиде да си гледа работата. След това лекарят го пита: "Какъв цяр ти даде?" - "Каза ми да стана на леглото." - "После?" - "Пак ми каза да стана от леглото. После ми каза да ходя из стаята." Лекарят казва: "Не може така, има нещо друго, ти го криеш!" - "Не го зная скритото, каквото има!"

За мен това е детинска работа. Влизам и виждам, че дяволът го е вързал. Вързал краката с конци, вързал ръцете, вързал гръбнака му. На три места го вързал дяволът и не може да мърда. Изваждам ножчето и прерязвам конците на дявола на гръбнака и човекът става на леглото. Като му приказвам, без той да знае, развързвам конците, с които са завързани краката и ръцете му, и казвам: "Стани!" Как оздравя? - Развързах конците. А за това трябва да имаш остро ножче...

ЧУДОТВОРСТВО

Спомени на ученици

Една вечер Учителят гостувал на наш брат в София и останал там до дванайсет часа през нощта. По това време имаше полицейски час, след който никой не можеше свободно да се движи из улиците. Братът, който бил вое-нен, предложил на Учителя да го изпрати до дома Му, за да не Му се случи някаква неприятност. Но Учителят отвърнал, че няма нужда да го изпращат и си тръгнал сам. Като излязъл на улицата, при Учителя отнякъде дошло едно полицейско куче, завъртяло се около Него като край познат и тръгнало пред краката Му. По пътя кучето обикаляло всеки пост и продължавало с Учителя. Никой не го питал какъв е, защото мислели, че щом е с полицейско куче, сигурно е някой от началниците, които проверяват. Само му отдавали чест и Той отминавал. Като стигнал до "Опълченска" 66, Учителят влязъл в двора, а кучето изчезнало в нощта. Когато с братята обсъждахме този случай, виждахме две възможности - случайност това не може да бъде. Първата вероятност е Учителят да е извикал с мисълта си кучето да дойде и да го придружава. А втората - кучето просто да е една мисъл-форма, която Учителят е материализирал, за да бъде видяна от полицаите.

Било по времето на един от съборите в Търново. Появили се много оси, които смущавали братята и сестрите по време на храна. Един ден, като гледал как осите нападат хората по масите и из двора на вилата, Учителят направил някакви движения и произнесъл думи и формули. За минути всички оси от масите и двора се събрали на едно място и застанали като мъртви. Учителят ги побутнал, но те сякаш не проявявали признаци на живот. След това Той направил други движения и изрекъл други думи, след което осите се размърдали, хвъркнали и повече не се появили през цялото лято. След тази случка Учителят заявил: "Мога да направя същото с всички врагове на Братството, но не искам."

Влад Пашов

Една година кошерите на Изгрева дадоха много мед. Сестрите занесли питите на центрофугата в малкия салон, но не се сетили да затворят горните прозорчета и пчелите скоро напълнили салона. Какво да направят? Не могат да ги изгонят. Викат Учителя. Той влиза, казва няколко думи и пчелите си отиват. Учителят има власт над всички земни твари и небесни обитатели.

Борис Николов

Не минава много време след последния разпит на Учителя в Обществена безопасност срещу Лъвов мост и отново започват нападки и донесения срещу Него. Извикали Го пак да дава някакви обяснения, но този път Го задържали и Го заключили в една от килиите, в които се задържат

престъпници и нарушители на закона. Това е било по времето, когато министър-председател на правителството е Андрей Ляпчев, лидер на Демократическата партия, която управлява страната от януари 1926 до 1932 г. Като научават приятелите, че Учителят е задържан в полицията, веднага отиват и съобщават на Начо Петров, който по това време е също член на Демократическата партия и е помощник-кмет на София. Той има голям пост и власт - тогава Софийската полиция е на подчинение и на кмета на града. Начо Петров веднага отива на Львов мост в Обществена безопасност и нарежда на директора на полицията веднага да освободи Учителя. Директорът се подчинява на заповедта му и двамата отиват заедно с дежурния полицай, който охранява килията, за да отключат и освободят Учителя. Полицаят изважда връзка ключове, отключват, а вътре стаята празна, не намират никого. Директорът крещи на полицая, че Го е пуснал без заповед. Полицаят се оправдава, че никой не е отключвал вратата и че връзката ключове му е връчил лично директорът на полицията. Брат Начо Петров се досетил каква е причината и казва на полицая: "Ти нямаш никаква вина, Учителят сам си е напуснал килията". Сълзите на полицая изразяват благодарността му към брат Начо, който се застъпва за него. Директорът на полицията гледа озадачено, а брат Начо му казва: "Ти не разбра ли, че такъв човек не се арестува?" Онзи мълчи и нищо не може да разбере. Брат Начо отива веднага на ул. "Опълченска" 66 и там вижда Учителя, седнал в столовата, в приземния етаж и пие чай, заобиколен от сестрите. Той се обръща към тях: "Налейте на брат Начо един чай!" Пият всички чай, а разговорът се води спокойно в една съвсем безобидна тема.

Борис Николов

Сестра Василка Иванова дошла на Изгрева, слушала беседите на Учителя и от време на време си мислела: "Много хубаво говориш, Учителю, аз искам да ти вярвам, но не мога да ти повярвам, а искам". И така, както Учителят говори, изведнъж на сестра Василка ѝ се отворят духовните очи и вижда Учителя, че се е превърнал на едно огнено кълбо, голямо два метра в диаметър, трепти и излъчва светлина като слънце, а образът Му е същият и едновременно говори. Тя вижда как целият салон е осветен от Неговата светлина. Косите Му са като слънчеви лъчи, които идват от безкрая и са в светлини, обогрени в различни цветове, а светлината излиза от лицето Му, от тялото Му и всичко трепти по един особен начин. Сестра Василка се сепва и мисли, че това е някаква измама, търка очите си, да не би да е задрямала, започва да се щипе, за да се събуди. Но вижда същата картина, а през това време Учителят спокойно си говори и я гледа все едно, че няма нищо. Сестрата се оглежда наляво-надясно и вижда, че другите слушат, записват си и се убеждава, че те не виждат това, което тя вижда. Това видение продължило много време, след което се спуска една завеса пред очите ѝ и тя вижда Учителя така, както Го е виждала всякога. Тя си казва: "Това,

което видях, е само халюцинация." Но след няколко минути тази завеса отново се вдига и тя вижда същата картина на светещото слънце, идващо от Учителя. Това се повтаря три пъти, а Учителят гледа право в нея и леко се усмихва. Свършва беседата, всички излизат навън, тя се приближава към Него и казва: "Учителю, видях слънцето във Вас. Вие ли бяхте това?" Той се усмихнал и казал: "Не бях аз, но Духът бе Истинят. Неверни Тома ли си още?" Сестра Василка навежда глава и иска да целуне десницата Му. "Не, Учителю, видях Ви в Дух и в Светлина. Какво повече мога да искам? Вие сте моят истински Учител."

Мария Тодорова

Било е около 1940 или 1941 г. Брат Симеон Арnaudов - Дякона минавал край Изгрева. Учителят от балкона го повикал и му казал: "Иди да кажеш на брат Боев да се приготви утре за екскурзия на Витоша. Ще отидем само двама, обаче да вземе три прибора. И за това никому няма да казва. Двама отиваме, но да носи три прибора." Симеон казал това на брат Боев. Той се приготвил и сутринта на определеното време, тръгнали още по тъмно. А обстановката била зимна, имало навалял сняг. Пристигнали там, седнали на мястото зад скалата, наподобяваща стол, където обикновено сядаше Учителят. Имаше направено огнище и пред огнището наслагани камъни, на които сядаха братя или сестри, които са поканени от Учителя. Брат Боев веднага запалил огън, турил чайника да се стопли вода. Извадил приборите за чай и ето - пристигнал човек при тях. Той бил облечен в каракачанска носия, с интелigentна физиономия, не приличал на селянин. Попитали го къде отива, а той отговорил, че пристига от Самоков, а отивал в София. Учителят го поканил да пият по един чай, да закусят заедно. Брат Боев си казал: "Ето защо носим три прибора." Пили чай, разговаряли. Брат Боев решил да извади бележника си, да запише нещо от разговорите, защото очаквал интересни неща. Обаче Учителят казал: "Оставете бележника, нищо няма да записвате!" Така продължил разговорът. Брат Боев запомнил смисъла на разговора - че Учителят праща този човек със задача. Тогава, до 1941 г., германските войски нахълтаха във Франция и бомбардират историческите паметници. Учителят Му дал задача да отиде и да запазят историческите паметници. Тоя човек изпил чая и тръгнал. Тъкмо заминал зад скалата, Учителят казал на брат Боев: "Каж ми да се върне, че забравих нещо да му кажа." Брат Боев отишъл до скалата по стъпките на гостенина, но оттам нататък вече нямало никакви стъпки. "Учителю, никакъв човек не се вижда, нито пък стъпки има напред! Къде отиде тоз човек?" Учителят рекъл: "Аз нарочно те доведох да те срещна с него, за да присъстваш и да видиш. Той има задача да отиде в Европа и да свърши важна работа."

Георги Събев

Преди около тридесет и пет години /т.е. 1920 г./, бяхме на екскурзия на

Петров връх, който се намира на север от град Айтос. Беше пролет. Гората весело шумолеше, а поляните се усмихваха със своята зелена премяна, обкичени с безброй цветя. Слънцето грееше и милваше насъбралото се множество тоя ден тук, на върха, на Паспалата.

Поде се разговор за Учението и за Учителя, Тогава един брат каза: "Нашето учение е учение на опита, на приложението, а не само на гола вяра." - "Да направим някой опит" - се обади един. - "Да направим, да направим" - занастояваха други. - "Добре тогава, ще направим опит за левитация."

За този опит са нужни шест души, по трима от двете страни и един, с когото ще се прави опита. Веднага се определиха хората, които ще участват. Опитът се състои в следното: Постава се един брат, легнал на земята с лице към небето и със затворени очи. Хората се разпределят така: Един при врата, вторият при кръста и третият при сухожията на петите. Другите трима са от другата страна, срещуположно.

При опита се изговарят някои формули, като всеки от участващите си опира двата показалеца на съответното място и си мисли за олекването на оня, който ще се вдига. Същото мисли и той. Така приготвени, с пълна сериозност, всички бавно се повдигат. Повдига се и легналият, който едва се докосва до пръстите на шестимата души. Изправят се прави и постепенно обратно се сменя човекът, който е повдигнат.

Направихме опита: Той бе сполучлив. Така ние вдигнахме човек, който тежи над 70 кг, на височина един метър. Повдигнатият беше Стоян Лечев.

По разказа на Иван Манев

Брат от Казанлък дошъл в София по работа и като минал през града, решил да занесе на Учителя някакви плодове. На улицата видял продавач и чудесни праскови върху количката му. Братът се отбил при него и се пазарил: "Искам да ми дадеш един килограм праскови, но хубави. Искам да ги избира - ще ти платя двойно." Продавачът го погледнал внимателно и му казал: "Добре, избери си. За Учителя ли ги искаш?" Братът за пръв път срещал този човек, останал изненадан, но отговорил: "Да, за Учителя са." Продавачът избрал най-примамливите праскови, претеглил ги и ги дал на брата, като му казал: "Хайде сега, много здраве на Учителя!" Братът взел плодовете и като продължавал да се чуди на тази среща, се запътил към Изгрева. Когато занесъл прасковите на Учителя, Той го попитал: "Откъде ги купи? От един количкар на еди-коя си улица ли?" Братът потвърдил и още повече се изумил, че Учителят знае откъде са плодовете. След това Учителят дал на брата една обикновена дребничка праскова от нашите Изгревски плодове и му заръчал: "Като си отидеш в Казанлък, ще посадиш костилката в двора си и ще следиш какво ще стане." Братът изял плода, а костилката запазил и в Казанлък я посадил на двора. Тя израснала и когато след няколко години започнала да ражда, братът останал изненадан, че плодовете не били като прасковата, която Учителят му дал, а като онези, които купил в София и Му

занесъл. Братът разбрал, че Учителят е вложил в тази костилка силите, които са действали в другите плодове.

Влад Пашов

Това е станало около 1920 г. в София на ул. "Опълченска" № 66, където е живял Учителят до 1927 г.

Така се случило един ден, че ключът от стаята на Учителя се загубил. Търсили го старателно, но не го намерили. Стаята била със секретен ключ. Всички били обезпокоени от това непредвидено обстоятелство. По едно време, както Учителят бил при тях, изчезнал. Явил се в стаята и отворил прозореца. След това пак се появил вън при тях. "Разбрахте ли - казал Учителят - че аз и без ключ мога да влизам и излизам. Ключ трябва на вас." Тогава всички се зачудили на това ново и непознато досега явление. Мисля, в томчето "Все що е писано", Учителят казва: "Аз мога да разпръсквам Своето тяло."

Георги Събев

В първите години Учителят е наредил да се направи една екскурзия до Витоша, като се тръгне сутринта в 3 часа. Методи трябвало да носи един чайник с вода, а той по това време бил на 19 години и го било страх. Върви той нагоре, но изпитва страх. Започнал да се оглежда наляво-надясно и изведнъж вижда до себе си Учителя как върви до него и му се усмихва. Методи се успокоил. Учителят върви ту пред него, ту зад него в разстояние на няколко часа. Когато се качват горе, всички споделят, че също са изпитвали страх, както от тъмнината, така и от планината. Всички без изключение твърдели, че през цялото време, когато те са вървели, Учителят е бил неотлъчно до тях. А Учителят им бил дал задача всеки да се изкачва така, че един от друг да тръгват на разстояние от десет минути. Накрая горе, когато всички закусват и пият чай, без изключение споделят, че всеки един от групата лично е пътувал с Учителя. Учителят е бил едновременно навсякъде и с всички по време на нощния излет на Витоша.

Мария Тодорова

Едно време ние ходехме всеки четвъртък на бивака на Витоша с Учителя, придружаван от пенсионери, стари хора, които не са ангажирани в работа. Носехме си чайници. Тези чайници бяха големи - 25 литра единият. Два чайника бяхме направили. Единият го носеше Цеко, а другият - друг някой брат, който е здрав. Носехме ги на гърба си. Чайниците имаха вътре огън, да се затоплят, имаха също и малки кранове и който искаше си наливаше да пие вода. Учителят не даваше да прием студена вода. Така, като вървахме, който искаше, си наточваше по малко вода, както чайникът беше на гърба на брата.

Един път, като си тръгваме вече, Учителят излезе там, където е "Бай

Кръстю", където сега въздушната линия ходи. Минава един офицер с такси, отгоре слиза и си отива в града. Учителят вдигна ръка, офицерът спря леката кола и Учителят му каза: "Можеш ли да вземеш тия два големи чайника и да ги занесеш на Изгрева?" Казва: "Мога. Ами има ли там кой да ме посрещне?" - "Има" - отговори Учителят. Учителят тури чайниците на таксито и си тръгна пеша, а пък офицерът пушна леката кола и отиде на Изгрева. Там го посреща г-н Дънов. Офицерът се чуди: "Той ми ги даде горе, аз с леката кола тръгнах, а Той ме посрещна долу. Как си отиде Той, как можа да се прехвърли? Това е чудо на чудесата!" Офицерът се чуди как става това. Той се движел с лека кола, Учителят вървял пеш, а го посрещнал на Изгрева. Аз също се чудя как е станало това. Значи Той умее да си разлага тялото и да се движи през пространството и така го е изпреварил.

Пеню Ганев

Докато държи Учителят беседата сутринта в 5 часа, Тодора Юрданова е седяла на стола до черната дъска. Както си седи, изведнъж някаква невидима сила я повдига заедно със стола на половин метър височина и после бавно я сменя на пода. Които били около нея, видели това и се изненадали. Отиват да питат Учителя какво е станало с Тодора. "Сестрата искаше доказателство за силата на Невидимия свят и понеже молбата ѝ беше много силна, тя получи отговор и сега има една добра опитност."

На Изгрева ние, учениците от Школата, ежедневно се срещаме с тези необикновени чудеса, с които накрая така свикнахме, че и до днес смятаме, че това е нещо в естествения ред на нещата. Затова днес много трудно ги разказваме, защото за нас са обикновени неща, а споменът възпроизвежда не обикновените, а необикновените неща, които са се запечатали в съзнанието на човека.

Ангел Вълков

Това се случи към 1908 г. Аз живеях с моите родители в Бургас. По това време Учителят обикаляше България по своята най-ранна духовна дейност и държеше френологически сказки, като измерваше главите и черепа на българите. Той посещаваше много градове в България, дойде и в Бургас. Моята майка Величка Стойчева беше една от първите ученички на Учителя. Тя, по Негово нареждане, ходеше в Сливен и други градове и държеше беседи по поръка на Учителя. Освен това, тя събираше в нашия дом на женско събрание сестрите в четвъртък като държеше беседа между тях. Събираше малките дечица в нашия дом и им разказваше духовни приказки. Все едно, че идваше Господ у дома. В нашия дом вечер се събираха почти всички братя и сестри от Бургас, като майка ми и баща ми приготвяха разкошна Божествена трапеза. На нея присъстваше Учителят и много братя и сестри, на които Той държеше беседа. Нашата къща беше голяма, с четири големи стаи, помежду един грамаден салон, към сто стола събираше. Там ставаха женските и дет-

ските събрания, които се ръководеха от моята майка. А долу под нас, точно под нашата стая беше кръчма. Една вечер, когато Учителят и много братя и сестри бяха на трапезата, в кръчмата долу, която бе в приземния етаж на къщата, влязъл гайдар, поръчал си вино, ракия и започнал да свири с гайдата. Понеже къщата ни беше паянтова, свиренето горе се чуваше. Тогава майка ми излезе отвън и извика тайно баща ми: "Коста, иди долу да кажеш на кръчмаря да го махне този гайдар навън". Баща ми слиза долу и казал му: "Горе имаме гости, моля ти се, изкарай го навън този гайдар, да не ни смущава, защото горе много се чува". Той казал: "Разбирам, господин Стойчев, но той ми е редовен клиент и не мога да го изгоня". Баща ми се качва горе вкъщи, казва на майка ми. Тя е много смутена. Гайдарят продължава, надува, надува, гайдата писука и тя втори път изпраща баща ми, пак без знанието на Учителя, за да каже на кръчмаря да го изгони навън. И кръчмарят пак му казва: "Не мога да го изгоня, защото той е клиент". Баща ми се качва втори път горе. Всичко това става тайно, без знанието на Учителя. Тогава Учителят, както стоял на стола и се хранел, казал пред всички присъстващи на масата: "Искате ли да накарам гайдата да спре да свири?" В този момент гайдарят надупдо крайност гайдата и тя изведнъж каза: "Пи-у-у-у-у" и се спукала. Тогава горе чули виковете на гайдаря: "Толкова години я имам таз гайда и досега не можа да се продъне, а сега се пукна". В туй време Учителят взима кърпичката си, слага я на устата си и почва да се смее. Всички се смели на това, което Учителят извършил. Утихнала цялата къща, наедно с кръчмата и си провели събранието. Значи Учителят с мисълта си пробил гайдата. Та има сили, които съдействат, но има и такива, които противодействат, но Бог превръща всичко на добро.

Стефка Няголова

Когато Учителят пътуваше из България и проучваше типа българин, идва в Бургас, държи няколко сказки по френология и демонстрира пред учителите в училището науката. Казва: "Доведете ми едно отделение от децата". Той посочва на учителите кое от децата по кои предмети е силно, по кои предмети какви бележки има. Учителите се учудват като сравняват със своите тефтерчета. Той вярно посочва бележките, които са получили децата. Те съвпадат с бележките на учителите. Един от учителите обаче е непримирим. "Не съществува невидим свят - казва той - аз не вярвам. Искам доказателство. Докато нямам лична опитност, не вярвам в невидимия свят." Учителят му казва: "Тази вечер ще имаш тази опитност". Прибира се този учител в стаята си, ляга да спи. Тогава усеща в стаята като че духа вятър, почват да се местят предмети. Уплашил се той и се завил през глава, но това не помага. Леглото почва да се клати, надига се задния край, надига се предния край, после цялото легло се вдига чак до тавана. Духовете му показват изкуството си, забавляват се с него. Едва на разсъмване тези явления престават. Отива той на училище бледен, уморен, уплашен. Учителят ---зи ден

държи сказка. Пита го: "Имахте ли лична опитност?" - "Г-н Дънов, имах лична опитност, но моля Ви се, да не се повтаря повече."

От този ден всички знаят в учителската стая, че имат доказателство за Невидимия свят чрез техния колега, който им е разказал за преживелиците си през нощта. Но нито един от тях не дойде при Учителя, за да слушат Словото Му и да станат Негови ученици. Безверникът още живееше и днес продължава да живее в този народ.

Борис Николов

Един път Георги Сотиров отива при Учителя по личен въпрос. Почукал на вратата три пъти. Обикновено е така. Чука се три пъти и се чака отвътре да отговори Учителят, че може да се влезе. Ако не се отговори, значи не трябва да се влиза. Понякога Учителят сам идва и отваря вратата и посреща госта на прага с думите: "Рекох, какво има?" Но този път се случило друго. След като почукал, изведнъж вратата започнала бавно да се отваря. Зад вратата нямало никой, а Георги стои на прага и поглежда в стаята. Какво да види? Вижда Учителят, че е във въздуха на един метър и половина от земята. Чува гласа Му: "Не се допирай до Мен". След малко Учителят слиза на земята, стъпва на пода и приема обикновения си вид. Казва му: "Това ти дадох да го видиш, за да може да ти се усили вярата. Ето това е важното, защото някои хора по Дух възприемат нещата и за тях не е необходимо доказателство." Например, за мен Учителят е Живият Бог. На мен не ми са необходими доказателства. Затова аз нямам такава опитност. Обаче за други нещата стоят по-иначе. Те трябва да видят, да чуят и да пипнат, за да се убедят, че всичко, което се явява пред тях, е жива реалност и че лъжа няма и не може да има. За такива хора са необходими опитности, за да им се усили вярата. Така Учителят усили вярата на Георги Сотиров.

Драган Петков

Учителят често променяше очите Си. Виждал съм го със сини, кафяви и тъмни очи. Той казва: "Като станеш сутрин, огледай се в огледалото и кажи: Сутринта моите очи трябва да бъдат сини. Тогава душата ми ще бъде свързана с цялото Небе. На обед очите ти трябва да бъдат кафяви и да кажеш: Сега трябва да живея с хората и да бъда мек. Вечерта очите ти трябва да бъдат черни и да кажеш: Хората страдат толкова много, затова аз трябва да им дам нещо от себе си."

Учителят често изпълняваше това Слово.

Светозар Няголов

Първите години, когато се устройваше Изгрева, братята и сестрите пожелаха да посеем една нива с жито. Още повече, че един брат от старозагорските села беше изпратил една кофа жито "Загария". Разореха мястото от сградите до шосето и Учителят се обърна към присъстващите: "Умее ли някой да сее жито?" Излезе един млад брат от селата и каза: "Учителю, аз зная

да сея". Учителят му заръча: "Посей ни нивата". Братът закрепил една крина отпред на пояса, сипал житото и започнал да сее. Сее той, житото намалява, а нивата е още в началото. Явно е, житото доникъде няма да стигне. Сестрите казаха на Учителя: "Учителю, житото свършва, да пратим някой брат в града да купи". Учителят отговори: "Няма да пращате". А на брата каза: "Продължавай да сееш". Братът продължи, а житото не се свършва вече. Пося братът цялата нива, а в крината остана още жито.

Изумен беше братът, изумени бяха всички, които наблюдаваха как се сее нива от три декара с половин кофа жито. Онези чудеса, които Христос бе извършил преди 2000 години като с пет хляба и две риби нахрани 5000 души, то ние ги видяхме и тук на Изгрева. Видяхме силата на умножението небесно. После посятото поникна, стана едно жито за чудо и приказ и същият брат дойде да участва, когато тя бе пожъната. Има запазени житни класове от същата нива в дома на брат Темелко в село Мърчаево. А братът беше от едно село Бургаско.

През 1972 г. на Рила един брат ме прегърна, "Не ме ли познаваш?" Казвам: "Не мога да си спомня." - "Аз съм братът, който преди години пося нивата на Изгрева. Колко съжалявам и сега, че не си взех от онова жито, което остана в крината."

Името на този брат го забравихме. Не си го записах, забравих да го питам как се казва и през 1972 г., когато бе дошъл горе на "Салоните" на 7-те Рилски езера. А трябва да му имаме името при тази опитност и да се знае как се казва.

Е, все някой ще го знае и ще ни го каже по-късно, за да го притурим към нашия разказ. Ако не сега, то утре. Неговото име е записано горе на Небето, но това го искаме за онези, които ще дойдат след нас, за да знаят, че това е било, че е имало такъв брат, защото тук бе и Учителят.

Юрданка Жекова и Борис Николов

Брат Ради набере една-две кошници с плодове неделен ден, когато идваха приятелите отвсякъде и след Паневритмията ги занесе на поляната. Постави кошницата пред Учителя и Той на всеки един от кръга ще раздаде по една ябълка. Интересно бе, че те точно стигаха, никой не оставаше без плод. Брат Ради ги пълнеше и не знаеше колко ябълки има, не ги броеше, но когато Учителят почваше да ги раздава, стигаха за всички, независимо колко души биваха там.

Никому не правеше впечатление как две кошници с ябълки или круши стигат за 200 човека. Тогава не обръщаме внимание на това раздаване от Учителя, защото го смятахме за нещо естествено. Ха сега вие напълнете две кошници с ябълки и с тях почерпете 200 човека, че дори и повече. Сега за вас са чудеса, а за нас, учениците от Школата, не бяха такива, защото ние живеехме с тях и това беше нашия живот.

Борис Николов

В първите години Учителят идва в Бургас. Там били Пеню Киров, д-р Миркович и Тодор Стоименов. Вникнати в разговор в някаква духовна работа, поизморили се, пък станало към 9-10 часа, огладнели. "Хей, какви сме големи юнаци, да има сега една баница" - казал брат Пеню Киров с усмивка и с желание да хапне баница. Учителят го погледнал, усмихнал се и нищо не казал. Продължили разговора. След малко, като излезли на пруста, една гореща голяма баница, четвъртита, ги чакала вънка, парела. Когато видели баницата там, се чудели кой я донесъл. Както и да е, изяли я. Тогава Учителят казал: "Е, сега, брат Тодорчо, като най-млад, да отиде да плати баницата". Отишъл при баничаря. Баничарят рекъл: "Четири баници извадих - пък едната тава къде изчезна и се загуби? Никакъв човек нямаше край мене. Ама щом я плащаш, няма да се интересувам по-нататък." Прибрал парите и брат Тодорчо се върнал.

Георги Събев

Работели в ягодите на градината на Изгрева сестра Янакиева, брат Ради, мисля че и Ганка и други и в гладните години си мечтаели: "Ех, да има сега, ако може, такъв хляб да има, такова ядене да има, такива плодове". Говорят си какво им се яде. Сестра Янакиева отишла за нещо до нейната барака и се показала от бараката като викала и махала с ръка възбудено: "Елате всичките!" Когато отишли, видели масата натрупана цялата с това, което са си пожелавали. Наяли се хубаво и казвали: "Досега не разбрахме кой е наредил тая трапеза. Ако беше друг, щеше да се обади. Значи, Учителят е." Казвам го по повод на това, че чух и за други такива случаи и на някой ум се вижда това нещо невероятно. Та затуй го разказвам, да потвърдя това.

Йорданка Колева

В миналите векове хората са търсили да намерят еликсира на живота, за да се подмладят и да останат вечно млади и безсмъртни. Търсили са и скъпоценния камък, чрез който могат да превръщат елементите един в друг - желязото да го превърнат в злато. Но никой не е успял да се домогне до тайните на алхимията. На Изгрева ние също коментирахме тези легенди и веднъж на поляната запитах Учителя: "Учителю, какво ще ни кажете за алхимията? Съществува ли тя или е само легенда?" - "Когато дойде време да говорим за алхимията, ще ти кажа моето мнение по този въпрос."

Мина известно време и ето, ние сме събрани в Общия клас в сряда, в 5 часа сутринта. Учителят говори върху алхимията, на какви принципи се основава. След като завърши беседата, застана прав пред катедрата. На жилетката Той имаше златен часовник и сребърен ланец, който Му беше около врата, минаваше отпред през една брошка на ризата и отиваше в джоба на жилетката Му, където беше часовника. Имаше една брошка, която пристягаше ризата под брадата Му. Той застана прав и каза: "Гледайте сега какво ще направя". Вдигна ръцете си, тури ги отзад на врата и почна

да опипва сребърния ланец. Пръстите Му се движеха постепенно надолу по ланеца. Там, където минаваха пръстите Му, ланецът от сребърен се преръщаше в златен. Пръстите се движеха надолу до часовника. Видяхме как този сребърен ланец, който с години висеше на врата на Учителя, за броени секунди и по-малко от минута се превърна от сребърен в златен. До края на живота Му си остана златен. След като си замина Учителят, приятелите го прибраха като реликва от Учителя, но след процеса 1957/58 г. след донос на един жител на "Изгрева", властите направиха обиск и прибраха часовника на Учителя със златния ланец. Изчезна и не се видя вече. А ние видяхме какво значи алхимията в ръцете на Великия Учител.

Ангел Вълков

Учителят отива при една сестра на гости в провинцията. Пристига нейният син. Сяда при тях и слуша разговора. Вади кутия да черпи Учителя с цигара. А Учителят в това време бръква в джоба си, вади и Той цигари и поканва синът ѝ да вземе от Неговите. Той взел от цигарите на Учителя, запалил я, изпушил я и оттогава престанал вече да пуши. Туй ми го разказа онзи, гдето вече не пуши цигари.

Георги Добрев

Когато веднъж Учителят бил с Братството на летуване на Рила, приятелите ни преживели следното: Както винаги на планината, вечерно време палели големи огънове, около тях се пеели песни, а понякога Учителят говорел. Учителят седял между двама братя, греел се на огъня и слушал песните. Изведнъж Той наклонил главата си към един от тях, сякаш заспал. Всички забелязали това и стояли учудени. Един брат се сетил да види колко е часът - било към 10 вечерта. След три минути Учителят изправил главата си и наоколо облекчено въздъхнали, че не се е случило нищо лошо с Него. Запели отново, Учителят продължил да разговаря, сякаш нищо не е било. Никой не посмял да попита за случилото се, но и никой не могъл да си го обясни. На другия ден към десет и половина преди обяд пристигнала група от 16 братя и сестри, които тръгнали предната вечер от град Дупница. Някой им показал нов, по-кратък път към езерата, но като вървели по него, се стъмнило, те се объркали и изгубили посоката. След като се лутали в безизходица, най-после един брат предложил да спрат и да се помолят на Учителя, за да им помогне по някакъв начин да излязат от това положение. Всички се съгласили, спрели и започнали заедно да четат молитва, като отправяли силно мисълта си към Учителя да им помогне. Веднага след молитвата съзрели, че сред мрака блясва светлина и ясно видели Учителя, който с пръст им посочил къде трябва да вървят. Те поели натам и намерили пътя, по който стигнали до лагера. Още когато блеснала светлината, някой погледнал часовника си и запомнил, че е 10 часа. Било точно времето, когато Учителят "заспал" край огъня на бивака.

Влад Пашов

През юли 1920 г. Учителят бе отишъл на "Сините камъни", по-точно на Куш бунар в Сливенския балкан. Отидох и аз десетина дни след тях. Компанията този път беше необикновено малка - Димитър Добрев, Марко Шишманов, Иван Каланджиев и аз. Около седмица преди пристигането ми, Марко Шишманов е имал едно рядко преживяване, с което не закъсня да ми се похвали.

"Понеже бяхме малко, чувствахме се по-свободни и разговаряхме с Учителя даже и малко "приятелски" - започна бай Марко. - Аз се осмелих да кажа в един разговор, че досега не сме имали някое необикновено преживяване от невидимия свят, което би ни импулсирало за по-деен духовен живот.

Учителят слушаше без да възрази нещо, даже даваше вид, че не слуша. Два дни след това мое "оплакване", следобед всеки се оттегли в палатката си на почивка. Току-що си бях легнал, с полуотворени очи, унасях се вече в дрямка, гледам, в палатката ми влиза един грамаден турчин, въръжен до зъби с ножове и пищови. Още с влизането си, измъкна грамадния ятаган и го вдигна високо, за да го стовари върху врата ми. Аз извиках, скочих ужасен и изхвъркнах от палатката. Обърнах се да видя гони ли ме, но за голяма изненада нямаше никой. Приближих се до палатката, ослушах се - вътре никакъв шум. Окуражих се, повдигнах плата, който служеше за врата - палатката беше празна. Чак тогава разбрах, че съм имал посещение от астралец. Прибрах се малко засрамен и твърде развълнуван, легнах пак, но не можах да заспя. От време на време поглеждах към вратата - разбира се, никакъв турчин не се яви.

Когато мина времето за почивка и като чух, че другите братя са станали, станах и аз. Току-що излязох от палатката и гледам - срещу мене на десетина крачки стои Учителят, гледа ме и се пуши от смях. Приближих го, Той ме пита: "Е, почина ли си, добре ли спа, не сънува ли някой лош сън? И ти си един от недоволните, че нищо не съм ви показал досега, не съм ви направил някое чудо, а само съм приказвал. Аз ти изпратих само един безплътен турчин, да ти опитам куража и ти едва не се побърка от страх. Ами ако ви разтвори астрала с неговите ужаси, знаеш ли, че половината от вас ще полудеят? И кой ще плаща за това? Само аз! Някои искат да съм им дал сили да работят. Давал съм. Но знаете ли какво правят тогава "любезните" ученици? Първата им работа е да вържат мене, за да не им преча и го удрят на живот, на ядене и пиене. Знаете ли колко съм хапан и драскан от моите ученици? Аз съм решил обаче да не допушам повече това, нито да плащам за когото и да е."

През време на разговора дойдоха и другите братя.

След малко Учителят продължи с малко по-мек тон: "Да, Балканът е пълен с такива духове - скитници, българи и турци, които все още се гонят да се убиват, да "освобождават". Те не знаят, че отдавна са умрели, че отдавна са престанали да бъдат турци или българи, а са само безплътни човешки същества, но са дълбоко невежи и заспали. Някои от тях скитат по Балкана повече от 300-400 години и все мислят, че вършат онова, което са вършили на земята. Я, Марко и другите, наберете малко сухи съчки и кютюци и ги на-

трупайте на полянката до извора."

Разшетахме се и за по-малко от половин час натрупахме един доста голям куп сухи дърва. Учителят отиде до купа, драсна клечка кибрит и го запали. Ние стояхме настрана и с голямо внимание и любопитство го гледахме.

Когато пламъците обхванаха по-голямата част от купа, Учителят започна да го обикаля и да говори нещо тихо. Обиколи го няколко пъти и след това дойде при нас. Направи ни впечатление, че димът от огъня не се разстиляше нашироко, както обикновено, а се отправи нагоре към небето, като че излизаше от фабричен комин.

"Посъбрахме малко от скитниците - каза Учителят - и им дадохме направление нагоре. Сега, като ги откъснахме от тяхната среда и изпратихме в друга, при по-напреднали души, те ще разберат какво е станало с тях и какво ще трябва да правят занапред. Гледайте и вие да се будите за духовния живот, защото като умрете, може и вие да скитате като този турчин по гори и планини и да мислите, че правите екскурзия с вашия Учител."

Тодор Попов

Това се случило в първите години, когато Учителят обикалял градовете в България и държал сказки по френология. Моята майка Величка заболяла тежко. Ние живеехме в Бургас. Баща ми Коста Стойчев написал писмо до Учителя в София, в което Му разправял за болестта на майка ми и искал от Него съвети за лекуването ѝ. Баща ми беше чиновник в пощата и сутринта отишъл на работа. Тъкмо щял да пусне писмото за Учителя, подали му телеграма, която била от Учителя. В нея Учителят му давал съвети как да излекува майка ми. Това било отговора на писмото, което било още в джоба му непуснато. Баща ми приложил съветите на Учителя, които Той давал в телеграмата и състоянието на майка ми се подобрило и тя оздравяла. Сам Той казва: "Когато имате трудна задача за решаване или някакво голямо изпитание и желаете да получите Моя съвет и съдействие, достатъчно е да ми напишете кратко писмо от няколко реда и след това оставете писмото на масата, без да го пращате и бъдете сигурни, че Аз ще получа това писмо. Ще намеря начин да ви отговоря и укажа своето съдействие и помощ, независимо къде се намирам Аз".

Стефка Няголова

До чешмата на Рила, встрани, има една скала, върху която като с човешка длан е положен един голям камък с яйцевидна форма, закрепен в една точка. Учителят често се спирал пред него и с един пръст - с показалеца на дясната ръка, го побутваше и той се клатеше. Учителят се забавляваше и се смееше от сърце. А той беше висок колкото един човешки ръст. "Хайде, поклатете го и вие с един пръст, да ви видим". Това беше любимо място за правене на снимки.

Борис Николов

Сестра Радка Сарафова, която бе съпруга на Кръстю Сарафов, имаше втори баща - майка ѝ Анастасия се беше оженила за един руснак на име Никита. Те са живели във Варна. Никита непрекъснато пиел. Тогава майката решила с Радка Сарафова да отидат заедно при Учителя, да Го помолят за съвет и помощ срещу това пиене. Радка уредила среща, отиват двете при Учителя и Анастасия разказала: "Много е добър мъжът ми Никита, но когато пие, става страшен. Може ли да му се даде нещо като лек, за да се излекува от това пиянство?" Учителят мълчал. Тя три пъти подред Му разказала за Никита. А Учителят все мълчал. Когато приключила срещата и Учителят станал да ги изпрати, им казал следното: "Всякакви стават неща". По пътя майката се ядосвала, че е била път от Варна до София и то за нищо. Но като се върнала във Варна, установила, че Никита спрял да пие вече. Така не е пил 7 години до смъртта си. Та всякакви неща стават по света, но само тогава, когато Духът разполага със Силата Божия, за да ги задвижи.

Мария Тодорова

Това се случи през 1920 г., когато Учителят говореше на приятелите през прозореца на стаята си на ул. "Опълченска " 66. Беседите редовно ги посещаваше една млада жена.

Един ден идва офицер с униформата и сабята си, така както се движеха навремето офицерите. Застава пред мене и търси да се срещне с г-н Дънов. Аз отивам и предавам на Учителя, че Го търси някакъв военен, но по изражението на лицето Му виждам, че е сърдит. Учителят се обръща към мен: "Нека да влезе, но стой и ти тука!" Поканвам офицера в стаята при Учителя. Той от вратата почва да се кара и да обижда Учителя, че е подмамил жена му, че заради Него тя го напуснала, че бил голям лъжец и мошеник. Тогава бърка с дясната си ръка в кобура и изважда пистолета си и го насочва към Учителя, за да го застреля. В момента, в който насочи ръката с пистолета си, готов да стреля, то ръката му остана неподвижна и се скова в това положение с насочения пистолет към Учителя. Изведнъж той започна да гледа с уплаха Учителя и доста време стоя в това неподвижно положение, смутен и изненадан. След известно време започна със смирение да моли Учителя да го освободи от това положение, каза, че имал деца. Тогава ръката му, която стоеше във въздуха, като че ли беше прикована с пирони на неподвижна дъска, изведнъж се отпусна и револверът падна на земята. Той се обърна към Учителя с думите: "Разбрах, че Ти наистина си светец". Поиска прошка и си отиде в дълбок размисъл от случилото се. Учителят се обърна към мен: "Рекох, вземи револвера и го пусни в клозета, там да стреля червеите".

След известно време този човек започна редовно да посещава беседите на Учителя.

Юрданка Жекова

Има много такива факти и примери от живота на Учителя, които говорят за Неговите възможности на велик посветен и на Учител, Който е свързан с Бога, с Космоса и за когото всичко е възможно. Той не се намесва, когато някой ще придобие някаква опитност. За Него нямаше нищо скрито под Слънцето. Той виждаше и чуваше всичко, което ставаше по земята. Той долавяше мислите и копнежите на всяка душа и на всички помагаше по невидими пътища. Окото на Учителя беше будно за всички страдания, нещастия и радости на хората. Той проникваше целия човешки живот и го носеше в себе си. Той помагаше, за да внесе духовен импулс в техния живот. Учителят можеше да лекува неизлечимо болни, да възкресява даже и мъртви, защото Той беше Господар на живота и на смъртта и познаваше законите на живота. Имаше примери на лекуване на болни, граничещи със смъртта и възкресението. Имаше всичко на Изгрева. Тук бе мястото, където Духът Господен обитаваше.

Стефка Няголова

Вие търсите чудеса. Та чудесата са около вас. Няма по-голямо чудо от това на светлината. Няма по-голямо чудо от това на водата и на въздуха. Няма по-голямо чудо от това на хляба. На нито една планета няма такива чудеса, както на Земята, които са ежедневни за вас и които вие не виждате.

Учителят

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Спомени на ученици

Тежко болна била една сестра. Изгубила съзнание и изглеждала като мъртва. Съпругът ѝ - също наш брат - в тревога отишъл при Учителя и му съобщил, че жена му си заминала. Учителят станал сериозен, замислил се дълбоко и отправил поглед в пространството. Постоял така известно време, после се обърнал към братя и му казал: "Иди си, сестрата ще се оправи." Като се върнал у дома, братът действително намерил жена си в съзнание. Още тогава тя изглеждала по-добре, а след няколко дни окончателно оздравяла. Братът отишъл при Учителя и му разказал, че жена му се оправила. Учителят попитал: "Как е настроението ѝ, има ли разлика в него преди и след боледуването?" Братът отбелязал, че има промяна - сега е по-тъжна и замислена. Учителят не му дал обяснение за тази промяна, но после, в разговор с други братя, пояснил следното: "Когато братът ми съобщи, че сестрата е мъртва, аз пребродих със съзнанието си страната и намерих една стара жена, която заминаваше в същото време със сестрата. Видях, че астралното тяло на старицата беше здраво и запазено, докато астралното тяло на сестрата беше изгоряло и повредено, вследствие на тежки преживявания. Взех астралното тяло на заминаващата стара жена, свързах го с душата на младата и го поселих отново в тялото на сестрата. Само по такъв начин сестрата можеше да остане жива. А песимистичното ѝ настроение сега се дължи на това чуждо астрално тяло".

Влад Пашов

Това било след 1925 година. Дъщерята на Иван Толев, който беше редактор на списание "Всемирна летопис", се разболява тежко. Боледува известно време и се поминала. Родителите много се разтържили, затова на никого не обаждат, заключват веднага стаята, оставят покойницата и отиват на "Опълченска" 66, при Учителя и му казват: "Учителю, дъщеря ни се помина. Как ще понесем това нещо?" Учителят постоял така сериозно и след туй казал: "Някой знае ли?" - "Никой, Учителю!" - "Добре, тръгваме." Взема си бастуна, шапката и веднага тръгват мълчаливи, стигат до къщата на Толев, влизат. Учителят хваща момичето за ръцете и ѝ казва: "Върни се!" Тя взела да помръдва с очи, да примигва, да се събужда, обаче още със затворени очи казва: "Не искам, Учителю!" - "Върни се!" - "Учителю, тука е тъй хубаво, не искам да се връщам!" - "Върни се, защото, когато пак дойдеш да поемеш този път, тогава ще бъдеш на по-хубаво място." И тогава тя въздъхнала, след малко си отворила очите и станала. След туй живя още двадесет години, ожени се, деца отхрани и след туй се помина вече...

Георги Събев

На 19.VIII.1921 г. - "Преображение" стана официалното откриване на събора в читалище "Надежда" в Търново. Учителят изнесе пред търновското

гражданство, братята и сестрите беседата "Пробуждане на колективното съзнание". След това в продължение на цяла седмица се проведе събора под ръководството на Учителя. Всичко това е изнесено в тома "Беседи и упътвания, дадени от Учителя на събора в Търново през лятото на 1921 година".

През време на събора стана едно значително произшествие. Това се случи след беседата и гимнастическите упражнения - към 10 часа преди обяд, насред двора, близо до южната малка колибка.

Сестра Тереза Керемидчиева падна и издъхна! Изглежда от слабо сърце. Веднага пристигна Учителят. Той каза всички да се отстранят на 20-30 крачки. Мнозина, в това число и аз, наблюдавахме. Учителят направи няколко обиколки около тялото, като гледаше към небето. След това повика сестра Елена Иларионова и я постави на пост да пази и ѝ казал, че сестра Тереза след един час ще се върне, ще се съживи.

"И действително, разказва после сестра Иларионова, след един час започна да се появява руменина по бузите ѝ и накрая отвори очи и стана". Това чудо Учителят извърши, защото беше несъвместимо при един олтар, дето се предават велики духовни истини, да се занимават с погребения.

След това сестра Тереза живя още 50 години.

Петър Камбуров

ЧОВЕКОЛЮБИЕ И ПОМОЩ

Спомени на ученици

Много са ония от нас, които се приближиха до Учителя, за да му кажат своите неудачи. И достатъчно беше една дума да каже Той: "Ще се нареди работата..." И като че ли в този миг твоята съдба се поема от "Невидимите помагачи" и работите се нареждат.

Жечо Панайотов

Като ученичка учех музика. Майка ми имаше големи амбиции да свиря на пиано и да давам концерти по Европа. Но аз в себе си бях решила: "Учителю, каквото кажеш, това ще бъде". Нищо още не бях избрала в себе си. Майка ми ходи при Него и Той бе казал музиката да ми бъде втора специалност, а първата да е литература, т.е. филология. Аз приех, че така трябва да бъде. В прогимназията пишех стихове. Записах немска филология. Вървеше ми много, но и учех. Професор Коста Гълъбов по пет-шест пъти ги късаше, а аз с лекота завърших. Учех много, не ме измъчваха изпитите. Професор Гълъбов два пъти беше давал "Фауст" на февруарска сесия. Никой не можеше да предположи, че ще го даде трети път. Вечерта се помолих: "Учителю, искам да си сънувам изпита". Този съвет м. даде така Еленка Казанлъклиева. Цяла нощ сънувам стая с книги, обърнати към мене: Гъоте - "Фауст". Събуждам се сутринта и взимам същата книга. Всички в Университета четат друго, само аз - "Фауст". "О, малката, тси два пъти е давал "Фауст". Друго нещо ще даде". Професор Гълъбов бе на дъската и каза: "Пишете Гъоте - "Фауст". Написах си темата. Издържаха пет-шест човека, между които и аз. После казваха: "Я виж това малкото, за пръв път се явява и издържа. Как може такова нещо." Но те не знаеха за помощта от Невидимия свят и от Учителя.

Същото бе и на другите изпити. Преди да вляза в стаята за изпит, винаги преговарях онези въпроси, които ми даваха. Винаги така ми се случваше.

Лиляна Младенова

Преди изпита по философия Тодорка Кръстева Стоянова отива при Учителя на Изгрева за помощ. На следващия ден е изпитът при професор Михалчев. Учителят я приема, а тя не могла нищо да проговори, само очите ѝ се налели със сълзи. Учителят я гледал, гледал и Тодорка вижда, че Той също се насълзява и тихо казва: "Е, иди!" Тя става, целува Му ръка и излязла от стаята. Спала при сестра Енчева от Бургас. Сутринта се събужда и в 5 часа отива на беседа в салона на Изгрева. Седнала пред масичката на Учителя и слушала. След беседа закусила и прочела 15 въпроса по логика и 15 въпроса по метафизика. Тръгнала през Борисовата градина и право в Университета. Чукнала на вратата, влязла, вътре били професор Михалчев

и Михаил Димитров. "На колко се явявате?" - "На четири изпита." Тя била ни жива, ни умряла. Професор Михалчев повдига очилата си да я огледа добре и добавя: "Хайде да почнем. Що е познание?" А тя се изненадала, че това е въпросът, който сутринта в 5 часа Учителят го развил пред нея и тя го запаметила. Разказва беседата на Учителя. Професорът сияе от удоволствие. Постепенно преминала през всички въпроси, като те й съдействали да се ориентира при отговорите - по логика, история на философията и метафизика. Преминала успешно. На връщане купила два големи грозда. Единият занесла на Учителя, за да благодари за помощта Му, а другия занесла на сестра Енчева.

Тодорка Стоянова

Бях в София да купувам стока за амбулантната си търговия. Една сутрин отидох рано на Изгрева, на полянката за Паневритмия, но нямаше още никой. Повъртях се и тръгнах да си отивам. На връщане при чешмата ме срещна Учителят и ми каза: "Ти си дошла за стока в София и понеже не ти стигат 4000 лв, аз ще ти ги дам и след шест дни ще ми ги върнеш." Съгласих се, защото бях ангажирала стока точно за толкова пари. Платих я и заминах за някакъв панаир. За три-четири дни продадох всичко и направих оборот за около 100 000 лева, какъвто не съм правила през цялата си търговия дотогава и след това. Успях да изплатя дълговете, които имах, и да върна навреме парите на Учителя. Разбрах, че с даването на парите, Той ми е дал и своята благословия за търговията."

Славка Кайрекова

Сестра Грозданова от Сливен разказва за дъщеря си, че завършила гимназия с отличен успех и искала да следва медицина в Италия. Понеже майката нямала достатъчно средства, момичето помолило вуйчо си да помогне за издръжката. Вуйчото отказал, защото нямал доверие на момичета-студентки. Тогава Грозданова отива при Учителя и му излага проблема. Учителят отговорил: "Рекох, ще даде, иди си." Когато Грозданова отишла при брат си, той я попитал: "За Палка ли идваш, кажи й да си стяга багажа."

Друг случай със сестра Веса. Отишла да работи в една печатница. Носела от тавана книгите и материалите долу. Обаче там един арменец не я обичал и много лошо се отнасял с нея. Казвал: "Няма да се качваш с асансьор! Само пеш". А тя била слаба, не била добре. Но качвала се, носела материалите, какво да прави. Веднъж отишла при Учителя и казала: "Учителю, какво съм направила на този човек, защо така ме мрази? Не ми дава да ползвам асансьора и все пеш се качвам и слизам да нося материали". Учителят замълчал малко и казал: "Рекох, пребройте стъпалата!" Тя си казала на ума: "А, стъпалата ще броя, та това помощ ли е?" Но като се качвала отново по стъпалата, се сетила и си рекла: "Защо пък да не ги преброя?" И започнала, преброила ги догоре. След това слязла надолу. Когато отишла

при този човек, той омекнал като памук: "Весе, качвай се на асансьора! Недей се мъчи тъй да ходиш! Качвай се!" И оттогава се сприятелили.

Йорданка Колева

Малко съм се срещал с Учителя, защото, гледах да не Му отнемам времето. Знам, че Неговото време е скъпо и е зает с много по-важни работи, затуй гледах личните си въпроси сам да ги уреждам. Но един път така се случи, че в службата ме бяха поставили да работя при един старец, който непрекъснато пушеше. А касите ни са една до друга и аз съм непрекъснато до него, рамо до рамо. Той не може да се откаже от цигарите, а аз да ги пуша не мога, и така живеех в едно противоречие. Мина месец, два - цели дни аз съм потопен в тютюнев дим и ми беше страшно неприятно. Най-после реших да споделя с Учителя тази си мъка. Отидох и Му разказах всичко. Той помълча малко и каза: "Рекох, ще се нареди!" Аз помълчах и възразих: "Знам, Учителю, че ще се нареди, ама не мога да разбера как." Гледам във пред Неговата приемна, погледнах към Витоша - планината беше покрита със сняг. "Ако някой възложи на някого да отиде да изрине снега на Витоша, за колко време може да го изрине?" Отговарям: "Учителю, един човек и за милиони години не може да го изрине." - "Да, а Господ като прати вятъра, слънцето и дъжда, за два дена няма да остане помен от него. Което за човека е невъзможно, за Бога е възможно." Като ми каза това, аз вече се успокоих. Минаха две седмици, в печатницата стана пожар. В печатницата имаше много пушачи и всички през работно време пушеха. В машинното отделение буквите се чистеха с бензин или с парцали с газ. Като бършат, хвърлят парцала в коша с боклука. Един работник хвърлил цигарата в кошчето и то веднага се възпламенило, става пожар. На печатните машини имаше сигнални противопожарни лампи. Щом се вдигне пламък, веднага алармата свири и от пожарната знаеха. След няколко минути дойде пожарната команда да гасят пожара. Обаче директорът използва случая, защото самият той не искаше да се пуши през време на работа. Работниците са 500 мъже и 500 жени, повечето мъже тогава пушеха. Той ни събра и каза: "Господа, вие тук работите, прехранвате семействата си, а знаете, че в двора има заровени тонове бензин. При един пожар в печатницата нищо няма да остане от нас. Ето защо занапред забранявам да се пушат цигари през време на работа." При това изказване всички ахнаха. "Но понеже вие не можете да се отучите лесно, ще определим време за пушене. От 10 до 10.15 ч. и от 4 до 4.15 ч. Който иска да пуши, който иска да си почива." Както Учителят каза: "Туй, което човек не може за милиони години, Бог за 24 часа ще го направи." Така се разреши въпросът за пушенето в печатницата.

Георги Събев

Около Учителят имаше непрекъснато посетители. Не всеки биваше приеман по всяко време - можеш да седиш с часове и с дни, без Учителят да те погледне и да те приеме. Тогава Учителят можеше да мине покрай

някоги да му каже само една - две думи, но в строго определено време, точно тогава, когато е необходимо за онзи, който в този момент вътрешно е стигнал до някакво разрешение на своята задача. Мине Учителят покрай него, каже му една дума и задачата на приятеля е разрешена. Така веднъж беше спрял един възрастен брат и с часове чакаше Учителя. Учителят мина няколко пъти покрай него и произнасяше само една дума. След половин час Учителят пак излиза навън от стаята си, спря се пред него и му каза: "Ти не разбра ли, че твоята работа се уреди преди три часа?" - "Разбрах, Учителю, но не мога да мръдна оттук от голямата радост." - "Тогава скачайте, брат, скачайте, защо трябва да вървите?" И той разтвори ръце, като че ли искаше да хвъркне с тях като с криле и подскочи веднъж, подскочи втори път и видях, че той подскочи най-малко 10 пъти и то най-малко на половин метър над земята. А аз бях млада и едва ли щях да подскоча 30 сантиметра. Та тази радост се отприщи и като сила го повдигаше нагоре и той подскачаше. Ето, това беше една от малките величини, чрез които Учителят работеше и разрешаваше съдбите на всеки един от нас.

Мария Тодорова

Сестра Милка Периклиева идва от Варна с цялото си семейство. Баща ѝ фалирал търговец и семейството е в беда. Милка търси работа из София като учителка, но е закъсняла, местата са вече заети. Отива на Изгрева и се залавя да чисти голямата чешма. Измита наоколо, изчиства я, измива я, в това време идва Учителя: "Какво правиш?" - "Чистя чешмата." - "Е, какво, намери ли си работа?" - "Не, закъсняла съм, Учителю. Местата са заети, ще трябва да се върна във Варна." Учителят ѝ казва: "Иди веднага в Министерството на просветата!" Милка обяснява: "Но, Учителю, часът е вече пет, докато отида там, всички ще са вече излезли." - "Иди още сега!" Милка отива, в това време от една стая излиза неин познат, журналист. "Какво правиш тук?" - "Търся работа, но всички места са вече раздадени." - "Тъй ли! Я чакай." Влиза той в една стая, във втора, след малко идва с формуляр. "Подпиши го!" Пак влиза тук и там и след малко се явява със заповед за назначение. Милка не вярва на очите си, а заповедта си е заповед и Милка остана в София.

Ако не беше изчистила чешмата, нямаше да се уреди и нейната работа. Животът е неразривно свързан. Трябва да изчистиш нещо отвън, което е свързано със същото, което е в теб задръстено и е запушило извора на живота да тече в теб. Това са съотношения. Чистенето започва отвън, после отвътре и накрая идва отпушването.

Борис Николов

Идва един брат в Мърчаево и разказва на Учителя какви мъчнотии, какви несгоди е имал. Учителят мълчи, а навън е зима, сняг дълбок. След

малко Учителят излиза вън, взема една дървена лопата и почва да разрива снега по пътеките. Братът върви след Него и все Му говори за своите несрети. А Учителят мълчи, чисти снега от пътеките.

Като очистил пътеките, Учителят се обръща към брата, който все стои до Него и се оплаква, и му казва: "Може да си отиваш, твоите работи ще се оправят." Той си тръгва. На следващия ден му съобщават, че е назначен на работа. Някой преди това беше очистил собствената му пътека от снега.

Борис Николов

Издадох в особено дисхармонично състояние, за което нямаше никаква явна причина. Нещо измъчваше душата ми, без да мога да си помогна. Тормозех се дълго време, но не исках да безпокоя Учителя. Най-после нещо вътре ме застави почти насила да отида при Него. Подчиних се и отидох. Учителят слезе по стълбите от горната стая, дойде при мене и ме попита: "Какво има?" Аз му обясних, че нещо ми е тежко, без да зная причината. Учителят ми каза, че това е кармично. После тръгна към големия салон, влезе вътре и се отправи към черната дъска. Влязох след Него. На дъската имаше чертеж от предишната лекция. Учителят взе пергела и започна да измерва с него чертежа. Не ми продума нищо, а само ми подаде пергела. Аз го взех автоматично, без да зная защо ми го дава. Щом хванах пергела в ръката си, тежестта, която изпитвах, изведнъж се стопи. В същата минута ми олекна, а от очите ми бликнаха буйни сълзи. Не зная какво стана с мене, но мъката ми изчезна. Разбрах, че пергелът стана проводник, чрез който Учителят трансформира известни енергии, които са ме мъчили, кармично са идвали от миналото ми.

Колю Драгнев

Една сестра, която никога не се е приближавала много до Учителя, ми разказа: "Живеех в града. Посещавах беседите, харесвах ми, уважавах Учителя, но никога не бях се приближавала до Него. Никога не бях разговаряла с Него. Аз съм без образование, простичка, какво ще разговарям с Него. И отдалеч само Го гледах, слушах и Му се радвах. По едно време се натъкнах на едно противоречие в живота си и една мъка заседна в душата ми. Борих се ден, два, три, месец, година да се освободя от нея, не успях. Тази мъка не ме напущаше. Нямам близки, които да ме разберат и да ми помогнат, нямах на кого да кажа. Мина ми бегло през ума да ида при Учителя. Той, казват, разбирал хората и им помагал, но веднага отхвърлих тази мисъл от стеснение. Заживях с мъката си, която ме разяждаше отвътре и която можеше да ме поболи.

Една нощ сънувам Учителя, че се приближава при мене и ми казва: "Можете ли да ми купите една питка?" Събудих се и мислих върху съня какво може да значи. Ако е символичен, не разбирам от символи, не разбирам какво трябва да направя. И реших да изпълня буквално, каквото ми каза

в съня - да купя една питка, да я занеса на Учителя и да Му кажа какво съм сънувала. После се разколебах и се отказах, но сънят е все пред очите ми, където и да отида, каквото и да правя. Най-после се реших. Е, Той не е останал на моята питка и дали ще я яде, не зная, но аз ще отида, за да се успокоя. Купих една бяла питка и отидох на Изгрева. Вън нямаше никой. Учителят беше сам в стаята си. Сякаш мене чакаше. Почуках несмело. Той веднага отвори и ме покани.

"Учителю, - казах със задавен от стеснение глас - сънувах, че ми казахте да Ви купя питка. Не разбирам какво може да значи този сън и реших да Ви купя една питка. Може да не я ядете, може на други да я дадете, не зная."

Учителят пое питката, веднага отчупи едно парченце от нея и почна да яде. Покани ме да седна. Занесе питката зад паравана и седна срещу мене. После си затвори очите и дълго мълча. След това ме поразпита как прекарвам, къде живея, как живея, какво работя и т.н. - обикновен разговор, но за мъката ми нито аз, нито Той отвори въпрос. Даже и на ум не ми мина за нея. Така беше заличена от съзнанието ми. След малко стана, подаде ми ръката си, целунах я и си излязох, но така леко, леко ми стана и на тялото, и на душата, че не сетих как слязох в града. От този момент мъката, която носех в душата си от години, ме напусна и никога вече, до ден днешен, не се яви.

Аз разбрах, че Той направи това. И разбрах, че Той е знаел всичко и затова ме извика по такъв особен начин, за да ми помогне. Сега, кой човек, коя сила може да ме разколебае в Него, в Неговата мъдрост и сила? - Никой, никога!"

А аз ще добавя: И в Неговата бащина Любов и грижа за малките!

Наталия Чакова

БОЖЕСТВЕНА ЗАКРИЛА

Спомени на ученици

Георги Куртев е мобилизиран по време на Балканската война. Мобилизиран е и Боян Боев. Той беше тогава здрав и изпратен на фронта. Но той декларира предварително: "Аз пушка не взимам и не стрелям. Мога да бъда санитар в болница." Следва наказание след наказание. Лежи доста време в карцер, но като виждат, че не могат да го превият най-сетне го пускат да бъде санитар в болница. И така, двамата се събират в една болница. Брат Георги като фелдшер, а брат Боян като аптекар, понеже е завършил естествени науки. Това е етапна военна болница и се движи с войските. Обаче на южния фронт на Чаталджа възниква холерата. Всички изпадат в ужас. След като избухна холерата, болницата, в която са брат Георги и Боян, е обявена за холерна болница. Но всички санитарни и лекари не искат да влизат в болницата. С биволски коли започват да карат болни. За болницата правят бараки вън от селото на един баир. От фронта, от Чаталджа пристигат с биволски коли ранени войници и холерно болни и всички стоварват на баира. А болните викат и вят от нетърпими болки. Главният лекар заявява: "Който отиде горе при болните, няма да види семейството си вече". Никой от санитарите не смее да отиде при болните. Тогава излиза Георги Куртев и казва: "Онези, които викат и вят горе и те имат семейства. Който иска да дойде с мен. Аз отивам горе". С него отиват трима наши приятели. Четирима души отиват горе и започват да се грижат за болните. А това холерата е страшна работа. Брат Георги ни е разказвал потресаващи ужасии. Болницата започва да се пълни. Биволските коли стоварват болните и се връщат за нови. Напълват бараките и коридорите. Четиримата мият болните, преобличат ги. Лекарите не смеят да влязат в болницата. Казали са им да им дават по пет капки три пъти на ден йодова тинктура. А брат Георги нарежда да се увеличи три пъти дозировката. След време, когато лекарите разбират, че на болните дават три пъти по-голяма доза, искат да съдят брат Георги Куртев, че не е изпълнил заповедта им. Той отговаря: "С тази трикратно доза по-голяма от вашата, аз лекувах 800 войника. Те оживяха. И ако ме съдите, съдете ме за това, че те са живи, а не умрели. Съдете ме и за това, че никой от вас не посмя да дойде горе в болницата". Като чуват това, спират обвинението срещу брат Георги и не го осъждат.

Брат Георги и останалите като станат сутрин, закусят и се облекат със специално облекло. Целия ден не ядат, нито пият вода, понеже пипат холерно болни. Чак вечерта, имат си специална баня, хвърлят холерните дрехи, изкъпят се, преоблекат се и тогава пият преварена вода и ядат само преварена храна. Така се запазват от заразяване. А да не ядеш и да не пиеш цял ден, това не е лесна работа.

Боян Боев, който си има стаичка за аптеката, като вижда, че са се напълнили стаите, коридора и няма място, той напуска стаичката си и пренася

аптечката си в мазето и спи там в мазето на цимента. Оттам му се възпали кракът и получи тази костна туберкулоза, която имаше на коляното си. Брат Георги разказваше: "Бяхме стигнали до такова изтощаване, че просто залитяхме. Хем работим, хем сме гладни, жадни, но не смеем да пием и ядем. Холера е това, ще се заразим. Дойде ден и видяхме, че не можем да издържим повече и че ще загинем тук от изтощение. Тогава получихме писмо от Учителя. "За моето око нищо не е скрито. Всичко виждам, всичко зная. Зная положението ви. Дерзайте, още малко!" Като получихме писмото, сила добихме чрез него и можахме да издържим до края. Холерата спря, болницата се разформирова и нас ни освободиха. Ние видяхме семействата си. Ни един от четиримата не пострада, а тук имаше 800 болни. А от лекарите, които не смееха да влязат в болницата умряха трима души от холера."

Борис Николов

Брат Димитър Звездински беше доста своеобразен, много пряк, открит, говореше гръмогласно и направо. Не се съобразяваше с този или онзи, когато трябваше да проповядва Словото на Учителя навън. Беше пробивен. Чиста проба проповедник. Тогава времената бяха други и това можеше да се приеме. Но сега не.

Брат Звездински бе останал без работа доста време и я търсеше усилено. Трябваше да се препитава. По едно време му дават работа в работническата болница. Трябва да седи в една будка по цял ден на един стол и да приема здравните книжки на болните работници от туберкулоза. Нямахме как, трябваше да се работи. Но се уплаши, че може да се зарази от тези книжки и от въздуха там. Отива при Учителя: "Учителю, работя в болницата, страх ме е да не се разболея от охтика." Учителят му казва: "Когато те стегне нещо по гърдите, излез навън и гледай пет минути небето." Така и направи. Това му беше лекарството. Той работи дълго време там, но не се разболея. Спазваше стриктно съветите на Учителя. Лекарство безплатно от чист въздух и чист поглед към небето. А като отправя поглед към разумното небе е трябвало да казва: "Господи, колко си велик в Твоите милости!" И така успя да премине през този ад, гдето вилнееше туберкулозата и покосяваше много хора.

Борис Николов

Аз заемах известни постове, които после различно се тълкуваха от братята. Те не можеха да разберат, че тези държавни служби помагаша Учението на Учителя безпрепятствено да върви в своя ход, както беседите да се издават без всякаква цензура. По-късно го разбраха. Така успях, след като съм бил чист и честен, да изляза невредим от тези постове. Работех в един институт, където всички новини, които идваха от 160 радиостанции трябваше да се систематизират и да се изготви един бюлетин, който да се предава на Министерския съвет. Това бе една чисто информационна зада-

ча и затова аз бях най-осведоменият човек в България за това, което става по света. Винаги отивах при Учителя и Му докладвах последните новини. Но аз никога не съм вършил неща, които са противоположни на моите идеологически разбирания или в разрез с моята съвест. Този институт тогава се наричаше Дирекция на пропагандата. Тук на Изгрева беше пристигнал главният секретар на министър-председателя. Тогава Учителят лично го извика и му нареди, че аз трябва да се махна от тази агенция. От следващия ден ме назначиха като началник на Държавната печатница. В момента, в който напускам Дирекцията на пропагандата, новият шеф нарежда да се направи пълен списък на служителите с техните адреси и телефони, за да могат да бъдат извиквани по спешност. Списъкът е направен и разпространен на много места. Но моето име не фигурира. И всички, които бяха в този списък след 9.IX.1944 г. бяха арестувани, съдени и отидоха по затворите. Така Учителят ме спаси.

Методи Константинов

Методи Константинов работеше след 9.IX.1944 г. в едно министерство, като шеф на отдел. Но след промяната на политическата обстановка в този отдел бил назначен един партиец - комунист като представител на новата власт и започнал да го тормози непрекъснато. Методи се пита, дали не е време да напусне тази служба и дни наред мисли върху това. Решава да отиде в Мърчаево и да пита Учителя какво да прави в случая. "Учителю, аз мисля да напусна министерството!" - "Защо, Методи?" - "Много ме тормозят вече." Учителят протегнал ръка и посочил горе стаичката си в Темелковия дом. "Е, отиди горе и от горния долап извади едно черно сако. Облечи го и по никой начин няма да сваляш това сако". Методи се връща в София и на следващия ден отива на работа със сакото, подарено от Учителя. Не може да повярва на очите си. Среща навсякъде коренно ново и напълно различно отношение. Уважение имат всички към него. Любезен и внимателен вече към него е онзи партиец, новият началник. Оценили работата му и така той останал да работи в същата служба.

Люба Стойкова

Олга Славчева решила да си намери учител като начинаеща поетеса. Отишла при Иван Вазов, който е имал кръжок от няколко начинаещи млади поети. Когато се запознава с тях, той запитва откъде идват и в каква среда се движат. Олга решила да не крие и да си каже истината: "Аз съм от обществото на Учителя Петър Дънов". Иван Вазов я огледал, усмихнал се и казал: "Попаднала си там, където трябва. Между добри хора си попаднала". Отива Олга при Учителя и разказва как Иван Вазов е защитил Учителя. Той казва: "Когато дойде време и ние ще го защитим!" След 9.IX.1944 г, когато комунистите дойдоха на власт, имаше едно политическо течение, което обвини Иван Вазов, че е буржоазен поет и искаха да го изхвърлят от бъл-

гарската литература, но се намериха други, които го защитиха и го обявиха за народен поет. И днес той е още такъв, И утре ще бъде такъв. Учителят удържа на обещанието Си и Иван Вазов бе защитен точно навреме!

Борис Николов

По кръчмите и по вертепите се крояха планове как да посегнат върху сестрите, когато отиват от града за "Изгрева". Имаше много случаи, когато някои сестри се връщаха на Изгрева късно пеша през гората и срещаха мъже, които посягаха върху тях, но те получаваха невидимата помощ на Учителя, само като извикваха думата "Учителю". Спомням си, една сестра закъсняла от града и се движела по Дървенишкото шосе за "Изгрева". Излизат двама мъже и се насочват към нея с цел да я изнасят. Те приближават към нея застрашително, тя побягва, а те след нея. Единият я спъва с крак и тя полита и пада към земята. Тогава се сеца и извиква: "Учителю!" Разказваше ми: "Онези, като че ли нещо видяха - така се уплашиха, че побягнаха от мен. Какво видяха, не зная. Но когато се прибрах на "Изгрева", Учителят стоеше на балкона и ме чакаше. Аз минах покрай Него и плачех. Учителят ме запита: "Как е, сестра?" - "Благодаря Ви, Учителю, за помощта", а Той продължи: "И друг път не закъснявай, за да не изкушаваш другите и да не заангажираш Небето и Бога." Такива случаи имаше много, но нито един с другия не си сходяше. По този път от града за "Изгрева" нито една сестра не пострада, но много имаха различни опитности как Учителят ги е охранявал и пазил. Вие ще ги намерите, ако - разбира се - бъдат описани от потърпевшите.

Мария Тодорова

Когато бях в София, живеех на квартира в града и за беседите сутрин ставах рано и отивах на Изгрева. Учителят, като чу за сутрешните ми страхове, каза: "Не се плашете, когато идвате от града към Изгрева, вървете посредата на пътя." И добави: "Всякога, когато има беседа, аз бдя върху пътя и го почиствам, за да няма никаква опасност за тези, които идват."

Куна Христова

Няколко пъти в беседа Учителят бе посъветвал сестрите да си носят в чантичката в една малка торбичка лют червен пипер и ако някой мъж ги нападне, да му хвърлят лютия пипер в очите. Разправял го е много пъти, но малцина от сестрите си ушиха торбички и си сложиха червен пипер за тая цел.

Една от тези сестри бе Маргарита Вонидова. Една сутрин по пътя за Изгрева зад нея тръгнал някакъв мъж. Тя не носила червен пипер и започнала да се моли на Учителя. След няколко крачки към нея се приближило едно голямо овчарско куче. Върви с нея, вдигнало опашка и от време на време се обръща и изръмжава на онзи, който я следи на тридесет крачки.

Преследвачът като видял, че това куче я придружава и освен това е много голямо и ръмжи, отказва се и се връща. Кучето придружава сестра Маргарита до Изгрева. След това изчезва. Сестра Маргарита е вече в клас. Учителят започва беседата. По едно време вмъква тази мисъл: "Колко пъти ви говорих да си носите лют червен пипер, но малцина изпълниха това, което казах. Когато търсите помощ от Небето, знайте, че то е място на порядък и всички същества са заети със своята работа. Те не могат непрекъснато да си напускат работата, за да идват и да ви охраняват и пазят поради вашето лекомислие." Спрял за малко и тихичко добавил: "Е, понякога и едно куче, ако ви придружава, може да се окаже по-ефикасно от лютия червен пипер". Сестра Маргарита Вонидова слуша и знае, че това се отнася за нея. Знае вече и кой е изпратил онова същество, за да влезне в кучето и да го докара в подходящия момент, за да бъде неин придружител и Божий охранител.

Борис Николов

Лично от брат Жечо Панайотов съм чула негова опитност от събора в Търново. Не си спомням коя година е било. Съборът трябвало да продължи десет дена, обаче той нямал отпуска за толкова дни. По тоя повод се обърнал към Учителя със съжалението, че трябва да си тръгне. За негово учудване, Учителят му казал да остане, защото това ще се уреди. При това положение той останал през цялото време и се успокоил.

Когато се върнал на работното си място, му направило много силно впечатление, че никой от колегите му не го попитал дори къде е бил през тия десет дни.

Магдалина Григорова

На събора на Духовната верига през 1912 г. в Търново присъстват седемдесет човека. Всеки получава лична покана от Учителя с името му, написано на една малка картичка. Съборът продължил три дни. Когато си тръгват и си вземат сбогом от Учителя. Той ги изпраща, като им казва: "Сега, като си отидете вкъщи, първата ви работа е да си купите дърва и брашно за зимата." Това го повтаря три пъти. Всички са учудени. Накрая запитват: "Защо, Учителю? Война ли ще има?" Учителят отговорил строго: "Война ще има. Всички ще отидете и всички ще се върнете". Тогава те един по един Му целуват ръка и се разотиват по домовете си, а след един месец се обявява войната. Никой до този момент не е знаел за нея, но Учителят е знаел и е предупредил нашите приятели за предстоящите събития. Войната между България и Турция е обявена на 5 октомври 1912 г. При раздялата на събора, Учителят бе препоръчал всеки да носи в себе си собственоръчно написана "Добрата молитва" и "91 Псалом", зашита във военните куртки. Всички, които са били на събора, са участвали във войната и всички са се върнали живи и здрави. Те донесоха със себе си невероятни опитности, които са имали по време на Балканската война, опитности, които говореха за

силата на Духа, Който ги бе проводил на война и Който стоеше над тях.

Сестра Елена Иларионова била на гости на снаха си в София: Поканена бях от сестра Гумнерова на вечеря и да ношувам у тях. Тогава Учителят живееше в нейния дом. Той беше на вечерята, имаше и още двајсетина души. Стана дума, че някой ще си тръгва за провинцията и аз също се одумах, че ще си вървя. А всъщност, никак не ми се искаше да се прибирам. Тогава Учителят ми каза: "Да, ти трябва да си отидеш! Защо стоиш в София, пушекът на комините ли ти харесва или що?" Аз му обясних, че стоя в София за по-лесна връзка с мъжа ми и брат ми, които бяха на фронта. "Ти ли ще ги пазиш? Аз бдя над тях и Костадин ще се върне невредим, косъм от главата му няма да падне. Още какво искаш?" Тогава помолих Учителя да запази и брат ми, който беше на опасно място на фронта. Учителят помисли и каза: "Да, брат ти Асен има малко карма." Аз възкликнах: "Учителю, искам го да се върне!" Учителят рече: "Добре, но брат ти ще се върне ранен в ръката." Наистина брат ми Иван дойде в Търново на лечение с други ранени войници, преди да свърши войната. Прострелян бе в ръката при Одрин.

Елена Иларионова

Това било към края на Европейската война. Брат Иларионов бил на сръбската граница. През деня се водило сражение с променлив успех. Войсковата част, където бил Иларионов, била обкръжена от неприятеля. По това време Учителят бил на гости във Велико Търново в неговия дом. Бил настанен на горния етаж. По едно време Той слиза бързо при сестрата и я пита как би преживяла, ако той не се върне. "Голяма ще бъде мъката ми, Учителю. Нека се върне." Учителят пак се качва горе. В това време се явява при Иларионов и го извежда назад, извън обкръжението. Сръбският пост ги видял, но останал пасивен по непонятни нам причини.

Учителят пак слязъл долу при сестра Иларионова, като ѝ казал, че съпругът ѝ е спасен. Когато войната приключила и брат Иларионов се връща в дома си, жена му подробно му разказала за разговорите, които бе водила с Учителя през ония решителни за живота му дни, когато той по чудо бил спасен от смърт и от пленничество.

Георги Събев

Бащата на Петър и Марин Камбурови, старият Стефан Камбуров, отива войник през Балканската война. Минава при Учителя и Му съобщава, че заминава войник, но се опасява, ако падне убит, какво ще стане със семейството му. Учителят го изслушва внимателно и го успокоява: "Ако се озовеш в опасност, повикай ме с думата "Учителю!". Стефан се разделя с Учителя и заминава на фронта. Това, което е чул от Учителя, го възприема като нещо, което не подлежи на размишление и умуване. Приема го не само като съвет, а като разрешение при неговото участие във войната. На фронта забравя

за това. Но се оказва в опасност, шрапнели падали около него и загивали много хора. Идвало ред и за него. Помислил за семейството си, децата си и чак тогава си спомня, какво му е казал Учителя в София. Изведнъж извикал: "Учителю!" Не изрекъл още думата и изведнъж канонадата спряла като под команда. Следващият залп щял да бъде върху неговата позиция и неговия окоп, защото залповете вървяли последователно и обстрелвали наред метър по метър. Ако е имало още един залп, шрапнелите щели да паднат в окопа и с тях е било свършено. Но канонадата спряла изведнъж по нечия заповед. Стефан вдигнал глава и благодарил на Учителя. Той с няколко още войника седяли в окопа и мислено преживявали онзи миг, в който обстрелът спрял и животът им бил запазен.

Борис Николов

По време на Първата световна война Минчо Сотиров е командир на Пети Бдински пехотен полк, наброяващ няколкостотин човека. Една сутрин целият щаб на полка около 20 офицери са се събрали в голяма палатка, която е била построена за съвещания на щаба. Минчо Сотиров е ръководел съвещанието за предстоящите действия за борба срещу противника.

Изведнъж отвън се чува гласа на военния куриер: "Г-н командир, имате спешно писмо от София". Охраната на палатката на щаба не му разрешава да влезе вътре. Такава е била заповедта, да не се допуска никой по време на съвещание. Минчо Сотиров излиза навън - на 20-30 метра от палатката го чака куриера, приближава се, взема спешното писмо от София и в този момент се чува страшен гръм. Върху палатката на щаба, падат няколко снаряда и убиват всички на място. Не остава нито един жив от онези, които са в палатката. Целият полкови щаб е мъртъв.

Минчо Сотиров е залегнал на земята. Пушек и стенания се разнасят от всички страни. По едно време поглежда плика и вижда, че писмото е от Петър Дънов. Гледа и не вярва на очите си. Писмото на Учителя Дънов го спасява от смърт. Тази опитност му доказва кой е Учителят и какви са Неговите възможности. Такива опитности той е имал много. Описал ги е, но са изчезнали.

Вергилий Кръстев

Рожденият брат на Станка беше участвал във войната и бе паднал в плен. Тя се тревожеше много, непрекъснато плачеше, не можеше да работи, предаваше тревогата си върху мен и това беше толкова потискащо, че създаваше напрежение у дома. Тогава аз една сутрин реших да отида при Учителя и го помолих да помогне на Станкиния брат, за да се завърне от плен жив и здрав. Учителят ме погледна с укор: "Защо ме молиш за хора, които не са за Господа, а чужди?" Аз се стъписах, но пак се помолих: "Учителю, нека се върне, защото Станка непрекъснато плаче и това още повече ме тормози." Погледна ме и изрече: "Е, хайде, от мен да мине". И направи

един жест с ръка. Учителят се съгласи, но се съгласи само и само в дома ми да се премахне това напрежение и непоносимата обстановка. Да, това беше Божие благословение към дома ми и за всички, които живееха в него. Аз бях успокоена, върнах се у дома и разказах всичко и за мен проблема вече не съществуваше, а трябваше да се мине време и братът на Станка да се завърне. Около Учителя бе винаги пълно с работници от Невидимия свят, които чакаха като дежурни Учителят да изрече само една дума, за да тръгнат и да изпълняват волята Му по своите невидими пътища. Учителят изрече думата и светлите същества заминаха и свършиха онази работа и доведоха брата на Станка жив и здрав. Станка си разреши въпроса с кармата на брат си, плати за него с онази работа, която тя работеше в нашия дом като работа за Бога. Това бе един малък епизод от голямата работа, която вършеше Учителят за всички.

Мария Тодорова

Един ден поканихме Учителя на гости. Той, още като влезе в стаята ме попита: "На кой етаж сте отгоре надолу?" - Аз в първия момент сбърках, но след това се поправих и отговорих: "На третия." - "Добре", каза Учителят. И повече нищо по този въпрос. Водеха се разговори на други теми. Това беше през 1942 година. След една година започнаха бомбардировките над София. Над нашата кооперация също падна бомба, която разруши горните два етажа, а нашата таванска плоча само се пропука. Къщата ни бе спасена. Тогава си спомних за идването на Учителя в нашия дом и какво ме бе попитал. Учителят е знаел какво има да се случи. Но понеже бяхме дали прием на Учителя в нашия дом, Той по неведом начин бе запазил жилището ни.

Тодор Божков

София бе бомбардирана по Великден. Засегна и нашата улица "Тракия". Цялата улица бе обсипана с бомби. Нашата къща остана като остров всред разрушенията. Всички бяха засегнати - кой без покрив, без стена и т.н. Откъм североизток имаше една голяма бомба от 250 кг, на един метър от къщата ни, побита в земята, а крилата ѝ нагоре стърчат. По чудо тя не беше избухнала. Гледахме я с брат ми. Ако беше избухнала, щеше да разруши къщата. Имаше паднали запалителни бомби на тавана и покрива. Паднали, но след това угаснали. Можеха да причинят пожар. Ако бях останала тук, в къщата, щях да преживея ужас. Баща ми беше в Сливен. Той също излезе късметлия. При всички бомбардировки над София, които станаха, той все някъде преди това бе заминал.

Лиляна Младенова

При друга една бомбардировка, която също била оповестена с вой на сирените, отново всички се събрали пред стаята на Учителя и чакали Не-

говите разпореждания. Те знаели, че при предната бомбардировка са се запазили, благодарение на молитвите, които правели в салона и благодарение намесата на Учителя - Той обикалял непрекъснато около поляната, за да гони онези духове, които искаха да разрушат салона. Това бяха същите тези сили, които непрекъснато противодействаха на Учителя, онези сили, които отвориха две световни войни, за да не може Той да работи спокойно и да свърши Своето дело на земята. Този път Учителят не повел приятелите към салона, а ги отвел в гората край Изгрева, като молитвите били подавани една след друга от Него. По това време София се бомбардира от самолети. Един от тях се отклонява от общото ято, идва и пуска една бомба над Изгрева и тя пада на няколко метра зад салона, но не експлодирала. Била е тежка около 2000 кг. Ако е била експлодирала, щяла да разруши салона до основи. Онези се бяха целили в салона, бомбата пада на пет метра от него. Гледахме, чудехме се и се удивлявахме на Божието присъствие. После дойдоха военните, извадиха тази бомба, обезвредиха я и се чудеха откъде такава голяма бомба да се намери, че да се пусне точно върху Изгрева. А тя, ако беше паднала върху самия салон, и да не беше експлодирала, пак щеше да го разруши. Всички се чудехме и казвахме: "Хвала на Бога".

Мария Тодорова

Имах един познат Обретен Недев от гр. Търново. Беше комунист и подгонен от властите, побягна към Драгоман, като искаше да премине границата и да се прехвърли в Югославия. Тогава комунистите оттам бягаха, после се прехвърляха в Австрия и оттам заминаваха за Съветска Русия. Но той не успява, охраната на границата е била на мястото си. После се връща в София и преминава в нелегалност. Търси нови пътища да мине границата и да се спаси от преследването на полицията. Но понеже чувал за Петър Дънов от много хора, както и от свои близки, решава да отиде при Него за съвет и помощ. Отива и Му разказва всичко. Учителят му казва: "Няма да се отказваш от идеите си. Премини границата!" - "Но има охрана!" - отвърнал той. - "Аз ти гарантирам преминаването на границата!" - рекъл Учителят. Отишъл си с вяра, че неговият път е отворен. Хванал влака, качил се като обикновен пътник до Драгоман, като седнал в купето на влака, който заминавал за Югославия. Той разказваше: "Никой не дойде да ми провери нито билет, нито паспорт, които аз нямах. Седях си спокойно в купето. Така преминах границата." Този случай ми го разказа 10 години след 9.IX.1944 г. Разказа ми още какво му е казал Учителят: "Вашите идеи са хубави, но методът за тяхното постигане е погрешен. Вие искате насила да накарате хората да мислят като вас."

Илия Узунов

Имаше един брат Руси Караиванов от село Ветрен, Старозагорско. В младите години е бил с леви убеждения, лежал в затвора заради идеите

си и след като излиза от затвора се задомява. Минават години, но жена му е бездетна. Тя пие билки, давани от стари баби и знахарки, но дете не се ражда. Накрая Руси си казал: "В билките вярвам, но виждам, че от билки дете не се ражда. Ще търся друг лек." Някой му подхвърля да се срещне с ясновидеца дядо Влайчо от село Коньово, Сливенско. Но дядо Влайчо през деня се укрива и отсяда в къщите на познати семейства по селата и там при него идват нуждаещите се за помощ. Тръгнал Руси от село на село по следите на дядо Влайчо. Накрая се срещнал с него. А дядо Влайчо взимаше пред себе си Евангелието, прелистваше страниците Му, по някой път се спре на някоя страница, прочете някой стих, помоли се и чака какво ще му каже пророческият дух, който работи чрез него. Руси стои пред него и чака. "Докато не станеш вегетарианец и тръгнеш по нов път няма да ти се родят деца." Думите, казани чрез дядо Влайчо, били произнесени с такъв тон, че Руси веднага отсякъл: "От днес ставам вегетарианец." Отива на село при жена си, разказва подробно случилото се и тя също отсича: "От днес аз също ставам вегетарианка." Следващата година им се ражда първото дете, което кръстили Иван. След това му се раждат още две деца.

Минали години, Иван пораснал и отишъл войник. Същата година Руси с другите си две деца отива в София, посещава Учителя, за да получат малките му деца благословение. Учителят му казал: "Няма да заминаваш за село, а ще отпътуваш веднага за Русе, където Иван е войник. Там ще искаш да ти преместят момчето на друго място." Той отначало се уплашил, как така с жена и две малки деца ще върви до Русе. Учителят отново повторил категорично да замине за Русе. "Там ще намериш брат Георги Димитров, който ще ти помогне за случая". Руси веднага заминава за Русе с жена си и децата си. Пристигат в казармата, молят часовоя да извикат сина му Иван. Той пристига разплакан и споделя с баща си, че искал през нощта да се самоубие, защото е в нелегална комунистическа група, която иска да изнесе оръжие от казармата. Но един от войниците се похвалил и вече тайната не е тайна. Руси се чуди как още не са арестувани участниците в нелегалната група и изпратени в карцера. Той разбира, че това е помощ от Учителя. Веднага намира брат Георги Димитров и му казва, че Учителят е наредил да извади сина му от казармата, за да бъде спасен от разстрел. Русенското братство по онова време бе голямо братство. В него е влизал и полковник Георги Коцев, който е командир на полка в казармата. Той е запознат с идеите на Учителя, посещава братските събрания. Георги Димитров отива при Георги Коцев, предал поръката на Учителя да се извади веднага момчето на Руси от казармата. Полковникът нарежда на дежурния офицер да му докарат Иван. Докарали го под стража с няколко войници. Той пуска войниците да си отидат в казармата, а Иван задържа при себе си като ординарец. Тогава всеки висш офицер има право по военния устав на ординарец. Така случаят се потулва. Командирът на полка изпълнява заръката на Учителя и спасява сина на Руси Караиванов от разстрел.

След 9.IX.1944 г., когато комунистите вземат властта, всички бивши командири на полкове ги съди военен съд. Това важи и за полковник Георги Коцев. Военният съд го осъжда на смърт. През това време Руси Караиванов като бивш антифашист, комунист и бивш политически затворник заема пост в новата власт. А синът му Иван е също комунист и има заслуги пред новата власт. Двамата свидетелстват, че полковникът е спасил живота на Иван, когато е бил обвинен в нелегална работа като спасява едновременно и участниците в нелегалната група като потулил целия случай. Тези доводи и свидетелите са били достатъчни да отменят смъртната присъда на доживотен затвор. По време на разпитите той бил изтезаван и му бяха счупили ръката. След като пролежа известни години в затвора, той бе помилван и освободен.

Ето една история за спасение на няколко живота в онези политически години на размирици у нас. Това е пример и за отплатата - всяко едно направено добро, независимо кога е направено и колко е голямо, то винаги допринася своя плод. "По плодовете ще ги познаете дали са мои ученици." Това бе историята на двама ученика по времето на Учителя, членувачи в различни политически системи, но ръководени от идеи и от Словото на Учителя.

Борис Николов

По време на Втората световна война взе участие и нашата войска на Източния фронт. Бяха мобилизирани много хора. И брат Велко Петрушев бил мобилизиран.

Рано една сутрин ротният строил ротата и казал на всички, че веднага трябва да заминат на Източния фронт. Пред всички казал следното: "Има нареждане отгоре Велко Петрушев да отиде в двореца "Евксиноград". Ще бъде на телефона." Останалите заминали, а брат Велко се запътил към двореца.

След като войната свършила, останалите живи започнали да се връщат. От ротата обаче на брат Велко, никой не се завърнал.

Учителят бдеше над своите ученици. Той спаси по много особен начин и брат Велко.

Люба Стойкова

Една сестра си спомня от детството: "Когато баща ми тръгваше за фронта, отиде при Учителя да си вземе сбогом и Той му казал да сложи едно Евангелие в джоба си, от лявата страна, до сърцето. На фронта куршум попаднал точно срещу сърцето му, но се ударил в Евангелието и не проникнал в тялото. Така баща ми беше спасен от смърт."

Влад Пашов

Една случка из Отечествена война:

Това беше в Словенско през май 1945 г. по върховете на Ястребац. Тук

бяха разположени частите на дивизията - известният 46 пехотен полк. Работата ми беше в резерва на дивизията. Както обикновено на фронта - винаги готови за тревога. В една тъмна нощ получавам телефонно известие да сменя една механизирани рота на бойната линия. Съвсем незабелязано през нощта се промъкнах и в ранните зори се намерих с ротата си на предната линия, където температурата винаги беше висока. Откъслечни тежки взривове рядко процепваха въздуха или картечен залп и пак-тишина. Нощ и ден в бездействие и в очакване началото на края. Веднъж, унесен в далечни спомени из спокойния живот за Родината, прозвуча ясният глас на пощенския раздавач: Писма, има много писма!

Просия радостна усмивка по студените лица, всеки очаква привет отдалеч, а колко освежителни са тези писма, проблясват хубави спомени. Колко радостни са тези писма на фронта! Отвън пукотевицата се чува все по-често, никой не може да надникне над окопа, всичко замира. Писмата остават непрочетени, тъга свива душата, любимото писмо остава непрочетено. В този момент - нещо странно: тихият ветрец неусетно изтръгва писмото от ръцете ми, писмото излита и пада на 5-6 метра пред окопа. О, ужас, а вълн е ад, да рискува ли човек, но как да излезе? А писмото привлича като магнит! Рискувам всичко, изкачвайки предпазливо окопа, лазейки бавно, с наведена глава, бавно приближавам се към любимото писмо. Окопът остава вече назад. И в този момент нещо трясна зад гърба ми, оглушителен рев, блесна мълния и падна там, дето преди няколко секунди бях. Облак от черен дим заля бързо настрани... Ужас! Само преди няколко секунди бях на това място. Кой ме спаси? Кой измъкна тъй неусетно писмото от ръцете ми? Вятърът?... Случайност или съдба?

Учителят Дънов казва така: "Случайността е закон на кармата." И останах жив, за да ви разкажа този случай. Та отговорете: Кой ме спаси?

Люб. Марков, учител, с. Вълчи дол, Провадийско

Осъдиха на смърт за нелегална дейност комунистите от село Ветрен, Казанлъшко, Жельо Колев Ялъмов, Тодор Георгиев Генов, Иван Бурнусузов. Чакахме всеки момент да се потвърди смъртната присъда. Осъдените изпратиха по канал писмо до мен, с молба да отида при Учителя, да искам да им помогне. Те чули в затвора, че Учителят Дънов помагал в такива случаи. Получих писмото и веднага отидох в София при Учителя. Помня, че беше петък. Братята ми казаха: "Не отивай при Учителя, днес не приема гости."

Аз се поразходих и тъкмо минавах покрай масите пред салона, Учителят ме е видял от стаичката си горе и ме повика с ръка. Казвам Му: "Учителю, имам писмо от нелегални, които молят да им помогнете да не ги екзекутират."

Исках да Му дам писмото да го чете, но Учителят каза: "Няма нужда, иди и им кажи, че не само няма да ги екзекутират, но в най-скоро време ще

бъдат пуснати на свобода."

Това беше месец март 1944 г. Върнах се на село и се срещнах с жените на осъдените. Едната намерих на нивата и ѝ съобщих отговора на Учителя. Тя се разплака и питаше: "Дали ще е вярно?" Аз я уверих: "Ще се обеса на тази върба, ако не излезе вярно."

После намерих другата и ѝ купих билет, да отиде до Стара Загора, да им каже, че няма да бъдат обесени. Същите тези затворници излязоха на 9 септември от затвора.

Руси Караиванов от с. Ветрен

Учителят променяше кармата и хороскопите на учениците си. Когато някой влизаше в Школата и ставаше ученик, му се правеше нов хороскоп, в който му се променя кармата - да не му пречи в учението и ако се е отдал да служи на Бога с любов, напълно му се заличава, казва Учителят. Само с една дума Той променяше съдбата на приятелите - да оздравее, да остане да живее или да си замине. "Той променява времената и порите (годините)." Всички братя, които участваха в Първата и Втората световна война и получиха от Учителя написани на лист "Добрата молитва" и "91 псалом", се върнаха живи и здрави.

Светлозар Няголов

ДА ПОЗНАЕШ ГОСПОДА

Спомени на ученици

Видях аурата на Учителя няколко пъти и то обикновено неделен ден след беседата, която Учителят държеше редовно от 10 до 11 и половина, 12 часа преди обяд. Защо това ставаше след неделната беседа, а не след някои от другите беседи, които Учителят изнасяше в сряда, петък или неделя в 5 часа сутринта? Аз това го обяснявам: Неделните беседи винаги биваха по-дълги и аз имах възможност да концентрирам вниманието си по-продължително.

Когато за пръв път видях аурата на Учителя, изненадах се много, защото дотогава имах друга представа за аурата на човека. Нали още от детство виждах образи на светии в църква - образи с ореол около главата. Обаче това, което видях при Учителя, беше друго: цветна обвивка с багри-те на спектъра обграждаха цялото тяло на Учителя и тялото, като че ли се губеше в нея. Ясно виждах образа на Учителя, но вниманието ми се приковаваше от хармонично преливащите се цветни нюанси около него. Светлинната обвивка остана до края на молитвата, която редовно правехме след завършване на беседата. Тя може би се е запазила и след това, но аз вече не я виждах, вероятно поради разсейването на вниманието ми, причинено от движението и шума, които настъпват след беседата.

Ето какво наблюдавах в аурата на Учителя през цялото време: светлите багри не бяха наредени както при небесната дъга, а разпръснато, но пак хармонично, някъде преобладаваше розовата багра, другаде - виолетовата, жълтата, зелената и т.н. Защо беше така? Наблюдавах аурата и я съпоставях с преобладаващата идея в беседата: Когато Учителят застъпваше повече идеята за любовта, преобладаваше розовата багра; когато Той говореше за мъдростта, преобладаваше жълтата багра; застъпваше ли повече материалните въпроси - зелената багра и пр. Но която багра от спектъра и да доминираше, останалите, повече или по-малко, бяха запазени. Така че, ако някой не чува беседата, а вижда аурата, стига да я разбира, би могъл да каже коя е основната тема на беседата. По същата причина всеки път, когато виждах аурата на Учителя, тя биваше различна.

Светлите багри се пръскаха надалеч от тялото на Учителя и вероятно мнозина от присъстващите са ги чувствали.

Паша Теодорова

Когато Слънцето започна да изгрява, всички се бяхме наредили за молитва. А изгревът беше особен. С първите лъчи на Слънцето видях Учителя на хоризонта, до кръста, свири на цигулка. След малко, в едно ново избликване на светлина, пак виждам същото: Учителят свири с цигулка. За трети път същото на хоризонта. А иначе, Учителят беше сред нас в общата молитва, която произнасяхме по Неговото указание. Като свърши молитва-

та и се греехме на огъня, Учителят ме гледаше по особен начин. Той знаеше какво съм видяла. Бях видяла Истинския Изгрев.

Димитрина Антонова

Бях чиновник в БНБ, София. Всяка неделя след обяд отивах на Изгрева да се срещна с Учителя, както и да се видя с някои от приятелите. Веднъж Учителят ме покани в приемната си да седна на един стол, а Той седна на плетеното кресло срещу мен. Разменихме някоя дума, след което настъпи мълчание. Учителят си затвори очите и постепенно започна да се смаява и изчезна, а на мястото, дето стоеше, остана една светла точка. Останах сам. След малко тая светла точка порасна и наново се яви образът на Учителя' който ме погледна. Но ето, че след малко наново почна да се смаява и изчезна, като остана само светла точка на мястото му. Аз стоях като прикован на стола и само наблюдавах. И ето наново тая светла точка се превърна в светлия образ на Учителя, седящ на плетения стол срещу мен. След това той за трети път изчезна и се превърна в светла точка, а после отново се появи Учителят в целия си ръст.

Стоя и си мисля: "Господи, колко си велик и неузнаваем, а си се облякъл във формата на човек, работиш над нас и чакаш да се пробудим, помагаш ни да пораснем, да Те познаем."

Това, което видях този ден с очите си, не се повтори, но то дойде да ме освободи от всяко съмнение. Аз познах Учителя. Това беше една мълчалива проповед.

Н. Шиваров

Веднъж на Рила ние, музикантите, свирехме в кръга на Паневритмията. След като свърши Паневритмията, някой ме бутна и каза: "Виж натам онази картина!" Поглеждам и какво да видя! В една редица на 30 метра от кръга се бяха наредили в права линия 50-60 коня. Това бяха онези коне, с които конярят Янко превозваше багажа и продуктите от село Говедарци до Седемте езера. След като разтоварваха багажа, пускаха конете свободно по езерата. По вратовете им бяха закачени различни по големина звънци и така брат Янко се ориентираше къде се намира конското стадо. Но сега, когато дойдохме за Паневритмията, поляната беше пуста и нямаше никакъв кон. Те бяха чули оркестъра и музиката на Учителя и тихо се бяха приближили към нас, но кой беше този незнаен техен ръководител, който ги нареди един до друг - на два метра разстояние от кон до кон, по права линия от около сто метра? Стоят и ни наблюдават. Никой не шава. Само от време на време се вижда как се махат опашките им във въздуха. Значи, те ни бяха наблюдавали през време на Паневритмията и бяха слушали музиката на Учителя. Аз стоя със зяпнала уста и целият захласнат в тази картина. Какъв беше този парад на това Небесно войнство? Къде бяха техните ездачи и воини? Вероятно Небесните воини бяха ги яхнали и те стояха на парад пред Главнокомандващия. А кой беше този Главнокомандващ? С тези мисли се приближавам към Учителя, целувам Му ръка и казвам: "Вижте, Учителю,

онези коне, които са се наредили на парад и гледат нашата Паневритмия." Учителят ги погледна, усмихна се и каза: "Вие сте свободни!" Конете тутакси се размърдаха, обърнаха се като че ли по команда и започнаха бавно да се отдалечават. Аз съм изумен. "Учителю, какво означава това?" - "Това означава Небесния парад на Небесното войнство, което управлява сега света. Те дойдоха да засвидетелстват пред Великия Учител мощта и силата на своя меч. А за това, че тези коне бяха послушни през цялото това време, като награда, в следващия живот тези същества ще се родят не като коне, а като човеци."

Галилей Величков

С Учителя отиваме на Бакаджиците. Тогава беше монашески манастир още. Чукаме на вратата. Вратите са много големи, високи, четири крила бяха. Излиза монахът. Имали три кучета. Едното куче се мушка между краката на монаха. Той казва: "Аз изтръпнах, като излезе кучето." Защото било много лошо и на никого не прощавало. А като излезе, то клекна между краката на Учителя. Учителят беше на първата линия и на монаха му направило силно впечатление. "Туй куче никога не е допускало такова нещо, а какъв е този човек, дето клекна в краката му?" - чудел се монахът.

Николина Попова

Приятелите разговарят с Учителя пред долната стаичка. Изведнъж около тях започва да лети неспокойна пчела. Върти се, върти се и се удря в Учителя. Той спира да разговаря. Втори път пчелата се завърта около Него и пак се удря в Учителя. Той влиза в стаята си, след малко излиза с кана вода и отива при кошерите на другия край на поляната срещу лозето. Приятелите преди това са дали на пчелите сироп в хранилка отвън, но сиропът се сгъстил от слънцето и много пчели се залепили в него. Учителят налива вода и с една клечица разбърква сироп, разрежда го и освобождава пчелите. Те отлитат от хранилката и радостни кръжат около кошера. Онази пчела, която беше изпратена да търси помощ от Учителя, бе Го намерила и предала своя зов за помощ.

Борис Николов

Ще ви разкажа за едно посещение на Учителя в Стара Загора при нашия брат инженер Каишев, който пред къщата имал овощна градина. Докато седели на масата в двора, Учителят видял едно плодно дърво - ябълка и попитал стопанина: "Как е това дърво, ражда ли, дава ли плод?" - "Не, Учителю, не дава плод, имам намерение да го отсека." Учителят му отговори: "Е, недей, остави го още една година, пък ако не даде плод, отрежи го." Учителят отишъл при дървото. Обиколил го, пипал кората на дървото, върнал се на масата и казал: "Ако даде плод, ще бъде за мен." - "Разбира се, Учителю, години то не дава плод и аз затуй бях решил да го отрежа." За голямо учудване на стопанина, след този разговор клоните на дървото се превели от ябълки. Есента, когато узрели, почнали да пристигат сандъци с

ябълки в пощенския клон на Изгрева. На братските обеди Учителят ги изнасял на тези, които присъствали. Ябълката оттогава всяка година раждала. Тя вече бе станала служител Господу и принасяше плод в изобилие.

Нестор Илиев

Това беше в 1920 г. Учителят държа беседа в салона в Айтос и говори за женитбата. С такова силно впечатление останах и реших тогава, че няма да се женя. Малко дете бях. От 4-то отделение съм решила да не се женя. Вечерта Учителят пренощува у дома и на другия ден баща ми го изпраща до Бургас, до минералните бани. С файтон от Бургас идват да посрещнат Учителя и ние отидохме сутринта много рано да го изпратим. Качиха се на файтона, защото в Айтос нямаше тогава леки коли, и помолих баща ми да отида и аз с Него, но баща ми не ме пусна. Хем Учителят му каза и не ме пусна. А аз знам кой е Учителят. Вътре душата говори на човека. Преди да тръгне файтонът, Учителят дойде до мен и ме погали по косата. Тогава се качи и файтонът тръгна, но аз чакам да се върне баща ми. На пътната врата го чакам. Той дойде, слезе от файтона и извади пари да плати на файтонджията. Но последният каза: "Аз пари не искам, аз Господа возих във файтона." А това е турчин-файтонджия, никога няма да го забравя. "Аз Господа возих, пари не искам, бай Георге." Отивам вкъщи с баща ми и му викам: "Татко, аз няма да се женя." А той ми каза: "Като станеш на 18, на 20, на 30 години, има време, тогава ще го кажеш." Това за цял живот го изпълних, не съм се оженила.

Верка Куртева

През 1910 г. Учителят посетил Айтос, където изнесъл сказка по френология, а през 1911 г. - сказка по хиромантия, след която пожелал да замине за Бургас през минералните бани. Наели файтон, а в него били трима пътници: Учителят, брат Георги Куртев и брат Петко Епитропов. Пътуването от Айтос до баните било цяло удоволствие. Пътували са по равно шосе, с нов файтон, теглен от два хубави бели коня, а файтонджия бил един турчин - познат на брат Куртев. По пътя се водели различни разговори. На минералните бани трябвало да ги посрещне брат Минчо Сотиров, подполковник от Бургаския гарнизон и да ги поеме с неговия файтон. Те пристигнали преди срещата и трябвало да почакаат, поради което брат Епитропов предложил, докато чакат другия файтон, да използват времето и да се изкъпят в банята. Учителят нищо не казал. Тогава брат Куртев продумал: "Ние като сме тръгнали да вършим една работа, друго не ни трябва." По израза на лицето на Учителя се четяло съгласието му с изказаната мисъл на Куртев. Останали да чакат. Не се изминали и 20 минути и ето - брат Минчо Сотиров пристигнал с друг файтон, който взел пътниците, а Куртев се върнал с първия файтон в Айтос. По пътя за Айтос, брат Куртев попитал файтонджията: "Мустафа, друг път би ли дошъл да ни возиш с файтона?" - "Брат Георги, аз досега много пътници съм превозил, но като тоя, по-ниския, с брадата, друг

път не съм виждал. За мене той е свят човек, ако и другия до него е по-висок и да има по-голяма брада от него." Мустафа посочва с ръка и показва колко е висок и голям брат Епитропов и колко му е дълга брадата. "Когато стане нужда, пак ще дойда, викай ме! За такъв човек посред нощ ставам и тръгвам. Святият човек се вижда отдалече" - заключава Мустафа. Не се лъже Мустафа от големи бради и големи глави. Знае Мустафа и отвърне някой му казва кой е святият и кой - обикновеният човек.

Седи брат Куртев във файтона и радва се, че обикновеният човек може да различи святото начало от обикновените неща на ежедневието. Само човекът с будно съзнание може да различава и оценява.

Георги Събев

Турчинът само като зърва Учителя и веднага познава кой е Той и Кому служи. Той нито е слушал Учителя, нито е чел нещо от Него, но разпознава Учителя като Божи човек само с един поглед. А мнозина наши приятели преминаха десетки години с Учителя, слушаха хиляди слова, четяха беседите Му и са прочели стотици или хиляди страници, но малцина разбраха кой е Учителят. А ето, един турчин Мустафа, като зърна Учителя, разбра, че това е Божият човек. Да различиш Божия човек от останалите човеци е цяло посвещение.

Борис Николов

По време на съборните дни Елена Иларионова отивала сутрин в салона в Търново, където Учителят държал беседи. Салонът по онова време бил обикчен с панделки в най-различни цветове на дъгата, от единия до другия край. Тя отивала сутрин да измете салона, да го почисти, защото там ще има беседа. Нали е събор. Един ден тя пак се качва горе в салона. В това време Учителят свирел на цигулка. Долу на двора много братя и сестри слушали Учителя като свири и се наслаждавали на Божествената музика, която Той предава от Невидимия свят чрез цигулката си. Когато тя отишла да мете, Учителят престанал да свири и тръгнал към нея. Както отивал към нея, образът Му започнал да изчезва постепенно, постепенно и се заменил с образа на Христа. Той я запитал: "Кой съм аз?" Но на нея устата се била сковала и не можела да отговори пред това преобразование, което станало пред очите ѝ. Нищо не отговорила. Отново се явил образът на Учителя, после изчезнал и пак се получил образът на Христа. Той отново я запитал: "Кой съм аз?" Тя пак не можела да говори. И трети път се повторило това нещо. Образът на Учителя отново изчезнал, за да се появи образът на Христа. Отново я запитал: "Кой съм аз?" Пак изчезнал и се заменил с образа на Учителя. И третия път сестра Иларионова не могла да отговори.

Вечерта, когато се прибирали вкъщи, а Учителят нощувал у Иларионова, тя Му казала: "Учителю, аз разбрах, че в миналото Вие сте били Христос!"

Елена Иларионова

Руските войски навлязоха в България. Посрещнаха ги с хляб и сол и с цветя. Срещу тях не гръмна нито една пушка. Руските ешелони преминаваха през България. Руси Караиванов, който е железничар по професия, е дежурен на гара Ветрен. По това време спира един влак, пълен с руски войници. Войниците слизат на гарата, за да наляят вода и да си купят някои неща, като мнозина от тях плъзват по съседните къщи. Влакът трябва да пренощува на гарата. Руси Караиванов отива и поканва един офицер да му гостува. Завежда го у дома си и му предоставя гостната стая. След като се нахранили, след като се разговорили за войната, накрая Руси Караиванов му дава една беседа от Учителя, преведена на руски, за да се занимава, докато заспи. Брат Руси е доволен, защото са се сбъднали думите на Учителя, че славянството е непобедимо и че Русия има мисия в света. Ето горе, в неговата стая, определена за гости, сега почива руски офицер и чете беседа от Учителя на руски. Той взима и разгръща отново онзи вестник "Братство", от който бе научил какъв ще бъде изходът на войната. Препрочита отново статията и плаче от радост. По едно време в стаята му нахлува руският офицер. Пита го: "Какво е това? Кой го е написал? Жив ли е този човек? Такова нещо аз никога не съм срещал и няма никъде написано по света. Аз съм професор по литература и обществени науки, познавам много неща, но такова нещо досега никога и никъде не съм срещал." Тогава Руси Караиванов му обяснява, че това са беседи на Учителя и че Той живее в София на "Изгрева". Руският офицер пожелал още утре Руси Караиванов да го заведе в София и да го представи на Учителя. На следващия ден те се качват на влака, пристигат в София и Руси го завежда на "Изгрева", въвежда го при Учителя. В момента, когато руският офицер вижда Учителя, пада на колене пред Него и извиква: "Отец мой и Бог мой!" И започва да целува краката и обувките на Учителя. Учителят го вдига и го повежда в стаята Си. След него влиза и Боян Боев. А Руси остава отвън. Цели два часа се води разговор между руския офицер и Учителя. Така руският национален дух изпрати своя представител, за да падне на колене пред нозете на Учителя.

Руското войнство, неговият представител, паднаха на колене и благодариха пред Великия Учител, защото Той изрече и даде Божието решение за съдбините на света. Руският народ заплати с милиони жертви - над 20 милиона убити. Руското оръжие спечели войната, защото ги водеше Учителят в Невидимия свят, за да изпълнят Божието решение и да бъдат съвременния бич в ръцете на Бога. Достойно е да се отбележи, че този руски офицер, четейки страници от Словото на Учителя в село Ветрен, в дома на Руси Караиванов, по дух разбра, че има среща с нещо Велико, което е дошло в света. А там на "Изгрева", когато зърна Учителя, за миг той Го позна и разбра, че се намира пред Бога и затова извика: "Отец мой! И Бог мой!" Ето, това е финалът на тази история, когато съдбините на света се ръководеха от Всемировия Учител в малкото селце Мърчаево, в дома на брат Темелко Темелков.

БОГ

Спомени на ученици

През време на цялата беседа Учителят не говори за Бога, а мен ме интересуваше - що е Бог? Къде е, още повече, че ми бяха казали: "Този човек е съвършен и знае всичко." Той приключи беседата и тръгна да излиза. Когато посегна да вземе шапката си, обърна се към мене и каза: "Бог е същество, чийто център е навсякъде, а периферията никъде." С отговора си Той отговори на моята мисъл.

Георги Дюлгеров

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

ПОЗНАНИЕ ЗА БОГА

Материята е кондензирана енергия.

Енергията е кондензирана светлина.

Светлината е кондензирана мисъл.

Мисълта е кондензирана Любов.

Любовта е плод на Духа.

А Духът е проява на Бога.

Бог е Любов, Благост, Която е над всяко същество!

Бог е тайна, която е над всяка наука.

Бог е приношение, което надминава всяка справедливост.

Бог е промисъл, който превъзхожда всеки разум.

Бог е съвършенство, което надминава всяко понятие.

Отец е началото, откъдето започват проявите на човешкото съзнание и включва целокупния живот.

Трите лица на Бога са трите добродетели - Любов, Мъдрост и Истина. Едното лице на Бога е Любовта, чрез която изпраща Живот в света. Второто лице е Мъдростта, чрез която изпраща Светлината. Третото лице е Истината, чрез която изпраща Свободата.

Бог е Единният, Абсолютният, Безграничният, без форма, но съдържа всичко в себе си, създава непрекъснато и твори непрекъснато. За Бога можем да имаме едно понятие: Светлина без сенки, живот без ограничения. Материалният Бог е Вечната природа, от която извира живот и светлина.

Зад всички явления седи Бог. И зад всичко, което хората казват, седи Божественото Слово.

Единственият, Който всякога е положителен, е Бог. Той нито заповядва на някого, нито съди. Той гледа еднакво и на злото, и на доброто. От доброто не се възхищава, от злото не се възмущава.

Где е Бог? - Не ти е необходимо да знаеш где е Бог, а само трябва да се стремиш към Него.

Ако искате да познавате Бога, трябва предварително да Го обичате.
Като любите Бога, Той ще ви се открие, ще Го познаете.

Вие търсите Господа на небето, но Той не е там; когато пъшкате и страдате, Той е във вас.

Ние се разбираме, докато Бог живее в нас. Щом не живее в нас, никакво разбирателство не можем да имаме. Дето е неразбирането, там не е Бог. Той живее там, дето е кротостта, въздържанието, смирението, любовта.

Ако вие обичате да учите, ще бъде Бог с вас. Светските хора, които учат, Бог е с тях. Във всички области, ония хора, които работят и учат, Бог е с тях. А които не учат, може и религиозни да са - Бог няма да бъде с тях. Ако някой е религиозен, Бог е с него, но да е религиозен както трябва.

Истински приятел е онзи, който дълбоко в душата си желае за ближния си това, което желае и за себе си. Няма по-голямо щастие за човека от това да живее в среда, в която всички хора му желаят доброто и всякога мислят за него добре. Това става само там, дето Бог присъства.

Има един прост закон: Едно престъпление става, когато Бог не е в нас - всякога тогаз ще стане престъпление. Щом Бог е у нас, никакво престъпление не може да стане.

Вън от Бога е безсмислието на живота! Там е адът, там е нещастieto. Там е неразборията. И трябва да се стремим да дойде Бог да живее в нас. И ако не е Бог в теб и да искаш да направиш добро, не знаеш как.

Само в Бога има истинско обединение на пълна Любов и радост. Когато ти ги имаш, Бог е в тебе.

И тъй, дойдете ли до понятието БОГ, знайте, че Той е неизменен. В Него се включват желанията и стремежите на всички същества, от най-малки до най-големи. Всички живи същества живеят в Бога. Едни съзнават това, а други не го съзнават. Когато Божественото в тях се събуди, те се съзнават като частица от Великия Божествен организъм. Щом Божественото в тях заспи, те минават пак в порядъка на обикновения живот. Има моменти, когато Божественото се пробужда и в животните.

Бог се изявява чрез хубавите мисли и чувства.

Добрите и светли мисли, чувства и постъпки са проява на Бога. Всичко, за което можеш да мислиш е Бог. Всичко, за което знаеш и не знаеш, е Бог.

Бог живее във всеки човек! Бога най-лесно ще намерите вътре в себе си. Само в Бога е нашият живот.

Ограничи материалните си желания и ще вкусиш от радостта в Бога.

Господ казва: Преди да поискате, Аз ще ви дам. Преди хиляди години Господ е предвидил онова, от което ние имаме нужда. Ние казваме: Къде е Господ? - В слънчевата светлина, която иде - там е Той. Във въздуха, който дишаме; във водата, която пием; във всичко, с което сме заобиколени; в тия грижи и нежности, които имаме - в туй е Бог.

По-щедър от Бога няма. По-справедлив от Него няма. По-благороден

от Него няма и по-силен от Него няма. Всичко има в ръцете си Той.

Аз определям Бога така: Единственото Същество, Което всякога, във всички моменти, мисли заради нас; единственото Същество, Което никога не ни забравя.

Бог е едничкото Същество, Което не обича насилие. Вие всякога искате да Го насилите, но вие насилвате себе си. Всяко противоречие в мисълта, не може да се задържи в Него. Зароди се някоя нечиста мисъл, Бог ще ви я повърне назад, в Него не Може да остане.

Бог няма нужда да приемат Неговото съществуване, но хората ще се ползват, ако познават Бога. Хората ще трябва да познават Бога в храната, във водата, в светлината.

Въздухът е дихание на Бога.

Носете в себе си идеята: Бог създаде света за нас. Във всичко виждайте Бога! Няма нещо в света, в което Бог да не присъства.

Проявеният живот на Бога е живот на Светлина.

Оня, Който говори през вековете, един и същ е. Във всички времена Бог е, Който се изявява на хората. Той е Един. Образите, с Който се изявява, са различни. Христос, Буда, Кришна, Мохамед, Мойсей, Питагор и Аз сме фикция. Реалност е само Бог.

Никога Бог не е говорил толкова много, колкото сега. В миналото е говорил на малцина, сега говори на всички.

Той говори на всеки човек, но не всеки Го слуша. Той маха с ръка, не иска да слуша. Казва: Няма Бог, а чува някой отвътре му говори. Казва: Далеч е Бог, а някой го утешава, насърчава отблизо, отвътре. Как ще ме чуе Бог от висините? А най-малката молитва, скрита вътре в човека, неизречена и с шепот, нечута, незнайна от никого, е чута от Него.

Бог не е говорил само на пророците. Бог не е слизал на земята само някога, Той слиза и сега, Той говори и сега!

Човек, който иска да разбира, да знае Божествения език, трябва да разбира много математика.

Слушайте вашия вътрешен глас.

Що е вътрешният глас? - Гласът на Бога!

Ученикът разрешава най-мъчните въпроси в абсолютна тишина, когато всички спят, а само Бог е буден. Тихият глас на Бога се чува само в тишината.

Всички говорят за Бога, но те не Го разбират. Те мислят, че Бог е недостъпен. Наистина, Той е недостъпен, но само за ония учени, философи, поети, които мислят, че са постигнали всичко и нищо повече не им трябва. Затова, когато философът от висотата на своето положение, започва да изследва Бога, Той се скрива зад причинния свят. Когато астрономът Го изследва, Той се скрива във вечността, дето никакъв телескоп не може да Го намери. Когато поетът Го търси, Той се скрива в най-малките ъгълчета на вселената да не може да Го зърне. Обаче, Бог се открива на децата, на бедните, на страда-

щите, на унижените и на оскърбените - на чистите по сърце.

Сега вие искате да сте господари на съдбата си. Но човек сам не може да бъде господар на съдбата си. Само двама души, като се съюзят, могат да бъдат господари на своята съдба. Една права линия може да бъде господар, ако има две точки. Между две точки може да има права линия. Квадратът е образуван между четири точки. Това са четири основни точки. За да бъде човек господар на съдбата си, той трябва да е съединил в себе си двата принципа - мъжът и жената и да се е родило тяхното дете "Аза" - Божественото в човека. Само тогаз човек ще има ясна представа за Бога. И всеки човек, за да бъде човек, трябва да има една своя ясна представа за Бога. Той трябва да познава Бога не тъй, както философите го определят, но тъй, както Бог се открива на него. Защото на всеки човек Бог се открива по специфичен начин, според степента на неговото развитие. И затова всеки трябва да бъде верен на онова, което има в себе си.

Първо, човек трябва да преобрази ума и сърцето си, за да може да го посети Великият, Който е създал целия свят - Небето и Земята, цялата наука, всички изкуства. Той ще внесе в човека безсмъртния живот - животът на възкресението. Това посещение ще трае само една секунда, но никога няма да се забрави. Ехото му ще продължава във вечността. Казвате: "Само една секунда! Това е толкова кратко". Знаете ли какво нещо е да ви посети светлината само за една секунда? За една секунда светлината изминава разстояние от 300 000 км път. За колко време можете да изминете тоя път? Достатъчно е Бог да ви посети само една секунда, за да ви остави живот от хиляди години. Ако вие задържите в себе си богатството, което Той ви е оставил само в една секунда, ще се ползвате от това богатство хиляди години. Колко работа ще ви създаде това посещение! Бог само ще ви погледне и ще усетите, че товарът ви е снет от гърба. Ще олекнете като ангел и ще бъдете готови да разперите криле, да хвъркнете из пространството и да кажете: "Сега разбрах какво нещо е животът!" И тогава, каквато работа започнете, каквато наука заловите, всичко ще свършите с успех. Само така ще разберете думите: "За Бога всичко е възможно".

Има грешка в израза: "Всяка власт е от Бога!" Истинският превод е следният: "Всяка праведна власт е от Бога!"

Докато Истината не възтържествува в света, Бог всякога ще крие лицето си от хората.

Всичко ще премине, всичко ще се забрави, що са казали човеците, но Истината на Господа Бога твоего ще стои вечно като стълб непоколебим, като основание, на което цялото Небе е съградено.

БОЖИЯТ ПРОМИСЪЛ

В този свят нещата са строго математически определени, няма нищо непредвидено, случайно. Вашият живот, вашите страдания, мъки, изтезания

- всичко това е предвидено. На човека, който е пратен на земята, бъдещето му е точно определено. Онези възвишени същества, които са завършили своята еволюция, са предвидили кой какво трябва да свърши на земята. Определено е бъдещето на всеки човек. Ако всеки върви по своя определен път, ще изпълни Божията воля и пътят му ще се отвори. Вие се натъквате на известни спънки, които са въвн от Божествения план. Те ви отвличат, но вие трябва да знаете, че това, което е от Бога, е благословение за вас. Вие обаче, като не разбирате това, натъквате се на ред мъчнотии, които не крият нищо Божествено в себе си. Тия мъчнотии не са определени за вас.

Вие трябва да знаете, че има една Промисъл. Провидението може да се нарече още "Око на Любовта". Бъдете уверени, че има Провидение и затова трябва да имате мир и да бъдете доволни от всички.

Човек може да се нарече божество, когато даде път на Божественото в себе си. Той вижда Божия Промисъл навсякъде. Той живее тихо и спокойно, с дълбок вътрешен мир и уповава на този Промисъл. Следователно, уповава ли на Божия Промисъл, човек всякога може да се освободи от мъчнотиите в живота. Загази ли някъде, обърка ли работите си, достатъчно е да призове на помощ този Промисъл, за да излезе от трудностите, в които е попаднал. Никаква друга сила не е в състояние да оправи обърканите пътища на човека, да отвори пътя му към светлата Божествена мисъл.

Съвременните хора се намират натясно. Признават Божия Промисъл или не, те Го опитват на гърба си. Бог им предписва лекарства и казва: По толкова и толкова капки ще взимате на ден. Ако постъпвате според наставленията на Великия Лекар, ще имате резултат. Не постъпвате ли по Неговите наставления, ще носите болестта си. Разумност се изисква от всички. Истинската мисъл внася успокояване на ума; истинското чувство - успокояване на сърцето, а истинските дела - успокояване на целия организъм.

Едно трябва да знаят всички хора: Бог определя съдбата на хората - никой друг. При това, съдбата на хората не е нещо фатално. Тя се определя според техните мисли, чувства и постъпки. Следователно, никой не е в сила да избави човека от собствената му съдба. Ако има някой, който да му помогне, това е той сам. Как? - Като измени направлението на своите мисли.

Не искайте вашите учители да бъдат снизходителни. По-снизходителен от Бог няма. Той е предвидил всичките ни нужди. Ако ние не се развиваме съобразно Неговия план, Той изменя онова, което е отредил за нас, задържа Своето благословение.

Не губете вярата си в Бога! Знайте, че всичко в света става според разбиранията на Първичната Причина на нещата, а не според вашите разбираня. Каквото Бог е обещал и определил, непременно ще стане. Той е определил нещата преди вашето съществуване. Тъй щото, ако мислите, че

можете да ги измените според вашите желания и разбирания, вие се лъжете. Бог е начертал пътя на всеки човек отделно.

Помнете едно правило: Божествените работи сами идват при нас. Божественото не се търси. Тези работи, които ги търсим, те са човешки работи.

ВОЛЯТА БОЖИЯ

Не е въпросът какво е станало с първите човеци, но в тяхно време още се е проверил законът, че нещата не стават, както човек очаква и иска, но точно тъй, както Бог иска. Всички неща стават, както Бог желае, а не както човек желае.

Сега, вследствие съществуването на този закон, хората изпадат в едно вътрешно противоречие и казват: Щом нещата не стават, както ние мислим, тогава по-добре е да не правим нищо. Да, това е половина истина. Тогава, обърнете друга страница на живота: Не прави това, което ти мислиш или желаеш, но прави това, което Бог мисли и желае. Искаш да извършиш една работа. Спри се тогава дълбоко в себе си и виж най-първо съгласен ли е Бог да извършиш тази работа. Ако е съгласен, започни я. После, запитай се как иска Бог да я извършиш. Като се добереш до метода, по който Бог иска да я направиш, продължавай, свърши работата и не се бой. В края на краищата ти ще видиш, че работата е станала точно тъй, както Бог е искал, както и ти вътрешно си искал. Казвате: Как да познаем какво Бог иска или какво мисли Той и какво ние мислим? Човек може да разграничи кога той желае нещо и кога Бог желае. Ако мислиш по човешки и си започнал една работа по човешки, ти ще почувстваш в себе си едно вътрешно раздвояване. Имаш ли раздвояване в себе си, кажи: Тази работа е човешка, ще се откажа от нея, ще се опитам да я извърша според желанието на Бога. Кажеш ли така, съзнанието ти ще се проясни и ти ще дойдеш до правилно разрешение. Тогава ще почувстваш в себе си вътрешно единство, което ще ти покаже, че си на прав път.

Ако искате да прогресирате, изпълнявайте Волята Божия, а не своята воля. Който мисли само за себе си, той не може да прогресира. Истинският прогрес на човека се обуславя от любовта му към всички хора, към всички живи същества. Любовта на човека към себе си е най-малката любов. Любовта на човека към Бога е най-голямата любов, която осмисля живота. Човек се движи между тези два полюса на любовта. Той започва от себе си, върви към ближния си, докато един ден достигне до Бога. Който иска да бъде силен, щастлив, той трябва да обича Бога. Който иска да се освободи от нещастията, той трябва да обича себе си. Само онзи може да обича себе си, който се отличава с голяма разумност.

Сега, за да се справите с кармата си, вие трябва да желаете доброто, щастието на всички хора. По този начин вие повдигате себе си, а същевре-

менно помагате на ближните си, както и на цялото човечество. Това значи да изпълни човек Волята Божия. Следователно, когато някой прави добро на своя ближен, той има предвид да изпълни Волята Божия. Щом изпълни Волята Божия, и той се радва, и ближният му се радва. Когато изпълнява Волята Божия, човек е радостен и доволен от себе си. Престане ли да изпълнява Волята Божия, и радостта му изчезва. Тъй щото, когато говориш нещо на човека, говори му това, което е във връзка с Волята Божия. Дали му говориш добре или зле, щом е в съгласие с Волята Божия, то е на място. Волята Божия се заключава във всяко нещо, което дава подтик на човека, което повдига и осмисля неговия живот.

В Стария завет се говори за един пророк, когото Бог изпратил при цар Йеровоам, да му предаде Словото Господне. И рече царят на Божия човек: Влез с мене у дома и обядвай и ще ти дам дар. Човекът Божи рече: Не искам, защото ми е заповядано чрез Словото Господне да не ям хляб, да не пия вода и да не се връщам през пътя, по който съм дошъл. И настигна го по пътя един стар пророк и му рече: Дойди с мене в къщата ми, та яж хляб! - Не мога, защото ми е заповядано нито хляб да ям, нито вода да пия, нито да се върна през пътя, по който съм дошъл. - И аз съм пророк, както и ти. И ангел ми говори чрез Слово Господне и рече: Върни го с тебе в къщата си, за да яде хляб и да пие вода. Той го излъга. И върна се с него, та яде хляб в къщата му и пи вода. И рече му Господ: Понеже не послуша гласа Ми и не опази заповедта Ми, тялото ти няма да влезе в гроба на отците ти. И отиде си човекът Божи, но намери го лъв на пътя и го умъртви.

Казвам: Каквото и да ви говори старият пророк, не се отбивайте от пътя си. Ако ви кани дома си, кажете му, че друг път ще дойдете. Изпълнете Волята Божия, както ви е заповядано и втори път като минете покрай това място, отбийте се в дома на стария пророк да си поговорите. Свършете първо работата си с царя, както ви е заповядано. Не изпълните ли волята Божия, както трябва, с това вие прекъсвате връзката си с Бога. Закон е: Започвате ли някое добро дело, изпълнете го, както ви е казано.

Защо сме дошли на земята? - Това е първата задача, която трябва да решите. Вие не сте дошли на земята да живеете охолно; не сте дошли на земята да вършите търговия; не сте дошли на земята да ставате учени хора, философи, певци или музиканти. Вие сте пратени на земята като слуги - да изпълнявате волята на Бога. Това е най-лесната задача, която трябва да решите и след това да се върнете назад. Ако е въпрос за музика, на небето вашата музика ще бъде кряскане; ако е за философия, на небето вашата философия е, както я наричат "дървена философия"; ако е за поезия, на небето вашата поезия е детска играчка.

Съвременните хора страдат, мъчат се, благодарение на неизпълнени обещания. Те са дали в себе си обещание да служат на великия идеал на своята душа, но не са изпълнили обещанието си. Обещае ли нещо, човек непременно трябва да го изпълни. Не може ли да изпълни, по-добре да не

обещава. Успехът на човека зависи от изпълнение на Волята Божия. Дали човек правилно изпълнява Волята Божия, виждаме от резултатите на неговия живот. Той трябва да бъде здрав, красив, силен. Не е ли придобил тези качества, той не е живял правилно, не е работил добре.

Немислимо е хората да се възлюбят според законите на Земята. Любавта е качество на Бога. Тя съществува само в Божествения свят. Значи хората могат да се възлюбят само като души. Когато обикнете някой човек като душа, вие няма да обръщате никакво внимание на неговите слабости и грешки, както майката не обръща внимание на грешките на своето дете. Ако успеете да постигнете това нещо, вие сте разрешили една от важните задачи в живота си. Вие сте дошли вече до положението да изпълните Волята Божия. Ще кажете, че не сте се още наживели. Според мене, вие ще живеете истински само след като решите в себе си да изпълнявате Волята Божия. Само при това положение в домовете ви ще настане радост и веселие, децата ще ви обичат, ангелите ще ви се радват.

Само при това положение вие ще бъдете здрави, богати и щастливи и каквото намислите да направите, ще успеете. Да изпълнявате Волята Божия - това е идеалът на всяка душа. Не изпълнявате ли волята Божия, вие ще дълбаετε кладенец с игла. Знаете ли колко хиляди години се изискват, за да издълбаετε един кладенец с игла?

Всякога казвайте: "Господ направи", никога не казвайте "Аз го направих", защото това ще бъде работа на антихриста.

Де ще бъдем ние? - Ако изпълнявате своята воля, ще бъдете в ада; ако изпълнявате Божията Воля, ще бъдете в рая.

Закон е: Каквото ти казва Господ отвътре, прави го и работите ти ще се оправят.

Кога идат изкушенията? Когато човек не изпълнява Волята Божия. Когато трябва да изпълни Волята Божия, а прояви непослушание, човек непременно ще се намери пред някакво изкушение. Ако Волята Божия е да помогнеш на някой сиромаш, а ти откажеш, няма да мине много време, ще дойде някой крадец да те обере. На непослушанието се дължат всички катастрофи и фалименти в света. Следователно, даде ли ви се някаква Божествена наредба или заповед, изпълнете я веднага. Ако доброволно не я изпълните, насила ще ви заставят да я изпълните, но ще минете през големи страдания. Казано е в Писанието: "Да възлюбиш ближния си като себе си." Тъй щото, кажат ли ти да дадеш нещо на ближния си, ще дадеш, както даваш за себе си. Ако си готов да си купиш костюм за две хиляди лева, ще бъдеш готов и на ближния си да купиш същия костюм. Така трябва да постъпва човек, когато Бог му заповядва. Обаче, дойде ли в дома ви човек, който играе роля на просяк и разполага повече от вас, вие сте свободни да постъпите, както намерите за добре. Ако нищо не му дадете, няма да ви се вмени в грях. Когато ви заповядва да направите нещо, Бог знае кой има нужда да му се помогне. Христос е казал: "Ако имаш две ризи,

дай едната на сиромаха". Този стих се отнася за онези бедни, за които Бог се застъпва.

Ако си готов да вършиш Божията Воля, знай, че Той всякога ще те приеме и ще те послуша. Една чистосърдечна дума, отправена към Бога, е в сила да те освободи от всички противоречия. Отивай при Бога с ума си, за да имаш Неговото внимание.

Единственото желание на Бога е да учите.

ЛЮБОВ КЪМ БОГА

Кое спъва хората? Две неща спъват хората:

Първо, те не обичат Бога с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила.

Второ, те не обичат ближния си, както себе си. При това положение, каквото да четете, каквато наука и да имате, всичко ще се стопи пред лицето ви.

Първата и най-голяма заповед е да възлюбиш Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. Обикнете ли Бога, всичките противоречия ще изчезнат от живота ви.

Първото нещо, което се изисква от всички хора, е любов към Бога. После иде любовта към ближния и към себе си. Само Божията Любов трябва да ни дойде на помощ, за да ни избави от всички беди. Любовта разрешава всички въпроси. Без нея въпросите остават неразрешени. Оня, Който ни ръководи, Който ни дава живот и помага за разрешаване на всички въпроси, е Бог.

И за да люби някой човек себе си, той трябва да люби ближния си, понеже тези три закона са свързани: любов към Бога, любов към душата си и любов към ближния. Те са един закон, който се проявява.

Божията Любов изисква от хората взаимно уважение и почитание.

Само като обичате Бога, Той ще ви научи как да обичате хората. Без любов към Бога, никого не можете да обичате.

Трябва да почиташ хората, защото Бог живее в тях и чрез тях Той те изпитва.

Някой спряга глагола "мога". Той казва "Аз мога", но работите не стават. Щом работите не стават, какво трябва да каже? Той трябва да каже: "Аз мога, ти можеш". Казва така, но работите пак не стават. Още какво трябва да каже? Сега трябва да каже: "Аз мога, ти можеш, той може." Пак не стават работите. След това ще спрегне глагола и в трите лица на единствено и множествено число: "Аз мога, ти можеш, той може, ние можем, вие можете, те могат". Работите и сега не стават. Щом и сега не могат работите да се наредят, ще извика и Бога и ще каже: "Аз, ти, той, ние, вие, те и Бог - всички можем" и работите напълно ще се наредят. Работите на хората не се нареждат, защото те спрягат глаголите без Любовта, без Бога.

Докато човек не обикне Бога, работите му няма да се наредят. Докато човек не носи една светла идея в ума си, животът му не може да се подобри. Доброто е съзнателен, а не механически процес. Да любиш, да бъдеш добър, това е най-голямото изкуство в живота.

Който влезе в гроба и види своето изтление, той не е обичал Бога. Той е живял в света на безлюбието, което вкарва човека в гроба. Безлюбието носи всичките нещастия, всичките противоречия в живота. То е основа на човешкия порядък. Ще кажете, че дяволът носи нещастията и страданията. Оставете дявола настрана. Ако го търсите, ще го намерите в себе си. Когато не изпълнява Волята Божия, човек дава място на дявола в себе си.

Всички страдания и нещастия в света произтичат от факта, че хората не искат да знаят какво нещо е Бог, какво нещо е Любовта. Някой казва: Защо Бог ни дава страдания? Който обича и познава Бога, ще види, че всички страдания са за негово добро. Който не обича и не познава Бога, и от благата, които Той му дава, ще си създаде ад. Който обича и познава Бога, и от благата и от страданията ще си създаде рай. Тази е великата Истина в живота. Ако обичате и познавате Бога, в рай ще бъдете; ако не обичате и не познавате Бога, в ада ще бъдете.

Ако любите Бога, Земята няма да се тресе. Ако не любите Бога, Земята ще се тресе.

Ако любовта ви към Бога е по-слаба, отколкото към желанията ви, работите ви ще останат неуредени. Ако любовта ви към Бога е по-силна, отколкото към желанията ви, всичките ви работи ще се оправят.

Ако не любиш Бога, колкото и да се молиш, няма да ти се отговори. - Защо? - Защото е зает, не може да се занимава с тебе. Някога ще чакаш отговор месеци и години - зависи какво искаш и как искаш.

Господ не иска само да мислим за Него, а да мислим и да прилагаме мислите си в служба Нему, т.е. като мислим за Него, да се ползваме от Него, също както се обръщаме и мислим за Слънцето и въздуха, ние същевременно се и ползваме от тях. Обичаш ли Господа, готов е даде всичко за тебе; не обичаш ли Го, затваря се като камък. Затова ние можем да направим Господ за нас и строг, и благ.

Сега на вас е потребна вяра и любов към Бога и въздържание към вашия дух, за да станете наследници на небесните блага. Ако развиете вярата и любовта, ще разберете живота, ще ви се разкрият тайните на живота и пътищата на Небето. Ако се отказвате от тия ваши права, постоянно ще се скитате в областта на грешките, в областта на постоянните промени и ще търсите хиляди извинения за вашия живот.

Каквото да правим, Бог никога не е допуснал една лоша мисъл или едно лошо чувство по отношение на нас. Такава трябва да бъде и вашата любов. Ако не спазите този свещен закон на Любовта, страданията неизбежно ще ви следват.

Ако ние имаме Божията Любов в себе си, оскъдност в този свят няма-

ше да има. Съвременните хора могат да проверят този закон. Ако те биха живели по Бога, любовно - гладни години за тях нямаше да има, болести нямаше да има, земетресения, катаклизми нямаше да има. Забележете: гладните години, морът, всичко това са резултати от нарушението на онзи велик Божествен закон на Любовта, която ражда хармонията.

И тъй, иска ли да води морален живот, човек трябва да има или страх от Бога или любов към Бога. Има ли едното или другото, той ще се превъзпита, човек ще стане. Чрез страха, човек ще придобие мъдрост, която ще го спаси. Чрез любовта пък, той ще влезе в закона на благодатта. Любовта е път на най-малките съпротивления. По този път и децата вървят. Обаче, пътят на страха е път за гениалните хора, за адептите, за боговете.

Като ученици на Новото Учение, вие ще станете съвършени, когато се научите да мислите като Бога. - Кога ще мислите като Бога? - Когато Го възлюбите. Новото Учение носи нови методи на мислене, на чувстване и на постъпване. Първо ще възприемете Божиите мисли, ще ги опитате, а после ще обикнете Господа и своя ближнен.

Вложете в ума си следната мисъл: Почит към себе си, обич към ближния, любов към Бога. Това трябва да прилагате всеки момент в живота си.

Да обичаш Бога, това значи да Го виждаш в хората. Ще обичаш хората заради Бога в тях.

Любовта ви към Бога определя любовта на ближните ви към вас.

Обикнете ли Бога, и хората ще ви обичат. Божията Любов е извор, от който постоянно тече.

Да любиш Бога, това значи да любиш всички живи същества на земята, от най-малките до най-големите, както и всички ония същества, които не виждаш, понеже те живеят в Невидимия свят.

Да обичаме Господа, това значи да обичаме всичко, което Той е създал.

Когато човек залюби, всичко е възможно за него, а когато загуби любовта си, всичко в него става невъзможно. Следователно, и наука, и сила, и богатство, всичко в света се дължи на тази велика сила - Любовта. И затова в живота си, ако искате да успеете, проектирайте Божията Любов във вашата мисъл, във всяко ваше чувство.

Без любов сърцето никога не може да се поправи. Любовта е съществено нещо за сърцето. Как ще поливаш градината си без вода? Как ще се развиват растенията без вода? В човешкото сърце нищо не може да расте без Любов. Желая ви да имате в сърцето си по един лъч от Божията Любов, за да израснат всички хубави неща.

Дотолкоз, доколкото се увеличава Любовта ти към Бога, дотолкоз и Бог ще се изявява към тебе. Според степента на твоята Любов ще зависи изявлението на Бога. Колкото повече го обичаш, толкова повече ще станеш по-благороден, по-силен, толкова умът ти се разширява.

Обичай себе си, обичай ближните си, обичай и Бога, за да имаш светъл

ум. Ако мислите и чувствате по този начин, вие сте в правия път. И тогава, каквото и да се случи, вие ще го разглеждате все от добрата му страна.

Какво представят любовта и омразата? - Любовта е врата, през която се отива при Бога. Омразата е врата, през която излизаш от Бога.

Не ходете да се запознавате със света без Бога! Любовта към света е относителна реалност, а Любовта към Бога е абсолютна реалност!

В любовта няма раздяла, няма и смърт. Ако двама души се обичат и умират, те не се обичат. Любовта, като качество на Бога, носи безсмъртие. Придобие ли Божията Любов, човек може едновременно да обича много хора.

Ако обичате Господа, ръцете ви няма да изстиват и краката ви няма да изстиват.

Ти не си даровит, защото нямаш връзка с Бога. Ако обикнеш Бога, ще станеш даровит.

Човек, който обикне Бога, става даровит. Тогава, ако ти искаш музика, ще дойдат Отгоре музиканти и ще те учат. Ако искаш да станеш художник, ще дойдат Отгоре да те учат. Човек не може да стане учен, ако не дойде при него Любовта. Не можеш да станеш добър, ако при тебе не дойдат добри.

Ако вие сте верни на Бога и Той ще бъде верен към вас. Всички дарби идват от Свише - Отгоре идват и музика, и поезия, и художество.

Аз мога да стана художник, поет, музикант моментално, но трябва да вляза в областта на съответното изкуство. Само с Любовта може да се влезе в тия области. Любовта може да те направи всякакъв.

Може съвършено да изключите страданието! - Как? - Обичайте Бога!

Всяка сутрин и вечер, точно в осем часа, казвате си, където и да сте: "Ще живея по Любов, тъй както е писал Господ Исус Христос, че животът ще се оправи с Любов. Както е писал Господ, ще живея по Неговия закон."

Човек се свързва с Христа, когато мисли за Христа - когато мисли с Любов.

Човек се свързва с Христа, когато чете Евангелието.

Свързва се с Него и когато върши Волята Божия беззаветно.

И тъй, запишете си следното правило: Докато Бог ви люби, вие ще имате всичко, каквото душата ви желае. Разлюбите ли Го, всичко ще изгубите.

Помни само едно: Ти си жива душа, която люби Бога.

Трите велики закона на Бялото Братство:

Закон първи: Люби Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила. В Него ще намериш своето здраве, своето щастие, своето блаженство.

Закон втори: Люби ближния си като себе си. В него ще намериш основите на своето повдигане.

Закон трети: Бъди съвършен, както е Отец твой съвършен. В Него ще намериш връзките на вечния живот - извор на всички блага.

Двата закона:

Щом любиш хората (брата си), с това познаваш, че Бог те обича.
А щом другите те обичат, с това познаваш, че ти обичаш Бога.

Седем свещени думи:

Люби Бога! Обичай ближния си! Търси съвършенство!
Народ, който пази тези свещени думи, ще има бъдеще.

БОГ Е ЛЮБОВ

Дето е Любовта, там е Бог. Вън от Любовта Бог не присъства.

Човек трябва да държи в ума си идеята, че Бог е Любов. Престане ли да мисли така, връзката му с Бога се скъсва. Ако човек не държи в ума си мисълта, че Бог е Любов, Мъдрост и Истина, той е изложен на големи страдания, на вечно недоволство и мрак. При това положение човек е изложен на пълно обезсмисляне на живота.

Ако Божествената Мъдрост не може да живее в твоето чело, ако Божествената Любов не може да живее в твоите очи и ако Божествената Истина не може да живее в твоята уста... Ти не можеш да се подмладиш, докато не разбереш закона на Любовта, Мъдростта и Истината. Трябва да разбереш, че в Божествения свят Бог ви обича и ви люби. Колкото повече проявяваш любовта, толкова повече и Бог те обича. Главното е да бъдеш полезен за другите.

За да ви обича Господ, трябва откакто сте се родили, докато заминете за другия свят, да не сте помислили нито една лоша мисъл, нито едно лошо желание, нито една лоша постъпка за някое същество, което Бог е направил. От това зависи успехът ви на земята.

Ако не е Божествената любов в света, ние бихме измрели всички от скръб.

Сега аз говоря за онези от вас, които искат да се повдигнат. Те трябва да гледат на Бога като на Любов и да се свържат с Него. Щом направят тази връзка, каквото пожелаят, ще го постигнат: Ако са болни, ще оздравеят; ако са невежи, ще се просветят. Това не става изведнъж, но постепенно. Не желай да станеш цар, но пожелай да придобиеш истинското знание, да познаеш Бога като Любов. Това е най-великото благо за човека на Земята. Това значи да влезете във връзка с всички разумни души, които ви обичат.

Бог обича онези, които работят, които учат, а не невежите. Бог обича децата.

Онзи у вас, когото обичат хората, е Господ.

Казано е, че Бог е Любов. Обичате ли някого, ще знаете, че Бог се проявява чрез вас. Обича ли ви някой, Бог се проявява чрез него.

Всяка сила има свой специален огън, своя специална запалка, която може да я докара в действие. Единствената запалка за разумната човешка

душа, е да помислиш, че Бог е Любов! Ще схващате Бога като Любов.

Сега аз няма да се обръщам към вас и да казвам: Любете Господа. Зная едно нещо за вас, а именно: Бог ви люби. Дали вие знаете това, не ме интересува, но аз съм видял това под моя микроскоп и съм казвал: Блажени са тия хора, че Бог ги люби! Това е вашето нещастие, че Господ като ви люби, вие не знаете това. И няма нито един човек, когото Той да не люби. И знаете ли каква любов има към вас! Това съм изследвал един, два, три, сто пъти без никакво изменение. Едно се иска от вас: Да съзнаете, че Този, Който ви люби, прави всичко заради вашето добро. И в Писанието се казва: "Всичко съдейства за добро на онези, които любят Господа." Аз турям друг стих: Всичко съдейства за добро на онези, които Господ люби. Този стих е по-силен. И пак повтарям: "Всичко съдейства за добро на онези, които Господ люби. - Но аз съм го заслужил. - Не, то е, защото Господ те люби. Там е нашето щастие, че Бог ни люби, а не защото ние любим Бога. И каквото ни се случи, то е заради Великата Божия Любов, Която постоянно влиза в нас. Един ден ще се пробуди съзнанието ни и ще познаем, че Бог ни люби.

Всички хора да се откажат от вас, знайте, че Бог никога няма да се откаже. Той единствен ще се спре пред вас, ще ви повдигне и ще ви каже: "Върви напред".

Не е било време, откакто светът съществува, една душа, намираща се в крайно утеснение, да е похлопала на вратата на Господа и Той да не се спре и да не ѝ помогне, при всичката Си заетост със Своите работи. Не е било време някой ум, бивайки нещо смутен, да похлопа на Божията врата и да не му е изпратен един малък лъч.

Бог те люби - това е връзката между Бога и теб. А любовта към Бога е мощна сила, чрез която човек придобива съвършенство.

Любовта е нещо колективно. Тя не е нещо единично... Любовта е един всемирен закон на всички онези същества, които изпълват цялата вселена. И във физическия, ѝ в духовния, и във всички светове тя пулсира еднакво. Тя навсякъде се проявява. Тя има общ характер. И всякога, когато у хората се прояви желание да ограничат Любовта, те създават в себе си зло. Не ограничавайте Божията Любов. Кажете: "Това е Божия работа", щом дойдете до Любовта. Защото този въпрос за Любовта не можете да го разрешите. Ако вие мислите да ви обичат хората, това зависи от Бога. Бог е Любовта. И на всинца ви Бог дава точно това, до което сте достигнали. Всеки един от вас е обичан повече, отколкото трябва. Та не ограничавайте Любовта.

Кога Бог може да те слуша? Всякога Бог може да те слуша, когато си носител на Неговото Слово. Всички хора живеят в Бога, но Бог във всички хора не живее, а само в тези, в които има любов, защото Бог е Любов.

РАБОТА ЗА БОГА И ОТНОШЕНИЕ КЪМ НЕГО

Всеки човек, който е работил за Бога, има право. Когато стане човек

сутрин, първата идея е да работи за Бога. Ако за Бога не си работил, ти нямаш право. Бог е разумното в света, за Когото трябва да работим. Той всеки ден наблюдава, доколко сме развили нашата съвест, нашата любов към Него, надеждата, разсъдливостта, музикалното чувство, доброто внимание, справедливостта.

Ние казахме, че искаме да работим за славата Божия. Как ще работим? Първо трябва да сме благодарни на Господа. Всяко недоволство е грях, който ни спъва. Ония неща, с които нагрубяваме Господ, Господ ни ги връща назад и падат върху нас. Всеки ден има такива връщания и затуй не успяваме в много неща. Ние трябва да благодарим, че когато Господ ни връща тези неща, да се ползваме. Нашите лоши желания Господ не ни ги връща според окултния закон удесеторено, а ги смекчава, за да можем да изучим закона. Имате несполука в търговията, учениците не почитат учителя, жената не почита мъжа - това са все резултати на отношенията, които имаме към Господа. И за да проверите известно ваше отношение към Господа, призовете Господа във вашата индивидуална душа, в подсъзнанието и поставете задача да поправите вашите обноси - ще забележите, каква магическа сила ще се прояви.

Според моята опитност по-могъщ и по-безопасен от този закон няма. Може да вземе хиляди години, но абсолютно никаква опасност няма в него, не се харчи енергия, най-евтин метод, който ще ви струва най-малко. Има друг метод, но много скъп. Ако изправим нашите отношения към Господа, Той би се радвал в нас и ще го почувстваме като музика, като поезия, светът ще се оправи и ще започнем да възприемаме мислите на ангелите, на великите хора, ще видим, че светът върви много добре и работите на земята ще се определят. Те, всъщност, са определени, но понеже мислим, че не са определени, всеки ден, в желанието си да ги определим, ние ги объркваме. Това, което Господ е написал, ние ставаме сутрин и го заличаваме. Първото нещо, което трябва да направим сутрин, когато ставаме, е да се спрем за 10-15 минути и да видим какви мисли е вложил Господ в душата ни.

Всеки иска да бъде обичан от Бога, да се ползва от Неговите блага. За какво може да ви обича Бог, ако нямате ум, който да възприема Неговите мисли? За какво ще ви обича, ако нямате сърце, което да възприема Неговите чувства? За какво ще ви обича, ако нямате воля, с която да реализирате Неговите желания? За какво ще ви обича, ако не сте готови да се жертвате за Него? Бог иска от човека или всичко, или нищо. Не е достатъчно човек да каже, че иска да направи нещо за Бога, но не може. Щом иска, той може. Каквото прави, колкото малко да е, човек трябва да го прави за Бога.

Без Божественото животно на човека представя празна воденица, която дига шум, но никаква работа не върши.

Сегашният живот е живот на отлагане. Отлагаш веднъж, отлагаш два пъти, три пъти. Щом ти отлагаш, и Господ отлага. Дойде ти една добра мисъл и ти отлагаш и казваш: "Чакай малко." Тогава и ти като отидеш при Господа, Той казва: "Почакай малко", защото тази добрата мисъл е Негова.

Той казва: "Както аз чакам, така и ти ще чакаш."

Човек мисли, чувства и действа, но трябва да съзнава, че вътре в него Бог работи. Това е истинското положение. Помисли ли човек, че всичко сам върши, той вече е на крив път.

Често вие си задавате въпроса: Защо Бог не ни благослови? Как ще ни благослови? Ако вътре в сърцето ти има една дисхармония, ако вътре в ума ти има една дисхармония, ако вътре във волята ти има една дисхармония, благословието не може да дойде.

Искате ли да се развивате, постоянно дръжте в ума си мисълта за Бога като единствено място, като единствен фокус, дето се събират съзнанията на всички разумни същества.

Ако онзи, на когото искате да се харесате, стои по-високо от вас в умствено и в морално отношение, вие се повдигате. Ако стои по-ниско от вас, понижавате се. За да се повдига човек, трябва да желае да се харесва на Бога.

Колкото повече човек си спомня за Бога и Го държи в себе си, толкова по-благороден е той. Благородството на човешката душа зависи от мисълта му за Бога. Значи, искаме ли да бъдем благородни, ние трябва да си спомняме за Бога като същина, която протича през нас. Във всички положения на живота си - и в радости, и в скърби - ние трябва да си спомняме за Бога. Вън от Бога никакво възпитание, никакво благородство, никаква наука, никаква религия, никакви изкуства и занаяти - нищо не съществува.

Който не се интересува от Бога, той постепенно губи силите си и остава назад в развитието си, не прогресира. Да не се интересувате от Бога, подразбира да не се интересувате от това, което учителите ви преподават, Баща изпраща сина си на училище, но той не учи уроците си, бяга от училище и в края на краищата остава невежа. Такова е положението на всеки, който не се интересува от Бога.

Ако хората се интересуват от това, което Бог е създал, и Той ще се интересува от това, което хората са създали. Това значи отношения! Обаче, щом хората не се интересуват от Божиите работи, и Той не се интересува от техните. В това седи всичкото нещастие на хората.

Животът, въпреки големите си разнообразия, има една обща цел. Той е един общ велик център, който направлява всичките му много сложни функции. Днешните хора не съзнават този общ център на живота, нито връзката с него. Те отричат този център, те отричат Бога. Ала отричайки Бога, те поставят себе си в положение на божество. Но защо тогава тези "божества" страдат, защо се оплакват от неправдите на живота, защо роптаят против злото, защо се възмущават от престъпленията и греха?

Между неразумните хора не може да се живее. Между разумни хора добре може да се живее, но без хора не може да се живее. Има три категории хора: В първата фаза са оглашените - те са материалистите; във втората фаза - религиозните, те са верующи, те вярват в свещения егоизъм. Учениците са в Божественото Учение. Та сега трябва да се приложат пра-

вилата в действителния, Божествения живот. В материалния живот свещеният егоизъм 5 дава, 100 взема. В религиозния - колкото урежда, толкова и поврежда, а в Божествения - всичко се урежда. И няма по-велико нещо от това, човек да бъде в съгласие с Бога, да го чувства в себе си, да бъде в съгласие с всички велики същества.

Ако не можеш да различаваш доброто от злото, ти нямаш никакво знание. Отдалечаването на човека от Бога е зло. Приближаването му към Бога е добро. Това са два процеса, които се извършват постепенно, а не изведнъж.

Аз ходя вече 35 деня на Витоша, всеки ден извървявам по 18-20 км. Питате ме защо ходя. Калявам волята си. Не е лесно всеки ден да вървиш по 18-20 км, да се върнеш уморен и на другия ден пак да тръгнеш. С това аз давам пример на хората и казвам: Ако всеки ден не извървявате до Господа по 18 км и не се връщате назад, не можете да станете човеци. Ще отивате при Господа и ще се връщате, докато разрешите въпросите си. Освен Бог, никой друг не може да разреши въпросите ви.

Две положения са необходими за човека: Да бъде добър, когато отправя ума си към Бога и да бъде добър, когато не отправя ума си към Бога. Първото положение е особено необходимо, за да дойде второто. Когато човек почувства, че не е добър, нека отправи ума си към Бога. Колкото по-често отправя ума си към Бога, толкова по-добър става. Да отправи човек ума си към Бога, това подразбира смяна на състоянията.

Има едно висше начало в човека - него трябва да слуша той. Това начало наричаме Висше Аз, "Господ в човека, Божествения глас". Бог живее във всеки човек, който го нарича "Моят Бог".

Сиромашия, страдания, мъчения с Бога са добре дошли. Радост и щастие без Бога не са добре дошли. Те носят скръб и изпитание. За предпочитане е сиромашията, но с Бога, отколкото богатството без Бога.

Ако ние искаме да реализираме една своя идея без Бога - вършим престъпление.

Онзи, който търси своята слава, ще бъде роб на условията, а онзи, който търси Божията слава, ще бъде свободен.

Като живееш по Бога, тогаз нито въшка, нито комар, нито бълха ще те ухапе, нито вълк ще те нападне. Вълкът ще се уплаши.

Както вие постъпвате спрямо хората, така и Бог постъпва спрямо вас

Вие трябва да знаете, че преди всичко имате отношение към Бога, а после идат отношенията ви един към други. Никой не може да се приближи към свещената врата на Царството Божие, ако предварително не е пречистил сърцето си.

Каква по-силна дума искате от думата "Господ"? Ако при най-тежките моменти на изпитания човек се обърне към милостта Божия за помощ, той ще разбере какво значи да бъдеш свързан с Бога.

Всякога ще Го призовавате в сърцето си, в ума си, защото Той е вътрешната сила на един християнин. Когато Господ е с нас, няма мъчнотия,

която да не победи. Тогава сме весели, бодри, макар и целият ад да ни заобикаля, не искаме нищо да знаем. Но когато Господ ни остави, ние изгубваме вяра в Небето и съвършено пропадаме.

Щастлив човек е само онзи, който, каквото помисли, може да стане. Бог е щастието на човека, понеже Той всичко може. И ние всички трябва да идем при Бога, за да придобием това щастие. Знанието, мъдростта, добродетелта, силата, всичко е само при Онзи, Който всичко може.

Помни: Ако ти не се интересуваш от Божественото, и Бог не се интересува от тебе. Следователно, ще хванеш огънатата част на въжето, за да заинтересуваш Господа със себе си. Иначе, Той ще те остави на произвола на съдбата. Взимайте участие в Божествените процеси. Интересувайте се от тях, защото вашето бъдеще се крепи върху Божествените процеси.

Какво мислят хората за вас не е важно. Интересувайте се от това какво Бог мисли за вас, какви са Неговите отношения към вас. Къде е Бог? - Той е извън времето и пространството. Следователно, искате ли да знаете какво представя Бог във време и пространство, изучавайте себе си. Всеки може да познае Бога дотолкова, доколкото Му е дал достъп в съзнанието си.

Ако искаш да познаеш Бога, ще Го познаеш в малкото, в страданията и мъчнотиите. Болен си, лекарите намират, че болестта ти е неизлечима. Обърнеш ли се към Бога с молба да ти помогне, след 24 часа състоянието ти ще се подобри. Гони те неприятел - помоли се на Бога и Той ще те избави.

Съвременните хора обръщат погледа си нагоре, защото мислят, че там живее Бог. Не, Бог живее там, където и ние живеем. Това значи - дето живее нашата душа, там и Бог живее. Следователно, като се изправите на молитва (и гледате напред и нагоре под ъгъл 45 градуса), Бог е вече пред вас. Давид казва: "Гледах Господа пред лицето си."

Къде ще намерите Бога? - В себе си. Търсите ли Го вън някъде, в този или онзи, вие ще се заблудите, ще объркате пътя си.

Когато ти дойде едно противоречие, една напаст, едно нещастие и болест, моментално може да се отстрани, да се премахне, без да отиваш при лекар или при този и онзи. Ще се изправиш пред Бога, ще се върнеш назад в своето минало, откогато помниш, ще прегледаш какви грешки, къде и как си ги направил, ще се изповядаш, ще се покаеш най-първо, после ще се изповядаш пред Бога вътре в тебе и ще се помолиш, като няма вече да ги повтаряш - ако си болен, моментално ще оздравееш или нещастieto ще се премахне.

Всички, които се приближават към Господа, трябва да претърпят като общо основание една вътрешна промяна. Този е общ и неумолим закон на живота.

Не може нито една жива душа да се възкачи ни една стъпка по-нагоре, ако не се измени вътрешно и се приготви за по-високата среда, за по-високото положение, към което се стреми.

Искаш ли да те чуе Господ, трябва да имаш мир, смирение в себе си. И каквото пожелаеш - знание, сила, мъдрост, кротост, добродетел - всичко

ще придобиеш.

Докато щастието е с нас, и Бог е с нас. Като ни напусне щастието, и Бог не е с нас. В първия случай Бог е пред лицето ни, а във втория случай - зад гърба ни. Казваш: Аз сам ще наредя живота си, зная какво трябва да направя. Щом кажеш така, Бог се оттегля и те наблюдава какво можеш да направиш.

Вие трябва да се научите да не огорчавате Господа, защото ако Него огорчим, никой не може да ни помогне. Трябва да сме чисти, святи и послушни. Послушанието е първият основен закон на Небето и който се готви да стане член на небето, трябва да бъде послушен, защото знайте, че се приближаваме до Същество, Което е безгрешно чисто и свято.

Никаква отрицателна мисъл за Бога! Никакво отрицателно чувство към Бога! Всичко, което Бог е направил, не търпи никакво изменение, никаква критика. Дойдете ли до Божественото, дали Го разбирате или не, То всякога е право. Дойдете ли до Божественото, там първо се действа, а после се мисли. Ти искаш да служиш на Бога, но започваш да мислиш какво ще стане с тебе, ако тръгнеш в този път. Решиш ли веднъж да служиш на Бога, повече не мисли. Ще те колят ли, ще те бесят ли, ще те режат на парчета ли - за нищо не мисли. Всичко може да стане с тебе, но в края на краищата ще стане такова чудо, каквото хората никога не са виждали. Ако Христос се боеше, Той не би дошъл до Възкресението.

Знайте, че колкото и да сте повдигнати или длъжностящи, ако Бог не обърне внимание на вас, нищо не сте, нито сякхте да съществувате.

Не търсете материални блага! Те сами ще дойдат. Имайте добри приятели. Светиите, ангелите, Бог да бъде вашия тил - всичко друго ще се уреди така естествено, както никога не сте се надявали.

Човек трябва да мисли само 50 процента за себе си, това трябва да е един максимум и 50 процента за оръжаващите го, ако иска да изпълни Божия закон.

СЛУЖБА НА БОГА

Вие трябва да знаете, че не живеете за хората, но за Бога.

Чрез готовността да послужиш всякога иде Божието благословение. В ангелския свят никога не се дава една заповед. Всеки схваща, досетлив е, схваща Божията мисъл и я прилага. Ние един ден може да чувстваме, да схващаме Божиите мисли и да ги прилагаме. То е Божие благословение.

Който има желание да слугува на хората, той има най-малкото добро в себе си, което в даден момент може да му помогне. Турите ли в ума си мисълта да слугувате на Бога, и здравето, и силата, и доброто, и разумността - всичко ще дойде.

Щом не служим на Бога, ще служим на мамона. Ако служим на Бога, съборили сме мамона. Ако не служим на Бога, ще дойде мамон и ще каже: "Ти ще ми служиш". Това всеки трябва да го знае. Някои казват: "Аз искам

да съм свободен". Свободен ще си, ако служиш на Любовта, иначе ще слугуваш на мамона и ще бъдеш роб. Едновременно на Бога и на мамона не можете да служите - по никой начин.

Има три вида животи в света: материалистичен, когато хората обичат да имат овце, говеда, крави, кокошки, къщи, ниви; втората фаза е, когато човек, преситен да служи на това богатство, започва да продава и трета - Божественият живот. Според първия начин, ние мислим кой какво има - различаваме; при втория - пак различаваме, но щом дойдем до служене на Бога, там няма различаване, там има само един метод.

Чисто сърце е това, което не ражда отрицателни чувства, нито ги допуска да влязат в него. Чистото сърце е тихо, спокойно. Подобно на тиха, дълбока вода, която не се мъти. Сърце, което се мъти, е плитка вода. Чисто сърце и светъл ум са олтар за служене на Бога.

На първо място, да служите на Господа в сърцето си; на второ място, слушайте светлите духове; на трето място, слушайте добрите хора; на четвърто място, слушайте себе си. А най-после, слушайте другите хора.

Всеки народ, всяко общество, всеки индивид, каквато и погрешка да направи, щом иска да служи на Бога, ще му се прости. Всяка една душа, каквато и да е тя, трябва да се приближи към Бога.

Когато искат да постигнат нещо, те (хората) трябва да се обърнат към Бога и да кажат: Господи, научи ни как да постъпваме, как да изпълняваме Твоята воля, да изправим живота си. Сам човек не може да се изправи или да постигне нещо.

Каква по-велика идея може да търси човек от идеята да служи на Бога? Някои казват, че не се нуждаят от Бога. Това е неразбиране на нещата. Бог е глава на човешкото тяло. Какво представя тяло без глава?

Както тялото на човека не може без глава, така и душата и духът не могат без глава. Главата е начало на нещата. В широк смисъл на думата, начало на нещата е Бог. Следователно, без глава, без начало, без Бога нищо не се постига. Който разбере значението на думите "служене на Бога", той е влязъл вече в духовния свят, дето владее пълна хармония, пълен ред и порядък, абсолютен вътрешен мир.

Първо ще изпълниш задълженията си към Бога, после към ближния си и най-после към себе си.

Сегашният свят се нуждае от ученици и служители, които да учат себе си, а на другите да слугуват. Вярвайте в Доброто и служете на Бога. В това се крие щастието на човека.

Божественият живот трябва да се приложи абсолютно, няма никакво извинение нито за мен, нито за вас. Който го приложи, Любовта може да дойде у него, а който не го приложи, Любовта не може да дойде у него и няма да му се даде никаква сила. Има едно Същество в света, което не може да се подкупи с нищо. Това Същество е Бог. Него можем да подкупим само по един начин - когато сме разумни и добри. Когато можем абсолютно да изпълним Неговата воля, Той е готов да направи всичко заради нас, но

изгубим ли това, ние изгубваме всичкото Негово благоволение. Не сме тъй силни да обърнем волята на Бога в обратна посока.

Докато е на Земята, човек трябва да работи, да служи на Бог. Който служи на ближните си с любов, той е изпълнил предназначението си, а с това заедно, той е осмислил живота си.

ВЯРА В БОГА

Вярата е един абсолютен закон. Като вярваш в Бога, пресичат се връзките, с които си свързан. Вярa без колебание; вярa, която произтича от любов.

Имайте пълна вяра в Господа. През каквито и мъчности и страдания да минавате, бъдете тихи и спокойни. Мислете за Господа и не се страхувайте.

Казваш: "Отче наш". Вярваш ли в този Баща, Който управлява света, че е Един, че ти трябва да изпълняваш Неговата Воля? Ако ти си готов да изпълниш Неговата воля без никакво противоречие, да знаеш, че каквото ти се случи в живота е добро, Той не може да направи нещо, което е неприятно за тебе, макар да ти се вижда неприятно.

Вие вярвате в Мене, когото виждате отвън, но не вярвате в Мене, който съм във вас. Силата на човека е в неговата външна и вътрешна вяра. Вие вярвате в Бога, когото виждате отвън, във всичко, което Той е създал. Обаче не вярвате в Бога в себе си. Само външната вяра не може да ви спаси. Трябва да се доберете до вътрешната вяра. Тя е връзката с Бога.

ХРИСТОС

Когато един Божествен пратеник дойде от небето при нас, иска да ни каже, че без чистота никога няма да видим Бога, без святост няма да Го разберем, без любов няма да Го почувстваме, също така без милосърдие и без правда. Трябва да разберем какво нещо е Любовта. Някои казват: "Ние разбираме Любовта." Някои от вас я разбират. Вярвам, че я разбират, но трябва да я разбирате повече. Любовта винаги носи със себе си омраза. Ако любиш доброто, непременно ще се гнусиш от злото. Следователно, Любовта не може да разрешава въпроса да донесе спасение на хората. Кой тогаз ще спаси света? Това е този ангел, той е Христос, той е "милосърдие". Само в милосърдието няма сянка. Само в Божественото милосърдие няма раздвояване. Затова трябва да се учим на закона на Милосърдието. Затова дойде този ангел при Корнелия, да го научи на закона на Милосърдието. И когато хората на света се научат да бъдат милосърдни и го приложат навсякъде, тогаз всички неща ще се примирят. Истината прави човека свободен, учи го кое е добро и кое е зло, кой е мъдър, но Истината няма в себе си този елемент да примири нещата. Само Божественото милосърдие е ключът да

примири правдата с неправдата, мъдростта с глупостта, доброто със злото да не се карат в нас.

Имайте предвид, че Христос е винаги на физическото поле. Той е постоянно на Земята. Той е вътре в нас, Той е един от най-постоянните работници в света, Който постоянно посещава хората, но Го не познават, защото е облечен с много прости дрехи и никога няма да се спре да разправя за Своята или за вашата мисия.

Благородните дела, които вършат хората на земята, показват, че Христос е между нас тук на земята. Христа ще намерите, само когато очистите вашите сърца.

Исус Христос е всякога близо и ако ние Го любим, то Той е всякога готов да се яви. Защото когато обичаме нещата, те са близо, а когато ги мразим, те са далече.

Как да намерим Христа? Онова тихо шепнене, което често имате, какво е то? Това е Христос. Той често ви шепне, но вие не Го слушате. Когато Христос ви заговори, вие ще усетите това под лъжичката, близо до сърцето и дохожда отвътре на нашата душа. Но има и друга проява. Ако чувствате, че налягането иде откъм слепите очи, това иде от нисша сфера, която иска да яде и да пие - не е духовна. Божественият глас иде от горната част на главата, от центъра на носа и от лъжичката.

Като влезете в духовния свят, ще видите, че когато се появят два гласа, ще забележите едно движение - светло и черно и ако надделее светлият дух, веднага черното петно ще изчезне. Лошите мисли винаги идат от лявата страна на човека, а добрите - от дясната страна, защото тя не е заинтересована. За да познаете Христа, трябва да се освободите от всичко, което хората са казали за Него. Виждате, че учениците Христови бяха докрай с Него, но и те се усъмниха в Него.

Когато се чувствате зле и в безизходно положение, произнесете името на Господа Исуса Христа, защото То съдържа равновесие и с произнасянето му съзнателно и с благоговение, повикват деветте ангелски чина да работят всички заедно.

Христовият Дух е съединителна нишка на Отец и Бог.

НОВОТО УЧЕНИЕ

Спомени на ученици

Брат Неделчо Попов беше чистосърдечен, искрен, идеалист, запален да проповядва Словото на Учителя. Беше въодушевен като апостол, готов да тръгне по села и градове да разпространява Учението. Това му беше мечта. Той работеше като висш чиновник в полиграфията, държавен оценител, уважаван от всички. Беше готов да остави всичко.

Явява се един ден пред Учителя с малко вързопче дрехи и казва: "Реших вече да тръгна из страната, да разнасям Учението". Учителят, като го гледа с грейнало лице, му казва: "Освен че няма кому да проповядваш, но ти ще обеднееш. Ще се напълниш с въшки и други гадини. Ще срещнеш само мъка и невежество по пътя си. От всичко това нищо няма да излезе. Върни се на службата си. Моите ученици ще служат и ще се подвизават там, където животът ги е поставил. Светът има нужда от учители-светии, чиновници-светии, съдии-светии, адвокати-светии, майки и бащи-светии. Този начин на проповядване вече е опитан от проповедниците на Евангелието. Обаче не е дал резултат. Светът не се е променил." - "Как тогава?" - попитал братът. - "Рекох, по метода на теменужката. Тя се е сгушила някъде в тръните или храстите и оттам праща уханието си. Ти усещаш уханието, но не виждаш, кой го изпраща. Нея не я виждаш. И вие така работете, където животът ви е поставил. Постъпвайте така, че личността ви да остане скрита. Не изтъквайте себе си. Бъдете запалени свещи и светете. Вашият живот да говори вместо устата, която иска да проповядва."

Желанието на брат Неделчо бе искрено. Той искаше да служи на Бога, да върши волята Му. Искаше да направи нещо за Учителя. И като послуша Учителя, помогна много повече и ето как: С положението, което заемаше в служебната йерархия, използва връзките си и помогна да се отпечата цветния портрет на Учителя, "Заветът на цветните лъчи", няколко тома беседи. И то, като се има предвид, че печатарската хартия бе дефицитна, а той намираще начини и пътища да я набавя.

Георги Събев

Някои от младежите казаха: "Учителю, Вие сте на възраст, а ние сме деца, нуки, невежи, кога ще усвоим това Учение, кога ще станем силни?" Учителят каза: "Когато приемете това Учение, ще приемете и силите, които носи то и ще го понесете в света. Хиляди ще тръгнат след вас."

Желю Танев

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Божественото учение е учение на живия опит. За това не е достатъчно

само говорене, но главно приложение се изисква. Приложи ли се Божественото Учение, всички хора трябва да работят заедно, доброволно, всеки според силите си и всичко, което се придобие от общата работа, да се разпредели равномерно в живота. Тогава всеки, който работи за Бога, ще има общото съдействие.

Какво представлява Новото учение? То освобождава ума, сърцето и съзнанието на човека от всякакъв товар. Ако си беден, ще свали от гърба ти товара на бедността; ако си гладен, ще те освободи от глада; ако си страхлив, ще те освободи от страха; ако си горд, ще те освободи от гордостта; ако си тщестлавен, ще те освободи от тщестлавието; ако си алчен, ще те освободи от алчността. Докато носиш в съзнанието си тези отрицателни състояния, нищо не можеш да направиш.

В какво седи Новото Учение? Какво е разликата между Новото Учение, Моисеевото учение и учението на Христа? Моисеевото учение вървеше по закона "Око за око, зъб за зъб". Христос казва: "Ако те ударят по едната страна, обърни и другата". А при Новото Учение не бива да усетиш дори, че са те ударили.

Новото Учение не трябва да дига шум около себе си. Всеки на своето място да проявява Любовта. Ние не сме дошли да разораваме и да кореним. Други ще вършат това. А ние ще сеем семена и ще ги отглеждаме тихо и спокойно, докато израстат.

Имаме нужда от онези верующи, които да приложат Новото Учение. И в какво седи Новото Учение: Не изсичай горите; всеки ден посаждай по едно дърво; всеки ден изчиствай по един тревясал извор; всеки ден превързвай крака на едно животно; всеки ден прави по едно добро на един нещастен.

От ада се излиза с помощта на Новото Учение.

Туй учение го няма в Библията. В Библията има само формули.

Моето Учение може да се предаде с една дума. Тази дума е чистота.

Основната идея за Новото Учение е братството.

Ако вие не виждате в лицето на вашите братя живия Господ, не разбирате това учение. Ако аз във вашето лице не виждам Бога, моето учение е лъжливо.

Това учение не е нищо друго, освен запознаването на човека с Любовта.

Да помогнеш на човека, когато се намира в нужда, без да му кажеш една дума, без да дадеш вид, че го обичаш, в това седи новото в света.

И тъй, новите идеи не обхващат само благото на отделния човек или на обществото, но и благото на всички разумни същества.

Много хора са прилагали това учение, много са искали да бъдат богати, учени, здрави, но не са го задържали за дълго време. Учението може да има резултат само тогава, когато човек приложи закона на самопожертвуванието за цялото човечество - само тогава ще се пожертват за себе си.

Всеки има някаква цел, която или ще постигне, или няма да постигне.

Някой има да плаща полица от 10 000 лв. и дошъл на беседа да чуе нещо. После казва: Беседата не беше интересна. - Защо? - Защото мислел само за полицата. Той си казва: Какво ме интересува новото учение, щом не може да ми помогне да си платя полицата. И то е празна работа, както другите учения.

Казвам: Ако следваш пътя на Новото Учение, ще намериш начин как да си платиш полицата. Силата на Новото Учение се заключава в това, че може да плати всички полица. Истина ви казвам, че ако приемете Новото Учение, няма да остане неплатена полица. Всички стари неизплатени полица наричаме "карма".

Влизате в една църква и чувате, че тук е спасението на човека. Само тази църква може да ви спаси. Не е така. Всяка религия, всяка църква може да спасява, зависи от проповедника, както и от онзи, който слуша словото.

Често питат: "Ами, ти проповядваш ли нещо съобразно църквата?" Отговарям: "Аз проповядвам неща, които са съобразени с Великия Божествен закон; пред Господа не лъжа; дали моето учение е съгласно с вашите възгледи, за мене е безразлично. За мене е важно моите възгледи да бъдат съгласни с Великия закон, да не бъде лъжец пред Бога, пред Небето, пред ангелите, пред светиите - то е важният въпрос за мене. Ако всички така схващат учението и така мислят, няма от какво да се плашим. Някои казват: "Ами ти имаш цел да образуваш някоя секта." Ония, които образуват секти, са според мене много дребнави хора. Секта всеки може да образува - вземи брадва, нацепи дървото - ще направиш секта; или вземи чук и начукай камъка; влез между хората, скарай ги, ще образуваш секта. Секти лесно се правят. В една американска секта се скарали по един въпрос - когато се освещава причастието, дали да се вдигне чашата, но ония, които викали, че трябва да се вдигне, забравили да я вдигнат. Често и ние забравяме това, което проповядваме и оня принцип, който ни съединява. Нашата задача е да въдворяваме Царството Божие на Земята. Искам да образуваме една секта, но каква? Да станем проводници на Божия закон, който да завладее всички сърца и умове, да станат всички - и мъже, и жени, и деца - синове на Царството Божие, да заживеят на Земята живот, какъвто трябва.

Ние носим едно Всемирно Учение и не можем да го сравним с нищо. То е Учение на живота, не на буквата и не на сектанство, а Учение на Любовта, Мъдростта и Истината, което ще обнови целокупния живот. Времето ще покаже какво е. Ние не спорим.

Сега за нашето учение някои казват: "Вие сте сектанти". Не, ние не сме сектанти и ще кажа защо не сме. Ние отричаме съвършено целия съвременен живот и неговите методи и поддържаме новия. Следователно, онези, които поддържат стария живот, те са сектанти. В нас всичко е ново: нашите разбирания, нашият морал е нов. Ние проповядваме учението, че човек, който има съзнание, като види една мравка, трябва да й направи път. И ако един човек има такава съзнание, че може да направи път на една мравка, ако неговото

съзнание е толкова будно, той може да направи велики работи в този свят. А сега казват: "Какво, не съм убил никого, аз съм честен и почтен човек". Да, "честни", "почтени", но всички умираме. Я ми кажете, кой дом е този, в който царува Любовта?

Казвам: Ние не идем да разрушаваме, но да изпълним великите закони на Любовта, Мъдростта и Истината. Всеки може да опита това. Ако не вярвате, направете един малък опит и ще се убедите в моите думи. Направете само един опит, но искрено. - Какъв опит да направим? - Някой заболее до смърт - нека се обърне към Бога с думите: "Господи, ако това, което ни се проповядва в Твое име, е истинно, помогни ми да оздравея. Обещавам, че ще Ти служа." Ако объркаш сметките си, пак ще се обърнеш към Бога и ще кажеш: "Господи, ако това, което Учителят проповядва в Твое име, е вярно, помогни ми да си оправя сметките. Ще посветя живота си в служене на Бога. Ако обещаете, без да изпълните, положението ви ще се влоши и от вас нищо няма да излезе. Направете опита искрено, за да се убедите, че проповядвам велика, жива истина, която пръв аз съм проверил. Който направи опита искрено, чистосърдечно, сам ще се убеди, че Господ е жив. Аз искам да познаете този Господ и да се убедите в думите ми. Аз не искам да ви убеждавам има ли Бог или не. Аз проповядвам едно Велико Учение, което може да се опита. Аз съм го проверявал много пъти, с Мене заедно са го проверявали и други; и вие можете да го проверите. Не се съмнявайте в Мене. Аз не съм викал никого насила и не искам да ви заставя насила да вярвате. Искам и вие да бъдете свободни, и аз да бъда свободен. Аз влизам в положението ви и нямам намерение да ви критикувам. Поверете мъчнотиите си на Бога на Любовта, Мъдростта и Истината и Той ще ви освободи от тях. Докато разчитате на себе си, години наред ще робувате, без да се освободите от смъртта. Няма по-велико нещо за човека от това да живее в мир и съгласие с Бога. Това значи да разбереш смисъла на живота и пред тебе да се разкрие цялото Битие, да чуеш музиката и пеенето на Небето, да разбереш хармонията на душата. След това ще кажеш: Струва си човек да понесе и най-големите мъчнотии и страдания, за да познае Бога, да освети Неговото Име с всичкия си ум, сърце, сила и душа.

Божественото Учение, което ви преподавам, е живо учение. Аз преподавам мир без насилие, а не учението на никакви комунисти, не учението на богатите, не учението на професорите, не на учените хора. Не, аз проповядвам друго учение, учението на онази велика истина, която засяга всинца ни еднакво, без разлика. Аз проповядвам онази Истина, приятели, на чийто пламък турям вашия пръст. И като го турите, няма да изгори.

Това, което проповядвам, не е учение за обикновения морал, но за великата Любов. Тя може да подобри здравето, да просветли ума, да разшири сърцето, да даде подтик на Духа. Към каквато и партия да принадлежиш, от който народ и да излизаш, използвай това Учение.

Не проповядвам никаква религия, но говоря за добър живот. Моята нау-

ка е за живота, който хората са изгубили.

Тези идеи, които ви проповядвам, вие сами можете да дойдете до тях, но за всяка една Моя идея ще ви трябва 25 000 години. Вие сега ускорявате вашата еволюция, защото получавате наготово всичко и се иска само да приложите.

Това, което с мене ще научите за 10 години, без мене ще го учите 1000 години.

Това е привилегия на моята философия, че може да се прилага в живота.

Ето Великото Учение, което не сте слушали досега.

Божественото Учение се основава на Великата Божествена Любов, която обхваща всички хора, животни, растения и представляват органи на този велик организъм. Това Учение е Учение за Бога, то ще обнови света.

Аз черпя своите принципи от великата книга на Природата, в която всяко камъче, лист, клонче, цвете, всичко съставя нейната азбука. Аз постоянно правя преводи от тази книга. Ние имаме нужда от великата Божествена наука, с която ще обърнем страданията в радост, недостатъците в добродетели. Всички болести, всички затвори ще изчезнат и животът на Земята ще стане песен.

Когато хората възприемат това Слово, сегашният свят ще се оправи.

Новото Учение иде в света да внесе идеята за братство и сестринство между хората, да ги застави да работят един за друг. Ще дойде ден, когато тази идея ще се реализира. Ще дойде денят на новата епоха - епохата на изгряващото слънце.

Нашата литература ще преведем на всички езици - ето как ще стане побратимяването.

Мнозина казват: "Докато Учителят ви е жив, вашите работи ще бъдат добри. Какво ще правите, като умре един ден?" И да умра аз, Учението ще живее. То е Божествено Учение, а Божественото всякога живее.

Това знание е за следващото човечество, което ще просъществува хиляди години.

Няма да се минат 100-200 години и ще видите, че това, което сега ви говоря, ще стане наука.

Новото Учение, което сега се проповядва, ще усвоят, разберат и приложат руснаците, германците, евреите и българите. Но докато не стигне до германците, доникъде няма да стигне.

И тъй, ония от вас, които се стремят към новото знание, дайте кандидатурата си. Каквото сте учили и правили досега, да остане като опити. Отсега нататък са ви нужни 27 години да учите сериозно, без никакво отклоняване. Ако не искаш да влезеш в стълкновение със себе си, ще учиш най-малко 9 години. Три години ще учиш как да постъпваш; три години да знаеш как да прилагаш желанията си и три години - да мислиш право.

Ако не приложите туй Учение, всичката наука, която изучавате, ще бъде

една лъжа; но ако го приложите, ще имате една свещена наука: и философията, и педагогията, и химията, и физиката, и геологията, и астрономията - всички тези науки ще се осмислят и ще ви дадат един велик подтик да изучавате живота. Но трябва да се приложи туй Учение, а да не казвате, че за в бъдеще ще се приложи.

Не чакай светът да се оправи, че после ти да се оправяш. Оправи се първо ти! Това изисква Новото Учение.

Сега ние отваряме Школата. Тя не е само за избраните, тя е за всички, които имат стремеж да учат, като стремежът за учене е за красивото и великото в живота.

Великото Учение ни най-малко не изисква да изоставим длъжностите си в живота. Аз не искам да ми дадете всичкото си време за служене, но само това, което не знаете как да употребите, колкото и малко да е то. Другото време бъдете свободни, изпълнявайте своите длъжности в живота.

Едно се иска от вас: Да не препятствате на новите идеи. Дайте им условия да растат и да се развиват и повече не мислете. Времето ще донесе своите резултати.

И тъй, желая всинца да бъдете млади, млади, млади, верни и истинни, да служите на туй Велико Божествено Учение. Всинца да бъдете подобни на Христа: Да любите като Бога, и да обичате, както Бог обича.

НАПЪТСТВИЯ КЪМ УЧЕНИЦИТЕ

Спомени на ученици

Много от посетителите на Изгрева, дошли от града, отиват при Учителя и Му казват: "Господин Дънов, откъде сте събрали тези хора от кол и въже? Един от тях стои прав, запушва с пръст носа си и диша, друг ходи бос, трети - със скъсани панталони, четвърти брадясал. Какво ще разберат те от Вашето учение?" Тогава Учителят ги поканва да заемат местата на тези, които не харесват. Те категорично се отказват от тази покана. Учителят казва: "Аз работя с тези хора, които Бог ми е дал. Вие може да не сте най-добрите хора, но по-добри от вас няма в България. Даже всеки един от вас струва повече, отколкото целия български народ. Вие сте тъй ценни, както Авраама. Еврейският народ излезе от Авраама, но Авраам, който беше Божий избранник, слушаше Господа, макар че и той имаше слабости."

Мария Златева

Георги Радев преведе автобиографията на Ганди. Учителят имаше високо мнение за Ганди. Този човек беше не само висок идеалист, но и политически живееше със своите идеали. Той искаше за отечеството си свобода и независимост от Англия и играеше колосална роля със своя живот, със своите аскетически и монашески тежнения. Той беше истински борец. Той беше мъченик на една голяма идея за освобождаването на Индия. Тази книга навремето изигра своята роля. Учителят каза за Ганди така: "Ако имах още един ученик като Ганди, бих обърнал света."

Методи Константинов

Учителят веднъж каза: "Не гледайте и не се съблазнявайте в тези, които са близко около Мене. Близък е до Мене онзи, който слуша Словото Ми и Го изпълнява отлично, навреме, с чистота и Божествен порядък. Това са Моите ученици, другите са Мои последователи."

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Питат ме: Отде събра тези хора около себе си? Те не те разбират. - Нищо от това. Понеже Бог ги търпи и обича, и аз съм длъжен да ги търпя и обичам. Бог ги е събрал от кол и от въже и ми ги е изпратил да работя с тях - не мога да пречупя думата Му. Щом Бог ги е изпратил при мене, ще им предам знанието, което имам. Така постъпвайте и вие. И ако ви питат защо обичате даден човек, кажете: Защото пръв Бог го обича.

Търсете новия живот. За да влезете в този живот, вие трябва да намерите във всеки човек по една добра черта, заради която трябва да го обичате.

Защо съм ви събрал тук, в Школата? За да се образува едно общество

от хора, които да имат велика Любов един към друг. Да се образува една среда на Любовта, за да може от този център да се изпратят мощни вълни на Любовта в целия свят. Да се разлее тази Любов по света, да достигне до душите на хората и да ги събуди.

Защо съм ви събрал тук в Школата? За да ви подготвя за проводници през бъдещите векове. Всички вие до един - и най-малкият - ще бъдете в следващите векове проводници. Ще ви се дадат знания, сили, дарби, магическа сила на Словото, мощно съдействие от Невидимия свят, всички благоприятни условия за творческа работа. За какво ще проповядвате? - Идеите на Новата култура, идеите на шестата раса. Затова проучвайте внимателно беседите и лекциите, за да се подготвите за тази важна работа, която ви предстои.

Защо съм ви събрал тук в Школата? Вие не сте от Бялото Братство. Един член на Бялото Братство разполага с всички знания и сили, той владее ключовете на природните сили и работи за повдигане на човечеството и цялата природа. А вие сте ученици на Бялото Братство. Аз ви подготвям да влезете в това Велико Братство, да станете Бели Братя.

Във всяка Школа на 100 души най-малко 10 ще има тъмни духове. Може да бъдат 20%, 30% до 50% в една Школа, да се разделят половината бели, половината черни, но минимум 10% трябва да бъдат. Без тия 10% Школата не може да съществува. Защото отрицанието трябва да има през кого да изтича.

Отделните братя и сестри са 1444 на брой. От тях има вече една част в Братството и друга още ще се попълни. И те ще дойдат непременно. Но не всички, които са в Братството, са от тези 1444.

Например, мнозина са казвали: "Аз от Учител нямам нужда, в мене говори Духът". Не е разбрал той. Духът, който говори в нас, е Един и всякога в цялата вечност ще имаме нужда един от другия. Който каже, че няма нужда от другия, то е от лукаваго. Туй да го знаете, затова той няма нужда от Бога живаго; а онзи, който е роден от Бога, той ще има всякога нужда от другите, защото и в тях живее Бог. И ако вие се отклоните един ден от мене, вие ще пострадате, а не аз. Веднага ще почувствате лишението от Бога и няма да може да говорите, ще изгубите вашето красноречие. Същият закон е и за мене, и за вас. Пазете се от това! Имате нужда от брата си и той от вас. Защо? - Защото и в двамата живее Господ и трябва да слушате какво ви говори Господ. Когато кажеш някому: "Нямам нужда от тебе", ти говориш против себе си. Когато брат ти каже: "Нямам нужда от тебе", той говори против себе си. Когато кажем, че аз имам нужда от него, това показва, че той ми е брат на Любовта и аз съм негов брат на Любовта.

Туй е първото учение, което трябва да имате в сърцата, умовете, душите и волята си. Това е абсолютна истина, в която няма никакво изключение. Ще опитате това. Всичко туй ние правим в името на тази истина. Аз съм тук между вас - защо съм, защо е това? Някои казват: "Аз нямам нужда

от вас". Хубаво, аз ще си замина. Като нямат нужда от майката, тя умира. Мъжът като каже на жена си: "Нямам нужда от тебе", тя умира. Като кажат на бащата, че нямат нужда от него, и той умира. Като кажат на сина, че нямат нужда от него, и той умира. Като кажете, че нямате нужда един от друг, всички ще умрете. А като кажем, че всинца имаме нужда един от друг, това е възкресение в Христа. Само така можем да обясним факта защо Христос е слязъл от небето да помага на грешните. Защо е слязъл? - Това е велика тайна. Ако Бог усеща нужда да слезе в другите, колко повече ние. Тъй щото ще знаете, че всеки има нужда един от друг, но няма да бъдете натрапчиви.

Ако имаш приятел или приятелка, никому не позволявай да се вмъкне помежду ви като клин. Ако все пак някой се вмъкне, не му забелязвай и не правете скандал, минете от другата страна, а него оставете открая.

Често ние трябва да си помагаме взаимно. В Бялото Братство вие всинца трябва да имате едно сплотяване, не да живеете индивидуален живот, но взаимно да си помагате. Ако 10, 20, 30, 100 души са съединени в един ум, в едно сърце, могат да извършат успешно каквато и да е работа. А един човек или 20 души разделени, много по-мъчно може да я свършат. Следователно, на физическото поле се изисква сплотяване, обединяване, образуване на тези братства. И всички трябва да употребим, да посветим известно време за физически труд.

За да придобие добрите влияния на планети, които не му влияят, човек трябва да дружи с такива хора, които имат тъкмо тия черти в себе си. Затова като ученици, вие трябва да си образувате малки групи от по 12 души, които се намират под влиянието на дванадесетте зодии. По този начин вие взаимно ще си въздействате.

Аз бих желал да имам тук, на Изгрева, няколко души между вас, които да дадат пример на Любовта. Те да бъдат като екземпляри. Тук Любовта между млади и стари не е както трябва. Младите, когато се обичат, се крият, а старите гледат какво правят младите. Чудно нещо! Какво има да гледат? Младите ще направят точно това, което старите са направили. Младите трябва да изменят своите отношения. Какви трябва да бъдат отношения им? Чисти трябва да бъдат отношенията им.

И когато вие, двама братя или две сестри, се съберете и между вас има едно натегнато състояние, това показва, че сърцата ви са нечисти, нищо повече. И веднага ще трябва да превърнете вашето състояние. Имайте предвид, че без чистота не можете да впрегнете никоя природна сила да работи заради вас. Вие може да я впрегнете, но тази сила ще произведе обратни кармически резултати, които с векове трябва да изкупвате. И затуй от всички ученици на Бялото Братство се изисква абсолютна чистота, за да могат силите в Природата да работят за тяхното издигане. Това е абсолютно правило, то е необходимо при закона на свободата.

От вашето око никакъв лош поглед на страст или на похот, или на алчност да не излиза. Всичко трябва да бъде чисто, чисто.

Погледът ви не трябва да е неестествен и не трябва да го снемате бързо - това е прием на черното братство. Очите ви не трябва да играят.

Неспокойните очи показват, че нервната система и умът не са чисти.

Та и вие умирате, понеже не живеете хигиеничен живот.

Едно трябва да знаете: Разрешаването на духовните въпроси изисква от човека външна и вътрешна чистота.

Трябва да се уреди истинското братство между вас, та от това да узнаят хората, че у вас има нещо повече. Всички трябва да имате смирение, за да приемете това, което Христос дава. Не грешете, не се обиждайте, не лъжете. Не се лъжете помежду си, не се лъжете и от дявола. Когато ти каже брат ти, че си съгрешил, няма защо да се обиждаш, ако е вярно. Тази е мисълта на Христа, с която иска да се преобрази светът и той вече е започнал.

Между всинца ви да се образува една вътрешна връзка на взаимно почитание и уважение. Всеки един от вас трябва да уважава другите, да уважава в другите това, което Бог им е дал. В живота зачитайте тялото на един човек, което Бог му е дал; зачитайте сърцето, което Бог му е дал; зачитайте неговия ум. В новата култура трябва да се зачитат хората. И не се месете много да исправяте хората. Това не е право. Ако е за исправяне, исправяйте най-първо себе си.

Следователно, всеки трябва да се остави да действа тъй, както желае. Никой няма право да противодейства и да влияе нито на добрия, нито на лошия човек. Аз предупреждавам моите ученици да не се опитват да ми противодействат, нито да ми влияят, защото аз постъпвам и ще постъпвам по същия начин - нито ви противодействам, нито ви влияя.

Не желая да ме правите център, нито желая да ставам проводник на вашите, ако щете и добри мисли. Не искам в умовете ви да изпъква някой си господин Дънов, а искам да познаете Господа, защото аз имам и взимам участие във всичките Му дела.

Слушайте ме какво говоря! Гледайте ме какво правя! Достатъчно е в един живот да послушате само едно, което ви казвам и да го изпълните така, както аз го изпълнявам, защото Моето Слово е от Бога и Моите дела са от Бога.

Ела и виж как Аз живея и как Аз постъпвам и ти прави същото.

Достатъчно е да приложите в този живот само един закон от Словото ми и ще изпълните предназначението си на това прераждане между българите. А във всяка беседа аз давам по няколко закона.

Беседите, които са ви дадени от окултната Школа, трябва да се изучават по особен начин, а не само да се четат. Всеки за себе си трябва да извади най-важните места от всяка лекция и беседа и да ги приложи в жи-

вота си. Знание без приложение не е знание. По същия начин четете и проучавайте Библията.

Аз препоръчвам на всички ръководители /на братства/ да проучават добре Библията. Ще я прочетете 1, 2, 3 пъти през годината. Ще прочетете и всичките ми беседи и ще извадите от тях бележки на по-главните мисли и закони. Важно е да се види какво приложение може да имат тия закони за всеки едного от вас. Когато вършите тази работа, ще ви посетят отгоре по-напреднали ученици, а може да ви посетят и по-напреднали братя. И аз ще присъствам при вас с една лампа.

От вас се иска да изучавате Словото Христово, да Го прилагате, а не само да четете.

Искате да бъдете като Христа, но се стремите към богатство, имот и други. Това е невъзможно. Не може да носиш корона, жезъл и да бъдеш като Христа.

Намерете една основна черта в себе си и се дръжте за нея. Основна черта е тая, която при всички условия остава неизменна. Ако имате една основна черта, вие можете да измените характера на окръжаващите. Не можете ли да подобрите характера им, вие сте още слаби, нямате още основна черта, на която да разчитате.

Вие трябва да цените малките неща, да давате място на малките идеи, на малките чувства, които се зараждат у вас, в малките неща се крие Божественото. Ако вие не дадете път на Божественото в себе си, вие ще изпаднете в ред грешки.

Ако има хора, които да мислят, че без да разберат физическия живот ще разберат духовния, те се лъжат.

За да се повдигне човек духовно, той трябва да почне от елементарните неща. В ума ви нека да стои следното: Не отделяйте духовния свят от физическия, защото всичко е духовно.

Посявайте всички семки и кокички от изядени плодове!

Какъвто и плод да изяде, човек трябва да посади семката му в земята, да й даде условия да поникне. Не посади ли семката му, Законът ще го държи отговорен.

Учете в университета, но учете и един занаят, за да бъдете свободни.

Желая всички да бъдете учени, но без дипломи.

Човек да напише един верен роман, да опише това, което е преживял... Аз ни най-малко не съжалявам, че двама души се карат. Аз съжалявам, че те като се карат, вие не пишете.

Спрямо този свят сте длъжници да работите, затова не искам да ви вземам от света, а искам да работите, да подигнете и себе си, и околните. И силата отгоре ще дойде постепенно, полека-лека, едновременно с дейността, която проявявате.

Казвам: Всички трябва да бъдем извън църквите, да работим в света.

Не поддържайте никоя страна. Разните религии, всички хора, всички партии, всичко това е користолюбиво. И религията, и философията днес нямат никаква идея, никакъв морал. Това е моят възглед.

Не може да бъдете членове на никакви партии.

Не се позволява помятане и убиване на деца, т.е. не се позволява да унищожаваме никоя мисъл или желание, била тя своя или чужда. Ти може да приемаш или не някоя мисъл или желание, но нямаш право да я унищожаваш.

Не се съблазнявайте нито от мъже, нито от жени, нито от пари. Това са временни неща. Светът може да се съблазнява от тях, но вие, които искате да служите на Бога, не трябва да се съблазнявате.

Ученикът никога не трябва да се влияе от окръжаващата среда. Постъпи ли веднъж в училището, той трябва да се стреми да учи за себе си, да се стреми да свърши с успех. Дали другарите му ще се учат или не, това да не го смущава. Като учи добре, с това той косвено помага и на другите. Ако не учи, той ще влияе и на другите.

Като ученици, предстои ви вътрешна работа. И тогава, като работите или учите, ще имате резултат. Способният ученик пише хубаво, говори хубаво, рисува хубаво, свири хубаво, чувства и мисли правилно. Това значи да разбира човек живота като изкуство и като наука.

Човек трябва да се вгълби в себе си, да види, че всичко се крие в него - и богатство, и знание, и сила. Може ли да постигне това, той ще прояви силата си според законите, по които живее и според възрастта си.

Вие, учениците на окултизма, даже и не подозирате какво се върши всеки момент вътре във вас. Всеки от вас трябва да проучи добре своя организъм. Единственото реално нещо, което притежавате в тоя свят, то е вашият организъм. Докато вие не проучите вашия организъм, ще бъдете невежи и не ще можете да разбирате Природата.

Никога не се товарете повече, отколкото трябва. Всеки да носи толкова, колкото може. Не претоваряйте ума си с повече знания, отколкото можете да носите.

Достатъчно е да работите съзнателно един час на ден за Школата, а другото време използвайте, както намерите за добре.

Но за да ви приемат в Школата, не трябва да си губите времето. Времето за укрепване на душата и духа, ума и сърцето това време не е загубено. А всяко друго време, за всяка друга работа, която правите, е загубено време.

Много ученици обичат да мечтаят за бъдещето си, но така те губят напразно силите си. С мечтите си те се впускат в различни области и губят времето си напразно. Който иска да мечтае, нека слезе в ада. Там е място на велики мечти, проекти и планове.

Старозаветните търсят богатство и имане. От негодите на живота те

се озлобяват. Новозаветните търсят съчувствие и симпатия. От страданията и негодите те се разколебават, обезсърчават и съблазняват. Праведните търсят почит и уважение. Противоречията ги наскърбяват и накърняват тяхното достойнство. Те са се издигнали до най-високия връх на личния живот и затова така болезнено чувстват всяко накърняване на тяхното лично достойнство. За всичко, което вършат, те търсят признание, почит и уважение.

Единствено Ученикът не търси ни външно богатство, ни съчувствие и подкрепа, ни почит и уважение. Едничък Ученикът не се озлобява, нито съблазнява, нито наскърбява. Той се радва на противоречията, които среща в живота, защото знае, че те неизбежно протичат в тези четири колективни течения, които циркулират в живота. Той счита всяко противоречие една велика задача, която трябва да разреши. Той мисли и постъпва така, защото е минал през самоотричането - той е влязъл в пътя на Ученика, след като се е отрекъл от живота на праведните. И затова ви казвам: Само Ученикът учи, а всички други се занимават.

Влязъл в пътя на Ученика, човек има вече други схващания и възгледи за живота, съвсем различни от схващанията и възгледите на предходните три степени - старозаветния, новозаветния и праведния. Всички тези три категории живеят все още в сферата на личния живот - те още не живеят за Цялото.

Когато ученикът се отрече от своя личен живот и се слее с живота на своя Учител, и двамата са щастливи.

Казано е в Писанието: "Никой не живее за себе си". Следователно, живеете добре и разумно, за да не причинявате страдания на възвишените същества, които взимат участие във вашия живот.

Искам да постъпвам добре. - Призови едно разумно същество да вземе участие в твоята постъпка. Ти сам нищо не можеш да направиш.

Какво искате от този живот? - Ако съм на ваше място, ще искам да се подмладя; ако съм на ваше място, ще помоля Господа да ме научи да обичам хората. И после ще Го помоля да ме изпита по всички предмети, които съм изучавал.

Вие сте дошли на Земята да плащате полици. Ако не ставате рано, ако не дишате ранния чист и свеж въздух, вие няма да изплатите полиците си навреме, нито ще получите парите от своите длъжници. Това е за самите вас.

На тази Земя повече няма да се върнете. Туй ви живеене на Земята е за последен път. Тия условия, при които живеете, тази обстановка, която имате, всичко това е за последен път. Тия връзки, които сега имате, са за последен път. Всички души, които са по-напреднали, ще ги оставят да живеят в Астралния свят, в по-рядката материя, по-чиста материя, необезпокоявани от никакви апаши, крадци, разбойници, убийци, лъжци; изобщо ще ги поставят при по-благоприятни условия. Ония пък, които спъват чове-

чеството, ще останат на Земята. Тъй щото, учениците на окултната школа трябва да знаят, че сега е последното им прераждане. За тях ще започне един нов етап. Затова трябва да бъдете сериозни в живота си.

Засега три неща са ви необходими:

Не се съмнявай! /В брата си/

Не осъждай! /Никого/

Бъди благодарен! /За всичко/

Три свещени правила: Първо правило - без отлагане; второ правило - с пълна вяра; трето правило - с чисто сърце.

Заветът на Учителя към ученика: Люби, Учи, Мълчи, Прощавай и пътя си продължавай.

ДАВАНЕ

Спомени на ученици

Десятъкът е един закон, който е още от много древни времена. Учителят го наричаше "Законът на Опуленса", той е закон на благословието. Всеки човек, като работи някаква работа и изкара пари, 1/10 част отделя, за да ги даде на някой, който се нуждае. Ако човек спазва този закон, казваше Учителят, ще има благословието и успех в работата си.

Елена Андреева

Има едно далечно село Любимец. Там един от нашите приятели имал нива край река Марица, на която садял тикви, но много често, когато реката прииждала, водите завличали големите тикви. Понякога и селският добитък, като минавал покрай пътя, изпояждал тиквите. Неговият голям син го подсетил: "Тате, защо не посадим една семка от тези тикви и да я наречем за Учителя". Бащата се съгласил, насадили семката, нарекли я за Учителя, отбелязали с едно колче мястото. Семката поникнала, стръкът пораснал, вързал и накрая тиквите пораснали големи като никога досега. Отново реката прииждала, заливала нивата, но така, че не отнасяла тиквите, а водата наторявала почвата и всички тикви пораснали от големи поголеми. И селски добитъци като минавали, кой знае защо, не поглеждали към тази нива, а отивали към други ниви да ядат тикви. Най-интересното е, че от наречената семка за Учителя се родили най-големи тикви. Братът се чудил как да ги занесе на Учителя. Накрая ги сложили в няколко чувала и ги качили на влака.

Веднъж стоим пред кухнята на Изгрева и се уточняваме кой какво трябва да върши, за да се подготви общия обед. Учителят излезе от приемната и се запъти към двама братя, които се разговаряха близо до нас. "Идете и посрещнете братя на шосето, носи две големи тикви и не може да ги донесе." Загледахме се натам, където посочи Учителят. Не се виждаше никой. Братята се запътиха с бърза крачка натам. След известно време гледаме, че трима души се задават и двамата от тях носят такива големи тикви, каквито за пръв път съм виждала, макар че знам какво значи земеделие. Посрещнахме ги с голямо внимание. А братът от провинцията се обръща към всички: "Учителю, тези тикви са Ваши!" След това ги разтовари в кухнята и отиде да целуне ръка на Учителя. Учителят го посрещна, усмихна се и го запита: "Значи, брат, тиквите тази година реката не ги завлече?" Братът се усмихна и каза: "Да, не ги завлече. Ама, Учителю, откъде знаете това?" - "Нали ти нарече една семка за мен и я посади в земята. Всеки път човек, когато в името на Бога рече да направи нещо, то Бог съизволява в думите му и в деянията му и благославя труда му."

Така че онзи приятел докара тиквите на Изгрева, те бяха опечени и поднесени в големи тави на един обед. Всички ги харесаха и отидоха да

благодарят на Учителя за тиквите. Учителят каза: "Защо благодарите на мен, благодарете на брата, който донесе тиквите". Отидоха при него, за да му благодарят, а той каза: "Братя, защо ми благодарите, аз тази тиквена семка я нарекох за Учителя и я насадих за Него. Отидете и благодарете на Него". Отново се връщат при Учителя и питат: "Учителю, какво стана сега, каква е тази работа, ядохме хубава тиква, че преядохме. Искаме да благодарим, но не знаем на кого". Учителят се усмихва и казва: "Ще благодарите на Онзи, Който възрастна семката, че от нея се роди тиква и на Онзи, Който накара и даде подтик да се донесе плода на Бога при нозете на Великия Учител".

Мария Тодорова, Юрданка Жекова

Първите години, когато Учителят живеел в град Варна, един летен ден тръгнал на екскурзия с още няколко души из златна Добруджа. Денят бил горещ и пътуването уморително. Никъде не се виждало дърво, под сянката на което да си отпочинат. Вече приближило обяд, а място за почивка още не се намирало. Като вървели, забелязали далече от пътя чардак и сграда. Решили да се отбият там, ако има човек, да си отпочинат. Там имало пчелин. Стопанинът на пчелина ги приел с разположение. След като си отпочинали и се наобядвали, Учителят повел разговор със стопанина. "Как са пчелите тази година? Боледуват ли?" - "Не само боледуват, но и умират" - казал с въздишка стопанинът. "Ако искаш пчелите ти да не боледуват и умират, да ти пълнят питите с мед, от всичките сто и двадесет кошера ще отделиш дванадесет, ще си ги отбележиш. Те ще бъдат за Господа, а другите сто и осем ще са за тебе. Ти ще се грижиш за всичките еднакво, но когато дойде време да вадиш мед, тогава от дванадесетях кошера ще го туряш отделно. Него няма да продаваш. Той ще бъде за Господа, а от всичките други пчели медът ще е за тебе и с него ще разполагаш, както намериш за добре. Когато дойде някой да купи мед, ще му даваш от твоя, а когато някой дойде да поиска малко мед за болен, ще даваш от меда, който е оставен за Господа. Него няма да го продаваш, а ще го раздаваш."

Братът огледал кошерите и посочил кои кошери ще работят за Господа. Тази година пчелите събрали много, ама много мед, едва успял да го прибере. От 108 кошера извадил 5-6 тона мед, а от 12-те - около половин тон. Дори купил празни тенекии допълнително и всичко напълнил. Есента започнал да ги продава, но преди това отделил меда от наречените кошери за Господа. Постепенно при него идвали селяни и граждани и закупили меда, понеже на пазара тази година е имало малко захар, била слаба реколтата от захарно цвекло и тръстика, от които са правели захарта. Продавал всички тенекии и останали тенекиите за Господа. Като ги гледал, дожаляло му, досвидяло му за тях. Умувал, умувал, па си рекъл: "Господ не яде мед". И понеже Господ не яде мед, взел, че продал и тези 12 тенекии с мед. Напълнил си кесията.

Есента били затворени кошерите, както винаги се прави да презиму-

ват и да не измръзнат. Обаче през пролетта отишъл на пчелина и какво да види - всички пчели от 120-те кошера измрели до една. Не останал нито един кошер и нито една пчела. Стоял като попарен и пребит. Отишъл при Учителя да провери каква е тази работа и защо кошерите са измрели. С плач проговорил: "Учителю, кошерите измряха." - "Онези, които работеха за Бога и те ли измряха?" - "И те измряха, Учителю." - "Какво направи с меда?" - "Продадох го като си казах, че Господ не яде мед." Учителят го запитал: "Ти как мислиш вече, Господ яде ли мед?" Пчеларят мълчи, навел глава засрамено и леко, леко се отдалечил от Учителя. На следващия ден Учителят ни разказа този случай и спомена, че той се подчинява на закона на десятъка за Бога. А този закон е закон за окултния ученик и за него не веднъж сме говорили.

Георги Събев, Мария Тодорова

Един ден отивам у свои роднини. Заварвам мъжа, който беше някакъв висш чиновник, внезапно заболял много тежко. Да си вземе няколко дена отпуск, да полежи и да се лекува, не може, защото на другия ден имал някаква ревизия, на която трябвало непременно да присъства и от която зависела службата му.

- Аз трябва до довечера да оздравея и утре да бъда на работа. Моля ти се, помоли вашия Учител да ми помогне да оздравея! Нали казваш, че Той лекувал и правел чудеса?

- Ще отида, ще Му кажа, щом искаш, но дали ще те излекува, не зная. Че може - може, но не всекиго лекува, защо - не зная. Но ще опитам. Щом имаш такава вяра и щом Го молиш, може да ти помогне.

Отивам веднага при Учителя. Той ме изслушва и казва:

- Ако може да отдели една голяма сума за бедните, веднага ще оздравее!

Аз се връщам и казвам това на човека. Той отдели веднага една голяма сума - беше много богат - и до вечерта оздравя. На другия ден отиде на работа.

Мария Милева

Дъщеря ми беше болна от плеврит. Аз вече помислих, че е оздравяла напълно, а тя си разстрои стомаха дотолкова, че нищо не можеше да поеме. Чудехме се какво да правим, как да я лекуваме. Отидох при Учителя за съвет. Тогава Той ми каза: "Направете една по-голяма материална жертва!" Направихме я и тя още на другия ден можеше да яде всичко, дори лук и краставици. Тя напълно оздравя.

Мария Милева

Законът за десятъка има пряко отношение към здравето. Когато човек дава, той се чисти и се освобождава от нечистата енергия, която е натрупана в него. Често пъти болестите са резултат от натрупване на такава нечиста

енергия. Учителят нарича това състояние "подпушване". В този случай болният има някакви проявени болести, но причината за тези болести е подпушване или натрупване на такава нечиста енергия. При това положение болният не може да се излекува без да направи някакво материално дарение.

Десятъкът за Господа или Законът на благословието е изпълнен, когато със събраните пари за Господа, се извърши едно Богоугодно дело. Ако с парите от десятъка някой направи една кръчма, изпълнил ли е закона? Не само, че не е изпълнил закона, но ще го държат отговорен. Но този, който е събирал пари за кръчма, а после тези пари вложи в една работа за Господа, той е изпълнил закона.

Христо Тодоров

Всеки път, когато ходех при Учителя, Той ми даваше по нещо да изнасям от Неговата стая, от онези неща, които приятелите Му носеха. Обикновено това бяха сладкиши, баници, сладка, плодове - пресни и сушени и какви ли не още неща за ядене. Когато слизах по стъпалата, аз винаги носех нещо в ръцете си, а долу имаше сестри, които ме пресрещаха и виждаха какво Учителят ми е подарил. А аз се стеснявах, все едно като че ли съм откраднала от Учителя и съм хваната на местопрестъплението. Това се повтаряше всеки път. Така че, онова, което ми беше дал Учителят, често ми засядаше на гърлото.

Веднъж Учителят ми се скара: "Знаете ли как ме измъчват тези, които ми носят нещо за ядене с мислите си? Подаряват го, а мислено ми казват: "Само Ти ще го ядеш и няма да го даваш на никого!" Мога ли аз да изям всичко това? А на тези, които давам да изнасят навън подарената ми храна, те също се стесняват и казват: "Дано няма никой долу на стъпалата и дано никой не ме види". Всичко това ме измъчва, аз чувам тези мисли, които ми причиняват неприятно чувство. Щом взимаш, благодари на Бога. Щом даваш, благодари на Бога, че е взел твоето приношение. И в двата случая трябва да се благодари. А тук какво става? И в двата случая искат да ограничат Бога в себе си и извън себе си, че дори и в другите". Оттогава аз започнах да излизам от стаята на Учителя по-спокойно, когато държах нещо в ръцете си. Долу вече не се стеснявах, когато другите оглеждаха какво Учителят ми е дал. Дори, когато виждах да носят другите, излизайки от стаята на Учителя, аз се радвах и славех изобилието, което изтичаше от Горницата на Учителя.

Катя Грива

Веднъж една жена от София донесла малко масло на Учителя, но Той ѝ го върнал. Костадинка, дъщерята на брат Темелко, видяла това и после запитала Учителя защо е върнал маслото. Учителят ѝ казал, че тази жена като носела маслото, още из пътя си думала: "Нося го, но това масло няма да го яде Учителят, а ще го ядат ония, които са край Него."

Тя не го дала от любов, затова Учителят ѝ го върнал.

Георги Събев

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Съществуват два начина за пречистване на човешката кръв - чрез мислите и чрез чувствата. Чувствата се пречистват чрез даване. Като дава с Любов, сърцето на човека се разширява. Колкото по-широко е сърцето на човека, толкова по-лесно се пречиства. Ако някой е болен и не може да дава, трябва да прави умствени упражнения: Да си представи, че разполага с големи богатства и да раздаде всичко на бедните и страдащите. Животът всякога носи условия за човека да чисти сърцето си. Може да се дава и материално, и сърдечно, и умствено. Колкото по-чисти са човешките мисли и чувства, толкова по-чиста е неговата кръв. Чистата кръв носи здраве и веселие.

Даването облагородява човека. Колкото повече се освобождава от Тиамат, от егоизма, алчността, жаждата да заграби всичко за себе си, толкова той по-бързо се освобождава от един ограничен свят, толкова в него по-свободно и пълно ще протича светлината, животът, толкова той по-бързо приближава Боговете.

Когато работите и изпълнявате задачата с левчето, която е дадена на учениците и произнасяте лозинката, която е дадена, ще произнасяте и това мото: "Господи, както турям по един лев в касата, така и всички хора на Земята да турят по един лев", (три пъти) Амин.

По тоя начин ще прашаш своята силна мисъл по целия свят да работи и така хората по въздуха ще възприемат тази идея и ще я приложат.

Даването е първа проява на Любовта. Щом забележи в себе си най-малко нежелание да дава, в този момент човек не е добър.

Докато хората дават, Любовта действа в тях. Щом престанат да дават, любовта ги напуска. Писанието казва: "По-блажен е онзи, който дава, отколкото този, който взима".

Спазвайте закона: Даром сте взели, даром ще давате. С други думи казано: Както вземате от Бога, така и давайте. Вие вземате знание, мир, радост, това трябва да давате и на другите. В човека има вътрешен подтик да дава. Той не трябва да подпушва този подтик. И ако даром дава, даром ще получи. В който момент решите да живеете по тоя начин, вие ще имате помощта на всички добри, възвишени същества по лицето на Земята.

Идеалният човек така разрешава въпросите за себе си, че за благата, които животът дава, той се явява последен кандидат. Който не е последен, нека се яви по реда си, да вземе стоте декара земя. След това нека се жени, нека се мъчи, нека страда, нека плаче и т.н. Когато всичко става по естествен път, то е в реда на нещата. Та когато казвам, че човек не трябва да плаче, аз имам предвид идеалния човек, който последен се ползва от благата. Той трябва да се радва, а не да плаче. Който не е последен, той трябва да скърби и да се радва, да плаче и да се смее. Последният, обаче, е велик човек. Когато хората бъдат последни по ред в своите желаниа, Бог ще изтрие сълзите

им. Тогава хората ще бъдат едно тяло, един ум, едно сърце.

Като дойде някой при мене, няма да му дам хапка; цял самун хляб ще му дам, пък хапката ще оставя за мене. Аз на хората никога малко не давам. Малкото задържам за себе си, там е тайната на живота. Многого за другите. Хапката и капката - за мене. Задръжте малкото за себе си, многото - навън! В малкото е силата.

За да бъдеш Божествен, трябва да взимаш най-малкото.

Ще даваш, колкото се може най-много; ще вземаш, колкото се може най-малко.

Не взимайте повече блага, отколкото ви трябва.

При всяка придобивка - материална, духовна или умствена, вие имате право само на 25%, ближният ви - също на 25%, а Бог и природата - 50%. Значи 75% от придобивката не е ваша.

Всеки човек трябва да има на първо място необходимото, после - потребното и най-после - излишното. То се дава по благодат.

Всеки ден давайте нещо от себе си. В даването е животът. Давайте най-хубавото, а не най-лошото, както сега правите.

Природата дава изобилно, но не разточително. Ти не трябва да даваш нито повече, нито по-малко.

Да давате, колкото природата дава. И да дадете, колкото сте взели. И в следния момент вие ще имате толкоз, колкото се нуждаете.

Когато ти даваш повече, отколкото вземаш, ти си в процеса на подмладяването.

Отворете торбите си, раздайте на страдащи и нуждаещи се, и вие ще се подмладите.

Никога не вземай това, от което нямаш нужда.

Правилно е човек да дава, а не да взима. Така постъпват избраните.

Ще даваш, за да се чистиш.

Ще даваш, за да се подмладиш.

Ще даваш, за да растеш.

Ще даваш, за да си здрав.

Който обича, дава. Бог постоянно дава.

Някой е закъсал в живота си, защото не дава. Вършете волята Божия, давайте безкористно, за да се освободите от всички болести, от всички смущения и несгоди.

Всички болести се дължат на това, че човек не дава.

Който е остарял и закъсал, той никому нищо не дава.

Бъдещето на човека не зависи от това, което взема, а от това, което дава.

Ако не давате, вие не можете да се чистите. Ако не давате, не може да растете.

Ще давате с лявата ръка, ще вземате с дясната.

Приеми новото и стани извор, който постоянно дава.

Когато влезете в един дом, вижте от какво се нуждае този дом и ако можете, помогнете му.

Давайте всичко с Любов, да се благослови даването ви.

Като даваш, ще даваш с любов. Ако даваш плод, ще дадеш най-хубавия, който имаш. Ако кажеш някаква мисъл, и тя ще бъде най-хубавата, която имаш. Ако дадеш чувство, и то ще бъде най-хубавото.

И комуто каквото подадеш, влагай винаги по една красива, възвишена Божествена мисъл или желание към този, който ще (вземе) изяде даденото от теб: да получи или да се събуди в него една добродетел - Любов към Бога, Любов към ближния си или друго нещо. Това е един метод на служение на Бога.

В какво седи Новото? - Новото се отличава от старото по начина на даването. В стария живот човек дава и очаква да получи нещо. В новия живот човек дава, без да очаква.

Ако жертвата, която направите, не е за Слава Божия, нищо не допринася. Ако жертвата е за Слава Божия, тя носи благословение за всички хора.

Ние сме от дебелоглавите. Като ти поменат Името Божие и не даваш, ще дойде някой с револвер срещу тебе и ще дадеш. Природата учи тези дебелоглави.

Ако при получаване на известно благо, чувствате някакво вътрешно стягане, откажете се от него - то не е за вас. Дайте го на други.

Спрямо човеците, всякога трябва да даваш толкова, колкото взимаш.

Като давате пари на някого, гледайте дали той човек държи ръцете си нагоре или надолу. Ако ги държи нагоре, ще върне парите; ако ги държи надолу, няма намерение да ги връща.

Радвай се, че дължиш, защото ще живееш повече време на земята. Ако имаш да взимаш, по-малко ще живееш. Добрият човек живее по-малко време. - Защо? - Защото е щедър, на всички дава. Той дойде при него, иска пари на заем; оня иска пари на заем. Той дава на всички, докато един ден фирмата му фалира и той напусне земята. Ще кажете, че той човек е неспособен. Докато добрият човек раздава щедро капитала си, минава за неспособен. Лошият постъпва точно обратно: на никого не дава. Капиталът му расте, фирмата му продължава да съществува и той остава дълго време на земята.

Мнозина мислят, че като влязат в Божествения свят, ще придобият онава, което търсят. - Не, влезете ли в Божествения живот, вие трябва да дадете всичко, каквото сте спечелили.

Когато отидете в Божествения свят, вие трябва да бъдете готови да дадете всичкото си богатство. Щом дадете всичко, ще получите всичко.

Благата, от които ние се ползваме, идат от ангелите. От своите излишъци те пращат на нас. Ако ангелите бяха скъперници като хората, животът на земята щеше да се прекрати. Благодарение на тяхната щедрост, ние живеем в изобилие. Да бъдем щедри и ние да изпращаме от своите излишъци на същества, които живеят под нас. За нас техният живот е ад; за тях нашият

живот е рай. Каквото е отношението между нас и нисшите същества, такава е отношението между ангелите и нас. За ангелите нашият свят е ад. За нас техният свят е рай. Значи за едни същества раят е на земята, а за други - горе.

И тъй, помнете следното нещо: Човек дава малко, дяволът - много, а Бог - нищо или всичко. Като даде много, дяволът сменя и двете кожи от гърба на човека, а след това го заробва за три-четири поколения. Бог или нищо няма да му даде, или всичко, но го оставя свободен, като царски син. И затова казвам: Не се заблуждавайте от малкото, което човек дава! Не се подкупвайте от многото, което дяволът дава! Дръжте се за нищото или за всичко, което Бог дава! Това са правила, които трябва да спазвате в живота си.

Турете вашите нужди на последен план, защото е закон: Ако желаете на другите и то повече, най-напред вас ще удовлетворят. Затова не искай само за себе си, а искай за другите, защото онова, което бъде изпратено тям, ще дойде чрез тебе.

Ако благо е само за тебе, ти си в човешкия порядък. Ако благо е общо за всички, ти си в Божествения порядък.

Искайте и ще ви се даде.

Който иска - получава! Някой казва: "Господ нали знае?" Не! Законът е такъв: "Който иска, му се дава". Никой Учител в света не идва да се натрапи на ученика, но ученикът трябва да дойде да хлопа на вратата на Учителя си и тогаз Учителят ще отвори съкровището си и ще даде.

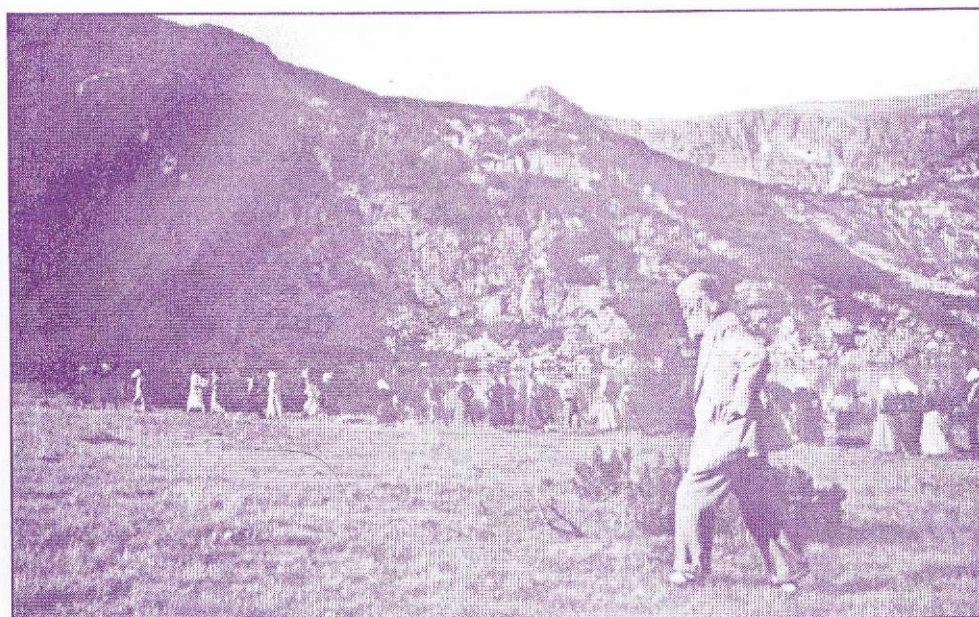
Така трябва да искате, че да останат доволни от вас и да кажат: "Дано този брат и друг път дойде да ми иска нещо."

За да ви се помогне, трябва да направите таен договор с Бога, разбирайте следното: Тия особено от вас, които сте в трудно положение, дайте обещание пред Господа в себе си, ама абсолютно никой да не знае, няма нужда да знае някой, обещание, каквото Яков, например, даваше Господу, което е описано в Библията, глава 28, стихове 20, 21 и 22, глава 31, стих 13 или за каквито четем в книгата на Съдиите, глава 11, стихове 30, 31 и във Втората книга на царете, глава 15, стих 8 и пр.

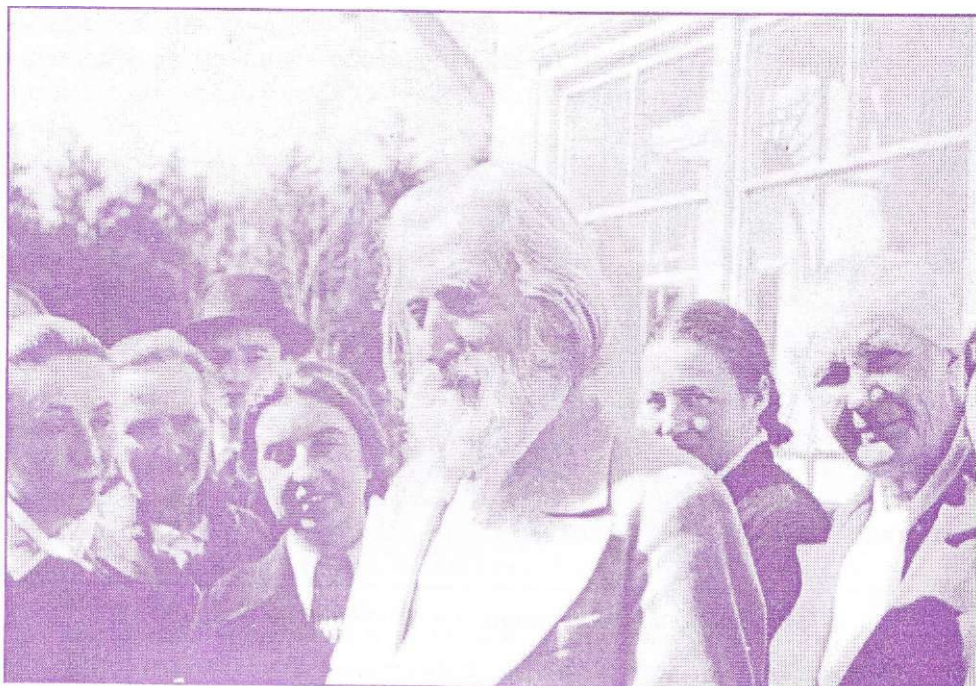
Окултен ученик не трябва никога да проси, нито да се задоволява с малко! Ако иска човек да се облагороди - той трябва да иска! Можем да искаме само от Бога!

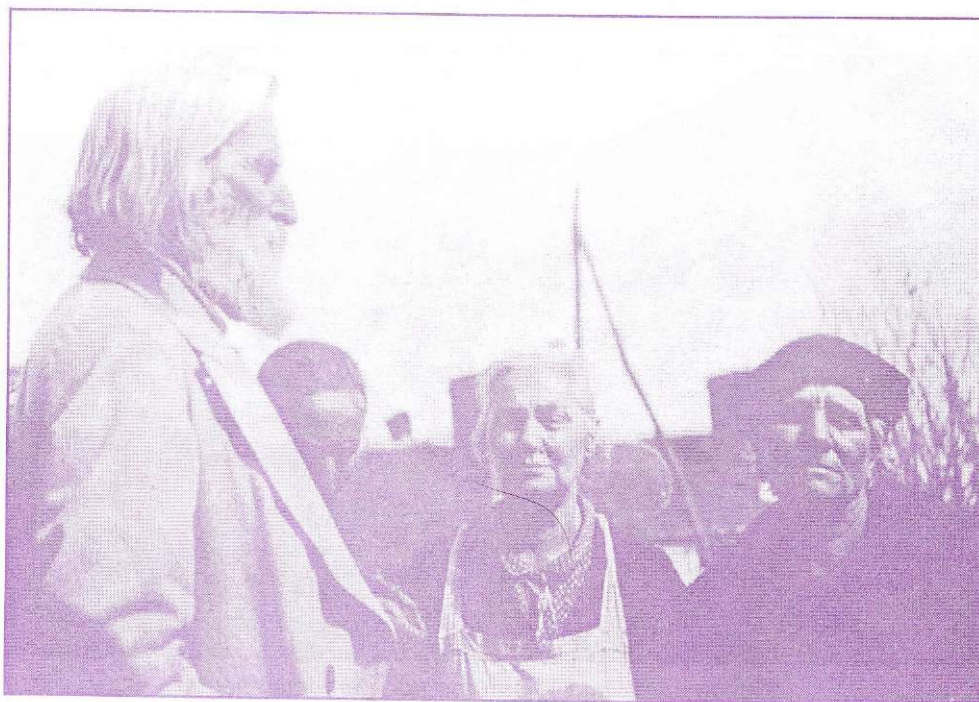
Музикантите и Учителят на поляната на Изгрева

Паневритмия (с Учителя) на Третото езеро

Пред приемната на Учителя

Учителят, Теофана Савова, Граблашева, Маркова

Цанка, Борис, Николай, Стефан Дойнови

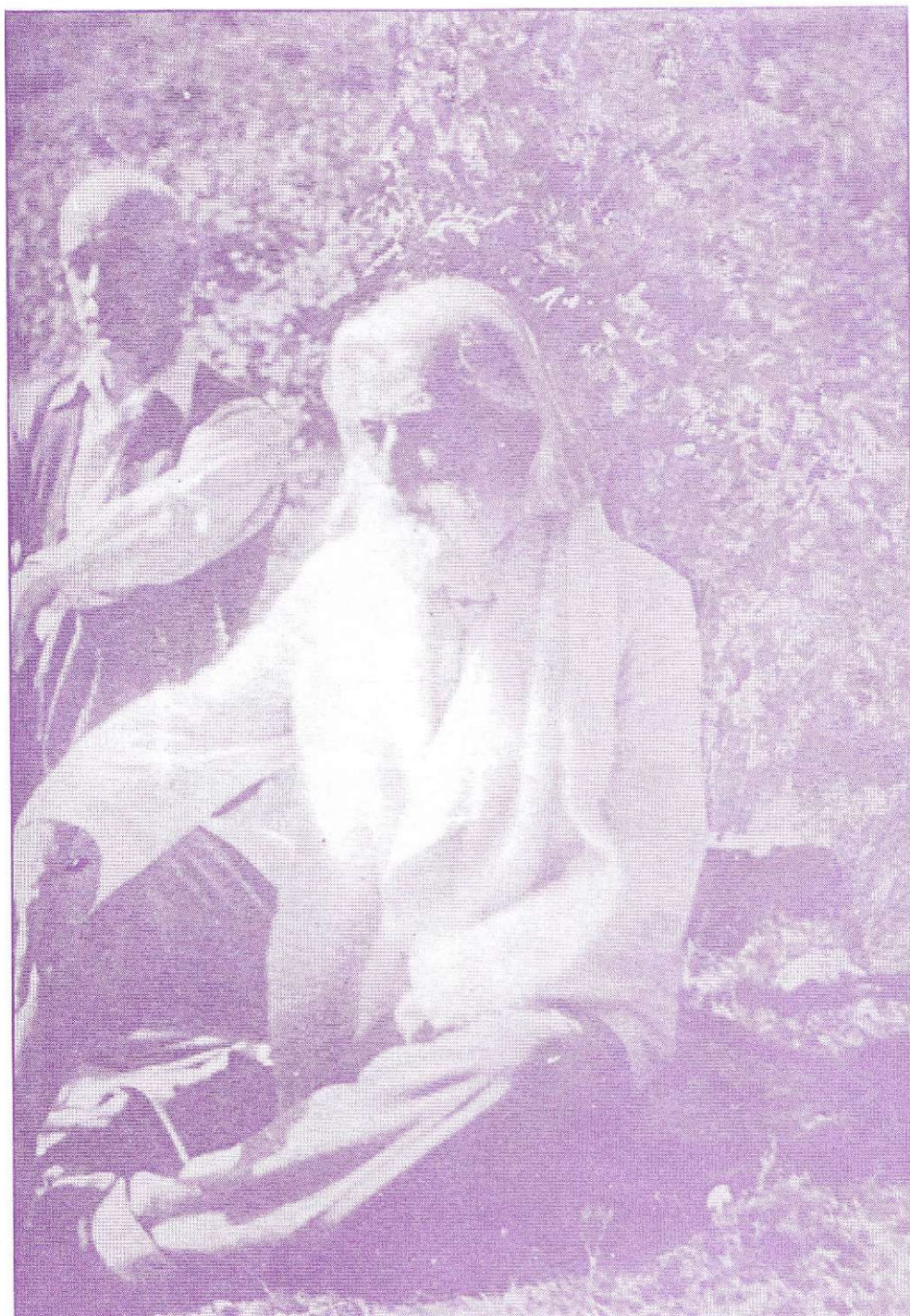
Младежка група на Изгрева

Учителят с ученици . До него е Савка (изправена, с бялата рокля)

Атанас Николов, Паша Теодорова, Елена Андреева, Учителят, Савка Керемидчиева, Катя Зяпкова. Седнали: Цанка Екимова, Дора Карастоянова. (лагера при Второто езеро)

Учителят и Бертоли

На Бивака, 1942 г., Мария Тодорова четe на Учителя приказка от Андерсен по Негова молба

Молитвено съзерцание

Учителят на планината

ПЕТЪР ДЪНОВ:

ОТНОШЕНИЕ КЪМ ПРИРОДАТА

Спомени на ученици

Учителят бил на гости на един брат в провинцията. В двора имало ябълка, която от дълго време не раждала и братът се канел да я отсече. Учителят научил за това намерение и му казал: "Не, остави я още една година!" Учителят отишъл при ябълката и нещо й поговорил. Той знаеше езика, както на животните, така и на растенията и можеше да общува с тях. Зад всяко животно и растение стоят разумни същества и Той разговаряше с душите на растенията и животните. От Него знаехме, че животните и растенията нямат като човека индивидуална душа, а групова. Цял един вид от растения или животни има обща душа, която живее в невидимия свят и ръководи всички индивиди от вида. На едно място Учителят казва: "Населяващите невидимия свят групови души на животните са много по-интелигентни и много по-силни от индивидуалния въплътен човек на Земята. Затова човек трябва да бъде внимателен, както към растенията, така и към животните, заради тяхната душа. Ако човек им напакости, техните души ще му отмъстят." Но да се върнем към случая с ябълката. Учителят й говорил нещо, помилвал я и направил определени движения около нея. На другата година ябълката дала обилен плод и оттогава всеки път раждала богато. Така Учителят свързал дървото с плодоносните течения в Природата, благословил го и то възродило силите си.

Влад Пашов

Една сутрин Учителят почна беседата с думите: „Една част от животните приеха вегетарианството и с това улесниха еволюцията на човека". Изразът на лицето Му беше странен. Израз на колосалните усилия, направени от братята на Слънцето, да подготвят тези животни да тръгнат в пътя на разумната последователност, да приемат волята на Бога, да зачитат правата на живот на другите и да служат на човека. Защото в основата на Божествения порядък има един основен закон: „Всяко същество е създадено да послужи някому".

На Изгрева имаме два лимона и един портокал, посадени в три качета. Една сестра обещала да се грижи за тях - поливане, почистване, окопаване и пр. Но както разбирам, тази грижа от нейна страна не била на необходимата висота, защото един ден гледам Учителят недоволен, с една клечка чистеше по клонките на дръвчетата някакви паразити, които ги бяха нападнали. Отидох и аз и най-усърдно се залових да чистя. След малко Учителят беше повикан за нещо и аз останах да довърша чистенето. Това направих най-старателно, защото в главата ми е златното правило: Правиш ли нещо, то трябва да бъде по всичките правила, особено, когато става въпрос за нещо на Изгрева. Тъкмо свърших, ето го Учителят при мен и ми каза: "Ни-

колай, лимоните са ти много благодарни!" Сестрата, която беше проявила тази немарливост, изкара края на живота си в провинцията в много тежко състояние, видях я цялата парализирана, не мърда. Беше в една инвалидна количка и не можеше да говори.

Николай Дойнов

Понякога Учителят откупуваше уловената риба от някой рибар и я връщаше във водата на езерото. С това ни даваше пример. По-късно, когато Него Го нямаше вече между нас, някои от нас правеха това.

При една от екскурзиите току-що сме пристигнали до хижата. Хижарят познаваше Учителя, познаваше Братството, приемаше ни и понякога с дни преспивахме там. Хижарят бай Коста, който бе разположен към нас, дойде при Учителя и Му каза: "Имам пъстърва". - "Я да я видим!" Той донесе една тенекия, в която плуваха 5-6 пъстърви, големи, хубави. Учителят го попита: "Колко пари искаш заради тях?" Той пресметна на глас и каза една доста голяма сума. Учителят каза на един брат: "Плати му рибата!" Братът плати на хижаря. Учителят каза на брата строго: "Вземи тенекията сега, та пусни пъстървите в езерото!" Хижарят слуша и гледа: "Как така ще ги пуснете, та нали аз ги улових?" Учителят се усмихна: "Ти ги улови, но нали ни ги продаде. Те сега са наши. Ние ще направим, каквото искаме с тях." Отиде братът и пусна рибите в езерото.

Каква ли благодарност са изпитвали тези риби, когато са се връщали пак в сладката, студена, бистра вода на езерото! Ако биха имали език, сигурно бихме чули излиянията им като на брат Звездински: "Милият Учител! Милият баща! Слава на Господа!"

Борис Николов

Дълги години след като бяха отнети братските места на Свирчовица след 9.09.1944 г., възрастните хора казваха: "Когато Бялото Братство държеше и обработваше тия места, градушка не ги ловеше!" Това трябва да се знае и помни, това беше истина. Хармоничният живот, добрите обноски, добрите мисли и чувства, молитвите и съзнателното отношение към Природата оказват силно влияние и Небето дава своето благословение. Наистина, Свирчовица беше защитена от лоши ветрове и градушки, но след като тази хармония бе нарушена, когато братята си казаха лоши думи и се опълчиха един срещу друг, тия места ги би такава градушка, че лозите бяха оголени и стърчаха само пръчки. Природата реагира на проявите на лоши отношения и дразги. Окултният закон се задейства и дойде време всичко това да изчезне.

Марийка Марашлиева

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Какъв човек е този, който не може да се приравни с всички души? Какво значи човек да се приравни с всяка душа? Това значи да признае Божественото във всяка душа. Който признава Божественото начало във всяка душа, той никога няма да каже: Това е кон или това е птица, или това е дърво! Какво си ти тогава? - Аз съм човек, който разрешавам великите въпроси на живота. - Който разсъждава така, той неизбежно ще се натъкне на ред противоречия в живота. Бог всеки момент наблюдава как човек постъпва с животните, с растенията и от това съди за самия него.

Всеки, който отрече висшата разумност в Природата и поиска да ръководи сам своя живот, своята съдба, ще свърши с катастрофа. Това се отнася, както за самия човек, така и за обществата и народите.

Едно трябва да знаете за Природата, а именно: колкото е строга и взискателна, толкова е мека и снизходителна. Види ли, че някой се противопоставя на нейните закони, тя го оставя свободен. Не искаш ли да излезеш вън от къщата си, да се движиш, тя казва: Щом не искаш сам да излезеш, други ще дойдат да те изнесат. Ако съвременните хора нямат резултати във възпитанието и самовъзпитанието си, това се дължи на факта, че те се противопоставят на Природата, понеже мислят, че са свободни да правят каквото искат. Те считат себе си фактори в Природата. При сегашното положение, в което се намира, човек нито е свободен, нито е фактор. Според разбиранията на сегашния човек, свободата му седи в това да прави, каквото иска, да не се подчинява на никакви закони. Това е невъзможно. Природата никога няма да остави човека да нарушава нейния ред и порядък, да нарушава нейната хармония. Силният никога няма да се остави в ръцете на слабия, да разполага с него, както иска. Умният никога няма да се остави в ръцете на глупавия. Добрият никога няма да се остави в ръцете на злия.

В Природата има ред и порядък. Ние мислим да създадем някакъв особен наш ред. А всъщност трябва да приемем и приложим реда, който съществува в Природата. Ние виждаме във всичко, което ни заобикаля тук, проекция на реалния свят. Този реален свят съществува.

Не сме ние факторите. Ние, хората, сме последните фактори. Това трябва да осъзнаем. Колкото по-скоро го осъзнаем, по-добре. Вие казвате: "Ние трябва да станем господари на Природата, да я преобразим". И мислите, че Господ ще ви остави да преобразите Природата. Детето може ли да се качи на гърба на майка си и тя да го остави да й заповядва? Вие виждали ли сте какво нещо е Природата? Тя е една майка. Аз не съм виждал по-красива, по-мощна и по-сериозна жена от Природата. Да съберете всичките философи, които са живели на Земята от 8 000 години насам, не може да направят даже единия пръст на Природата. А те искат да й станат господари!

Като е дошъл на Земята, човек трябва да изучава Природата и нейните

велики закони, за да може да ги прилага в живота. Не постъпва ли съобразно великите закони на Природата, човек ще създаде около себе си такава атмосфера, която ще го задуши.

Живата Природа обича последователността, тя никога не бърза. Това е един от нейните методи - тя не бърза. В нея е вечността, тя разполага с време, колкото иска. Тя икономисва своите сили, защото силите ѝ не са в такава изобилие, в каквото е времето. Следователно, вие можете да разполагате с нейното време, но не и с нейните сили. По тази причина, онези хора, които не живеят, както тя иска, които бързат много, скоро изтощават силите си и умират много рано. Никакви молитви не помагат тогава за продължение на живота им.

Животът на сегашните хора е пълен с аномалии, защото те искат да станат нейни господари. В древността хората са имали желание да омаят, да си служат с различни магии. Сегашните хора пък искат да бъдат учени, всесилни, да правят каквото желаят. Нито едните, нито другите са успели в своите желания. - Защо? - Защото само разумният може да прави, каквото иска. В своите желания и стремежи, той се съобразява с великите закони на Природата. Той никога не изнасилва природните закони. Всеки човек, който се противопоставя на природните закони, сам се е разрушил. Той не е разумен човек. Който се е опитал да се противопостави на Природата, той е получил такъв урок, който с векове не може да забрави. Дали той е учен, светия или обикновен човек, Природата няма да му прости. Колкото по-високо стои човек в развитието си, толкова по-голяма е неговата отговорност. Той носи последствията на всяко нарушаване на природните закони. На обикновения, малко учен човек, се прощават правописните грешки, но на писателя, на учения, на поета не се прощават. Праведният като направи една морална погрешка, веднага я изправя. Той не се извинява нито с условията, нито с незнание. Щом сгреши, веднага изправя погрешката си. Не я ли изправи, Природата го глобява. Глобата седи в това, да подигне всички ония, за падането на които той е станал причина. Този закон се отнася до всички хора. Каквато загуба сте причинили на хората, рано или късно вие трябва да я платите. Индусите наричат този закон "карма". Други го наричат "съдба". Днес всички хора се запитват съществува ли карма, съществува ли съдба в света. Какъв отговор ще си дадат, това не е важно. Важно е, че те се намират пред закон на "причини и последствия" и го изпитват на собствения си гръб. Съществува една последователност в света. Внесе ли известно нарушение в този закон, човек неизбежно носи последствията на това нарушаване. Като живее, човек трябва да спазва закона на последователността и в трите свята. На физическия свят той трябва да знае как да се храни, как да диша, как да пие вода и как да възприема светлината. Той трябва да има добре организирано физическо тяло. Влезе ли в духовния свят, той трябва да има добре организирано астрално тяло. За умствения свят пък трябва да има добре организирано умствено тяло.

Който е развил и трите си тела, той може да спазва закона на последователността. Колкото е важно физическото тяло на човека, толкова са важни астралното и умственото му тела.

Хората искат някой път Природата да ни стане роб, да ни даде всички удоволствия, а ние само да ядем и да пием, да ни даде дрехи, автомобили, къщи, да не пипне децата ни. Ние искаме Небето да гледа на нас с всичкото си почитание и уважение, а ние само да се разхождаме. Отлично е това, което искаме, но питам: Това, което желаем за себе си, искаме ли го и за другите? Постъпваме ли съобразно Небето? Това, което Небето прави; това, което Небето изисква, правим ли го и ние?

В Природата няма невежество.

Ако искаш да се запознаеш с ангелите, ти трябва да започнеш от растенията. Ако искаш да се запознаеш с архангелите, ти трябва да започнеш от млекопитаещите. Ти не си милостив към животните си, към воловете си, а искаш да отидеш при ангелите и архангелите. Те се занимават с животни, а ти гледаш на тях от високо.

Ти считаш, че едно дърво е невежа. Ти се заблуждаваш. Дърветата са толкоз учени, те са по-учени от нашите химици. Едно дърво е по-голям специалист. Един химик не може да направи една ябълка така вкусна. Туй дърво, което ти го считаш за невежа, прави най-хубавите плодове. Много учени са. После казвате, че те не виждат. Много очи имат. Растенията имат не едно, а хиляди очи. На всеки лист има по едно око. Ти като седиш при някое растение, мислиш, че не те видяло. Като идеш при него, растението знае какъв си. Има растения толкоз чувствителни, че ако се допре до тях един разбойник, те изсъхват. Те са толкоз чисти, че не живеят, преместват се на друго място, напускат къщата си.

Това, което виждате на Земята, съществува в душата. Следователно, когато вие правите пакост на някое растение, на някое животно във физическия свят, правите пакост на растението или животното във вашата душа. Тогава се поражда болест. Ето как се пораждат болестите. Защото външният свят е едно отражение на вътрешния, който съществува в нас. И тогава, значи, ние не можем да направим изменение въвн, ако не направим изменение вътре в нас.

Хората обичат букети от скъсани цветя, но това е едно нещастие за тях. По-добре цветята да си живеят.

Ще гледате да не тъпчете цветята. И най-малкото цветенце да стъпчете, вие разваляте работата на някой художник. Както постъпвате с картините на художниците, така ще постъпват и с вас. Колкото по-добър е човек, толкова по-внимателно стъпва. Той знае къде да стъпи. Той знае законите на общността и единството. Ще се качваш по планинските върхове, но внимателно, с будно съзнание да не стъпчеш нито едно цвете.

Обичайте растенията и горите, за да се свързвате със силите, които действат в тях. В двора на всеки ученик трябва да има поне 2-3 овощни

дървета, които да прекопава и полива от време на време.

На един стар човек, на едно дете, на една капка гледайте да услужите, да имате светла мисъл към тях. Вие минавате по цветя, газите ги, тъпчете ги с краката си. Тия цветя са изложение на същества, които стоят много по-високо от вас. Те са направили изложба на своите картини, а вие минавате отгоре и пет пари на давате, че ги тъпчите. После се чудите откъде ви е сполетяло нещо лошо.

Децата не трябва да се учат да късат цветята, защото късането има разрушителен характер. Но цветята да се носят в саксии. Аз се радвам, че горе на Витоша има надпис: "Да не се късат цветята!" Възприели са тази мисъл на Новото Учение. Иди там и помириши! За цяр ако искаш, можеш да откъснеш и ще туриш мисълта, че я вземаш за цяр. Жертва се тогава цветето. Новият морал е: Не късайте цветята! Нека те си цъфтят на самите корени, да красят нашите градини и да пълнят пространството със своя аромат. Вие ги помиришете, порадвайте им се, помилвайте ги и си заминете! А той ще се окичи с цветя. Това го правят в света. Един ден и ти ще заприличаш на откъснато цвете. Плодовете и цветята носят здраве, ако хората знаят как да постъпват с тях. Откъсването на едно цвете зле се отразява върху човека. Хората не знаят това. В Америка късат много цветя и всеки се кичи на палтото с лист или цвете и затова всички американци страдат. Представете си, че дохожда един при мене и косъм по косъм ми оскубва всичката коса от главата. Главата ще оголее. Късането на цветята се отразява на Земята тъй, както скубането на косата от главата. Един плод, който е узрял на дървото и готов да падне, могат да ви го дадат. Който иска да получи Божието благословение, да не пипа нищо без позволение и не навреме. Земята е Господня и ти си длъжен да изпълниш Божия закон. Позволение ще взимаш за всичко. Свободата седи в разумното - позволенията. А другото са атавистични черти, т.е. черти, наследени от деди и прадеди. Малките погрешки трябва да се поправят, понеже стават големи, ако навреме не се поправят, тъй както от малките гниди излизат големи паразити.

Понеже цветята са изложение на ангелите, в дадения случай, не разваляйте изложбата на ангелите. Затуй, не късайте цветята. Ти минеш - късаш. То никакво възпитание няма в нас. Казваш, че зад това цвете седи разумно същество. Туй ухание, което чувстваш, не е негово. Туй ухание е на онова същество. Цветята са връзка между хората и ангелите. Растенията са връзка между ангелите и хората. Млекопитаещите, които ни орат, овците, белите говеда, черните биволи, те са връзка на архангелите и хората. Волът ти оре заради архангелите. Той казва като ги погледне: Заради тях, от любов дойдох.

Преди два дни говорих нещо върху късането на цветята и им казах, че всяко откъсване на 10 цветчета води след себе си смъртта на някой човек. Ако кажете някому 10 лоши думи, къщата на някого ще изгори. Ако посеете някъде 10 цветя, някой добър човек ще дойде на Земята. Правете наблюда-

дение от този характер, за да видите, че това не е само приказки. Наблюдавайте плодните дървета в някой двор. Докато клоните на дърветата са зелени, хората на тази къща си живеят добре, но започнат ли да съхнат, то животът се разваля в тази къща, благодарение на лошите мисли, които взимат надмощие. След това някой от тази къща ще умре.

Лошите мисли и желаня, лошите изпарения, които излизат от хората, отиват по дърветата и затова те боледуват. Нечистотиите от хората се поглъщат и те (дърветата) се разболяват.

От десетки години лозите в България бяха нападнати от филоксерата. Лозарите бяха принудени да присадят на местната лоза американска. Местната лоза беше по-хубава от тая, която донесоха от Америка. Какво показва филоксерата? Съвременната война, съвременните недоразумения в човечеството, това е филоксера в умовете, в душите и в сърцата на хората. Аз правя аналогия между лозата и човека. Във Франция са изстребили лозите, в България - също. Навсякъде, където прониква филоксерата, прониква и войната. Когато лозата боледува, и човек боледува. Когато лозите се развиват добре, и хората живеят добре. Мислите ли, че е добро за селяните или за даден народ, ако горите им изсъхнат? Не е добро за народа, ако горите изсъхнат и се изстребват. Има връзка между хората и горите.

Сега ние сме оставили този Истинския Живот и вземаме един живот, който не е Негово изявление. Вземем едно животно и без то да иска, отнемем му живота. Не го питаме съгласно ли е. То иска да живее, пък ние го изяждаме. Не, така не се живее. Големите нещастия, големите болести, неврастенията, охтиката, които се явяват в света, се дължат отчасти на избиването на млекопитаещите и изсичането на горите. Всички болести се дължат на неестественото положение, което си позволяваме в света. Ние си позволяваме това, което не трябва да си позволим, защото нямаме свещено чувство. Ние си позволяваме да отсечем едно дърво, едно растение, ей така, само от каприз. Има растения, които са живели 100-150-200 години, а в Америка има растения, които са живели 1500-2000 години. И американците ги изсичат. Но от безразборното изсичане на горите, от безразборното избиване на млекопитаещите, няма страна в света с толкова неврастения и толкова нервни болести, колкото Америка и няма хора, на които зъбите да са изпадали така. Ще кажете, това е една случайност. Навсякъде законът е същият. Нямаме право да правим това, което искаме. Трябва да вършим онова, което е в съгласие със законите на живата Природа.

Ние нямаме свещено понятие даже за човешкото достойнство, а още по-малко за животните и растенията! Всяка страна, в която се изсичат горите, е осъдена на страдания. Всяка страна, в която животните се избиват безразборно, е осъдена на страдания. Всяка страна, в която хората се избиват безразборно, страданието е още по-голямо. Какво ще кажете за това? Хората се молят на Бога и свещи палят, а при това у нас, в България, всеки ден стават убийства. Четем във вестниците, че син убил баща си, баща

- сина, какви ли не убийства стават! И после търсим причината за това. Къде е причината? Търсим причината там, където я няма. Причината е там, че всички хора искат да подобрят своето положение. Като ги погледнете, всеки мисли за себе си, как да свърже двата края. Не, светът никога няма да се изправи по този начин.

Поради изсичане на горите и избиване на млекопитающите, хората се натъкват на големи страдания, без да могат да си помогнат. Те не подозират, че животните и растенията представляват резервоар на жизнени сили за растенето и развитието на човека.

Един народ, ако иска да бъде здрав, не трябва да изсича горите си безразборно. Често на едно дърво отсечено, един човек умира, а две дървета ако се отсекаат, двама души умират - така дълбоко са свързани дърветата, растенията с хората.

С право може да се каже, че хората днес действат като държава в държавата в света, че те действат като неотговорни фактори. Те мислят, че могат да разполагат безотговорно и неограничено с всички блага на Природата, с всички нейни сили и съкровища. Те я третират като нещо, което трябва да покорят, за да обсебят неговите богатства. Те използват безогледно минералните й богатства, растенията, животните, често за разрушителни цели. Те мислят дори, че могат да разполагат безнаказано и с човешкия живот.

Днес хората, поддържащи един грубоматериалистичен възглед за живота, който се мъчат да прокарат в целия политически и стопански строй, в наука, философия, изкуство, се натъкват на остри противоречия, които произтичат от стълкновението им с Природата, с нейната суверена власт. Напразно се мъчат те да установят един ред мимо нейния ред. Напразно се мъчат да разрешат парливите проблеми на настоящето на своя глава, по свое разбиране, със свои похвати.

Някой мислят, че са господари на земното богатство, но те се лъжат. Знаете ли какво нещастие донесоха въглищата на човечеството? И добрият, и лошият живот на предпотопните животни, превърнали се вече във въглища, се внесе в човешкия живот. Лошите духове, които бяха във въглищата, чрез изгарянето им се освободиха и днес хората се намират в чудо - не знаят как да се справят с тях. Спасението им е в растенията. Те трябва да се умножават, за да погълнат излишната въглена киселина от въздуха. Само така животът ще се нормализира. В бъдеще хората трябва да заместят въглищата с електрическа енергия.

Анормалната човешка мисъл е причина за земетресенията. Туй е подпушване на естествените сили на земната кора. Ако ти не живееш и не мислиш, както трябва, Земята ще ви избълва.

Когато не се спазват природните закони, идат страдания и противоречия. Идат и блага в живота, когато се спазват природните закони.

Един народ има право да съществува дотолкова, доколкото спазва ес-

тествените отношения към законите на разумната Природа, Първото отношение на народите, на обществата, на семействата, на индивидите е към разумната Природа, а после един към друг. Всички народи, всички държави са удове на Великия Божествен организъм. Следователно, ако не функционират в съгласие с този Велик организъм, те са осъдени на изчезване. Тази е причината, поради която много държави и народи са изчезнали от Земята. В далечното минало са съществували атлантска и лемурийска раси, но днес нищо не е останало от тях. Какво ще остане в бъдеще от бялата раса, не се знае. - Защо? - Защото Природата не търпи никакво израждане.

Човешката мисъл определя чувствата на животните. Когато човек постъпва несправедливо, изопачават се чувствата на животните.

Ако някой обикне едно животно като човек, то непременно ще умре.

Животните си имат ръководители и затова трябва да не се измъчват.

Ако един ден ме повикат за свидетел по делото срещу човека от страна на животните, непременно ще взема страната на животните.

ЗАКОНЪТ ЗА КАРМАТА

Спомени на ученици

Когато Учителят пътуваше из България и правеше своите френологични изследвания, посети Стара Загора. Прекара няколко дни там, между приятелите. На тръгване някои от братята отидоха с Него да Го изпратят на гарата. Като минават по улицата, гледат на една странична уличка убит човек и полицай го пази. Учителят само бегло погледнал и казал на придружаващите Го братя: "Този човек е убит, понеже е убил двама невинни човека. Това е карма." След няколко дни брат Стефан Камбуров, като минава край кафенцето, отбива се да пие едно кафе. Там бил и неговият приятел, началник по застраховките. Станало дума за убития човек. Един от присъстващите казал: "Познавам този човек. През Балканската война, когато нашите войски превзеха Одрин, войниците заловиха две млади турчета към 15-16-годишни. Доведоха ги при ротния командир, той може би беше малко пийнал и даде заповед да бъдат убити. Никой от войниците обаче не желаше да извърши това. Те са още деца, каква вина имат? Войниците не искат да убият момчетата. Да ги задържим като пленници, но защо е нужно да ги убиваме? Тогава този, когото сега убиха, излезе от редицата и каза, че той ще ги убие. Предадоха му децата. Той ги отведе някъде и ги уби."

Какви невидими следи долавя Учителят! По тях възстановява онова, което се е случило. Никой не знаеше за това и никой не можеше да предвиди докъде стига влиянието на Учителя. Докъде стига Неговото виждане в миналото, настоящето и бъдещето. Мировият Учител е господар на времето. Вчера, днес и утре - времето е едно за Господния Дух на Силите, Които направляват живота на Земята и на Небето. Мировият Учител управлява и Земята, и Небето.

Борис Николов

Дъщерята на Борис Малджиев се казваше Зорница и бе омъжена за банкера Костадин Русев. Те живееха в една солидна къща, а в сутерена, в една малка стаичка бяха подслонили нашата сестра Олга Славчева, която в това време учеше и преживяваше от бедно по-бедно. Случва се така, че Олга трябва да освободи този мизерен сутерен по настояване на господаря на къщата. Тя отива при Учителя и му се оплаква, че е изгонена и няма къде да живее. Учителят я изслушва и ѝ казва: "За тази тяхна постъпка ще видят те, какво има да стане". Олга си прибира багажа, напуска сутерена и отива при приятели. Още при първите бомбардировки на София, една от първите бомби пада върху банкерската къща и я разрушава до основи. Дълго време след това дъщерята на Борис Малджиев и съпругът ѝ, банкерът, трябваше да живеят в Русе, поради липса на жилище в София.

Николай Дойнов

Преместих се окончателно на Изгрева и се отделих от родителите си. След като доброволно се отказах от тяхната издръжка и помощ, аз сама трябваше да се грижа за прехраната си. А това не беше лесно за една млада жена. Какво можех да работя тогава? Реших да стана учителка по музика и да преподавам уроци по пиано. Препоръчаха ме като интелигентна госпожица за учителка по пиано на дъщерята на едно богато семейство. Но след два урока те ме извикаха най-официално и ме попитаха вярно ли е това, което се говори, че съм дъновистка. Казах им, че съм последовател на това Учение. Те станаха, отвориха вратата и ме изгониха най-демонстративно, без да ми платят за уроците, които бях преподавала. Вървя навън и си мисля: "Досега ме гонеха от дома родителите ми, дойде време да ме гонят и отвън. Значи, освен вътрешният фронт, се отвори и външният фронт срещу мене". Но бях непоколебима в Учителя и във вярата в Бога. Отивам при Учителя и Му се оплаквам: "Отказаха ми уроците по пиано". А аз чаках да взема пари от тези уроци, за да си върна заемите. Учителят ме изглежда, после погледна някъде нависоко над мен и строго каза: "И ний ще се откажем от тях". Минаха години, много години. Дойде новата комунистическа власт. Една от първите ѝ стъпки бе да отнеме богатството на богатите и да национализира всички банки. Следващата мярка бе да се отнемат големите им къщи, многото им апартаменти, а много богатата бяха изгонени извън София, мнозина бяха интернирани. Веднъж слизам в града и случайно минавам покрай същата богата къща, откъдето ме бяха изгонили. Виждам, че е запечатана с печати, приближавам и се чудя. Излиза един съсед и казва: "Какво гледаш и се чудиш - изгониха ги, интернираха ги, къщата я запечатаха, взеха им всичко и само с ръчен багаж заминаха. Какви ли грехове са направили, та това ги сполетя?" Аз изтръпнах от думите на този съсед. Тръгнах си и го оставих да говори, а в ушите ми зазвучаха думите на Учителя, казани преди десетилетия: "И ний ще се откажем от тях". Учителят се беше отказал от тази епоха много-много отдавна, но времето за Школата, определено предварително от Учителя на 22 години, трябваше да изтече. Дойде и това време: то изтече, Учителят си замина и завъртя се онзи кръг от живота за съдбата Господня и за съдбините на света. Всичко си отиде на мястото си, а животът продължаваше. Останаха думите Му като един завет, казани веднъж пред мен: "Досега злото все е побеждавало, но този път Ний ще победим".

Мария Тодорова

Веднъж Учителят ме запита: "Ти защо така постъпи?" - Аз рекох: "Учителю, ама съвсем друго яче ми беше предадена работата." - Той каза: "Е, и на тебе ще го направят без да знаят".

Ти си направил пакост на едно същество без да знаеш, но и на тебе ще направят същата пакост без да знаят.

Елена Андреева

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Нашето бъдеще се определя от нашите мисли, а не от онова, което представляваме външно.

В природата има един закон за периодичност - каквото си направил някога на някого, туй ще се върне върху тебе.

Всеки човек, който постъпва несправедливо, ще опита несправедливостта върху себе си. Щом постъпваш правилно, имаш в себе си една вътрешна радост, вътрешен мир. Щом постъпваш несправедливо, усещаш вътрешно безпокойство. Това е един закон.

Трябва да бъдем внимателни да не се накърняват чувствата на хората. Понеже с накърняването на чувствата вредим и на себе си. Всякога има едно отражение. Това, което направим на другите, ще се повърне и върху нас в една форма.

Всяко нещо, което ние правим за другите хора, ний го правим за себе си. Има един закон в природата: Каквото направиш за другите, ще се върне върху тебе. И каквото другите хора направят за нас, ще се върне върху тях.

Безпощаден е законът за възмездието. Смеете ли се над погрешките на хората, и вие ще изпаднете в тяхното положение. Всеки човек е поставен в положение да греши. Какво печели човек, ако осъжда този - онзи, че не живеят по Бога? Нищо не печели. По-добре е човек да мълчи, да остави всеки сам да се изправи. Всеки сам ще понесе последствията на своите постъпки.

Виждай погрешките на другите хора, но не ги изнасяй. Това, което ще изнесеш пред другите хора, един ден ще дойде в дома ти.

Ако ти се присмееш на някой човек за негов недъг, този недъг ще те постигне.

Месите ли се в чуждите работи без да можете да ги изправите, вие ще платите с живота си.

Всяка болка, която причинявате на някой човек, ще дойде до вас.

Всички мисли и всички постъпки после имат обратно действие върху онези, които ги проявяват. Ако един народ насилва други народи, насилието ще дойде върху него.

Ако вие спънете живота на когото и да е от вашите близни, с това ще спънете живота си. И ако някой спъне вашия живот, той ще спъне своя си прогрес. Трябва да имаме това ясно предвид. Не се спъвайте един друг.

Щом причинявате страдания комуто и да е, непременно ще дойде страданието и върху вас. Този закон е неумолим. Всеки, който причинява и най-малката вреда някому, ще страда. Ако кажеш една празна дума, с която ще разтревожиш някого, ще бъдеш съден за тази дума.

Всяка мисъл, всяко чувство, което човек е създал, непременно ще се върне към него, където и да ги изпрати той, дори и в безпределните прос-

транства на Вселената, те пак ще се върнат при него. Това е законът. Страданията и радостите, които сме причинили на други хора, един ден непременно ще се върнат при нас.

Това, което пожелаеш на хората, то се връща при тебе. До новата година, когото срещнете, кажете му нещо много хубаво. Най-хубавото му пожелайте. Пожелай доброта на всички хора по света.

Харчим ли Божествената енергия напразно, с това ние си създаваме карма, страдания.

Всичко, което се продава, създава карма. Нещастията на хората се дължат на това, че продават нещата.

Някои деца късат плодове от чужди градини и като видят, че не са узрели, хвърлят ги на земята. Други късат зрели плодове, турят ги в джобовете си и спокойно си отминават. Те не знаят, че всяка кражба, всяка лъжа носи своите последствия, даже и в далечно бъдеще. Ще дойде ден, когато нещастията ще се сипят върху главите им, без да подозират, че те са резултат на кражби, лъжи и престъпления, направени в далечното минало.

Много бащи боледуват по една единствена причина, че децата им не водят добър живот. Кой с когото е свързан, носи последствията на неговия живот. Ако си свързан с човек, който не живее добре, може да платиш с живота си.

Питам: По какво се отличават сегашните хора от тези на далечното минало? - Сегашните хора играят роля на свободни. Те си мислят, че могат да правят, каквото си искат. Не е така. В Природата съществува закон, който не оставя и най-малкият престъпник да не получи заслужено своето наказание.

Каквото да прави човек, не може да избегне последствията на своя живот. Не мислете, че вашите мисли и чувства не упражняват влияние върху самите вас! Всяка мисъл, всяко чувство, колкото слаби да са, упражняват влияние не само върху вас, но и върху вашите ближни. Във Второзаконието е казано, че за всяко престъпление Бог въздава на човека до четвърто коляно, до четвърти род.

Вие си представяте какъв ще бъде бъдещият ви живот. Той е вътре във вас и зависи от сегашния ви живот.

Каквото изработи на Земята, само това човек ще занесе със себе си на другия свят. Каквито са били стремежите му на Земята, такива ще бъдат и на Небето. Искате ли да знаете човек какъв ще бъде животът му на другия свят, нека се вгледа в живота си на Земята. Какъвто е животът му на Земята, такъв ще бъде и на другия свят. Какво вие мислите по този въпрос, не е важно. Трябва да знаете, че дето и да отиде, човек навсякъде носи това, което е вложено в него.

Тази духовна придобивка, която имате, няма да се загуби и когато дойдете втори път, ще започнете оттам, откъдето сте спрели. При такива условия ще ви поставят.

Всеки, който влезе в Братството, му се прави хороскоп, който почти елиминира кармата и му създава вътрешни условия да разбира и прилага Словото.

Ако искате да жънете добри плодове в бъдеще, оставете Божественото във вас да се проявява. Този е новият човек.

И предсказаните и определените неща могат да се отложат или отменят. От човека зависи да подобри или влоши съдбата си.

За да се справите с кармата си, вие трябва да желаете доброто, щастieto на всички хора. По този начин вие повдигате себе си, а същевременно помагате на ближните си, както и на цялото човечество. Това значи човек да изпълни Волята Божия.

Като прощавате, кармичната връзка се скъсва. Като не прощавате и се противите, кармата продължава.

Ако един човек е светия, но наруши нещо, то светийството не му помага. Ако на един грешник му кажат, че му предстои лошо бъдеще и той се стресне и се оправи, ще предотврати лошото си бъдеще.

Никога не изпращайте лоши мисли към един добър човек, защото тези мисли ще се върнат към вас.

Човек трябва да бъде внимателен в живота си, да знае, че връзките, които днес той прави, ще окажат влияние не само след 100 години в живота му, но те ще имат влияние даже след 4 поколения.

По отношение на Бога всяко нещо е на мястото си и всичко безпрекословно работи за изпълнение на Неговата воля. Затова Бог, Който управлява света, няма противници. Господ, Който е между нас и нашите противници, дохожда между тях и нас и тогава те се опълчват против Него. Той връща техните мисли и действия върху тях и те страдат. Пазете се от лоши мисли, защото ако този, комуто ги пращате, въздъхне към Господа, тия мисли ще се върнат към вас и тогава ще бъдете наказани.

Бог мълчи, но ще бъдете поставени в положение да преживеете това, което сте направили на другите.

Всяка мисъл и всяко чувство или действие се връщат към своя източник! Този закон има приложение не само спрямо индивидите, но и към колективите: общества, съсловия, класа и народи. Всяко нарушение на един природен закон води към смърт. И цели раси са били изтребени. Много раси има, които са изчезнали поради неспазване на тези закони в природата. Всички народи, които живеят в неправда, ще се изродят. Това е закон. Всички ръководители на народи трябва да знаят това.

Всяка сила, колкото и голяма да бъде тя, щом като върши насилия и беззакония, ще дойде друга по-голяма, която ще я ликвидира.

Кармата на всички народи е назряла, сега е време за ликвидация, за разплащане.

Как ще се разреши кармата на народите? Много просто. Невидимият свят има начини да разреши тоя въпрос. Той е предвидил едно голямо пре-

селение на народите от изток към запад и след това от запад към изток. Това велико преселение на народите ще стане първо в невидимия свят. Така убитите германци от руснаците ще се преродят след време в Русия. Така също и убитите руснаци от германците ще се преродят в Германия. Като изминат няколко десетилетия и току-виж, че след 45 години, като израснат тия поколения, ще установят, че в себе си нямат помежду си омразата на предишните поколения. Така Природата разрешава този въпрос първо в семейството. Родителите раждат своите врагове и чрез отглеждането им и възпитанието на децата си, те се разплащат кармично. Няма родител, който да не обича децата си. По същия начин народите в тая война след 45 години ще се разплатят.

Народите трябва да си платят дълговете и да започнат наново нов живот. Отсега нататък настъпват 45 юбилейни години, през които кой каквото е взел, ще трябва да го повърне. Всеки 45 години всичко се повръща - така е в евреите.

ЗАКОНИ НА МИСЪЛТА

Спомени на ученици

Един път Учителят ми говори: "Каквото ти желае душата, каквото искаш да постигнеш, тури го в подсъзнанието си и недей бърка вече" - "Как да разбираме, Учителю, това нещо? Да го туря в подсъзнанието и да не го бъркам?" - "Ще ти кажа. Помисли си, че се качваш от пристанището Ливърпул, от Англия за Америка. Параходът пътува две седмици денонощно. Като се качиш на парахода, защо ще се тревожиш: Дали ще стигна или няма да стигна? Морето може да се вълнува или не, но след 14 денонощия току ти извикат: "Ню Йорк, пристанището!" Тъй, че има си персонал, началници, служители, които денонощно бдят на палубата и за правилното движение на парахода. Ти защо ще се тревожиш? Подсъзнанието - това са висши светове, това са висши съзнания. Те реализират онова, което ти си пожелал. Затова пожелай нещо и го тури в подсъзнанието - то ще се реализира."

Пеньо Ганев

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

В света човек трябва да научи главно три неща: той трябва да проучава и усвоява правата, светлата мисъл; възвишеното, благородното чувство и добрата постъпка.

Човек е силен, докато той мисли. Та ако искате да бъдете силни, вие трябва да мислите. Когато мислите, вие сте във връзка с оня свят, дето могат да ви помогнат. Човек, който мисли, всякога му помагат. Човек, който не мисли, никога не му помагат. Един параход, когато иска помощ, дава сигнал по радиото, иска помощ. Онзи, който няма апарат, каквато и авария да се случи, няма да дойдат на помощ.

Сполети ви нещастие, туй показва, че не мислите. Туй, което казвате, че е съдба в света, показва, че вие не мислите. Човек, който мисли, нещастие не идва при него. Понеже хората не искат да обяснят нещата, те казват: "Нещастие има, съдба." Нещастие и съдба идат всякога за онзи, който не мисли.

Видите ли, че някой човек се гневи, сърди, обезсърчава, ще знаете, че той в дадения момент не мисли. Където мисълта присъства, там всички въпроси се разрешават.

Дойдете ли до някаква мъчнотия, изменете мисълта и чувството си, които в този момент ви притесняват и помощта веднага ще дойде. Докато живее в старите си разбирания и възгледи за живота, човек мъчно ще се освободи от страданията си.

Човек трябва да мисли, а не да се тревожи и безпокои.

При най-големите противоречия човек трябва да мисли.

Светът може да се поправи, но как? - Трябва мисъл, нищо повече!

Чрез мисълта си човек черпи енергии от Природата.

Само ако може да мислите правилно, всичко ще имате. Ако закъснява благо, показва, че не сте се научили да мислите.

Онзи, който иска да се развива правилно, непременно трябва да има правилни мисли. Задачата на петата раса е да изправи мислите и желанията.

Силата на човека седи в неговата мисъл. Мисълта храни човека така, както и хлябът. Ако мислите на човека не са здравословни, колкото да се храни физически, той пак ще линее.

Днес малко хора могат да повярват, че мисълта храни човека. Те мислят, че хлябът само дава сила на човека. Словото Божие е живият хляб, за който Христос е говорил. Той представя сгъстена Божествена енергия.

Като станете сутрин, кажете на себе си: "Трябва да мисля тъй, както Бог мисли. Трябва да обичам тъй, както Бог обича."

Понеже ние не мислим, както Бог мисли, затова идват и всичките ни нещастия.

Мисли за Бога, за ближния си и ще намериш своето благо. Мислиш ли първо за своето лично благо, ти ще станеш нещастен. Бог е предвидил твоето благо, няма защо да мислиш за себе си.

Дръжте в ума си мисълта: Аз искам да бъда точно такъв, какъвто Бог желае да бъда.

И тъй, искате ли да дадете живот на доброто в себе си, мислете за него: занимавайте се с добрите мисли, чувства и постъпки, за да оживеят те във вас. Това подразбира стиха: "Които чуят гласа Му, те ще оживеят".

Мислите за добър човек, в ума ви ще се яви светлина и в сърцето - топлина. Ако мислите за лош човек, в ума ви ще се яви тъмнина и в сърцето - охлаждане. Този закон важи и за нашите отношения към Бога. Влизаш ли във връзка с Бога, в съзнанието ви ще се яви светлина, а в душата ви дълбок мир. Влезете ли във връзка с ангелите, там ще се изпълните със светли мисли и възвишени чувства. Ако мислите за растенията и животните, имате известни влияния от тях. Като мислиш за ангелите, ти си в ангелския свят. Като мислиш за Бога, ти си в Божествения свят. За който свят мислиш, ти си в този свят.

Всеки човек, който постоянно мисли за ниви, къщи, за материални блага, а иска да бъде духовен, няма да успее в това, защото той с мисълта си е в ритмуса на Земята. По този начин той не може да постигне това, което желае. Той не трябва да се отказва от земния си живот, но трябва да мисли за Слънцето и да го проучава. Истинската наука, обаче, седи в това: да доведе човека до положение да постави своята мисъл, своите идеи в съгласие с пулса на Слънцето.

Законът гласи: За когото мислиш, с него и се свързваш, за каквото мислиш, с това се свързваш.

Иска ли да бъде здрав, човек трябва да мисли за здравите хора. Иска

ли да бъде учен, той трябва да се свърже с учените. Иска ли да бъде богат, той трябва да мисли за богатите. Изобщо, за каквото човек мисли, такъв става.

Трябва да мислиш така: аз съм здрав, млад, спокоен. Каквото мислиш, това ще получиш.

Всеки ден мислете по две интензивни минути върху известна идея.

Дойде ли ви една добра мисъл, не я пренебрегвайте, изпълнете я веднага, тя ще ви подигне.

Дойде ви една велика мисъл - имайте си едно тефтерче, запишете си. Хубавите работи трябва винаги да се записват.

Най-доброто време за размишление върху дадена тема е вечер в 10 часа, когато повечето хора спят. Този час е най-добър за размишление върху това, което Бог е сътворил.

Всяка вечер или сутрин човек трябва да употребява 10-15 минути за размишление, да си отговори на въпросите, защо е дошъл на Земята, какъв е смисълът на живота и т.н. Така той си пробива път и през най-непроходимите места и се свързва с великото, с мощното в Природата.

Никога не предавай на другите твоя начин на мислене, то е само за тебе.

Мислите ли да правите нещо, не говорете нищо; само кажете: "Господи, ела ми на помощ".

Човек трябва да влезе в съзнателна връзка със силите, които строят организма му. Само по този начин той ще уреди живота в себе си, ще се добере до законите на творчеството и на съзнателната работа и тогава ще може да помогне и на другите, и на обществото.

Който пее и говори правилно, той може да мисли право.

Търпелив човек е, който мисли; а нетърпелив човек е, който не мисли.

Яденето е един метод, един процес на мисълта. Който правилно дъвчи, той правилно и мисли. Който бързо ходи, той бързо мисли. Някой върви бавно, заплеснал се някъде. И всякога противоречията в живота произтичат от факта, че между чувствата и мислите няма хармония.

Видите ли, че даден човек много яде и пие, ще му кажете, че го чакат големи страдания. Яденето и пиенето се отнасят до света на чувствата. В умствения свят законът за яденето е точно обратен: Който яде много в умствения свят, той малко страда; който яде малко, много страда.

Каквото е храната за тялото, това са мислите за душата и причината за всички ваши неприятности в живота ви и в домовете ви са вашите мисли, тъй като всяка една мисъл е център, който привлича другите към нея. Ако възприемем една добра мисъл, тя е във връзка с други добри мисли, а когато се свързваш с лоши мисли, то тогава всички лоши мисли те сполетяват.

Лошите мисли и чувства правят кръвта нечиста.

Не можеш да живееш добре на Земята, ако мисълта ти е крива.

Както в природата бурените заглужават хубавите цветя, така некане-

ните мисли и чувства заглушават благородното в човека.

Лошите мисли и чувства покваряват човека, а едновременно с това и всичко около него. Те са в състояние да заразят цялата атмосфера. Веднъж атмосферата заразена, тя се отразява вредно и на растенията и животните.

Всяка мисъл, всяко желание и всяка постъпка трябва да се анализират, да се види кои от тях са животински, кои човешки и кои Божествени.

Всички мисли, чувства и постъпки, в които няма измяна, нито промяна, са Божествени. Обаче, мисли, чувства и постъпки, които се изменят, са човешки.

Щом ви дойде някоя мисъл, която ви гневи и безпокои, да знаете, че не е от Бога и старайте се да я отхвърлите от ума си.

Кой е лошият господар? - Кривата мисъл. Докато мислиш криво, ти си при лош господар. Щом изправиш мисълта си, отиваш при добър господар. Пази се от кривата мисъл, т.е. от лошия господар, който ще ти тури юлар на главата.

Сега аз ви моля, щом ви дойде една лоша мисъл, веднага я отстранете и ѝ кажете: "Ти не си от Бога, нямаш власт върху нас." Никога не изпитвайте такава лоша мисъл и не се спирайте над нея. Просто затворете вратата си и ѝ кажете: "Сега нямам време да се занимавам с тебе."

Минат ли лоши мисли през ума ви, посадете ги дълбоко в земята. Ако оставите тия мисли в ума си, вие ги препоръчвате на другите, а с това им давате живот. Когато казват, че злото трябва да се забрави, това значи да се посади някъде дълбоко в земята и да не се мисли за него. И Господ даже не мисли за злото, за да не му дава живот.

Ако в умовете ви се зароди мисълта "Трябва ли да вършим това, което сме замислили", по-добре не го вършете.

Преди да направиш нещо, три пъти мисли. Ако правиш нещо добро, прави го; ако не е добро, мисли за лошите последствия.

Не се съединявайте с хора, които имат отрицателни мисли, а се съединявайте с хора, които имат положителни мисли.

Всичко зависи от нас, а не отвън.

Нашето бъдеще се определя от нашите мисли, а не от онова, което представляваме външно.

Вярвайте в едно: Туй, което човек мисли, всякога става.

В каквото вярвате, това става. Дръжте в ума си мисълта: Мога да направя всичко, каквото душата ми желае.

Няма нещо в света, в което човек да е повярвал и да не е станало. Пазете се, не допускайте отрицателни мисли. Мине ти през ума, че детето ти ще се разболе, не минава много време и то се разболява. Мине ти през ума, че слугата ти ще те обере, след време наистина те обира.

Това, което човек постоянно мисли, ще дойде; и това, което постоянно отрича, и то ще дойде. Ако помислите, че ще забогатеете, ще забогатеете;

ако помислите, че ще загазите, ще загазите. Ако мислите, че ще се разболеете, болестта ще дойде.

Внушите ли си мисълта, че сте лоши, че нищо не може да направите, кажете си: Не съм толкова лош. Ще бъда добър, ще излезе нещо от мене. Непостоянен си. - Постоянен съм. В бъдеще ще съм още по-постоянен. - Ти си безверник, не можеш да се молиш, не можеш да правиш добро. - Мога да се моля, мога да правя добро! - Не можеш да учиш, нищо не разбираш. - Мога да уча, мога да разбирам. Като си внушаваш по този начин, ще придобиеш светлина, която ще ти помага. Това е един от великите методи за успеха на човека. Работи с този метод година, две, три. И тъй, на всяка лоша мисъл, противопоставяй добра, положителна мисъл. Дойде ли в ума ти положителна мисъл, тури я на мястото ѝ - това значи, всяка добра мисъл трябва да се реализира.

Хранете хубави мисли и чувства към всеки човек, без да се спирате пред въпроса заслужава ли той това или не.

Мислите ли добро за другите и те ще почнат да мислят за вас добро.

Като мислиш за лошите черти на някого, ти усилваш лошото у него и обратно. Това е закон.

Срещнеш някого - изпрати му една хубава мисъл, той ще я възприеме с подсъзнанието си, не му я казвай.

За предпочитане е мислено да му кажете да престане да говори. Ако говорителят е умен човек, ще възприеме мисълта ви и ще спре. Ако проектирате ума си към слънчевия възел на човека, да събудите в него приятно, топло чувство към себе си, той може да направи нещо за вас. Това наричаме вътрешно говорене, според което нещата стават моментално. При това говорене не е нужно да убеждавате човека много, за да го накарате да направи нещо за вас.

Искаш ли да помогнеш на някого, помисли две минути за него. През това време не допускай никаква лоша мисъл или лошо чувство за него.

Проектирай добри мисли в пространството, те все ще се възприемат от будни души и ще се реализират един ден.

Ако вие пуснете една мисъл, то когато и да било, тя неминуемо ще дойде пак при вас, като при това, ако е добра, минавайки през пространството, ще приеме силите на доброто и ще дойде по-богата, отколкото е тръгнала. За злата мисъл е същото. Ето защо колко е важно, какво човек мисли.

Ако човек мисли само хубави неща и разумно работи, тези негови мисли ще обиколят Земята, ще проникнат в умовете на хората и те ще започнат да ги реализират. По този начин онова, което сега е невъзможно, по силата на този закон, ще стане възможно. Всяка мисъл, която прониква в човешкия ум, оставя известен отпечатък върху някой орган на тялото. И затова съвременните хора, които желаят доброто и щастието на човечеството, трябва да дадат ход само на правилните и хармонични мисли.

За да могат хората да си помогнат, трябва преди всичко да изхвърлят

отрицателните мисли от съзнанието си и всеки да пожелава и препраща на приятелите и близките си най-красивите си и най-хубавите си мисли. Само така ще се създаде взаимно предразположение и братско чувство и светът ще се радва на истинско творчество и прогрес.

Проектирай мисли Божествени за един идеален, пълен с мир и любов живот на Земята, за братски, чисти отношения между хората и пр. Навред, където отиваш и в който дом влизаш, носи нещо хубаво и остави там.

И ако човек за една година реши да възприема и праща положителни мисли, той ще може да върши чудеса. Направете опит само за една година да каляват волята си: винаги, когато ви нападат лоши мисли, заместете ги с положителни. Не ще има препятствие, което да устои на вашата воля.

Мислете, че всичко е добро! Не туряйте в ума си отрицателното.

В съзнанието ти да не остане картина на болен човек, куц, сляп, гърбав, глух и пр. Като държиш в ума си хора с дефекти, то ще дойдат върху тебе тези нещастия.

Ако срещнеш затворник, кажи му мислено: "Няма нищо, ще се освободиш, Бог бди над тебе и те обича. Вярвай в Него." И ще си представиш как го освобождават по-скоро.

Ако видиш болен или затворник и махнеш с ръка и кажеш: "Не искам да гледам, не мога да гледам", то след време ти ще се намериш в същото положение. Като видиш човек със счупен крак, ти му кажи вътрешно: "Бог не те е създал да бъдеш болен. Всичко ще се уреди. Ти си здрав. Вярвай в Бога". Мислено го превържи, представи си, че оздравява и си ходи, скача здрав.

Това не се отнася само за болни и затворници, но за всички хора, които срещаш.

Не позволявайте във ваше присъствие да се вършат престъпления. Когато видите, че някой паяк е хванал муха или някой човек е хванал заек, или някой сокол е хванал птичка, насочете мисълта си към тях и кажете им да напуснат жертвата си. Далеч от очите ви могат да правят, каквото искат.

Посъветвайте мислено ловджията да прибере пушката си, да се върне у дома си, а заека да остави на спокойствие. Ако не направите това, вашата глава ще страда!

Слушайте добре ума и сърцето си - чрез тях Господ ви говори.

Умът на човека твори, а сърцето прави връзки. Сърцето свързва хората, т.е. създава отношения между тях. Сърцето има на разположение много юлари в складовете си. Като хване някого, то веднага го свързва. Щом е дошъл на земята, човек все ще бъде свързан някъде, но да се моли, някой разумен да го свърже. Няма по-страшно нещо за човека от това, да го свърже някой глупак. Щом се обърнете за помощ към сърцето, трябва да бъдете готови да ви върже.

И тъй, докато слуша сърцето си, човек се завързва. Докато слуша ума си, човек се развързва.

Във всеки даден момент вие трябва да разбирате каква е посоката на вашия ум и вашето сърце. Силата и посоката на вашия ум ще се определят от степента на вашите чувства. Ако в чувствата си сте развълнувани, вашият ум не може да мисли спокойно. Непременно чувствата ви трябва да бъдат интензивни, но спокойни.

Не туряйте много работи в ума. Турете в ума си само една основна идея! Човек може да направи само това, което мисли!

Всеки ден ще давате по едно чувство на сърцето и по една мисъл на ума си, да ги обработвате добре. Докато не ги обработите, не пристъпвайте към други. При това, никога не смесвайте чувствата си, не смесвайте мислите си. Не се позволява никакво преяждане нито на физическия свят, нито в сърдечния и умствения.

Сърцето и мозъкът не могат с церове да се лекуват. Човешкото сърце се лекува с обич, с Любов, с доброта, с кротост, с въздържание, лекува се със специфична храна. Най-хубава и отлична храна ще давате на сърцето.

Аз наричам нормален ум този, който не се стряска от мъчните задачи в живота. Нормално сърце наричам това, което не се дразни от малките работи.

Как може да се намести умът на човека? Не внасяй непотребни идеи в ума си! Как може да се намести сърцето на човека? - Не внасяй непотребни желания в сърцето си! Как може да се намести волята на човека? - Не предприемай работи, които са неосъществими.

Не поставяй в ума си мисъл, която не можеш да разрешиш. И никога не поставяй едно желание в сърцето си, което не можеш да постигнеш. Остави го отвън. Това, което не можеш да разбереш, остави го отвън. Отвътре ли е - това е товар.

Днес еволюционният процес е съкратен. Всяко нещо, за реализирането на което в миналото се е изисквало хиляди години, днес може да се реализира в продължение на секунди, минути или часове - зависи от интензивността на мисълта.

Със своята мисъл хората предизвикаха едно време потопа. Това показва, че хората искат да се месят в работите на Природата. Те не знаят какво искат. Те искат да няма много валежи, да няма много вулкани, Земята да не се тресе, да няма влага, а само да ядат и да пият, като че са дошли гости на Земята.

Не само съществата от другите планети и цивилизации оказват влияние върху Земята, но и всички хора със своите мозъци оказват влияние върху целия строеж на Земята. Ако хората биха концентрирали умовете си в определена точка, те биха стопили това, което се намира там. Канада би се стопила от енергията, която се излъчва от човешките мозъци! Хората, ако знаят как, чрез концентрация на мисълта си, могат да разтопят всички скърби и болести.

Хората представят скачени съдове и ако съзнават това, те биха могли да предават и възприемат своите добри мисли и чувства, с които да вършат

чудеса.

Едно трябва да знаят всички хора: Бог определя съдбата на хората, никой друг. При това, съдбата на хората не е нещо фатално. Тя се определя от техните мисли, чувства и постъпки. Следователно, никой не е в сила да избави човека от собствената му съдба. Ако има някой, който може да му помогне, това е той сам. Как? - Като измени направлението на своите мисли, чувства и постъпки. Обаче, човек иска нещата да станат според неговите желания, без той да направи някаква жертва от себе си. Не, ако човек измени своите мисли, чувства и постъпки в прав смисъл, и Бог ще промени решението си към него.

ЖЕЛАНИЯ И ЧУВСТВА

На всеки човек е дадена задача да извае лицето си, да извае своите ръце и крака, да извае тялото си.

Най-малкото подобрене в чувствата е в състояние да подобри вашия нос. Силният по сърце подобрява носа си.

Ако някой иска да има красива уста, той трябва да знае как да говори. Разумното слово прави устата красива, а неразумното я изкривява. Правилното чувстване оформя носа, а неправилното го изкривява. Правата мисъл оформя челото. Когато мисли, човек създава челото си; когато чувства, създава лицето си (от веждите до върха на носа); когато работи с волята си, човек създава брадата си.

Човек се стреми към красотата, всеки иска да бъде красив. Каква красота може да има в лицето на разгневения човек? Каква красота ще търсите в лицето на оня, който живее с отрицателни мисли и чувства? Достатъчно е да се види в огледалото, за да се ужаси от себе си. Като знаете това, не допускайте в ума и сърцето си нищо отрицателно. Дръжте отрицателните мисли и чувства далеч от себе си. Дойдете ли до положителни мисли и чувства, оставете ги да влязат в ума и в сърцето ви, да ви облагородят. Ученият, добрият, разумният човек има особени, красиви черти.

Всички дарби и способности у човека могат да се развият само при красиви мисли и чувства.

Кой каквото пожелае, добро или зло, му се дава, за радост или страдание. Според желанието е и следствието.

Когато нещо пожелаеш с целия си ум, с цялото си сърце, с всичката си душа и с всичкия си дух, с непреодолимо желание, то ще се реализира, ти ще го получиш.

Каквото мисли човек, това става. Каквото пожелае, сбъдва се, но гледайте да не се сбъдне преждевременно. Всяко желание, реализирано не навреме причинява повече нещастие, отколкото радости.

Каквото пожелаеш на другите, то се връща и на теб.

Пожеланото добро се реализира най-късно след 22 години.

Като изучавате явленията в живота и природата, забелязвате едно

повторение. Ако едно явление е станало преди 22 години, след 22 години ще се повтори същото - закон за периодичност на явленията.

Изпитанията в домовете дохождат през 9 години.

Щом изливате вашите чувства, менят се и вашите намерения.

Желанието не трябва да господства над мисълта. Дойдеш ли до реализирането на едно желание, ще се обърнеш към мисълта си, да му послужи. Всяко желание, което се налага на мисълта, внася дисхармония, която създава условия за болести.

Нещастията на човека не се дължат на това, че той има много желания, но че подхранва в себе си чужди желания. Следователно, пазете следното правило: не подхранвайте чужди желания в себе си. Като пазите това правило, животът ви донякъде ще се подобри.

Мъж ли е той, сърцето си на жена да не отваря, и жената също на мъж да не отваря сърцето си.

Твоето сърце трябва да бъде заключено, то трябва да се отвори само за Бога и за никого друго да не се отваря.

Не се обвързвайте, не давайте дума никому, не се съединявайте с никого.

Условията, удобствата не идат отвън, но отвътре. Те се крият във вътрешния живот на човека.

Що се отнася до условията, човек не трябва да желае по-добри условия от тия, които му са дадени. Дали условията са добри или лоши, това зависи от разбиранията на човека. Ако разбиранията на човека са правилни, и условията му ще бъдат добри; ако разбиранията му не са правилни, и условията му ще бъдат лоши.

По някой път вие казвате: "Защо са тези лоши условия в света?" - Лошите условия показват, че не си живял както трябва. Такъв е законът.

Ако само мислиш, не си на прав път; и ако само чувстваш, пак не си на прав път. Ако нищо не мислиш и отиваш на работа, нищо няма да направиш.

Ако не стане господар на материята си, човек никога не би могъл да управлява своите мисли и чувства.

Сърцето - това са чувствата, душата, животът.

Умът - това са човешкият дух, мисълта, мъдростта.

Волята - това е физическата сила, тялото; добродетел, правда.

Когато тия три сили дойдат в хармония у човека, ще се развие ясно-видството, слухарството и окултните дарби.

Разстоянието от рамото до лакътя представлява материалния, физическия свят или стомаха. Мястото от лакътя до китката представлява духовния свят - сърцето, а китката - умствения свят, ума.

Седалището на духа е в главата на човека, на душата - в белите дробове, а на материалното - в стомаха. С други думи казано - главата представя Божественото начало в човека, гърдите - духовното, а стомахът - физическото.

Някои са развили своя наблюдателен ум - долната част на челото е изпъкнала; някои са развили горната част - разсъдителните способности, паметта. Които са разбрали духовната страна - средната част на челото е развита.

МИСЪЛТА ЗА МИРА И ВОЙНАТА

От нас зависи мирът, от нас зависи и войната - от пътя, по който тръгнем, от насоката, която ще вземе нашата мисъл.

Мисълта за мира е сила, която, след като излезе от нас, действа вече самостоятелно, невидимо и независимо от нас. Тя прониква в другите съзнания и започва и там своята работа. Нейните резултати се обуславят от силата, от интензивността, от съсредоточеността и от времето, което сме употребили за нея.

Всеки отделен човек е способен да направи много нещо за мира само с мисълта си, защото съсредоточената мисъл е мощна и по вътрешен път се възприема от другите.

Няма по-мощно средство за запазване на мира от мисълта за мира.

Колкото по-силна, по-интензивна, по-съсредоточена и по-често повтаряна е нашата мисъл за мира, толкова по-големи ще бъдат нейните резултати - толкова повече съзнания ще засегне тя и ще ги направи мощни вибриращи радиопредаватели на същата мисъл, на същата идея.

Всеки един индивид от даден народ е мощен фактор при определяне бъдещето на страната си. Мисълта на човека е тази сила, която в своето колективно действие, ще ни тласне в една или друга посока. Нашата мисъл, нашата вяра, нашето желание и нашето решение са факторите, които ще определят нашето бъдеще.

Бих желал всички религиозни и духовни хора да създадем една приятна атмосфера, да вложим в ума си мисълта към обединяване. Нека всички дадем път на Божественото начало в себе си. Мощна е мисълта на добрия човек. Мисълта на един добър човек е равна на мисълта на хиляда лоши хора. Мисълта на двама добри е равна на десет хиляди лоши хора. Ако няколко добри хора съсредоточат мисълта си към доброто на своя народ, те биха постигнали голям резултат. Добрата мисъл твори чудеса. Днес не могат да се намерят двама души на един ум.

Ако 100 души братя и сестри или поне 10 души се съберат на едно място и концентрират мисълта си, ще могат да постигнат това, което искат.

СИЛАТА НА ВНУШЕНИЕТО

Човек може да внуши на клетките си да изхвърлят вън от тялото всички нечистотии.

Формула: "В Името на Божията Любов, в Името на Божията Мъдрост - това, което мирише в мен, да изчезне!"

Два метода за лекуване на всички болести, за премахване недостатъци, пороци и лоши навици и за развиване и придобиване на дарби, способности и добродетели:

1. В човешкото тяло има специфични клетки, които изпълняват длъжността на лекари. Те са по-добри лекари и от най-отличните лекари на земята.

Ако ние заболеем и се оставим на тия клетки, те могат отлично да ни излекуват. После, има специфични клетки и за музиката - от двете страни на черепа има два органа, в които се крият тези клетки.

После, искаш да помниш, да развиеш паметта си, остави се на клетките на паметта, те ще свършат тази работа. Помоли се и кажи: "Моля ви се, съберете всички данни за усилване на паметта ми и създайте всички условия за работа". Почнеш ли ти да се грижиш, всичко ще стане на каша.

За зрението има специфични клетки. Човек е господар. Заобиколен е с такива разумни клетки, които седят около него и казват: Господарю, ти само ни дай твоите мнения и разпореждания - какво искаш - ние ще го направим. Но ако се бъркаш в нашите работи, ще направиш една каша, за която ще плащаш.

Тия малки клетки Аз ги наричам Ангелчета на смирението, които напускат своята благодат на Небето и дохождат на Земята, за да учат хората.

2. В подсъзнанието са складирани всички възможности за реализиране на нещата. Например, ти искаш да постигнеш нещо добро, вложи тази мисъл без страх, без съмнение и висшите същества, които живеят там, ще ти помогнат. Ти само напиши заявлението си до тях, но конкретно, определено и го остави. Не обичат общо говорене. Ще кажеш тази мисъл само веднъж, без да я повтаряш. При повторение, законът не работи. Кажеш ли мисълта веднъж, забрави я.

Усъмниш ли се, законът не работи. Този закон работи само при пълна вяра от ваша страна.

Всяка вечер, като си лягаш, да влагаш в подсъзнанието си мисълта, която искаш да се реализира. И Висшите Същества ще се притекат в услуга.

Вложете с вяра това ваше желание в подсъзнанието си, като фиксирате дори датата, до която искате да стане това и ще видите, че този ден ще придобиете това, което сте желали.

Всичко ще дойде на своето време, обаче законът на внушението изисква специфично време и специфично състояние на човека.

Какво значи това? Във всяко време не можете да си внушавате. Например: ако си внушавате, когато сте раздразнени или разтревожени, не можете да имате добри резултати. Всеки, който иска да вложи в подсъзнанието си една велика мисъл, която да се реализира, той трябва да избере за това най-хубавото разположение на духа си. Колкото е по-неразположен, по-неспокоен, толкова по-бавно и несигурно работи законът на внушението. Когато човек е по-разположен - законът работи по-добре.

Та казвам: За да постигнеш едно желание, ти трябва най-първо да бъдеш вътрешно абсолютно спокоен, да има нещо, на което да се основаваш.

ИНТУИЦИЯ

Иска ли да провери нещо вън от своите пет сетива, човек ще приложи интуицията си и ще знае всичко, което го интересува. Като знае това човек трябва да се допитва до интуицията си. Намериш ли се в трудно положение и не можеш да решиш известен въпрос, обърни се към интуицията си - тя ще ти каже какво да правиш. Вярно чувство е интуицията, тя никога не лъже. Интуицията, като Божествено чувство, е капитанът на човешкия кораб. Докато слуша този капитан, човек изобщо не може да сгреша. Умът, сърцето и волята са слуги на този капитан. Ако го слушат и му се подчиняват, човек живее добре. Не го ли слушат, животът на човека се отклонява от правия път.

Давай ухо на вътрешния глас в себе си, а не на своята мисъл или на своето чувство. Те са твоите външни съветници, които лесно могат да те заблудят.

Необходимо е всеки човек да развие в себе си интуицията. Тя му е дадена от Бога, за да схване той отдалеч събитията. Условието се дава даром, резултатите се придобиват. Това значи: Условието за развиване на интуицията са дадени на човека даром, а той трябва да работи върху себе си, да прави усилия да я развие. Когато се развива интуицията, човек престава да се дразни, става тих и спокоен, придобива разположение на духа и вътрешна радост.

Тръгнеш някъде и нещо ти казва: "Не ходи там!" В такъв случай, не ходи!

Вслушвайте се във вътрешното си чувство, което всякога ви подсказва какво да ядете, къде да отидете и с кого да дружите.

Идеите идат от другия свят. Ти, ако имаш усет, ще схванеш. Някоя идея дойде при тебе; тя не минава пръв път само през тебе, но е минала през милиони проводници. И затова се казва, че 5 - 10 учени хора едновременно намират една и съща идея и работят върху нея.

СИЛАТА НА СЛОВOTO

Записки от беседите на Учителя

Който търси щастието, трябва да знае, че то се крие в неговия говор. Като говори, човек създава или щастието си, или нещастията си. Ако не е така, стихът, че "за всяка празна реч ще отговаряш в Съдния ден", не би имал смисъл.

Всеки човек е проводник на Божието благословение. Ако не Му даде път, той носи отговорност за това. Кажете една добра, блага дума на човека и Божието благословение ще протече. Като станеш проводник на Бога, ти помагаш първо на себе си. Като кажете някому, че работите му ще се оправят, и моите работи се оправят. Ако не вярвам в това, и моите работи не се оправят. Щом пожелаем доброто на ближния си, и моите работи се оправят.

Когато говорите добре или зле за някой човек, вие подхранвате злото и доброто, както в самия човек, така и в себе си. Същевременно, това показва, че вие обичате и добрия, и лошия човек. Иначе не бихте говорили за тях. Тъй щото, като знаете това, не трябва да говорите за злото, за да не го подхранвате. Когато пък правите добро или говорите добре за хората, вие подхранвате доброто в себе си.

Когато говорим добро за другите хора, ние печелим; а когато говорим лошо за хората, те печелят.

Достатъчно е да чуем една дума от човека, за да определим неговия характер. Когато пазарявате слуга в дома си, чуем как говори. Първата дума, която излезе от устата му, може да определи ще работи ли добре той или няма да работи. Същото се отнася и за вас. Още като станете от сън, вслушайте се в първата дума, която ще изговорите. Тя ще определи работата ви през деня - ще я свършите ли добре или няма да я свършите.

Думите са магически сили. И трябва да почнем да разбираме магическия смисъл на думите. И тогава всяка една дума може да ни помогне. Не е в многото говорене. Ние, съвременните хора, много говорим, малко вършим.

И сега, като на ученици, давам ви следното правило: окултната наука не търпи излишното говорене. Вие може да говорите някога повече, но ако всякога говорите много, това е неправилно. Многото говорене е хабене на енергия.

Никакви излишни думи не се позволяват. Малко ще говорите и малко ще пишете. Многословието е качество на съществата на тъмнината. Ако говорите много, вие се свързвате с тях и им помагате. Малко ще говорите, но ясно, кратко, точно и разумно. Така вие се свързвате с Белите Братя и им помагате. Няма да си служите с празни думи.

Господ всеки ден е определил колко думи да кажем и затуй казва Христос, че за всяка дума, която не е турена в твоята уста от Бога, Господ ще те държи отговорен. А колко думи трябва да кажем? Ще кажете тия думи, които Господ е казал, нищо повече. И ако държим този начин, досега щя-

хме да сме много високо. Ние някой път говорим много малко, но някой път говорим повече, отколкото Господ е казал. През тази година да говорим толкова, колкото Господ иска. Десет или петнадесет хиляди думи, кажи ги, не се бой. Турил ти е да кажеш 10 думи, но ако ги кажеш, както Господ ги е турил, животът ти ще разбере много повече.

Човек не трябва да говори много, защото при много говорене грехът е неизбежен.

Не си губи времето да отговаряш на глупавия, кажи: "Сега съм зает, друг път, когато съм свободен".

Говорете само онова, което сте преживели и онова, с което сте направили най-малко 10 опита.

Който много говори за себе си - губи.

Като ученици, вие трябва да дойдете до мълчанието на рибите, но разумно мълчание.

Никой да не знае какво носиш в себе си.

Правило за духовните хора: малко да говорят, а повече да мислят, добре да чувстват и повече да работят. Никога не говорете за неща, които не са станали или които мислите да правите.

Когато даваш обещание, не го казвай никъде, защото щом си го казал, 99% може да не го изпълниш.

Едно обещание, което не е разумно, може и да не го изпълниш. Човек не е длъжен да изпълнява едно неразумно обещание.

Един човек може да обещае нещо и да не го изпълни. Не се уповавайте на такъв човек. Никакво отлагане на обещанието. Кажи и прави! Нищо повече!

Има някои неща, които според окултните закони по никой начин не се позволяват. Това е да говориш за себе си. Това е опасно нещо. Ще се отучиш да говориш лошо за себе си и за другите, за когото и да е. Ще се отучиш да се хвалиш. И хваленето, и хуленето са зло.

Не се хвалете със себе си!

Някой започне ли да разправя на хората какво е постигнал, дарбата, виденията му веднага изчезват.

Похвалиш ли се за нещо, че го можеш и умееш, веднага ще те турят на изпит. Затова пазете се от такива ненавременни изказвания.

Аз не трябва да се хваля за своята светост, за своята сила и за своите знания. С всички тия похвали човек губи своята сила.

За да не пострада животно или човек от уроки, избягвайте да го хвалите.

Всяка дума, казана на място, става. Кажеш някъде: От мене човек няма да стане. - Не става. Каквото кажеш - става. Кажеш някъде: От мене човек ще стане. - Става. Внимавайте думите, които казвате, за какво стават. Има думи, които стават за добро; има думи, които стават за зло.

Говори с Любов и не мисли - каквото кажеш, ще стане.

И тъй, на всички ви трябва една вътрешна работа в живота, но каквато работа да започнете, мълчете си, никому нищо не говорете. В окултната наука има едно правило: каквото вършите, никому няма да говорите, само плодът трябва да излезе навън. Така трябва да работят музикантът, поетът и всеки друг.

Каквото искате, може да стане, стига да желаете, но туй желание да бъде непреривно и никому да не говорите за това.

Ще ви дам един съвет: когато имате някакви проекти, никога не ги съобщавайте.

В окултната наука има един закон: когато чакаш нещо, не говори за него. Щом говориш за него, то няма да стане.

Каквото правиш, на никого не казвай. За миналото, било то добро или лошо, не говори. Говори само за настоящето.

После, в пространството се носят или съществуват духове тъмни и разрушителни сили, които подслушват, и щом чуят, развалят.

За опитностите си, за дарбите и постиженията не казвай никому и не ги поверявай, защото това са специфични неща, дадени лично на тебе; неща, които, ако ги изявиш явно, няма да ползват никого. Нещо повече: може и да ти се отнемат, защото Природата дава и се разкрива само на онзи, който с делата си е спечелил нейното доверие.

Всичко това, което ви казвам, е един закон, който не бива да казваме никому, защото, който го каже, ще изгуби всичките благословения. Ние искаме действително да правим добро на хората, но не желаем да правим пакост на себе си. Само мъж на жена си, на съпругата си и жена на мъжа си може да събщи, но при условие, ако сте уверени, че тя или той вярват, както ти вярваш.

Този опит или този закон е само за вас, не го изнасяйте явно на света.

Истината, цялата истина ще я кажете на Бога. Само на Бога се говори всичко. За вашите опитности ще говорите на тия, които могат да ви разберат. Ако говорите на други, които няма да ви разберат, вие ще се почувствате като натоварени, ограбени и ще се почувствате неразбрани. Затова никога не говорете за опитностите си пред съзнания, които нямат познание за това нещо.

СЕБЕВЛАДЕЕНЕ

Записки от беседите на Учителя

Един човек, който не може да владее себе си във всяко едно отношение, да не си прави илюзии, защото е нищо. И ако сме умни и виждаме голям своя товар, ще го разделим на няколко парчета. Понеже имаме понякога лоши господари, то ние трябва да сме умни, за да знаем как чрез добро да се справим с тях. Затова именно е казано: не се противи злomu. И това е много право, защото ако се противиш на своя господар, ще го накараш да те бие повече.

Самообладание се изисква, за да владееш това, което е вътре в тебе. То е дълбока наука. Затова човек трябва да се моли, да мисли, да гледа как другите хора живеят. Така животът става красив. Вие отивате в един свят, отивате при Бога, където всички същества имат пълен контрол върху себе си, господари са на себе си. Такива трябва да бъдете и вие. Никаква външна сила да не може да ви измести от вашата опорна точка!

Когато ни предизвикват, трябва да мълчим.

Някой задигнал всичките ми пари...Ако живея в Божията Любов, няма да трепна, като че нищо не съм загубил.

Защо плачете? - Запазете вътрешния си мир и за нищо на света не го нарушавайте и на парчета да ви късат.

Когато ви ударят, не само че не трябва да отвърщате, но не трябва даже да забележите, че са ви ударили.

Ученикът на Божествената Школа трябва да живее по закона на Любовта. И да го удари някой, той нищо не усеща; той е съсредоточен в мисълта си - никаква външна сила не е в състояние да наруши неговия вътрешен мир.

Новото седи в противоречията. Там, дето няма противоречия, няма ново; има ново - има противоречия.

Аз изнасям една идея, която за мене е свещена. Аз съм опитал нещата и вървя по правия път. Аз правя опити; тази е Истината, в която няма нито едно изключение. Сега вие ще кажете: "Учителят няма страдания." Всичките ваши страдания за мене са като шуруп. Вие не сте били в дъното на ада. Аз съм ходил в дъното на ада. Да идеш и да не изгубиш своето равновесие. Като идеш в дъното на ада, тогава ще се качиш в рая. Тогава ще разбереш какво нещо е Бог в Своето величие! Ще слизаш в ада, но ще се качваш в Небето! Сега, като слизаш в ада, нагоре да можеш да излезеш. Който се качи на високо място, трябва да мисли за слизане и който слезе на ниско място, трябва да мисли за качване. Ако не знаеш как да слизаш от Небето и ако не знаеш как да се качваш от ада, не може да разбираш великата Истина.

Условията, които Бог ми е дал - ще ги използвам, макар през най-големите трудности!

Да обърнеш и другата си страна на онзи, който те е ударил, това значи да запазиш присъствие на духа си, да не отговаряш със същата мярка... Ако можеш да проявиш самообладание, ти си издържал изпита си.

Стойте спокойни, даже когато ви дялат. Да не мърдате, защото тогава архитектът работи, та ако мърдате, повече ще страдате. Архитектът знае колко пъти да сложи чука си.

Силата на човека е по-голяма от мъчнотиите и изкушенията, които му се дават.

Щом твоите трептения са по-силни от тия на едно животно, то няма да те нападне, а ще бяга. Мъчнотиите в живота приличат на страшните животни. При големите душевни мъчнотии ще опиташ Божията сила.

На всеки е възложена задача да се справи с всичко отрицателно в себе си, да не го допусне да излезе навън, да зарази неговия ближен.

Проверявайте всяка своя мисъл, всяка своя дума, всяка стъпка.

Дойде ли някое изпитание, излезте навън, погледнете към небето и се зарадвайте, че на другия ден, след изгряване на Слънцето, всички ваши мъчнотии ще бъдат разрешени.

Знаете ли какъв щеше да бъде вашият живот, ако можехте да се владате, да не се занимавате с дребнавостите на живота? Дето минехте, щяха да ви чакат като ангел. Ако можехте да владате мислите, чувствата и действията си, вие щяхте да бъдете цвят, който разнося аромата си далеч; извор, който разхлажда ожадените пътници; връх, който ободрява духа на уморения пътник; изгряващо слънце, което насърчава всички обременени. Няма по-велико нещо за човека от това, да обича своите мисли, чувства и постъпки и да ги владее.

Ако искате да имате сила в света, най-напред станете господари на себе си и не бързайте да подчинявате хората на себе си. Ако станете господари на себе си, мнозина ще ви последват.

СИЛА

Записки от беседите на Учителя

Който се стреми към силата, той постепенно се отдалечава от Бога.

Силата на човека не седи в неговите мускули, а в онова деликатно и нежно чувство, което може да развие всички други сили. И Бог така е направил света, че Природата се подчинява на една най-слаба наглед сила - Любовта.

Сила в света без Любов всякога носи разочарования, страдания, а сила, която е свързана с Божията Любов, всякога носи велико благо.

Щом започнеш да изправяш грешките си, ти влизаш в самосъзнанието и твоята сила се удвоява. Който поправя грешките си, става два пъти по-силен. Не ги ли оправи, губи силите си.

Силата на човека е в неговите добродетели и ако днес хората страдат, това е, че нямат добродетели, а последните са един капитал, около който почват да функционират великите сили на Природата.

Човек се показва във време на мъчнотии колко е силен. Щом във време на мъчнотии издържи, той е силен. В мъчнотиите се показва силата.

Силата на човека седи в неговия ум, а не в неговата воля. Волята е за укрепване на ума, но в ума е силата на човека.

Човек трябва да се въздържа, за да бъде силен.

Силен можеш да бъдеш, ако можеш да прощаваш.

Силен човек е онзи, който и в ума си не се съблазнява.

Силен човек е онзи, когото никой не може да товари. Товарят ли го другите, той не е силен. Силният човек сам се товари и сам се разтоваря. Силен човек ли е този, когото дяволът товари и разтоваря? - Не само че не е силен, но той изпада в положението на магаре, което господарят по своя воля товари и разтоваря. Как може да се освободи човек от товара на дявола? - Като изучава и прилага законите на سماляването. Следователно, иска ли да се освободи човек от робството на своя господар дявола, трябва постоянно да се смалява, да стане почти невидим. Като го срещне в някаква малка форма, дяволът ще го погледне с презрение и ще му каже: "Хайде, върви си, иди далеч от мене. Не ми трябваш такъв."

Божественото разполага с два метода срещу злото: или да не се изпречваш на пътя му; или да се смалиш или да се увеличиш толкова много, че да не може да си играе с тебе. Силен човек е онзи, който може да се смалява, да стане невидим; или да се увеличава, да става толкова голям, че да изпълва цялата Вселена. Който иска да стане виден човек, всички да му се кланят, трябва да познава изкуството да се увеличава, да изпълва цялата Вселена. Който иска да бъде неуязвим за злото, трябва да стане малък и с микроскоп да не се вижда.

Апостол Павел казва за себе си: "Когато съм слаб, тогава съм силен!" Какво означават тия думи? Това значи: Когато съм слаб в човешкото, в

преходното, тогава съм силен в Божественото и във Вечното. За предпочитане, следователно, е човек да има общение с Бога, със светлите и разумни същества, отколкото със силните хора на Земята.

Помазаният човек заема най-долното положение. Заемаш ли най-долното положение, ти си помазан. Защо? Защото, който заема най-долното положение, той може да се качи и най-горе. Това значи силен човек.

Ще ви кажа две неща, които трябва да знаете. Това, което в началото е слабо, в края е силно, а това, което в началото е силно, в края е слабо.

Ако държите ръцете си отпуснато, всякога ще бъдете слаби.

Човек с чиста кръв се отличава с голяма енергия и пъргавина.

Природата не държи сметка за времето, при нея то е без стойност. Ценността в Природата е енергията - силата. За нейното и най-малко изразходване се държи сметка.

УЧЕНЕ

Записки от беседите на Учителя

Важен въпрос за всички е въпросът за ученето. Човек трябва непрестанно да учи. Ученето подразбира приложение на Божествения живот. Бог иска човек да живее и да бъде доволен от живота си.

Учението е един стимул от Бога.

Развитието е един вечен процес, който няма свършване. В това вечно развитие е смисълът на живота, в него е всичката радост.

Всяко учение, всяка философия може да ни ползва само тогава, когато сме чисти.

Искате ли да разберете живота, вие трябва да се домогнете до всички науки - философия, математика, литература, естествена история и др. Те ще ви послужат като пособия за постигане на вашата цел.

Който не учи, който не знае как да мърда езика, очите, ръцете, краката си, той ще изпадне в положението на впрегнатия вол. Следователно, видете ли един впрегнат вол, помислете си, че ако не учите, ако не работите и вие може да изпаднете в такива лоши условия.

В една беседа Учителят казва, че Питагор отишъл в Египет и престоял 15 години при египетските жреци, само и само да получи посвещение. Открили му една единствена тайна. Тази тайна днес е известна на учениците в училище като Питагорова теорема. Според нея, хипотенузата на квадрат е равна на сбора от квадратите на двата катета. Но това е едната страна на въпроса. Онова, което научава там Питагор не е това, което се учи в училище. Питагоровата теорема има друго значение. Учителят разглежда триъгълника - неговите катети и хипотенуза - като проекция на човешката личност. Единият катет представлява чувствата, другият катет - мислите на човека, а хипотенузата представлява волята му. В такъв случай Питагоровата теорема има друго значение, което е истинското духовно знание. Или - волята у човека на квадрат (хипотенузата на триъгълника) е равна на сбора от чувствата на квадрат плюс мислите на квадрат (това са двата катета на триъгълника). Ето това е получил Питагор от египетските жреци.

Има три вида хора: Глупавият непрекъснато се занимава с миналото, умният се стреми да прочете бъдещето, а мъдрият живее и нарежда настоящето.

Бъдещето, като проекция на миналото, е за грешниците; настоящето е за праведните. Когато някой каже, че за в бъдеще ще изправи своя живот, разбирам, че този човек е един грешник. Когато някой каже, че ще изправи своя живот още сега, аз разбирам, че този човек е един праведник, който е извадил гредата от своето око. Тъй че бъдещето е в този смисъл на грешниците, които не изменят своите желания, то е тяхна собственост; а настоящето е на праведните, защото то не заема никакво място, то е една математическа линия. Всеки праведник ще мине през тази права линия.

Аз казвам: Всеки, който владее настоящето, ще влезе в Царството Божие. И тогава: бъдещето е на грешниците; миналото, т.е. всичко, което е станало, е в ръцете на Бога, а настоящето е наше. И тъй, ние сме си разменили ролите.

ЧИСЛА И БУКВИ

Като ученици, вие трябва да знаете, че всички числа не съдържат благоприятни сили в себе си. Следователно, вие не можете всякога да се ползвате от числата, както не можете на всяко време да правите добро. Има моменти в живота, когато доброто, което човек прави, е на място. Човек не може да прави добро непрекъснато и безразборно. Прави ли непрекъснато добро, това значи да се изтощи, както се изтощава майка, която едновременно кърми няколко деца. Може ли малкото изворче едновременно да напои хиляда души?

Който разбира законите на числата, той може да измени съдбата си, т.е. да я подобри. Забележете ли, че дадено число, ден или месец не ви благоприятстват, изменете ги и наблюдавайте какви резултати имате при новите числа.

Сега, като се говори за науката за четните и нечетните числа, трябва да знаете, че тия числа имат отношение към сърцето и към ума на човека. В тия числа има известни изключения. И в тия числа има изключения. Например, ако отидете в цяла Европа, никъде няма да намерите числото 13. В никой хотел няма да намерите стая номер 13; ще намерите числото 12, 12 и половина, но никъде няма 13. Числото 13 е фатално. Христос имаше 12 ученици и с него ставаха 13, но беше разпнат. Навсякъде, дето има едно съчетание от 13 души на физическото поле, тази работа няма да успее. Ако имате 12 добри мисли и вие станете с тях 13, непременно ще ви сполети съдбата на Христа. Какви бяха тия 12 ученици на Христа? Кой беше 12-ия? - Юда. Той беше и касиер, той пазеше парите. След заминаването на Юда, учениците хвърлиха жребие да изберат друг на негово място и избраха едного, а после и апостол Павла, с когото станаха 14 ученика. Сега християнството върви с числото 14, което е число на жертва. Числото 13 пък е число на кражбите, на взятничеството (подкупничество) в света.

Числото 18 е отрицателно и безплодно.

Има случаи, когато banker дава известна сума на заем, обаче съчетанието на силите, които действат в дадената сума, се отразява фатално върху него и той умира. Затова казваме, че има благословени пари, но има и нещастни пари. Благословието и нещастieto им се дължи на съчетанието на силите, които се крият в тия числа. За пример, никога не давайте пет стотинки на просяк. Числото, в което петорката е в началото, като 5, 50, 500, 5000, 50 000 лв., откажете се от тази сума. За предпочитане е да вземете 12 лв. за един обяд, отколкото да вземете цялата сума. С 12-те лв. вие ще се

свържете с разумни същества, които ще ви помогнат.

Голяма наука се крие в буквите, затова те трябва специално да се изучават. Всяка буква е ключ на известен род енергия, която човек трябва да превръща - ако е нисша, да я превърне във висша. С буквите се занимава кабалата. За пример, някой човек носи едно име, което той сам не харесва и с което изобщо не му върви в живота. Какво трябва да направи, за да тръгнат работите му напред? Да промени името си, да си измисли такова, което да хармонира на състоянието му. Действително, като се вслушате в имената на хората, ще забележите, че звуковете са така съчетани, че дразнят ухото ви. Когато човек минава през известно посвещение, турят му такова име, което да отговаря на неговите астрологически аспекти.

Кабалата трябва да се преведе според законите на геометрията. Всяка буква, както и всяко име означават известно състояние, известна черта на човека. Ето защо, човек, за да облагороди характера си, трябва да измени реда на буквите в името си или да смени някои букви, едни да отхвърли, други да прибави. Човек, като идва на Земята, не е господар да избере своите майка и баща, нито условията, при които ще се развива, но сам може да си тури име, което само той ще знае - никой друг. При най-неблагоприятните минути в живота си, произнасяйте това име - то ще работи за вас. Това име трябва да бъде съставено по всички правила на кабалата или на окултната геометрия, или на музиката. Името трябва да бъде музикално. Всяко име, било то на български или на кой да е език, трябва да съдържа букви от трите категории. В първата категория влизат буквите от А до И; във втората категория влизат девет букви след буквата И; в третата категория влизат останалите букви от азбуката. Тия три основни букви, които влизат в името, трябва да са съчетани тъй хармонично, че при изговарянето му, да се чувства мекота и хармония. В това име първо ще търсите корена на вашия произход. От корена на името си ще видите колко букви трябва да съдържа то. Вие трябва да знаете, че имената на хората крият в себе си голяма сила. Едно име, хармонично създадено и хармонично изразено, оказва силно влияние върху самия човек, както и върху околните. Във вашите имена има голям дисонанс. Ако се срещат някои дисонанси тук-там само, те са търпими, като изключения, но да станат правила в живота, това е нетърпимо. Тогава те ще създават големи неприятности и страдания.

ПРАВИЛА ЗА ЖИВОТА

Записки от беседите на Учителя

От човек двуличен се пази.

От твърдоглав, упорит, горделив и тщеславен стой настрана.

Първите си впечатления, първите съвети на твоя ангел-хранител пази.

От първия глас на съвестта си не се дели.

Не принуждавай душата си в това, което ѝ е в началото противно.

Не работи против собствената природа на твоя дух, защото ще пострадаш.

Когато ти говори някой за Любов, питай го какво иска - дали кожата ти или душата ти. Ако се оправдава, помни, че и двете ще се завлекат.

Правило в живота си дръж, че всеки, който се старае да се оправдава, е виновен, защото правият в сърцето си няма нужда от подобна защита.

Всеки, който се маже, знай, че иска да те подкопае; а всеки, който се показва, че е повече от това, което виждаш, знай, че иска да те възсяда.

Всеки, който се дига повече от тебе, знай, че мисли да те управлява.

На хитър услуга не прави, а на зъл - дума не казвай. Знай, че качества на нещата винаги си остават такива, каквито са.

Срещате ли хора с извадени очи и отрязани ръце, избягвайте ги, на тях не може да се разчита.

Зло в добро не можеш да го преобърнеш, но може да го заместиш, затова в борбата си с него не мисли, че ще го унищожиш, защото е невъзможно.

Нищо не отлагай!

Като срещнеш някого, побързай ти да го поздравиш. Като има да се върши някое добро, гледай да превариш ти да го направиш.

Щом си послушен, ще бъдеш мъдър.

Щом си внимателен, ще си и разсъдлив.

В чужди работи не се бъркай!

На хорски думи внимание не обръщай!

Не се кисвай, когато те подквасват! Не си давай маслото, когато те чукат!

Не желай да бъдеш такъв поет, музикант или учен, че да няма втори като тебе. Това е непостижимо.

Не се хвалете, че сте обърнали този-онзи.

Не си заповядвайте един друг!

Не сравнявайте себе си със себе си, т.е. не сравнявайте сегашните пориви и стремления с миналите си прераждания.

Не бързайте да си давате съвети, да се учите, защото винаги ще се раздражнявате един друг.

Не бързайте да бъдете учители, преди вие да се научите, защото тези, които научите, ще се върнат и ще ви бият.

Не давайте никога капитала си, т.е, от майката. Давайте от лихвата.
Никога не оставяйте първата си стъпка, докато Господ не ви отвори нова.

Когато се приближавате към хората, не трябва да бъдете активни, а трябва да се поставяте, както земята към слънцето.

От човешко гледище, живейте в бъдещето, а от чисто Божествено гледище живейте в настоящето!

Духът - в знание, душата - в любов, а тялото - в красота.

ВЪЗПИТАНИЕ НА ДЕЦАТА

Записки от беседите на Учителя

Нали солят децата, като се родят. Сега не ги солят. Затова се развали светът.

Майка, която иска да роди добро, здраво, разумно дете, тя непременно трябва да държи тази идея в ума си. Каквото дете желае майката, такова ще роди.

По време на бременността си жената е крайно впечатлителна, поради което всичко се отразява на детето.

Омразата, злобата, ненавистта - това не са състояния на душата, а е материя, при разпадането на която имаме тези прояви. Ако майката е разтревожена, тя по никой начин не трябва да кърми детето. Разпада се анти-вещество, което в контакт с веществото дава отрова.

Майката трябва често да прегръща и милва детето си с дясната ръка. Лявата страна на главата и лицето му да не се пипа - там са възбудителните центрове и ако пипне там, то ще й блъсне ръката. Тъй се действа за успокоение на децата.

Майката роди едно дете и започва да го възпитава. Докато го възпитава, тя ще изопачи характера му. Не прави опит да възпитава човек. Остави го да се прояви такъв, какъвто Бог го е създал. Ако го направиш такъв, какъвто го искаш, само ти ще бъдеш доволен от него.

Майката трябва да научи детето си да обича Бога. Щом обича Бога, то ще се самовъзпита.

"Люби Бога!" Научи и детето си да люби Бога. Това изисква новият живот.

Най-важното, на което родителите трябва да обърнат внимание, е да бдят над тях (децата), да не оставят разрушителното им чувство да се развива.

Забелязано е, че деца, които са бити от майка си, са даровити. Дете, което не е бито от майка си, не е много даровито.

Ако хората разбираха значението на готвенето, на храната, която употребяват, те биха си въздействали при самовъзпитанието. Всяка майка трябва да има това предвид при възпитанието на своето дете. До седемгодишната му възраст тя трябва сама да му готви. До тази възраст детето трябва да яде само такава храна, която майката е приготвила.

Учителите трябва да учат децата най-напред как да се хранят, какво да ядат, какви са свойствата и качествата на храната, кои храни са най-полезни в здравословно отношение; след това те трябва да ги научат как да дишат, за да възприемат чистия въздух. Под "въздух" аз разбирам всички мисли, каквито и да са те, стига да дават стимул и благороден подтик на човешката душа.

Каква идея се крие в динята, в пъпеша, в ябълката, крушата, слива-

та, черешата? Когато детето види червени череши, веднага става активно. И ябълката е червена, но не събужда такава активност, както черешата. Ябълката събужда в детето нещо по-фино, по-деликатно от черешата. При вида на ябълката, детето има един израз на лицето, а при вида на крушата - съвсем друг израз. Различните плодове събуждат различни чувства в човека. Правете наблюдения върху себе си да видите какви чувства събуждат у вас плодовете. Те действат възпитателно върху човека. В бъдеще те ще служат за обекти при възпитанието. При всяко първоначално училище трябва да има плодна градина, дето децата да работят, да наблюдават как растат и се развиват плодните дървета. Плодовете облагородяват човешкия характер. Нека всеки от вас посади в умствения си свят три декара място с различни видове ябълки, круши, череши, сливи, да изучава как се отглеждат и да следи въздействието, което оказват върху него. Който иска да развива ума си, да сади круши; който иска да стане духовен, да сади сливи.

За да спасите дъщеря си или сина си от какъв и да е порок, ще ви съветвам да спазвате едно правило: Нека се оглеждат! За в бъдеще, учителят трябва да казва на своите ученици, момченца и момиченца, да си носят по едно хубаво, кръгло огледалце. Като се скарат две деца, учителят ще им каже: Я си извадете огледалцата и се огледайте.

Сега съвременните учители често забелязват едно противоречие в училищата. Влиза учителят по математика в клас, всички ученици са добре разположени, защото този предмет събужда в тях електричество. След учителя по математика влиза учителят по химия, който предмет също събужда електричество у учениците. Вследствие на това събрало се в голямо количество електричество, учениците се чувстват вече малко нервни. Ако влезе трети учител, чийто предмет събужда също електричество у учениците, те са още по-нервни и стават скандали. Не, предметите в училищните програми трябва да бъдат така наредени, че единият предмет да събужда електричество, а другият - магнетизма на учениците, да има смяна в предметите.

За в бъдеще, когато искат да назначат някой учител, аз бих дал следната максима: да се избере една комисия, която да следи какъв резултат ще произведе явяването на назначения учител между децата. Тази комисия ще следи какво желание ще се яви у децата му, когато излязат извън класната стая. Ако четат помежду си, значи той е учител на мястото си; но ако се бият, той е един обикновен учител. Всеки учител трябва да носи нещо свещено в ума си. А ние днес поверяваме своите деца безобразно на този или онзи учител. Ако днес някой учител си позволи да изведе децата на Слънце, казват: Този учител е идолопоклонец. Ако ги остави в класната стая да дишат праха, казват: Той е според програмата на училището, занятията трябва да стават непременно в клас. Сегашните учители държат прозорците на класните стаи постоянно затворени, особено зимно време, да

не би учениците им да изстинат. Ако един учител е добър, разумен, децата му не могат да заболяят. Ако пък случайно заболяят, той ще ги излекува. Същото е и с майката, и с бащата.

Човек, който проповядва едно учение, трябва да разбира неговите закони и да ги прилага. Казвате: "Да възпитае нашата младеж!" Ами как ще я възпитате, как ще обуздате нейните постъпки? Аз не вярвам в никакво възпитание, т.е. в дресируването, а вярвам, че всички хора имат условия да станат добри, стига да искат. Аз вярвам, че всички хора определят своя живот според момента, в който действат, защото след този момент идат всички други условия. Това е възпитание. След този момент ти ще възприемеш изкуство, наука, които ще бъдат според плоскостта, по която се движиш. Земледелецът изучава условията за своите посеви, всеки изучава условията за своята работа. Като казвам, че не вярвам в никакво възпитание, не взимайте това в крив смисъл. Аз не вярвам в онова криво възпитание, което хората дават на своите деца, в онова външно възпитание, но вярвам в истинското възпитание, което дават двата Велики Закона в света. (Люби Бога и обичай ближния си.)

ДОБРО И ЗЛО

Записки от беседите на Учителя

В човека живеят две същества - едното способно и добро, а другото мързеливо и лъжливо. И той някога отива на страната на едното, някога на страната на другото. Обаче той трябва разумно да се справи с тях и да даде надмощие на доброто в себе си.

Дойдем ли до абсолютното разбиране на живота, ще видим, че там съществува и добро и зло, които взаимно се координират. Там, дето доброто се увеличава, и злото се увеличава; дето доброто се намалява, и злото се намалява. Дето богатството се увеличава, и сиромашията се увеличава; дето богатството се намалява, и сиромашията намалява. Дето здравето се увеличава, и болестите се увеличават; дето здравето се намалява, и болестите се намаляват.

Махне ли се злото, половината свят престава да съществува. Злото е толкова необходимо, колкото и доброто. Следователно, не се стремете да унищожите злото, но бъдете будни да не правите зло. Това се постига с прилагане на доброто. Ще се пазите да не правите зло и ще оставите злото да работи за вас. Досега хората са работили за злото, т.е. те са били слуги на злото, а господари на доброто. Сега ще обърнете нова страница на живота: Ще станете слуги на доброто, а господари на злото.

Някой ще каже: "Злото Бог не е направил. Така че лошото влияние да не се разпространява". Тогаз и доброто не щеше да се разпространява. Но понеже доброто е по-силно, то всякога влиянието на доброто ще е по-голямо. Макар и лошите хора да са повече, то добрите хора са по-силни. Хиляда души, които направят зло, то един човек като направи добро, то се компенсира. Ако си добър човек, ти струваш, колкото 1000 лоши хора. Затова всякога лошите хора искат да обърнат един човек към тях си, защото това е голям капитал.

Вие сега мислите, че има повече лоши хора, отколкото добри. Това не е вярно. Има повече добри хора, отколкото лоши.

Дървото за познаване на доброто и злото не представя нищо друго, освен лошите хора в света. Значи, Бог е забранил на човека да се храни с плодовете на лошите хора. За да бъде здрав, човек трябва да се храни само с плодовете на добрите хора. Това е новият закон в света.

Съвършенството на човека се обуславя от неговите органи. Когато едно качество или една добродетел у човека е добре развита, този човек благоухае. Добрият човек, за пример, благоухае. Лошите хора са подобни на замътени яйца. Доближите ли се близо до тях, те разнасят миризмата си надалеч; те миришат лошо.

В един манастир умира игуменът. Направил доста големи злоупотребления и като дошъл новият игумен на манастиря, сметките объркани. Започнал да се моли да дойде старият игумен да оправи сметките, защото него

държат отговорен. Като се молил, дошъл игуменът, но той бил в ада. Оправил сметките на манастиря, но там, дето стъпел кракът му, оттам насетне никой човек не могъл да стъпи в манастиря от воня. Всичките изоставили манастиря, от голямата воня никой не могъл да остане.

Казвам: Няма по-лоша воня от един грешен човек. Най хубавото ухание е праведният.

Къде трябва да търсите лошите и добрите хора? Лошите и добрите хора не са вън от вас, но вътре във вас. Лошите хора са вашите лоши мисли и чувства. Следователно, не очаквайте нищо добро от вашите лоши мисли и чувства. Доброто можете да получите само от вашите добри мисли и чувства.

Казвам: Добрите мисли и добрите чувства са водата на живота - живата вода. Лошите мисли и лошите чувства представят оцет - който пие от този оцет, той непременно ще умре. Добрите постъпки са хлябът на живота - живият хляб. Лошите постъпки представят обикновения хляб, от който хората умират. Защо хората умират от този хляб? - Защото този хляб лесно плесенясва. Следователно, не пие ли човек само от живата вода и не яде ли само от живия хляб и него ще сполети това, което сполетя и Христа. И в края на краищата, и той ще каже: "Свърши се!"

Мястото на личните чувства в човека е на задната част на главата. Те представят неговия Запад. Мястото на милосърдието е пък на горната част на главата. То представлява неговия Изток. Значи мястото на доброто в човека е в горната част на главата, а злото, което кара да греши, е отзад на главата.

За да се запази човек от разрушителното действие на силите, които се крият в междуатомните и междумолекулните пространства на нервната му система, окултната наука казва: Не противодействай на своите добри чувства и желания! Не противодействай на своите възвишени мисли! Природата не търпи никакви противодействия. Който не я слуша, тя ще го разтърси. Същото научно обяснение се прилага и при земетресенията. Земетресенията се дължат на напрежението, което изпитват силите на Земята в междумолекулните й пространства. Това напрежение предизвиква разширяване на тия пространства, което се изпитва от нас като земетресения. Напрежението върху силите на Природата не е нищо друго, освен космическа енергия, която идва от хората, от всички живи същества на Земята. Живите същества са врати, проводници на енергии. През човека, като през най-висша форма, минават най-висши енергии. Следователно, материята живее и съществува поради космическия човек. Ако той умре, т.е. престане да живее на Земята и Земята ще умре - няма повече да съществува. Ние сме дошли на Земята, за да може тя да живее. Значи, недиференцираната материя приема живота, който минава през хората. Когато казваме, че човек е причина за земетресенията, подразбираме онези човешки мисли, които са в състояние да подпушат междумолекулната енергия на Земята. Чрез

земетресенията Природата стресва хората, уплашва ги, а по този начин тя трансформира енергиите си. Когато се проповядва на хората да живеят добре, да не изтезават и да не колят животните, целта е да ги заставят чрез молитви, чрез добри дела да преработят недиференцираната материя на Земята, да отпушат запушените ѝ отвори, да се избегнат земетресенията и катастрофите, които стават в Природата. В Божествения свят не съществуват никакви сътресения, никакви катастрофи. Там всичко е абсолютна хармония. Дисхармония съществува само на физическия свят, причина заради която са хората.

Докато със своя живот човек става причина за подпушване на междумолекулните и междуатомните пространства в своята нервна система, а оттам и на земята, злото винаги ще го следва, във форма на земетресения, експлозии, нещастия, страдания. Дали разбира причините на тези неща, не е важно. Един ден все ще ги разбере, ще престане да се подпушва. Атомите и молекулите са живи, разумни същества. Между тях съществуват нежни чувства. Атомът на кислорода, като нежен, внимателен кавалер, пише любовно писмо на два атома водород, като им казва, че не може да живее без тях и ги поканва да се съединят, да образуват една молекула вода, с която да услужват на жадното човечество да утоли жаждата си. По техния пример милиарди още кислородни и водородни атоми се съединяват, за да образуват онова грамадно количество вода, източник на живот.

При всяко съединяване на атомите се образува топлина, някога и светлина, придружени с малък взрив, който химиците означават с думата "реакция". Този е вътрешният живот на атомите. Външният живот на атомите е подобен на говора, на звуковете, които се чуват от грамофонните плочи. Те говорят нещо, без да разбират какво говорят; декламираат или пеят нещо, без да го разбират. Знанията, които сега ви давам, са нови. Те се отнасят до шестата раса, а не до петата. Петата раса ще си замине със своите стари възгледи. Шестата раса има нов морал, който почива върху закона на Любовта. Новият човек ще се разговаря с атомите и молекулите на тялото си като с приятели. Сутрин, като става от леглото си, ще ги запитва, в какво състояние се намират, имат ли излишна енергия в празните си пространства, за да вземе мерки, да отвори всички пътища, да излезе тази енергия навън. Ако те кажат, че имат излишна енергия в себе си, той веднага ще направи едно добро дело и ще ги освободи от излишния товар. Затова именно, се препоръчва на хората да правят добро. Когато някой човек усети в себе си излишна енергия, за да се предпази от експлозия, той трябва да направи едно добро дело. В каквато форма и да е доброто, то непременно трябва да се извърши.

Когато в теб се появи едно желание във възходяща степен и ако ти го пренебрегнеш, след определен срок ще се яви у тебе земетресение. Никога не спирай едно твое благородно желание, една твоя благородна мисъл, понеже тия сили, които ги образуват, ще те разрушат!

Затова когато някой човек усети в себе си излишна енергия, за да се предпази от експлозия, той трябва да направи едно добро дело.

Прилагайте доброто към всички хора, без да мислите заслужават ли го или не.

Никога не отказвай да направиш най-малката услуга на кое и да е същество.

Изкуство е човек да направи някое малко добро, не когато е свободен, но когато е много зает с работа.

Когато ви викат да направите едно добро, не го отлагайте, но го направете на часа.

Добрината на човека не зависи от обстоятелствата. Велик в Небето е този, който извърши най-малката добрина според Волята Божия.

Човек има всичката възможност да бъде добър.

Добър да си - то не значи да си като овца. Господ не ще, не иска овца, а иска добри и разумни хора. Добрите хора са ония, които не се вкисват. Вкисваш ли се, не си добър. Вие трябва да имате добра почва, да очистите ония елементи, които вкисват човека.

Хубавото време зависи от добрите и разумните хора. Плодовете зависят от добрите хора. Доброто в живота се дължи на добрите хора, които непрестанно работят.

Ако си добър, всички хора се отварят пред тебе. Ако не си добър, всички хора се затварят за тебе.

Доброто е ключ, който отваря всички врати към чистия, светъл и възвишен живот. Злото е ключ, който затваря всички врати към възвисяния, светъл живот. Доброто внася светлина в човешкото съзнание, а злото води към тъмнина. Следователно, който не ходи в Доброто и Истината, той е в тъмнина.

Човек трябва да прояви Доброто още на Земята, в сегашния живот. Иначе той ще влезе в ада между нисшите същества.

Всеки, който прави зло, значи обича злото, мрази Виделината и ще остане вързан, а онзи, който прави Добро, отива към Виделината. Плодовете изискват светлина, за да узреят. Това е закон много добре основан.

Пожелайте си доброто, разумното. На всичко живо, което виждате, пожелавайте му доброто, понеже Бог се проявява във всичко. Като не желаеш доброто, ти спъваш Божия процес, спъваш и себе си, понеже всичко, което става в света, е свързано с нас.

Всеки ден човек трябва да направи поне най-малкото добро, изразено в мисъл, чувство или действие. Това добро може да бъде направено на някой извор, на някое растение, на някоя мушица или на някой човек. Колкото малко да е това добро, то трябва да се направи. Най-малкото добро е израз на Божественото Учение, на вътрешния закон в човека.

Всеки ден извършвай по едно добро дело, всеки ден казвай някому по една блага дума!

Живее ли човек по този начин, и ангелите, и светиите, и добрите хора ще го познават и посещават.

От доброто, което човек прави, се определят неговите дарби, здраве, сили и материално състояние. Доброто е магия, с която човек превръща отрицателните сили в положителни.

Доброто, което правиш, носи красотата в тебе. То носи силата в себе си. Доброто носи и богатство. За мене доброто носи всичко. Ти не можеш да бъдеш добър и да бъдеш сиромаш. Ти не можеш да бъдеш добър, а да си глупав човек. За мене това са неща несъвместими. Доброто носи всичко в себе си. Ако имате доброто в себе си, вие всичко имате.

Не всичко, което е приятно, е добро; и не всичко, което е неприятно, е зло. Пътят на знанието е постлан с мъчности и страдания.

Доброто в началото не е свободно, ограничено е. Всеки, който прави добро в началото, не е свободен, но като направиш добро, ставаш свободен. Следователно, в началото на доброто няма свобода, а в края има. Законът е обратен за греха и за злото. В началото, преди да направиш грех, си свободен, но като направиш злото, ти изгубваш свободата си. Следователно, това, в което губиш свободата си, е зло. А това, в което придобиваш свободата си, е добро.

Доброто, като жива сила в Природата, има условия да расте и да се увеличава и понеже носи зародиш в себе си, то дава плод и вечно живее. Ако се питате каква е разликата между злото и доброто, ще знаете, че злото расте, но плод не дава, затова то е временно - ту се явява, ту изчезва. Доброто, обаче, расте, развива се, дава плод, който узрява, пръска семената си навсякъде и вечно живее. И най-малкото добро следва човека през вековете. Затова е казано, че силата на злото е до четири поколения, а на доброто до хиляди родове.

Като направиш някому добро, това добро остава за вечността.

Ако след като направите услуга, започвате да разправяте какво сте направили, вие не разбирате закона на милосърдието. Според този закон, доброто, което правите, никога не се споменава.

Когато правиш добро - крий го, а когато правиш зло - открий го, нека знаят всички. Това е закон. Когато правиш добро, скрий го, никой да не го знае. Нека само Бог те знае. Когато правиш зло, нека те знаят всички хора, за да се изправиш.

Човек, когато прави добро, другите хора да не знаят това. Защото, щом правиш добро и хората знаят, ти вече не се ползваш от него.

Като направиш добро, тъй го направи, че да не ти се плаща за него.

Не мислете за хората, че са лоши, защото ще укорите техния Създател.

Да се вслушваш в лошите думи на хората, това значи да си като тях. Даже в лошите думи трябва да чуваш доброто.

Бъдете глухи и слепи за злото, за престъпленията, за лошия живот.

Пазете се от любопитството към злото.

Грехът започва с великите работи, а доброто започва с нищожните, с малките работи. Великите работи, като се смаят, произвеждат греха, който разрушава. И обратно: малките, нищожните работи като се увеличават, произвеждат доброто.

Дясната посока означава движение към светлината, а лявата - към тъмнината.

Злото е мъж, доброто е жена. Злото е господар. Всички слуги трябва да станем доброволно.

Черните се боят от жената - живота. Те не допускат жената в школата си.

Злото дебне онзи, който не го вижда. Щом се отворят очите на човека, злото отстъпва настрана.

Липсва нещо, понеже човек първоначално си помислил, че може да живее без Бога. Второто нещо, което той е помислил, че и той може да бъде като Бога. И третото заблуждение е, че той е помислил, че може да накара Бога да направи това, което той иска. От тия три заблуждения се зародило злото в човека.

Не изследвай, не човъркай злото!

Ако на злото отговориш със зло, ти повече го засилваш.

Няма човек, който да се е борил със злото и да е прокопсал.

"Побеждавайте злото чрез Доброто." - Този е правилният начин за побеждаване на злото. Като не разбират този закон, хората искат чрез борба да унищожат злото.

Доброто поощрявайте. Злото ограничавайте!

Не прави злото, да те забрави. Да не те забрави доброто, прави го.

Не мислете, че като станете богати, вие ще бъдете добри. И не мислете, че като станете учени ще бъдете добри. Богатството не трябва да предшества добродетелта. Доброто трябва да съществува преди това, а богатството трябва да дойде като последствие.

РАДОСТ И СКРЪБ

Записки от беседите на Учителя

Аз нося Божието веселие със себе си. Ако не съм весел, не съм излязъл от Господа. Щом нося веселието в себе си, аз съм излязъл от Господа. Тогава работата ми се благославя. Дето отида, навсякъде нося радостта на хората. Щом се връщам от работа и не нося радостта на хората, не мога да отида при Бога.

Смехът е благословение. Когато е много сериозен човек, той се втвърдява. Да се смееш, това е хубаво козметично средство.

Радвайте се на това, което става. Не скърбете за това, което не става. Всяко нещо, което става, е от Бога. Всяко нещо, което не става, е от хората.

Ако ти не се радваш и на най-малките работи, то твоят живот няма смисъл.

Които се радват, те са работници при Бога. Тези, които скърбят, са готовановци, наготово чакат. Това значи: Които скърбят и не се радват на скръбта си, те са готовановци. Който иска да не е готованец, щом дойде скръбта при него, той ще я приеме учтиво, ще се зарадва и заедно с нея ще отиде на нивата да работи. Светът се нуждае от радостни хора, които оаботят на нивата и донасят хляб. Днес повечето хора скърбят и чакат наготово да ядат. Който иска да бъде работник на Божията нива, той трябва да се радва при всички условия на живота.

Някои от вас страдат. Защо? Парички нямате. Всички страдате за пари. Аз обаче мисля, че съвременните хора страдат от липса на идеи - безидеен е животът им, убеждения нямат. Те имат вяра, която не издържа критика.

Ние страдаме, защото се уповаваме на хора, които са като нас изменчиви.

Страданията, особено при духовните хора, се дължат на тяхната чрезмерна чувствителност; на това, че етерният, астралният двойник излиза повече, отколкото трябва навън, вследствие на това приема повече впечатления и разбира се, страдат повече.

Скръбта е нещо много егоистично. Всички хора, които са скръбни, мислят само за себе си.

Всички страдат, защото искат хората да ги разбират и обичат. Докато очакват разбиране и любов от хората, всякога ще страдат. Искате ли да бъдете разбрани, вие трябва първо Бога да обичате. Щом Бог изгрее в душата на човека, всички облаци, болести, страдания и противоречия изчезват. Тогава настава мир и радост в душата на човека, каквито той никога не си е представял.

Значи, всички страдания, противоречия в живота на човека се дължат на това, че той е далеч от Бога, далеч от Божията светлина.

Сегашните хора страдат и се питат защо идат страданията? Много просто - пъдарят ги е хванал. С други думи казано: хората страдат, защото

не постъпват както трябва нито във физическия, нито в астралния, нито в умствения, нито в причинния свят.

Всяка разумност се следва от радост, а всяка неразумност от - нерадост. Семето на радостта е обвито и се съдържа в разумността. Неразумността е червив плод, в него новият живот е изяден от червея.

Божествените заповеди причиняват радост, а човешките - скръб.

Човешкият свят започва с радост, свършва със скръб, ангелският свят започва със скръб, свършва с радост, а Божественият свят започва и свършва с радост.

В Божествения живот радостта и скръбта се сливат. В Божествения свят скръбта и радостта се примиряват. Във физическия свят, обаче, те са в постоянна борба: ту едната взима надмощие, ту другата. В повечето случаи скръбта взима надмощие, защото е груба. Тя върви по мъжка линия, вследствие на което се изявява грубо. Радостта е нежна, деликатна. Тя върви по женска линия. Който е придобил радостта преждевременно, той непременно ще бъде бит. На земята човек опитва първо скръбта, а после радостта.

Хората не искат да страдат, но те не знаят, че ако не страдат, няма и да се радват. Скръбта и радостта са два полюса на живота, през които човек неизбежно трябва да мине.

След всяко страдание, след всяка скръб иде радост, съответна на скръбта.

В света действа законът на поляризирането. Той гласи: Две нещастия едно след друго не идват и две добрини не идват.

Винаги след радост идва една скръб. Винаги. То е закон. Когато дойде радостта, запази половината радост. Половината радост отива за скръбта.

Ако ти дадат външни радости, ще ти дадат вътрешни мъчности. Ако ти дадат вътрешни радости, ще ти дадат външни мъчности.

Някога при Буда се явил един страдащ човек и го запитал: Глух ли си? Не чуваш ли моите молитви? Не чуваш ли моите вопли и страдания? Докога трябва да се моля да се освободя от страданията си? Буда му отговорил: Не бъди спял за това, което те обикаля. Отвори очите си и виж, че светът, в който живееш, е пълен с радост, блаженство и хармония. Бог не благоволява в страданията и смъртта на хората.

Не влизайте в отрицателните мисли в света! Излишните страдания са престъпление!

Сега и на съвременните хора казвам да отворят очите си да видят, че хиляди същества около тях живеят в радост и веселие. Защо тогава и те да не се радват? Всеки, който се радва и весели, не мисли само за себе си, но и за всички живи същества. Защо и вие да не мислите поне за един човек вън от себе си?

Стремете се поне един час през деня да гледате на хората като че вие сте в тях. Техните страдания и радости да бъдат ваши. Постигнете ли това, вие ще изпитате голяма приятност, ще забравите себе си, ще забравите ва-

шите страдания и ще се слеете с общото, с цялото битие. По този начин вие ще се освободите от излишни мъчнотии и страдания.

За да се продължи животът, необходимо е сегашните страдания да се намалят. Ние страдаме чрезмерно, с което разрушаваме своята нервна система.

Всяка скръб и всяко страдание са резултат на нарушаване на великите Божии закони. Радостите пък са резултат на изпълнение волята Божия. Като живее съзнателно, човек ще си дава отчет за всички свои постъпки.

От всичко, което преживява, човек може да се учи, да вади ред закони за правилен живот. От радостите и скърбите, през които минава, човек познава правилно ли живее или неправилно.

Умен е онзи, който може да смени скръбта в радост.

Ако носите сребърен пръстен, ще страдате по-малко.

Ако вие страдате, намерете един човек, който се радва.

Когато сте скръбни, обременени от нещо, направете следния опит: Вземете една кофа и полейте с нея десет пъти вода върху някой голям камък, като си кажете: "Както водата измива камъка, така нека измие, нека отнесе и моята скръб."

Като плачете, събирайте сълзите си в кърпичка, за да види Бог, че ги цените. Казваш: Много плаках, много страдах. Значи, ти си пролял н, й-ценното на земята. Събирайте сълзите си!

Повече от 10 минути да не се плаче. Даже 5 минути, когато плачеш, достатъчно е. Само в събота няма да плачете. Тогава ще сте радостни, весели. Всички други дни ще правите всичко, но в събота няма да плачете и няма да перете.

Скрийте се дълбоко във вашите страдания, никой да не ги подозира.

Във време на скръб и страдание бъди неподвижен като материята. Във време на радост и веселие, бъди подвижен като живота.

Искате ли да не скърбите, идете при канарите. Те ще ви научат как да носите скърбите си.

В този живот Бог иска да предаде някои Свои благословения по пътя на страданията, а други Свои благословения - по пътя на радостта. Даже най-големите добрини тук, на Земята, идат по пътя на скърбите. Едно помнете: човек, когото не го тъпчат, човек не може да стане. Ако във време на мъчнотии се поколебаеш, се уплашиш, малка ти е силата. Писанието казва, че страхливият няма да влезе в Царството Божие.

Без страдания няма повдигане. Това е един велик закон. Който иска да влезе в Царството Божие без страдания, той желае невъзможното и немислимото. Бог иска от нас да се самопожертваме, защото Той се самопожертва. Да бъдем подобни на Него!

И великият човек, и обикновеният страдат, но великият страда и се повдига, а обикновеният се ожесточава.

Христос проповядваше Любовта, но каза, че за да влезе в Царството

Божие, човек трябва да мине през големи страдания. Какво представят страданията? - Път към Царството Божие. Който много страдал, много неща научил; ако малко страдал, малко научил. Обаче, само онзи се учи от страданията, който ги понася съзнателно, без роптание и недоволство. Ако страданието не предизвиква чувство на благодарност в човека, то остава неразбрано и неизползвано.

Пътят ни към Бога е път на страдания. Ще се научите да оценявате това, което Бог ви дава, както и това, от което ви лишава. Страданията са път на освобождение. Натоварен си. Бог те среща и те разтоварва. Как? - Чрез страдания.

Най-красивата дреха на живота е страданието.

Страданието превръща в Любов енергиите на душата. Или с други думи казано - чрез страданията съзнателно енергиите се превръщат в Любов, или с други думи казано - чрез страданието душата се изявява като Любов.

Чрез страданията организъмът се префинява, затова се казва: чрез страданието в човека проблясва ново откровение за Любовта, едно ново откровение за мира, нежността и чистотата.

Един човек, който не е страдал, е груб, а който е страдал, има нежност, мекота и милосърдие.

Скръбта е един метод на Невидимия свят за префиняване на човешкото естество, за да се засили неговата възприемчивост за една нова светлина, за едно висше изявяване на Любовта - за едно ново откровение на Божествената мисъл.

Страданието е нещо изключително. От рая, от Невидимия свят дават милиони, за да изживеят едно малко страдание. Там страданието е изключено. А в ада радостта е изключена. И там за малка радост дават милиони. Най-хубавите неща ние ги добиваме чрез страданието. Ако житото не страдеше, ние нямаше да се радваме.

Нещастията в живота са необходими, защото човек трябва да копае. Едно лозе, ако не се копае, не може да роди нищо благородно. То е един закон неумолим. При сегашните условия на живота изпитите трябва да дойдат, защото най-великите мъже са родили най-великите мисли само във време на страдание. Например и Давид, който само след страданията си е дал най-хубавите мисли и псалми. И когато беше на охолност, позволяваше си волности да гледа жените. Същото е и с Йов. А Христос е изказал най-великите Слова, когато Го преследваха книжниците, фарисеите и садукееите. Следователно, нито вие, нито вашата душа, нито вашият ум могат да родят нещо, ако сте охолни. Човек, който иска да се подигне към Бога, той трябва да премине през това Божествено училище. Това, което у нас трябва да бъде вечно, това, което не се руши, трябва да премине през Божествения огън.

Страданието - то е старият език на човечеството, класически език. Човек след като страда дълго време, той поумнява.

Страданието разкрива истината на човека. По-рано не си могъл да ви-

диш грешките си, а като пострадаш, веднага съзнаваш какво си направил.

В страданията човек възприема, а в радостите - дава. Страданието разтоваря, а радостта - товари. В скръбта печелим, в радостта харчим.

Всяко едно страдание, ако го анализираш, то ще ти донесе силата, която е скрита в него.

В страданието вие придобивате нещо. Във всички противоречия в живота ви, каквито и да са, се съдържа едно богатство. Ако ги разгледате, ще се ползвате.

Скърбите продължават живота. Без скърби и страдания човешкият живот би бил по-тежък и по-къс, отколкото е сега.

Никой не може да избегне изпитанията в живота. И светията е подложен на изпитания.

Всички велики Учители, всички светии, всички пророци, всички учени са минали през училището на скръбта и станаха хора.

Няма велик човек или велик народ, който да не е минал през големи изпитания и страдания. И след като се справи с тях, той се новоражда, влиза в нов живот.

Колкото по-развито е човечеството в умствено отношение, толкова по-големи са страданията му.

Колкото по-разумен е човек, толкова по-големи страдания има. Защо? Защото отговорността, която носи, е по-голяма. От разумния се иска повече, отколкото от глупавия. Страданията на човека се определят от степента на неговото развитие. Някой казват, че може да се живее и без страдания. И без страдания може, но човек ще бъде лишен от радостите. Страданията и скърбите заедно представят музиката на живота.

Докога ще идват страданията в живота ни? - Докато се усъвършенствате.

Природата и 5 пари не дава за вашите страдания, тя гледа дали ще направите крачка напред в своя път.

По-добро нещо от страданията за вашето издигане няма в този свят. Действително, вам са противни страданията, но всъщност те са най-големите благословения.

Всички страдания, които съществуват, са за изправление на някой недъг, който съществува в тебе.

Ти бягаш от мъчнотиите и страданията. Не бягай от тях, за да не бягат и добродетелите от тебе.

Предпочитайте голяма скръб с малка радост в нея пред голяма радост с малка скръб.

Когато дойде у вас скръбта, не я пъдете. - Защо? - Защото тя е дошла да ви лекува. А когато дойде радостта, не я задържайте повече, отколкото трябва. - Защо? - Защото радостта носи блага и се качва на гърба на човека.

Всеки трябва да обикне скръбта и като я срещне, да ѝ се зарадва. Ако ѝ

кажеш, че я обичаш, тя става студена, затваря вратата си за тебе, не можеш да я познаеш, скрива се от теб. Ако пък кажеш на радостта, че я мразиш, тя отваря вратата на стаята си за тебе, посреща те, дава ти угощение. Тъй че, кажеш ли на скръбта, че я обичаш, тя ще отвори стаята си, ще те нахрани, но ако й кажеш, че я мразиш, че не я обичаш, тя ще затвори вратата си, ще се качи на гърба ти и ще ти наложи десетократно страдание.

И тъй, като дойде страданието, не бягайте от него, но си кажете: Ако съм грешен, страдам за греховете си; ако съм праведен, страдам за спасението си. Не се страхувайте от страданията си, но разумно се справяйте с тях.

Като страдате и се радвате, ангели ви посещават.

И тъй, това, което говоря, се отнася за силните. Аз изнасям страданията като условие за посвещение. Окултната наука ги разглежда като първо и второ посвещение. Страданията на Йова е първото посвещение, а на Христа - второто.

Докато не минете през духовния свят, нищо няма да ви се открие. В бъдеще, когато минете през страданията на Йова и Христа, ще придобиете новото разбиране на живота. Това се отнася за всички напреднали същества. Ако не минете през този изпит и не го издържите, не можете да се доберете до тайните на Битието.

Онзи, който е минал през голямата скръб, е разбрал вече Любовта. Христос научи в страданието какво нещо е Любовта. Той научи по кой път може да се избави светът. Може без страдания, ако имаш Любовта. Защо ти е Любовта? - За да се освободиш от страданията. Като добиеш Любовта, ще отидеш да помагаш на другите. Има мъчности, чиито разрешения в някои книги не можеш да намериш. Ти като страдаш, ще дойдеш до една граница извън тялото и ще влезеш в Любовта. Мъчениците пяха, когато ги горяха. Любовта е по-силна от страданията на плътта.

От страданията човек може да се освободи чрез Чистота. "Само чистите по сърце ще видят Бога." Щом влезеш в Любовта, страданията се превръщат в радост.

При страдания най-много човек да умре, нима те е страх? На страданията, докато човек им привикне, докато един път човек се намокри, после мокрият от дъжд не се бои. Когато навикне човек да страда, не се бои вече и усеща, че страданието му е необходимо, защото чрез него като страда, отвътре той се пречиства и после става по-лек.

Аз днес обясних един велик закон в живота. Той е следният: В света има два вида мъже и два вида жени. Единият вид жени са герои, а другите - страхливци. Единият вид мъже са герои, а другите - страхливци. И на едните, и на другите Господ казва: "Страдания ще има!" От Невидимия свят ви питат: "Като герой ли искаш да страдаш или като страхливец?" Ние, съвременните хора, искаме да избегнем страданията. Никой не може да ги избегне. Казвам: Страданията в днешния век са като условия за развитие на човека. И страхливите страдат и героите страдат, но питам ви: Като какъв искаш да

страдаш - като герой или като страхливец? Кое е по-хубаво за вас? Като герой. Ако аз ви кажа, че вие трябва да страдате като герои, вие казвате: "То не е за нас". Ако пък вие кажете, че трябва да страдате като страхливци, то пък съвсем не е за вас. В Писанието се казва: "Страхливите няма да наследят Царството Божие." Какво значи този стих? Той трябва да се изясни. Той означава, че в душата на страхливия Любовта не може да проникне. Страхът е едно отрицателно качество. Страхливият човек представлява една каменната почва, на която нищо не може да расте. Затова страхливият не може да наследи Царството Божие.

С много скърби се влиза в Царството Божие, а не с много радости.

Радостта ще те заведе при скръбта, а скръбта ще те заведе при радостта.

След радостта иде неминуема скръб, но след скръбта идат 10 радости.

Скръбта е за Земята, радостта е за Небето.

Радваш ли се на Земята, ще скърбиш на Небето.

По-добре 100 скърби на Земята, за една радост на Небето. Земята е животът на физическия човек, Небето е животът на Духа.

По-добре 100 скърби на тялото за една радост на Духа.

Но на прага на всяка скръб на тялото, чакат 10 радости на Духа.

ИСТИНА

Спомени на ученици

Милка Периклиева споделя с Учителя: "Учителю, мен не ме пускат да отивам на събрание, а пък аз искам." - "Е, какво правиш ти?" - "Ходя, Учителю, но казвам, че отивам при една сестра, при друга, не казвам, че ходя на събрание." Учителят ѝ отговорил: "Не, така няма да правиш. Това е лъжа. Като се прибереш вкъщи, щом не те пускат, ще си вземеш беседата и ще четеш във времето, когато те четат. От 10 до 12 вземаш и четеш. Всеки път така ще правиш". И тя правила така, правила и един ден майка ѝ казала: "Дето ще ми четеш тука, върви при тях да четеш". Да, това е една много хубава опитност, защото виждаме методите на Учителя колко са положителни.

Елена Андреева

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Истински поет, художник или музикант е този, който предава Истината кратко, просто и ясно.

Какво е Истината? - Място, дето няма абсолютно никаква лъжа. Истината е място, дето съществува вечна хармония, вечното благо на живота. Това наричаме блаженство. В Истината човек може да се изяви, както иска. Това е вечният живот, безсмъртието. Който обича Истината, той е бързсмъртен.

Здравето не е нищо друго, освен резултат на моралния живот на човека. Здравият яде, диша и мисли правилно. Ако не се храни добре, ако не диша и не мисли правилно, човек не може да води духовен живот. Духовният живот е тъй естествен, както яденето и дишането. Вън от духовния живот, човек се натъква на ред аномалии. За пример, една от аномалиите в човешкия живот е лъжата. Който лъже, той се намира в болезнено състояние, както онзи, на когото стомахът е разстроен.

Първото нещо, което трябва да направите, то е абсолютно да изключите всяка лъжа - бяла и черна. В лъжата седят всички спънки. В нея седят всички условия за вашето робство.

Не изопачавайте Истината! Не изопачавайте и Моите думи! Не лъжете в Мое име - не позволявам това! Помнете: който лъже в Мое име, нищо няма да остане от него! - Тъй казва Учителят! - Десет пъти проверете това, което съм казал, но не лъжете в Мое име. Не лъжете в Името Божие. В Школата не се позволява абсолютно никаква лъжа.

Проверявайте фактите. Не разпространявайте лъжливи слухове.

При всяка лъжа човек скъсва връзките си с Божествения свят.

При лъжата човек влиза в дисхармония с живота на Цялото и това носи своите последствия.

Лъжата спира еволюцията на човека. Тогава Любовта не може да се прояви чрез него.

Всяка лъжа носи след себе си страдание. В Божествения живот ти при най-малкия опит да прикриеш нещо, един ден ще си понесеш последствията.

Това, което опропастява човешкия живот, е лъжата. Цялото богатство на света да ви дават, пазете се от лъжата. Пазете се даже от името ѝ.

Разумните същества следят вашите прояви и като забележат, че лъжете, веднага се отказват от вас.

Лъжата причинява израждане на човека - на неговите ум и сърце. Челото полека-лека отива назад.

Причината за всички язвички в стомаха се крие в лъжата. Лъжата изменя химическия състав на кръвта и на тъканта, понеже щом излъже, човек започва да се страхува, а от този страх се получава свиване на кръвоносните съдове, както и на тъканите.

Този човек, който лъже, има особена миризма. Колкото лъжата е по-голяма, и миризмата е по-голяма, той се разлага. Добрият, честният човек мирише на роза, на карамфил.

Който лъже, че е болен от нещо, непременно ще се разболее действително.

Който мисли, че ще се избави чрез някаква лъжа, заблуждава се. Ако тук се избави, то горе ще го хванат в решетото. Кармическият закон ще доведе всички нещастия. И всичките наши нещастия, сиромашия и пр. се дължат на това, че са ни хванали някъде в решетото. При градежа на здание, някъде една неизпечена тухла ако се тури, то когато и да е, тя ще даде своите лоши последствия. Ти казваш: "Дано не ме хванат сега!" Днес няма да те хванат, утре няма да те хванат, но един ден ще те хванат, ти ще се намериш в решетото. Не, може да отиде 100, най-късно 1000 години - ще те хванат. Дяволът все ти казва: "Направи това, няма да те хванат", обаче те хващат. Все уж няма да страдаш, а всъщност страдаш. Имаше на Изгрева една черно куче, голямо. То ухапа този, онзи и най-сетне го убиха. И с човека е същият закон.

Единственото престъпление, което в Школата не се извинява, то е лъжата.

Оставете лъжата настрана, изхвърлете я навън. Никой досега не е успял нещо с лъжата. Който не изхвърли лъжата от себе си, той в нищо не може да успее. Ако искате един щастлив живот, ако искате да прогресирате като ученици, абсолютно никаква лъжа не трябва да има във вас. Казват: Никой не иска лъжата. Да се откажете от лъжата, това значи да бъдете искрени спрямо себе си.

От вас като ученици, искам да прилагате Истината, абсолютно без никаква лъжа. "Ама малко бяла лъжа." - Не, никакви бели, нито черни лъжи! Ще говорите чистата, бялата, светлата Истина! За нас и бялата, и черната

лъжа е все лъжа!

Абсолютно никаква лъжа да не прилагаме в живота (бяла и черна); ако ще да те затворят, бият, убиват - говори Истината! Имай твърда вяра, че когато говориш Истината, ние сме заобиколени от светли духове, които ни запазват и това, което е определено, то ще стане.

Когато говори за себе си или за другите хора, човек трябва да говори Истината. Само чрез Истината човек може да разреши въпросите на живота.

Който говори Истината, всеки ден придобива по нещо.

И тъй, силата на човека седи в приложението на Истината. Ако не може да разбере и приложи Истината, човек всякога ще си остане слаб и немошен. Който е придобил Истината, той разбира защо страда.

Едно ви е нужно - знание, да се научите да говорите Истината. Никога не допускайте в ума си една неверна мисъл, в сърцето си - едно неверно чувство и в душата си - една неверна постъпка. Не давайте ухо на всичко, което се говори отвън. Някой слуша всичко, каквото се говори отвън и го приема сто на сто вярно.

Човек, в когото Божественото работи, той никога не може да бъде излъган.

Сърцето не се лъже, то знае. Щом страда, излъгано е. Щом умът се помрачи, излъган е.

Първата крачка към Любовта е: "Никаква лъжа!"

Щом се домогнете до Истината, вие ще се освободите от всички земни и духовни противоречия.

Тя освобождава човека от всички огорчения, в които се е намирал.

ЛЮБОВ

Спомени на ученици

Приемната на Учителя имаше едно малко антренце. Отвън мазилката беше паднала. Учителят ме помоли да измажа падналата мазилка. Измазах, но привечер хвана голям студ. "Учителю, има опасност да замръзне. Закъсняхме с мазилката. Трябваше през лятото да я направим". Учителят се усмихна и каза: "Ако си работил с любов, няма да замръзне". И наистина, антренцето не замръзна, макар че водата навън замръзна. А по всички правила, мазилката трябваше да замръзне и след това да падне. В това аз имах опит, така се случваше винаги. Но този път се случи обратното. Мазилката не замръзна и не падна.

Борис Николов

Срещам един ден Учителя и с усмивка ми казва: "Дошъл някой да ми говори за Любовта. Та той не е готов един косъм от главата си да пожертва заради нея, а иска Любов и всичко най-хубаво за себе си. Това е невъзможно."

Един ученик зададе въпрос: "Какво е вашето мнение за смъртта и безсмъртието?"

Учителят каза: "Безсмъртие без любов не съществува. Да любиш, това е безсмъртие. И всякога всички болести произтичат от безлюбие. Щом хората се обикнат всинца, смъртта ще изчезне. Да имате любов непрерывна, това е безсмъртие. Казано е: Това е живот вечен, да познаят Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото Си изпратил".

Та всички имате елементите на безсмъртието, стига да любите и да обичате. Смъртта е нещо вметнато. Животът е непрерывен. Хората, когато съгрешиха, почнаха да умират. Значи по-рано хората не са умирали. И понеже хората ядат от забраненото дърво и понеже не са справедливи, разумни и добри, затова умират. Това е конкретно на съвременен език казано."

Спомням си отговора на въпроса, който Учителят даде на една сестра при започване на бомбардировките над София. Тя го попита: "Учителю, в кое село да бягаме?" Той ѝ отговори: "В селото на Любовта".

Мария Райчева

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Един човек, който не люби своята душа, другите не могат да го любят. Затова аз бих ви казал: Да обичате душата си с всичкото си сърце.

Първият човек не послуша Любовта и той беше изстребен. Ако и ти не се подчиниш на закона на Любовта, и ти ще бъдеш изстребен. Тъй седи въпросът. Всички, които не служат на Любовта, ще бъдат изстребени.

Новораждането - това е влизането в Любовта.

Единственото реално нещо в света е Любовта.

Ако станете член на някоя църква, това няма да ви измени. Но ако вие влезете в пътя на Любовта, ще се измените. Тогава ще се създаде новият човек.

Смисълът на живота е това - да обичаш и да те обичат.

За да запази ученикът силата си, знанието си, той непременно трябва да придобие Любовта.

Що е Любовта? - Сила, която не допуска омразата.

Истината изключва всяко удоволствие. Мъдростта изключва всяка лекост. Любовта изключва всяко насилие.

В Любовта всичко е красиво. Всички хора на Любовта са красиви. Когато те обикнат и когато обичаш, ставаш красив.

В Любовта има големи придобивки - ти придобиваш души! Онова, което си сторил за другите, то се връща към тебе.

Развиете ли в себе си закона на Любовта, всички врати ще се отворят пред вас.

Хората трябва да турят Любовта като основа на живота и чрез нея да създават ново съзнание. Любовта решава всички въпроси: индивидуални, семейни, обществени, народни и международни.

Същността на живота е хората да се обичат един други.

Най-лошите условия, при които се намирате, ще се обърнат за ваше добро, ако приемете Любовта.

Ако ние всички приемем Любовта и я приложим, светът ще се оправи.

Аз не разрешавам дали човек трябва да бъде богат или сиромас. За мен този въпрос е безпредметен. За мене е важно обичаш ли хората, или не ги обичаш, обичаш ли ближните, или не. Защото в това седи твоята свобода, твоето бъдещо повдигане. Ако туй разбиране не дойде, свобода в света не може да има. Ако започнете да обичате, тогава ще дойде щастието.

Като повдигнете един човек, вие повдигате себе си, повдигате цялото човечество. Защото Любовта е единна и неделима. Като препястваш на едного, препястваш на Цялото; и като обичаш едного, обичаш Цялото. А любовта ни се познава по резултата.

Казвам: Който и да е народ в света, който не служи на Любовта, няма бъдеще. Който и да е, без разлика. Който и да е човек, който се е родил и не служи на Любовта, няма бъдеще. Коя и да е мома, която се жени без Любов, няма бъдеще. Дете, което се ражда без Любов, няма бъдеще. Слуга, който слугува без Любов, няма бъдеще. Учен, който учи без Любов, няма бъдеще. Навсякъде, в каквото и да е направление, всяко нещо, в което няма Любов, няма бъдеще. Този закон е неумолим, опитват го от памтивека. Новото е: Учиш ли, учи с Любов. Свириш ли, свири с Любов. Пееш ли, пей с Любов, Готвиш ли, готви с Любов. Спиш ли, спи с Любов. Обличаш ли се, обличай се с Любов. Каквото правиш, прави го с Любов.

Помнете следния закон: В бъдеще при вас ще остане само това, което сте обичали и което ви е обичало. Всичко, което се е въртяло около вас без любов, ще си отиде, както текуща вода си отива.

Приложението на Любовта е в малките работи. Видиш ли едно малко цвете, иди при него да го прекопаеш и полееш. Малко е цветето, но от него зависи твоето щастие.

Минавате покрай някое дръвче - погалете го. Влизате в градината - радвайте се на цветята, на децата, на хората. Любов да блика от вас... Живейте с благодарност и любов. Сърцето ви да блика с любов и радост към всичко, към всички.

Най-малкият подтик в живота, това е Любовта.

Качества, в които Любовта се проявява: най-нежното чувство, най-мекият поглед, най-сладката дума.

Любов е, когато всеки ден си благодарен и казваш: "Този е най-хубавият ми ден. Като този ден съм нямал."

Обичаш някого и намираш една добра черта в него - това е Любовта. Каквото направи той, намираш добро в това - това е Любов.

Невъзможно е да обичаш някого, и той да не те обича. Това е закон.

Любовта любов ражда. И камък да обикнете, ще ви разбере. Няма същество в света, което като обикнете, да не разбере Любовта.

Дето е Любовта, там е изобилието. Трина души да направят следния опит: Един от тях да посее 100 дка с жито, вторият да посее 10 дка, а третият - 1 дка. Ако последният вложи в работата си любов, единият декар ще даде толкова плод, колкото десетте дка, работени без любов. Житното зърно се отзовава на онзи, който работи с любов. За онзи, който не работи с любов и мисли само колко повече жито да изкара, то се затваря и нищо не дава.

В Любовта има и друг един закон - да не ставаш чрезмерно лаком, за да не изгубиш всичко.

Любовта желае всички хора да опитат еднакво всички блага. Любовта дели и най-малките трошици, тя е готова да раздели всички блага.

Казвам ви: За да придобиете живота, най-великото благо на Земята, трябва ви Любовта. А за нейното придобиване има само един път - мекотата. Мекотата е предверие на Любовта.

Докато не приложите мълчанието, търпението, вярата, надеждата - Любовта никога не бихте могли да приложите.

Страданията правят човека по-чувствителен, а пък чувствителността е необходима за възприемане и разбиране на Любовта.

Който се грижи, безпокои за ежедневните работи, той няма Любов в себе си. Който не се тревожи за обикновените, за дребните работи в живота, той има Любов в себе си.

Ако външните условия изменят нашата любов, значи ние сме слаби.

Не може да има обич между хората, ако няма смирение.

Дето умът не работи, там Любовта не може да се прояви.

Закон е: Човек, който се оплаква от хората, той не ги обича, нито те го обичат.

Първото качество на Любовта е дълготърпението. Имате ли търпение, можете да постигнете всичко.

Ако искаш нещо ново да придобиеш, има само един начин: Да се научиш да обичаш ближния си.

Никой не може да внесе в човека някаква дарба, след като се роди. Роденият човек носи всичко в себе си. Туй, с което се е родил човек, това се развива. Тогаз се подига въпросът: Как може да се придобие нещо ново? - Който иска да придобие нещо ново, трябва да се научи да обича ближните си - защото новото е в Любовта.

Христос казва: "Ако не станете като децата..." - Ще обичате децата, за да придобиете сила; ще обичате майката, за да придобиете топлина; ще обичате бащата, за да ви даде светлина. Следователно, човек, който няма обич към децата, той няма бъдеще.

Помнете: Ако искате да добиете енергия, обичайте децата. Понякога ръцете и краката ви са студени - топлина нямате. Ако искате топлина, обичайте майките, жените. Казвам: Жената жена да обича! Според моите изследвания, жените не се обичат. Жена на жена вяра не хваща.

Според новото разбиране на нещата, вие трябва да знаете следното: Мъжът може да люби Бога само чрез жената. Жената може да люби Бога само чрез мъжа. Майката може да люби Бога само чрез детето. Детето може да люби Бога само чрез майката. Учителят може да люби Бога само чрез учениците. Учениците могат да любят Бога само чрез учителя. Това са отношения, закони, които никой не може да измени. Никакви педагогически правила не могат да заставят детето да люби Бога. Чрез майката, обаче, то може да люби Бога. Дете, което чрез майка си люби Бога, лесно може да се възпитава. Не може ли чрез майка си да люби Бога, това дете не се поддава на никакво възпитание. Всяко дете, което обича майка си, може да стане гениално. Не обича ли майка си, нищо не може да излезе от него. Ако не се обичате едни други, и от вас нищо не може да излезе. Който обича хората, който обича всички същества, той люби Бога и от него човек ще излезе.

Ако човек не живее добре с родителите си и не вярва в Бога, по никой начин той не може да живее добре с хората и да им вярва.

Каквато е любовта на сина към бащата, такава ще бъде любовта му към всички хора.

Ако синът не обича майка си, той не може да обича и другите жени. Каквато е любовта на сина към майката, такава ще бъде любовта му и към всички жени.

Ако човек не обича майка си, баща си, брата си, сестра си, той не може да обича и другите хора.

Казано е в Писанието, че Бог е възлюбил Истината в човека. Оттук

дохождаме до извода: За да намери и познае Истината, човек трябва да възлюби Бога. Да възлюби човек Бога, това значи да възлюби ближния си, защото Бог живее в ближния на човека. Първото отношение, към което човек трябва да се стреми, е да възлюби ближния си заради Бога, Който живее в него. Щом възлюби ближния си, и ближният му ще го обича. Не може ли човек да обича ближния си, и ближният му няма да го обича. Не може ли човек да обича Бога, и Бог няма да го обича.

Ако човек вярва в Бога и Го обича, той ще вярва и в хората и ще ги обича.

И онзи, който не е благосклонен към ближните си, не е угоден Богу.

Мъчно е да обичаш един човек, който не те обича, но ти трябва да го обичаш.

Да обичаш тези, които те обичат, всеки може да го направи. То е човешкото. А да си благоразположен към онези, които не са разположени към тебе, това е Божественото. Да учиш умните, всякой може, но да учиш безумните, които ще ти заплатят според безумието, това е Божественото. Тези са принципите, които аз държа и тези са принципите Христови. Когато тези принципи влязат в църквата и във вас, ще преобразят вашия живот.

Има един закон:

Ти, като не обичаш Онзи, Който те обича пръв, то няма да те обича и онзи, който искаш да те обича.

Ако в началото не можеш да обичаш Онзи, Който те обича, то поне да Го цениш.

Оценката е първата стъпка - после ще дойде Любовта.

Щом аз оценявам Любовта, с която някой ме обича, правя добро на себе си. Ти, ако ме обичаш, правиш добро на себе си; аз, ако оценявам твоята любов, правя добро на себе си. Аз, ако те обичам, правя добро на себе си и ти, ако оценяваш моята любов, правиш добро на себе си.

Тогава произтича една дисхармония в света. Казвате: "Той не ме обича". То е негова работа. Казва: "Той не оценява любовта ми". То е негова работа. Ти обичай хората, без да се интересуваш дали те оценяват любовта ти. Може да се интересуваш, но интересувай се ти дали ги обичаш.

Когато един човек покаже обич към тебе или ти направи услуга, също трябва да му се отблагодариш.

Когато дойдете до Любовта, ще научите, че трябва да слугувате и в слугуването Божествената Любов ще се прояви. Господаруването е най-отегчителното нещо. Чрез законите на Любовта ние можем да преобърнем в добри и най-лошите хора. И който знае най-добре да слугува, той е най-близо до Любовта. Слугувайте, прочие, и на жена си, и на децата си, па и на всички хора. Човек, който не помага и не услужва на страдащите пред очите му, как ще помага на хората, които са далеч от него? Законът е такъв, че трябва да послужите на тия, които са по-близо до вас, та да се отдалечат и ви не препятстват. Тази е заповедта, която ще приложим през тази

година: да започнем да слугуваме. Това е, което Господ иска от нас. И на всички, които сте готови в това отношение, Той ви съдейства.

Свещени отношения, свещена обхода - бих желал да се създаде помежду ви тази свещена обхода, да я разбирате и цените. Нека тази обхода се отнася не само към хората, но и към всички живи същества заради Любовта ви към Бога.

И ако искате да бъдете любени, трябва да се поставите в положението на дете, което има вяра, защото не можете да бъдете едновременно и баща, и майка, и дете, и слуга, и гражданин - едно от тия звания може да изпълнявате в даден момент.

Забелязано е, че ако няколко души ви обичат, един непременно ще ви мрази. Ако девет души ви обичат, десетият ще ви мрази и по сила омразата му ще се равнява на любовта на деветимата.

Нека тая мисъл ви остане, тя е много важна: Не мислете, че Любовта трябва да я разберете още сега. Което сега не разбирате, ще го разберете в бъдеще.

Каквото и да придобиете, щом нямате Любов, неизбежно ще се натъкнете на страдания. Без Любов, знанието, силата и красотата носят страдания.

Любовта изключва страданието!

Хората страдат, защото не живеят според законите на Любовта.

Дето Любовта царува, там дяволът не идва. Липсва ли Любовта, дяволът я замества.

Преди да започнат бомбардировките над София, един лекар беше изпратил жена си и двете си деца извън града в едно село. Когато пристигнали първите самолети към София, при прелитането си, пуснали над това село бомби и убили жената и двете деца на лекаря. Другите от това село останали читави. Не се укрили дори и на село. Единственото спасение на човека, не само от бомбите, но и от всякакво зло, е да изпълни душата си с любов към всички и към всичко - към хора, животни, растения, минерали, към всичко живо.

Щом престанем да обичаме, ние сме в опасно положение. Дотогава, докато обичаш, дробовете функционират правилно. Щом престанеш да обичаш, вече ти покваряваш дробовете си. Аз препоръчвам на всички онези, които страдат от белодробните неприятели, да обичат. Няма по-добро лекарство от Любовта. Даже за нервните работи няма по-добро лекарство от Любовта. Даже за разстройство на стомаха няма по-добро лекарство от Любовта. Любовта е най-мощната сила, която привлича всичките необходими елементи за здравето на човека. Ако хората биха се обичали, щяха да бъдат здрави.

Боли те глава - тонирай главата си с Любов към Бога. Болят те гърдите - тонирай гърдите си с Любов към ангелите. Боли те стомах - тонирай стомаха си с Любов към хората.

Вие възприемате въздуха, който носи скрита енергия в себе си. Той носи и топлина, и светлина. Ако не обичате въздуха, който дишате, нищо няма да ви даде - само ще влезе и ще излезе. Ако го обичате, ще остави нещо ценно във вас. И въздухът, като елемент на живота, има съзнание. Ти ходиш по земята, но ако стъпваш без любов, тя се затваря за тебе, нищо не ти дава. Ако ти е приятно да ходиш по нея и ходиш с любов, тя ще отнеме от тебе непотребното и ще ти даде потребното. Ако не обичаш светлината, и там е същият закон. Светлината има скрито богатство в себе си. Ако не я обичаш, тя няма да ти даде онова, което искаш.

Всеки плод, изяден без любов; всяка шапка, турена на главата без любов; всяка обувка, турена на крака без любов; всяко палто, турено на гърба без любов, носи нещастие. Всяка шапка, турена на главата с любов; всяко палто, турено на гърба с любов; всяка обувка; всяка ябълка, изядена с любов; всеки срещнат човек с любов, носи щастие. Тъй седи сега законът.

В закона на Любовта няма никакво изключение, а пък в закона на безлюбието всичко е изключение. И тогаз ти питаш: "Защо се случва в живота така и така?" Защото няма Любов!

Любовта трябва да предшествува богатството, Любовта трябва да предшествува силата, красотата. С една дума: всичко, каквото желаем в света, трябва да се предшествува от любовта. Всичко трябва да се употреби за Любовта. Това трябва да се разбере. Ако ти не можеш да употребиш всичко, каквото имаш, за любовта, ти не разбираш живота. И самият живот трябва да се употреби за любовта. Богатство, сила, справедливост, мило-сърдие, красота, кротост, въздържание - всичко това трябва да се употреби за Любовта. Ти можеш да бъдеш каквото и да е друго животно, но без Любов човек не можеш да бъдеш. Можеш да носиш човешка форма, но човек да бъдеш, да бъдеш възлюбено дете на Бога, ти не можеш да бъдеш. Това трябва да го знаете! Бог може да ви търпи, това е друг въпрос.

Всички неща, които се извършват без Любов, са престъпни. Всички неща, които се извършват с Любов, са добри. Това е закон. Когато един човек не го обичаш, то каквото вземе от дома ти, ти го считаш за престъпление. А пък щом го обичаш, всичко му даваш. Когато обичаш някого, ти не можеш да направиш престъпление. И затова е казано: "Любовта е изпълнение на закона". Без Любов външният закон носи на човека от край до край нещастие и ограничение.

Живот без любов е живот на велики несрети.

Живот без знание е живот на велики несрети.

Живот без истина е живот на велики огорчения.

Без Любов нищо не се постига. Това е велик, основен закон. Любовта организира нещата.

Единственото нещо, което разрешава трудните задачи, е Любовта. Без Любов те не се разрешават.

Един от законите на Бялото Братство гласи: Не се позволяват никакви

отношения, никакви сделки между същества, които нямат Любов в сърцето си. Ако Любовта не ги свързва и не работи в тях, никакви отношения не им се позволяват. Само Любовта сближава хората. Който престъпва този закон, всякога ще се натъква на мъчнотии и противоречия.

Защо умират хората? - Защото не обичат. Защо страдат? - Защото не обичат. Защо не им върви? - Защото не обичат.

Хората умират от безлюбие. Ако няма нито един да обича даден човек, той скоро умира.

Това, което ние обичаме, не може да умре. И това, което ни обича, и то не може да умре. Никога не умира това, което ти обичаш. Щом то умира, ти не го обичаш.

И ако в любовта си влагате желанието да завладеете това, което обичате, ще си създадете болезнени състояния. Човек има право да обича, но няма право да обсебва.

Една сестра ми казваше за един брат: Учителю, обичам този брат. - Няма нищо лошо в това, но запитай се отде иде тази любов - от Бога или от друго място. - И той ме обича. - Това е въпрос. Ти си въобразяваш, че те обича. Всъщност, той мисли за друга. Можеш ли да го обичаш без да искаш нещо от него? Обичай го и желай той да се повдигне, да стане учен, богат, красив, без да искаш да се жениш за него. Това наричам Любов. Да мислиш как да му туриш гем и да го управляваш, това не е любов.

Не се стремете да се завладявате едни други. Благото иде от Бога, а не от жената или мъжа. Всеки трябва да бъде на своето място и там да очаква благото, което му се пада. Следователно, не е въпрос за завладяване на нещата, но за тяхното разбиране.

При сегашните си разбирания на живота, жената препяства на своя мъж да обича друга жена и мъжът препяства на жена си да обича друг мъж. Това е човешката страна. Мъжът не знае, че жена му не е дошла на Земята да бъде жена - тя трябва да бъде проява на един аспект на Божията Любов. Бог се проявява чрез жената. В който ден я ограничиш, ще съгрешиш. По-добре да греши, отколкото да те намрази. Да те намрази е по-голям грях, отколкото да обикне друг.

Да обичаш хората, но да не образуваш връзки.

Докато не се е калил, докато не е разбрал законите на живота, човек не трябва да се отваря. Обичайте хората без да се свързвате с техните слабости. Помагайте на хората без да се свързвате с тях. Преди да обичате някого, вие трябва да обичате Бога и заедно с Него да отидете до онзи, когото обичате.

Любовта не позволява да обичаш одного повече от другиго.

Стремете се да обичате хората, без да очаквате те да ви обичат.

Стойте далеч от този, когото обичате.

Любовта изключва всякаква близост, всякакво прегръщане. Новата философия на живота поддържа възгледа, че двама души могат да се оби-

чат, когато са далеч един от друг. Погрешката на хората се състои в това, че те искат да се обичат отблизо. Те искат да хванат предмета, който обичат.

Три вида целувки има: физическа, астрална и умствена. Астралната е като изпратиш към него хубаво чувство, а умствената е като изпратиш към него една хубава мисъл.

Любовта сама по себе си е неразбрана. Като се грееш на огъня, това е Любовта. Това е естественото положение: като те лъха това, което иде от огъня. Но като се опиташ да целунеш огъня, той ще ти изгори устата. И в Любовта хората целуват въглените на огъня. Те ще ти изгорят устата. Грей се на огъня, но не целувай въглените на огъня. Това са символи, които ще разбирате. Въгленът всякога изгаря. Законът е: Бог е поставил Слънцето надалеч; Слънцето е един въглен и ако човек би целунал този въглен, той би му изгорил устата. И Слънцето стои на 92 милиона мили разстояние далеч от Земята и оттам праща своите целувки. Слънцето има и черни лъчи и Бог е турил предпазителна енергия на тая разрушителна енергия. Вие някой път се изгаряте със земната любов. И в нея има черни лъчи. И в Любовта има една енергия, която разрушава. Вие си играете със земната любов. В нея има черни лъчи. От черните лъчи човек може да умре. Човек, който изучава земната любов, трябва да си тури броня.

Ще ви дам още един важен закон. Когато двама души се свързват в името на Любовта, връзката им трябва да става денем, на светлина - никога вечер. Те трябва да бъдат на светло, да виждат лицата си.

Вие обичате някого. Запитайте се угодно ли е това Богу, принася ли полза на този, когото обичате, дали не развърщавате неговата душа, неговия ум.

Човек обича, докато мълчи, докато не говори за любовта си. Почне ли много да говори за любовта си, той се намира в края на своята любов.

Ако мъжът и жената искат да живеят по-дълго време на Земята, те никога нищо не трябва да говорят за своята любов. Нито жената трябва да казва на мъжа си, че го обича, нито мъжът трябва да казва на жена си. Ако изказват любовта си, техният живот на Земята ще се съкрати.

Всяка мома, която се излъже да каже на момъка, че го обича, тя е на погрешен път. Любовта не се определя във време и пространство.

Всички хора, които изучават външната любов и живеят в нея, са недоволни, нещастни. Започнеш ли да изучаваш вътрешната Любов и да живееш в нея, ти ще се освободиш от всички неслоди и нещастия в живота.

Почне ли да мисли за човешката любов, човек е вече извън Божията Любов и не може да бъде здрав, умен, добър и чист човек.

Човешката любов е вода, взета от локвите и блатата, Божията Любов е вода от чист планински извор.

Човешката любов е причина за нечистата кръв в тялото. Да пречистиш човешката любов, значи да я замениш с Божествената.

Как да познаеш дали твоята Любов е Божествена или не?

1. Ако тази твоя любов към някого, събужда в тебе любов към всички същества и всички същества ти стават мили, тогава тази Любов към този човек е Божествена.

2. Ако тази любов към някого, усилва твоя идеен живот, да служиш на Бога, да се жертваш за Бога и за всички, тогава тази Любов е Божествена.

3. Ако нямаш желание да обсебиш това същество, което обичаш и не чакаш лични облаги от него, тогава тази Любов е Божествена.

4. Ако онези, които обичаш, в тях се внесат живот, светлина, свобода чрез твоята любов - твоята Любов е Божествена.

Живот - значи те да чувстват, че дарбите им се разцъфтяват.

Светлина - се разбира, че в тях почват да се явяват много нови идеи.

Свобода - мистично се разбира, че Божественото в тях се проявява без да се ограничава от нищо.

Тогава твоята Любов е Божествена!

Ние сме се научили да обичаме себе си - малкия свят. Всичкото противоречие в живота произтича от това, че ние обичаме себе си повече, отколкото трябва и се измъчваме.

Законът е: Този, който обича едного, любовта му е много слаба. Този, който обича двама, любовта му е по-ценна. А този, който обича всички, любовта му е най-силна. Непременно, когато обичаш само едного, ще се родят и злото, и доброто. Ако искате да избегнете този закон, ще обичате всички, понеже Бог, Който е благ, обича всички еднакво. Ние не сме свършени и обичаме само едного. Щом обичаме едного, ще се яви злото. Като се стремим да обичаме всички, ние се стремим да изпълним волята Божия.

Докато човек не се отрече от себе си, да възлюби в душата си всички хора, той не може да разреши своите противоречия.

Колкото повече хора обичате, толкова по-широка и необятна става душата ви; колкото по-малко хора обичате, толкова повече душата се затваря. Всички сетива са в услуга на душата. Също така умът, сърцето и волята са в услуга на душата. Ето защо, дръжте в исправност сетивата си, дръжте в исправност мозъка си, да изпълняват службата си правилно. Само така хората могат да бъдат щастливи. Докато не направят връзка с духовния свят, с всички разумни същества, те ще останат далеч от Истината, от Знанието и Любовта.

Който не е придобил Любовта, той очаква на любовта на хората. Добре е да ви обичат, но праведните, а не грешните хора. Обичат ли ви грешните, това значи да ви предадат своите слабости, от които с години не можете да се освободите. Когато грешникът ви обича, чрез любовта си той може да ви направи големи пакости. В такъв случай, за предпочитане е безлюбието на грешника, отколкото неговата любов. Когато грешникът не ви обича, вие сте затворени за него и по този начин се освобождавате от слабостите му.

Обича ли ви, вие се отваряте за него като охлюв и приемате слабостите му.

Понякоя път, когато вие се съберете с един човек, който е много упорит, ако го обичате, и вие ще станете като него.

Ако обичаме лошите хора, ние ставаме като тях. Ако лошите хора ни обичат, те стават като нас. Зависи Любовта в какво направление е. Ако обичаш един човек, който седи по-горе от теб и ти ще станеш като него. Ако обичаш един човек, който седи по-ниско от тебе, и ти ще станеш като него. Любовта винаги прави хората подобни. Онзи, когото обичаш, ще замязаш на него.

Не е добре човек да се занимава с греховете и с погрешките на хората, защото и когато обича, и когато мрази, човек се свързва с греховете и слабостите на дадения човек. Когато обичате някого, вие се свързвате с този човек и придобивате неговите качества. И когато мразите някого, вие пак се свързвате и придобивате неговите качества.

Няма по-страшно нещо на света от това да влезеш в общение с човек, когото не обичаш и който не те обича.

Срещнеш ли човек, който те мрази, не му се противи. В противен случай, той черпи сила от тебе.

Който мрази, става по-енергичен, по-смел, по-нахален, вследствие на което мускулите му се втвърдяват, лицето става грубо, сурово. Който обича, на вид е мек, слаб, но животът му се продължава, тялото му е пластично, мускулите - гъвкави.

Сила в света без любов всякога носи разочарования, страдания; а сила, която е свързана с Божията Любов, всякога носи велико благо.

Слабият да се обича, а силният да се почита.

Аз вземам мястото на слабия човек. Щом служа на Любовта, трябва да бъда слаб.

Който живее според законите на Любовта, той никога не може да пострада. Дрехата на този човек остава завинаги здрава и чиста. Той е придобил безсмъртието. Безсмъртието е свързано с чистотата, със свободата и със светлината. Тъй щото, ще знаете, че хората умират, когато излязат от областта на Любовта. Върнат ли се в областта на Любовта, те отново оживяват. Това наричаме Възкресение.

Сега иде Третият Завет: Прославянето на Синовеите Божии. Всичко в света трябва да става чрез закона на Любовта. Черната ложа като е узнала, че иде законът на Любовта, две хиляди години се е старала да отмени Любовта, да тури навсякъде една изопачена идея, че това е каша, че даже и не заслужава да се говори за Любовта, че това е за глупавите хора, децата се занимават с нея. И казват: "Остави се от тази Любов. Ние от нея страдаме." На хората трябва да се покаже, че това, което те са опитали, не е Любов. Защото Любовта е най-висшето, най-разумното, че като ти направи човек добро с Любов, ти да си доволен най-много.

ГОРДОСТ И СМИРЕНИЕ

Записки от беседите на Учителя

Да имаш благородна кръв, това подразбира да живееш един възвишен, чист и свят живот. Ето защо, първото нещо, което се изисква от религиозните, от духовните хора, е да имат смирение, да признаят, че знаят много малко, че отсега нататък имат много да учат. У тях трябва да има велик стремеж за учение.

Всеки момент човек трябва да съзнава, че има да учи. В това седи смирението. Човек трябва да признае в себе си, че малко неща знае и му предстои да учи, да придобива знания.

Човек не трябва да мисли всякога за себе си, трябва да е скъмен. Това е закон за придобиване на енергия.

Който иска да стане голям, той трябва да се смали. Законът е такъв: Щом желаеш велики работи, ще те смалят; щом желаеш малки работи, ще те възрастват. Това е изказано в стиха: "Бог на смирените дава благодат, а на горделивите се противи."

Всички противоречия трябва да изчезнат от душата ти. Душата ти трябва да бъде така отворена, че да приемеш всичко, което е необходимо за тебе. Само така ще можеш да почувстваш Бога. Ти отиваш при Бога и се съмняваш дали ще те приеме или не - сам си поставяш преграда. Досега в анализите на окултната наука няма случай смирен човек да е изпъден от Бога, но горделивците много често са изпъждани. Бог държи горделивците далеч от Себе Си, не че не иска да се разговаря с тях, но като непригответни да издържат Неговите вибрации, в тях стават големи експлозии, които причиняват големи пакости.

Никога не се сравнявай с другите хора; не мисли, че си по-горе от тях.

Работете върху кротостта и смирението, защото няма по-хубаво нещо от това да сте в едно общество на смирени и кротки хора.

Смирението е движение нагоре. Гордостта е движение надолу. Всички болести се лекуват чрез смирение.

Мнозина от вас повдигат себе си над другите. Сега направете точно обратно: дръжте високо в мисълта си своите братя, защото в тях живее възкръсналият Христос.

СТРАХ И СМЕЛОСТ

Спомени на ученици

През 1922-23 г. като офицер, Никола Гръблев бил на служба в Дели-Орман. Един ден, като си дошъл през зимата в София, разказал на Учителя, че Дунав е замръзнал и понеже зимата била много люта, от Румъния, от Карпатите били преминали в България много вълци, едри като магарета. Тогава Учителят му казал:

- Ето ти един случай да провериш и докажеш смелостта си. Ще излезеш нощно време, по 12 часа, без никакво оръжие, и ще отидеш там, където знаеш, че има вълци.

Гръблев отговорил:

- Учителю, ама страшно е. Ако ме нападнат?

Учителят му казал:

- Щом аз те пращам, няма да те нападнат, стига да си достатъчно смел, да не се уплашиш. Ще минеш посред вълците и нищо няма да ти направят.

Гръблев разказва:

Аз приех задачата, която Учителят ми даде, въпреки че само като си помислех за нейното изпълнение, сърцето ми почваше лудо да бие. Една бурна нощ реших да я изпълня. Отидох при моя началник, като полкът се намираше на известно разстояние от пункта, който беше поверен на мене. Трябваше от пункта на началника да отида в моя пункт. Това аз реших да направя през нощта, за да изпълня задачата си. Началникът и жена му ме убеждаваха да остана да спя у тях, защото рискувам да бъда разкъсан от вълците. Аз упорито настоявах на своето и казах, че тази нощ ще тръгна за моя пункт. В 12 ч. през нощта, когато въвн беше страшна буря и виелица от сняг, аз се качих на коня си и се упътих към селото, където беше моят пункт. Между тези два пункта се намираше едно село, през което трябваше да мина, а около това село имаше много вълци. Бурята беше толкова силна, че пътят, който друг път вземах за един час, сега с коня го взех за няколко часа. Когато приближавах селото, през което трябваше да мина, отдалече забелязах глутница от 10-15 вълка, които идваха право срещу мене. Но преди да тръгна, аз бях си направил дълга молитва и бях казал всички окултни формули, които знаех, и по такъв начин всякакъв страх беше изчезнал от моето сърце. Когато видях вълците насреща си, аз не се уплаших. Конят се дръпна назад, но аз го пришпорих, той тръгна напред и в този момент вълците се нахвърлиха върху коня и мене. За почуда, устите на вълците бяха затворени и само мушкаха с муцуните си коня по корема, по врата, а също скачаха и върху мене, но нищо повече не ни направиха. Конят в галоп ги замина и те останаха зад нас. А затворят ли се челюстите на вълците, и да срещнат човек, те не могат да ги отворят и да го нападнат.

Ние влязохме в селото и аз се поколебах дали да продължа пътя си

по-нататък. Дойде ми на ум да остана да пренощувам в селото, в стаята на селския наместник. Дръпнах юздите на коня да го отправя към общината, но конят упорито извиваше глава да върви на другата страна, където беше нашият път, който водеше за моя пункт. Оставих го свободен като му казах:

- Ти си по-умен, ти ме води по-нататък!

Конят пое пътя. Рано сутринта се озовахме в селото живи и здрави.

През същата тази нощ пътувал един войник с кон, въоръжен със сабя и пушка. Вълците го нападнали, той извадил сабята и убил с нея няколко вълка, като по този начин отбил атаката им. Но в бързината не избърсал сабята си и както била мокра от кръвта, я турил в ножницата. Мократа сабя замръзнала в канията. Когато втори път го нападнали вълците същата нощ, той не могъл да извади сабята и бил разкъсан и изяден.

Друг случай:

Една нощ от моя пункт трябваше да отида до друг, за да проверя как са постовеите. Като излизах, войниците, които бяха на пост, ми казаха:

- Господин капитан, не отивайте до другия пункт, защото около нас има много вълци и ще Ви разкъсат.

Но аз им отговорих:

- Приберете се в заставата и не мислете за мен, аз ще отида до другия пункт.

Войниците се прибраха и аз тръгнах пеш през снега. Не бях изминал още стотина крачки, насреща ми - цяла глутница вълци. В този момент аз имах чувството, като че ли срещам близки приятели и искам да ги разцелувам. Така минах невредим през глутницата, без даже да се обърне един вълк да ме погледне или засегне. Стигнах благополучно и невредим в другия пункт. Имам и други такива опитности за срещи с вълци, но тези са достатъчни да илюстрират как работи Божественото.

записал: Д-р Стефан Кадиев

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Страхът е влязъл в света, когато човек е скъсал връзките си с Любовта. И страхът всякога е признак на слабост. Страхливият е крайно слаб. Всички същества, които се боят, губят от своята сила. Те са слаби. А всички същества, които престанат да се страхуват, те заякват. Ти не можеш да станеш силен човек, докато не се освободиш от страха в душата си. Не само да се освободиш от страха, но ако ти не можеш да внесеш Любовта или да се свържеш с Любовта, силен човек не можеш да станеш. Защото Любовта е храна, чрез която човешката душа възраства. Любовта е храна за душата.

Смелите хора имат силни трептения. Някой човек може да е слаб телесно, но понеже неговият ум действа, неприятелят се плаши.

Страхът не е качество на религиозните хора. Той е състояние на па-

дане, когато хората са съгрешили и са напуснали законите на Природата. Страхът се е появил с греха. Когато човек е нарушил известни закони, страхът се е появил като естествено последствие от това нарушение. Човек започнал да се плаши от последствията на греха.

Какво има да се плашиш там, гдето е Бог! Страхът винаги произтича от дявола.

Хората най-много от страх остаряват.

Много болести се явяват от страх.

Ние, съвременните хора, мязаме на хората от онзи анекдот: Отива чумата в Багдад, среща я един пътник и пита: "Къде отиваш?" - "Отивам в Багдад да взема 1 000 души." Връща се тя и той пак я пита: "Колко души измряха?" - "9 000." - "Защо не ми каза истината? Защо ме излъга преди?" - "Не - казала тя - аз взех само 1 000, другите 8 000 умряха от страх."

Та в света има само едно нещастие, другите 8 000 са от страх. Ти си богат човек и пак те е страх, ти си учен човек и пак те е страх; ти си религиозен човек и пак се съмняваш в своите убеждения.

Не бива да се страхувате, защото колкото повече се страхувате от едно нещо, това именно ще ви дойде.

Това, от което те е страх, ще дойде.

Това, което обичаш и желаш, ще дойде.

Ако се страхуваш от нещо, повтаряй в себе си думата "безстрашие". Поставяй срещу отрицателното нещо положително и върви напред.

Трябва да работите върху безстрашието, да не ви е страх даже и от смъртта.

Да се освободите от всички форми на страха, значи да се освободите от материалните идеи и да приемете ония мощни, велики идеи, които крепят човешкия дух.

Най-първо ще се освободите от човешкия страх, не от Божествения страх. Вие искате да се освободите от Божествения страх. Като се усилива Божественият страх, усилива се милосърдието; а при усиливане на човешкия страх, усилива се жестокосърдечието. Милосърдието е Божествена сила. Който е милосърден, той е силен. А ако си жестокосърдечен, ще те сполетят най-големите нещастия.

Докато държиш страха вън от себе си, той е на място. Щом го пуснеш вътре, той не е на мястото си. Външният страх се превръща в благоразумие. Вътрешният страх ограничава човека. Казано е в Писанието: Страхливият няма да наследи Царството Божие.

Страхът е едно негативно качество на нисшия ум. Страхливият да възприема и да се облива с портокаловия цвят като средство за балансиране на силите. С този цвят той може да се лекува.

Страхът показва, че има същества в тебе, които ги е страх. Страхът естествено възниква, той показва, че минаваш през област, дето има опасности. Страхът е предпазно средство.

Прави умствени маневри срещу това, от което най-много те е страх. Ще си представите мислено, че някой ви обижда. Вие сега ще се стараете да не се разгневите. Ако не можете да правите тия маневри мислено, то като се сблъскате с действителния живот, няма да издържите.

Ние трябва да сме смели, дори от смъртта не трябва да се боим. Не трябва да се боим затова, защото и да се боим, пак ще го понесем. Ето как седи голата действителност. Затова ние трябва да сме готови за най-лошото и ако искат да ни бият, можем да кажем: "Бийте!" Може би да сме деликатни и крехки, но те като бият, питат ли те дали си деликатен или слаб?

Така като разсъждавате, вие ще бъдете юнаци. С това аз представям най-мрачния аспект на живота, през който са минали хиляди и хиляди добри хора, затова, преди всичко, ние трябва да сме смели. Някой път Господ ни предава на смърт, но няма да ни остави да съгрешим. Както се казва: "Господ ме наказва, но на смърт не ме остави".

Бъдете уверени, че няма да ви се случи нищо повече от това, което е определено. Вашата карма е стимулирана, тя е вече назряла и вие трябва да платите и изплатите - не може да се отлага, защото ако се отложи, ще се спънете. Гледайте на живота весело, а не мрачно.

"Без страх и без тъмнина!" Напишете си този израз ясно, четливо, без никакви коментари по него.

МЛАДОСТ И СТАРОСТ

Спомени на ученици

Бях в салона, когато се създаваше песента "Аз ще се подмладя". Учихме я на части. Повтаряхме я, пеехме я. Учителят ни я изпя с топъл, широк глас и израз, който рисуваше съдържанието. Аз слязох за малко от сцената, за да послушам песента отдалеч. Когато погледнах Учителя, останах поражена - Той изглеждаше като млад момък. И докато ахна от учудване, Той се преобрази - стана пак такъв, какъвто Го знаехме. Обърна се към мен и се усмихна. Видях как нагледно Учителят ми показва подмладяването - точно и ясно, чрез окултния език, който ние сега всички учехме.

Мария Златева

Ето текста на песента "Подмладяване":

Аз ще се подмладя,
ти ще се подмладиш,
той ще се подмлади.

Това ми казва Любовта. (2)

Ний, които следваме пътя на Доброто,
ще се подмладим!
Вий, които следвате пътя на Доброто,
ще се подмладите!
Те, които следват пътя на Доброто,
ще се подмладят!

Това ни казва Любовта. (2)

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Блажен е онзи човек, който постоянно се усъвършенства, защото той никога не остарява. Блаженството е процес на душата, която постоянно расте. В него се крие вечната младост. Щастието на Земята е постижимо относително, докато блаженството е напълно постижимо.

Младостта на човека се поддържа от вярата му в Бога. Чрез вярата човек може да привлече към себе си ония нови сили, нови елементи, които са нужни за подмладяването му.

И единственото нещо, за което трябва да се молите, е да не остарявате. Старостта е вече за Боговете. Те да остаряват. Ще се молите да не остарявате. Никакви стари идеи! Никакви стари чувства! Никакви стари постъпки! Едно правило: От всичко старо се простете, оставете го настрана!

Тогаз, кой е най-младият в света? - Доброто. Кой е най-старият? - Злото. Млад - това е да бъдеш добър. Стар - това е да бъдеш зъл. И причината на остаряването, на изгубването на всяка сила вътре в човека, то е злото. Щом дойде злото, човек остарява. В практическия живот дръжте в ума си доброто, за да подкрепите младостта в себе си и бодростта на ума си и животът ви ще бъде успешен. Дръж злото настрана! Ти не можеш да го изхвърлиш, но да не те привличат богатствата или придобивките, които можеш да имаш от злото.

Законът на доброто е закон на подмладяване. Законът на злото е закон на остаряване. Които искат да се подмладят, да правят добро.

Старостта на Земята произтича от престъпленията. Човек остарява от престъпления. Той губи силата си, губи ума си; от всяко едно престъпление остарява човек. На Земята е такъв законът. А в Небето правят добро, затова се подмладяват. Всяка хубава мисъл, колкото и да е малка тя, подмладява. Всяка една добра постъпка, колкото и да е малка, тя подмладява... Тогава моите тълкувания са такива: Щом сте остарели, вие сте грешили. Казва някой: "Болен съм". - Не греша! Всичките болести се дължат на прегрешения.

Какво подразбирам под стари хора? Всеки човек, който прави грехове, той е стар, той остарява.

По какво познавате старостта? - По бръчките на кожата. Бръчките са признак на сухота в организма.

Тия бръчки показват пороища, бръчките показват един дисонанс на мислите. Чувствата на човека и мислите са разбъркани и лицето му става набръчкано вече.

Вие всички сте задръстени. Всичките бръчки на лицето, дисхармоничните, се дължат на течения, едно подпушване на човека.

Днес всички хора са недоволни, търсят нещо, което да ги задоволи. Недоволството предизвиква преждевременна старост.

Не давай на лицето си сърдит и недоволен израз. Така ти ще остарееш преждевременно.

За да не остарява, човек трябва да не роптае, да не се оплаква, да стане оптимист.

Колкото повече се оплаква човек, толкова повече остарява.

Лъжата е една от причините за преждевременното остаряване на човека.

Старостта иде от виждането на лошите работи в света.

Когато човек започне много да бърби, остарява.

Аз гледам, по някой път вие не можете да се въздържате. Помнете едно нещо: Щом започнеш да се дразниш от малките работи, ти си влязъл в областта на старостта. Пазете се. Всяко дразнене е признак, че старостта върви с перцето си. За да не остарявате, не се дразнете. Дойде някой, погледни весело, кажи: "За добро е". Как тъй, може ли? Ако не търпиш, какво

ще правиш? Та казвам: Туй дразнене произтича от съвсем други причини. Има едно същество в света, което постоянно работи хората да остаряват. Ти ще се дразниш, но да въздържаш дразненето.

Ревността е една от причините за остаряването на човека.

Яви ли се в сърцето ви най-малката ревност, ще знаете, че не сте млади. Младостта изключва всякаква ревност. Младият е извор, който дава изобилно. Младият е всякога доволен и богат.

Душата никога не може да остарее. Туй, което остарява, то е съвсем друго. Погрешните схващания, погрешните разбирания, те образуват тази старост на Земята. Аз като видя един стар човек, гледам наслоени много неща, той натурял много неща.

За да не остарява преждевременно, човек трябва да внимава да не се пресилва с работа.

От какво остаряват конете? От каруцата. Всички вие остарявате, понеже сте се впрегнали в каруци, в които никои не ви е турил.

Знаете ли защо остарява човек? Младият човек е млад, понеже не е вързан с никакви конци. Като влезеш в културата, турят ти една връзка, после втора, трета, четвърта, като ти турят стотина връзки, ти вече се ограничиш навсякъде и остаряваш. Скъсайте всички нишки, оставете се така, както първоначално сте били, обърнете се към вашата душа. Някой път може да ви разправам, но старите хора остаряват, понеже те идат до една тъмна зона. Има една старост в живота, която произтича от неразбрания свят. Хората остаряват от една неразбраност в света.

Човек остарява от леност, от мързел. Мързеливите хора остаряват, работливите - никога.

Човек остарява като не пее. Той казва: "Остарях, остарях! Младите да пеят." Че това е вече едно самовнушение.

За да се подмлади човек, трябва да пее. Старият човек, ако не се научи да пее, той не може да се подмлади. Но в подмладяването, пеенето влиза като един елемент. Пей в своите мисли, пей в своите чувства, пей във волята си. Навсякъде пеене трябва. То е ритъм вътре в Природата.

Човек остарява, щом мисли, че няма кой да го обича.

Като остарява, човек не трябва да оглупява.

Всяка мисъл, която не отговаря на Божествената, води към остаряване.

Ако ние не сме доволни и всеки ден съжаляваме за това, за онова, ще остареем.

Който вярва в Земята, преждевременно остарява. Който вярва в Слънцето, той се подмладява. Като знаеш това, ходи по земята без да се уповаваш на нея.

Същевременно, Земята дава знание на човека, прави го учен. Слънцето дава на човека възможности и условия да приложи това знание. Ду-

мата "земя, зео" означава взимане. Земята постоянно взема от човека, докато най-после остарява. Слънцето постоянно дава, затова човек се подмладява.

Ако вие бихте имали Любов, вие не щяхте да бъдете стари. Главите ви не щяха да бъдат побелели. И после, не щяхте да имате бръчки, неразположение и пр. Ако имате Любов, не щяхте да имате болести.

Всеки човек, който се възвръща към Любовта, се подмладява. Любовта подмладява хората. Почнете да обичате Господа и ще се подмладите. Възлюбете вярата, почнете да проповядвате за Бога, изхвърлете съмнението и лицето ви ще просветне, вие ще се подмладите. Подмладите ли се, тогава и знанието ще дойде.

Да живее като Христа, това значи всеки ден (човек) да внася по нещо ново в живота си. В това седи истинското подмладяване.

Бог е, Който превръща старите в млади. На младите дава подтик да се учат. Старите ще се молите Господ да ви измени, да ви промени.

Като ти каже нещо Господ, два пъти да го не повтаря. Ще видите тогава как ще ви тръгне напред. Тия бръчки ще изчезнат.

Много начини има за подмладяване. Стани рано сутрин, хвани долната, месестата част на ухото. После разтрий костта зад ухото си. Прави всяка сутрин това.

За да почернее косата ти отново, бъди весел, жизнерадостен. Изхвърли всички безпокойства от сърцето.

Ако дишате добре, можете да останете на Земята до дълбока старост.

Можем да направим следния опит: чиито лица са набръчкани, като почнат да правят упражнения за дълбоко дишане, ще видите, че след три месеца няма да останат бръчки по лицата.

Постенето е начин за обновяване на организма.

Като пости съзнателно, човек се подмладява и освежава.

Човек, който иска да се подмлади, трябва винаги да услужва.

Когато ти даваш повече, отколкото вземаш, ти си в процеса на подмладяването.

Внеси мекота в живота си - то е подмладяване. Човек, който не може да внесе всеки ден мекота в живота си, той не може да се подмлади.

С поправянето на една погрешка, ти се подмладяваш. С придобиването на една добродетел, ти се подмладяваш.

В душата се крие алхимическият закон за подмладяването, там е силата на лекуването.

Най-първо ще подмладиш ума си; ще подмладиш и сърцето си, и тялото си. И като приложиш тези три начина на подмладяването, то ти, целият човек, ще се подмладиш. За да се подмлади човек, изисква се знание, светлина в ума.

Ако ти знаеш да се изпълниш със светлина, умът ти ще се подмлади. Ако ти не можеш да подмладиш мисълта си, не можеш да се подмладиш. Ако ти не можеш да подмладиш чувствата, не можеш да се подмладиш.

Още сега светлината трябва да проникне в телата ви - да се обновят. Щом се обновите, ще постигнете много неща. Днес хората говорят вече за подмладяване. Това е въпрос, който засяга всички. За подмладяването са нужни много неща. Ако не знаете как да се храните, не можете да се подмладите. Не може да се подмладят онези, които ядат месо, пушат и пият. Човек се подмладява и остарява - от него зависи!

Чрез волята си човек може да се подмлади - достатъчно е да си внуши някаква положителна мисъл, толкова светла и права, че да разбие всички отрицателни мисли, които са го съсипвали в продължение на години.

Не е мъчно да се подмлади човек. Достатъчно е да влезе в съзнателна връзка с клетките на своя мозък, които са интелигентни и разумни и да се разговаря с тях.

Ако вие разбирате закона, в 24 часа можете да измените лицето си, да станете едно дете на 15-20 години. Ако знаете, можете да се поставите в магнетичен сън и да кажете: "На 85 години съм, мога да се подмладя с 20 години." Ако искаш, още по-назад може да се върнеш, да станеш малко дете. Туй е, което правят предците, старите, това е родът, който иска да се върнеш назад. Или те те турят в един сън и ти внушават, че си на 20 години, след това, че си на 35, 45, после на 60, прекъснат ти всичката жизненост и ти трябва да се върнеш при тях. Ако иска човек да разбере закона за подмладяването, той трябва да се освободи от влиянието на своите глупави прадеди и на своите неразумни прадеди.

Остаряването е внушение, хипноза на черната ложа, човек трябва да се освободи от тази хипноза. - "Винаги съм на 33 години."

Сега, аз загатнах в неделя, трябва да се стремите да преобразувате вашия череп, да дадете нова насока на мисълта си, да има един оттенък, че действително вие сте влезли в шестата раса. Най-първо лицата ви трябва да издават една светла краска. И тъй, след като постите 10-15 деня, ще забележите, че една светеща краска почва да прониква от душата във вашето лице. Сега, по-висшите същества - ангелите, праведниците, адептите, Учителите се интересуват от хората дотолкова, доколкото е степента на техния стремеж към Бога. Когато един адепт или един Учител види една душа, която туря всички усилия, прави всички разумни жертви, той е готов да му се притече на помощ, да му покаже начин как да превърне всички тия нови форми на неговите способности, мисли, чувства и сили и да му даде един нов подтик в живота. Тъй щото, в окултната наука мнозина от вас, които сте на 45-50 години може да се подмладите и да живеете един съзнателен живот, да бъдете полезни на вашите близки. Може да обновите вашето тяло, душата си, ума си. Умът може да се обнови чрез

мислите, а душата може да се облагороди чрез своите чувства.

Ако сте човек на 50-60 години, всяка вечер, когато си лягате, кажете на себе си: "Утре ще бъда с пет години по-млад, отколкото днес". Правете този опит една седмица. Ако сте успели да вложите тази мисъл в подсъзнанието си, в края на седмицата наистина ще бъдете с пет години по-млад. Така правете няколко седмици наред, докато толкова се подмладите, че стигнете до 25-годишна възраст.

Като си лягаш вечерно време, кажи си: "Аз искам с 10 години да се подмладя". На другата вечер пак си кажи: "Аз искам да се подмладя с 10 години". Цяла година като го правите, като ви слуша Господ молитвата, станеш и се видиш - подмладил си се. Тия 10 години, като се подмладиш, ще ги туриш на работа с любов.

Ти ще кажеш: "С 10 години съм по-млад" и ще повярваш в това. Лесна работа е. Възможно ли е това? За онзи, който вярва, възможно е; за онзи, който не вярва, не е възможно.

На много места из Рила, дето човешки крак не е стъпвал, се намира този първичен, жизнен елемент, който още старите алхимици са търсили. Достатъчно е човек да стъпи на мястото, дето е този елемент, за да се подмлади моментално. Ако е бил стар, подмладява се; ако брадата му е побеляла и окапала, изведнъж става черна и гъста; ако косата му е побеляла, моментално става черна. Като се види в това положение, човек сам ще се чуди как се е преобразил. Ако някой прекара известно време в Рилската пустиня и се върне между познатите си така преобразен и подмладен, какво ще кажат за него? Ще вярват ли в това, което той ще им разправя? Никой няма да вярва. Всички ще го питат: "Кой си ти? Ние не те познаваме." Колкото и да им разправя, че той е същият техен познат, те няма да го вярват.

ЛИЧЕН ЖИВОТ

Записки от беседите на Учителя

Няма по-голямо нещастие за човека от самотията: да живее сам, без хора около себе си, да не чуе две думи от своя ближен, да няма с кого две думи да сподели. Уединен, усамотен, отдалечен от хората, това е криво разбрана самотия. Да се усамоти, да се отдалечи човек от хората, това значи да се откаже от злото в тях и да заживее с доброто, с тяхната любов. Това значи да се свърже човек с Бога. А тъй, да се отдалечи от хората, изобщо, това подразбира да остане той с едно голо съзнание. Каква по-голяма сиромашия от тази? В самотията няма никакво повдигане. В свързването с Бога е смисълът на живота. В изпълнение на Божията Воля е силата на човека.

Всички хора - добри и лоши, са проводници на Божието благословение. Закон е: Ако вярвате в това, благословието ще дойде; ако не вярвате, благословието няма да дойде.

Който каже, че няма нужда от друго, то е от лукаваго.

Всеки, с когото сте в съприкосновение, е необходим за вашето повдигане.

Всички хора, които влизат във вашата сфера, това са възможности за вас. Всички хора, които ви ограждат и вие попадате в тяхната сфера, вие сте възможности за тях, те са за вас условия.

Така и вие не можете да подигнете себе си, ако не подигнете другите. Направете опит в това и ще видите, че не може да се усъвършенствате, ако не помагате на другите. Павел казва, че не прие да помага на ангелите, а на човеците.

Под думата "религиозен живот" не значи само да сме в религиозно настроение и да вярваме. Някои приятели като бъдат религиозни, мислят, че са по-угодни, но това е едно заблуждение. Когато си готов да извършиш всичко за в полза на другите, без да усещаш някакво притеснение, това е то Божественият път. Често хора в това положение си турят известни правила, които ги спъват, а пък то правото е, че здравето и щастието зависят напълно от туй да притежаваме благословието на Бога и човеците.

Досега хората са се научили да обичат само себе си. И всичките противоречия в живота произтичат от това, че ние обичаме себе си повече, отколкото трябва, и се измъчваме. За да се освободим от противоречията, трябва да обикнем ближните, както себе си.

Братството се основава на пълно безкористие. Дето има корист, никакво братство не съществува.

Личното (личните чувства) у човека като изпъкне, спира се всеки прогрес.

Личният живот подразбира живот на разправии. В този живот човек първо се бори със себе си, а после и със своите близки. Тъй щото, видиш

ли, че двама души спорят или се карат, те са в областта на личния живот. Мини и замини край тях без да се спираш и да даваш мнението си кой от тях е прав.

Трябва да се освободите от личния живот. С нашите мисли, страхове, непостоянство ние вредим не само на нас, но и на нашите близки. Всички сме свързани.

Някой напряга мозъка си, иска да стане учен, философ, поет, да забогатее. Ако искаш да бъдеш учен, философ и поет, за да помагаш на човечеството, доброто е на твоя страна; ако искаш да придобиеш всичко това само за себе си, злото върви в стъпките ти. Да бъдеш философ, учен значи да бъдеш точен като часовник, да знаеш колко време да работиш и колко време да почиваш.

Щом вземаш от едно благо повече, отколкото ти трябва, ти влизаш вече в областта на егоизма.

Турете вашите нужди на последен план, защото е закон: Ако желаете на другите и то повече, най-напред вас ще удовлетворят. Затова не искай само за себе си, а искай за другите, защото онова, което бъде изпратено тям, ще дойде чрез тебе.

Вие, като ученици, трябва да разглеждате нещата разумно. Казвате: Вижте онзи човек там как си е поправил положението. Кой си е поправил положението? Това е една самоизмама.

Стомахът, който се занимава с долни работи, пръв опитва богатата на живота. Доста време трябва да мине, докато мозъкът опита нещо от тия блага. Мнозина питат: Защо много недостойни хора първи опитват богатата на живота и при това в такова голямо изобилие? - Те са в стомаха на Природата. - Защо не дадат и на нас от тия блага? - Не се стремете да слезете до тях. Не се съблазнявайте, че някои хора благуват. Те работят в стомаха.

Онези хора, които обичат удоволствията, които обичат да си похапват, да си попият, да говорят за кокошчици, за патици, за ядене, за пиене, техните ръце са дебелички и много добре устроени. А онези хора, които са критици, които не могат да видят нищо хубаво в света, а виждат само лошото, те имат дълги, сухи, кокалести пръсти, с възли.

Какви съотношения има между онзи, който е поставен пръв министър на България и онзи, който оре на нивата? По отношение на Бога, онзи, който оре на нивата, заема първо място, а онзи, който е пръв министър на България, заема последно място. По отношение на хората пък, това е обратно.

Не се самозалъгвайте - животът не седи във външните прояви.

Физическият живот, това е една голяма илюзия. Нищо не уреждаме с него. И туй, дето мислим, че нещо уреждаме, нищо не уреждаме.

Аз казвам: Това са стари хора, които мислят за осигуровки. Най-добрата осигуровка, това е смъртта, това са гробищата на човечеството. Но гробищата не носят някоя нова идея на човечеството, а създават само нещастия и страдания на света! Там, в гробищата, са заровени и царе, и све-

щеници, и проповедници, и музиканти, и поети - все за своите грехове. Ако ме попитате защо умират хората, ще ви отговоря: Хората умират за своите стари идеи.

Няма осигурен човек на Земята. Няма общество, държава или народ, които да са осигурени. Всички хора, всички общества и народи са фалирали. Цялата Земя е покрита с черепите и костите на осигурени хора. Сигурност има само в Божията Мъдрост. Сигурност има само в Божията Истина. Който живее в Любовта, Мъдростта и Истината, ще живее, колкото иска. Върху такъв човек смъртта няма сила.

Та когато дойдат лошите условия, на какво се дължат те? Те се дължат на онова вътрешно неразбиране. Ние сме нещастни, понеже обичаме лекия живот, живот без мъчнотии. И тогаз именно Природата ни дава най-големи изпитания. Когато ние се откажем да работим, тогава идват те. Природата иска да ни застави да мислим, да чувстваме и да действаме.

Всички хора търсят удобства. Тази идея е за инвалиди. Ако в тебе се яви желание хората да ти служат, това е идея на инвалиди.

Съвременните хора не успяват в живота си и се оплакват, че животът им е тежък. Защо? Те искат другите хора да им помагат, да влизат в положението им. Не, човек трябва да разчита първо на себе си, а после на другите. Ако няма правилни разбирания за живота, никой не може да му помогне.

Докато разчиташ на хората, ти си в старото разбиране. Щом разчиташ на себе си, ти си в новото разбиране. Разчитай на своите сили, за да се обновиш. Този е естественият път на живота. Всяка неестествена мисъл, всяко неестествено чувство внасят противоречия в човешкия живот.

ГРЕШКИ И СЛАБОСТИ

Записки от беседите на Учителя

Когато човек свърже своята мисъл с Божията, никога не греши.

Кой е мъдрец? - Който не прави погрешки.

Когато някой праведник греши, Господ го оставя на лошите духове, за да го поупражняват в пътя, в който е поставен.

Когато човек наруши един Божествен закон, Бог не го слуша вече. Щом забележите това, преглеждайте живота си, да видите къде сте постъпили неправилно или кой Божествен закон е нарушен.

Щом направиш една грешка, ти допускаш вече и втора, и трета. За да не става така, дръж първата грешка. Щом я изправиш, другите грешки се избягват.

Допуснеш ли една грешка в живота си и не я изправиш, твоят неприятел ще пусне червените мравки срещу тебе да те изядат. Грешките са живи същества, които постоянно работят против вас, докато ви изядат. Ако съзнанието ви не е будно, те ще ви оглождят, както червеите и ще ви отнемат живота.

Сега аз не искам да ви плаша, но казвам де се крие опасността в живота ви. Не говоря за обикновените грешки, които стимулират човека. Няма човек в света, който да не греши. Било в писането, смятането или четенето, все ще направи поне една малка грешка. Привилегия е за човека да направи една грешка, но той трябва да я изправи. Ако не я изправи, тя ще му причини голямо нещастие. Който греши и изправя грешките си, той е умен човек. Започваш една работа, но не върви добре. - Защо? - Допуснал си една малка грешка. Върни се да изправиш грешката си и после продължавай работата си. Малката грешка спъва хода на цялата работа.

Питаш се: Защо ми дадох толкова страдания? - Защото си правил зло на хората. - Как ще се освободя от тях? - Като се върнеш назад и изправиш грешките си. Ще изправяш грешките си, без да се занимаваш с чуждите грешки. Те са нечистота, която като разбъркаш, започва да мирише. Тури запушалка на нечистотиите и ги остави далеч от себе си. Като отиваш при Бога, не говори за грешките на хората, но питай Го какво да правиш, за да се освободиш от мъчнотиите и противоречията си.

И тъй, по-добре е да предотвратявате грешките, отколкото да ги правите и после изправяте. Една стара пословица казва: "Една предотвратена грешка струва повече от сто изправени." Значи сто изправени грешки не струват колкото една предотвратена грешка. Някой казва: Можем да грешим, но важно е да изправяме грешките си. - Не трябва да грешим!

Не, слабостите не са присъщи на човешкия дух, вследствие на което човек няма право да се крие зад своите слабости като зад параван. Преди всичко, изкушенията, изпитанията и мъчнотиите в живота са дадени точно според неговата сила. Те не са по-големи от силата му. Даже нещо повече: Силата на човека е по-голяма от мъчнотиите и изкушенията, които му се

дават. Затова именно, човек се съди, когато не издържи на дадено изкушение. Кое съди човека? - Силното в него, което му е дадено като средство за борба с изкушението. Въпреки това човек пак търси начин да се извини и казва: Слаб съм аз.

Ако искаме да побеждаваме страха, гнева, страстта и духовната гордост, трябва гневът да преобръщаме в деятелност, страхът - в благоразумие, страстта - във воля, а духовната гордост - в проява на живота, т.е. да живеем, както подобава, да намерим истинския смисъл в живота или да я превърнем в стремеж.

Съвременните хора се нуждаят от положителна наука. Положителна наука е тази, която открива на човека вътрешния смисъл на явленията в живота и Природата. За пример, някой се оплаква, че на окото, на носа или на ухото му излязла някаква пъпка. Понеже минава за учен, той казва, че тази пъпка се дължи на нечиста кръв. Това обяснение не е достатъчно. Той трябва да знае защо пъпката е излязла на окото, а не на носа. Или защо е излязла на носа, а не на ухото. Ако пъпката е излязла на окото, с това Природата му обръща внимание да бъде изправен към Истината; ако пъпката е на носа, той трябва да се научи да мисли право; ако е на ухото - да слуша добре, да бъде мъдър.

Болките на краката говорят за мързела, за леността на човека. Болките на главата говорят за недоволството и невежеството на човека.

Друго нещо, което руши виделината, е гневът. Гневливият човек е човек без воля. На едно място в Писанието се казва: "Гневете се, но не съгрешавайте." Гневът е известна енергия, неизползвана в добро направление. Всеки е изпитал след гняв едно отслабване. Това показва, че е настанало демагнетизиране. Трети елемент, който спъва виделината, е сладострастието. То е гробът на Любовта. Колко млади момичета и момчета са отишли преждевременно в гроба от него. Любовта е хармония, а сладострастието - отрова. Четвърти елемент, който съсипе виделината, е леността. Ако отидете в Америка, ще видите, че в училищата учат децата освен на наука, и на съответстващи за тях занаяти. Там всеки работи, всеки сам изкарва прехраната си и счита за унижение да очаква подаяния. Там се уважава всеки младеж или мома, които работят. Бих желал в България всеки да се стреми към труд. Това се отнася до гражданите, защото за тях се явява опасността от леност, а не за селяните. Пети елемент, който руши виделината, е завистта. Завистта и гордостта са брат и сестра. Оня, когото е завладяла завистта, наслаждава се, когато гледа, че другите страдат.

От друга една слабост се пазете, именно: да си заповядвате един на друг. Пазете се от туй, защото вие като налагате на други своята воля, друг пък върху тебе ще наложи своята воля, а пък знаете, че пъкълът е основан на насилието. Винаги доброволно трябва да очаквате другите да ви послушат, а не по един или друг начин да натрапвате себе си на тях.

После, трябва да се пазите да не се оскърбявате един друг, защото оскърбеният, без да иска, може да ти препраща лоши мисли чрез своите

подозрения и така го спъваш в пътя му, а временно ще напакоти и на самия тебе. Всички сте човеци и правите грешки, но гледайте грешките ви да не са от естество да ви спъват в пътя ви. Не е волята на нашия Небесен Баща да мърморим един на друг. Няма никоя работа в света, която да не мога аз да изправа. Законът е такъв, че всеки трябва да работи, а Господ ще оправи работите му.

Бог изправа погрешките на хората. Ако обикнеш човека и мислиш, че ще го изправиш, ти си на крив път. Любовта не вижда грешките на хората. Да мислиш, че някой те погледнал криво, това е човешко разбиране.

Ще се пазите от гримасите.

За да греши по-малко, човек трябва да яде по-малко.

Ако не бързате, погрешките ви ще бъдат по-малко.

Когато човек наблюдава някое отрицателно действие, той се опетнява.

Всяко действие, за което съжалявате, че сте го направили, няма Божествен произход.

Не роптайте от условията, при които живеете.

Ако вие имате всичките потребности, нямаше да дойдете на Земята.

Между Източника и душата никога не трябва да се образува борба.

Ако вие разрушавате това, което Господ е създал, другите ще ви разрушат повече. Ако вие не любите вашия живот, как очаквате другите да го любят?

Гледайте да запазите това, което ви е дадено, защото, ако излеете чашата си, никой не ви е крив.

Лошото се заражда най-напред в сърцето, после в ума и най-после се реализира във волята.

Ако човек слуша какво говори светът и низшите духове, никога няма да влезе в Царството Божие.

Ако тръгнеш по пътя на удоволствията, не само че нищо няма да постигнеш, но ще се провалиш. Ако вървиш по правия път и нищо не постигнеш, по кривия път още по-малко ще постигнеш. Не можеш да си откъснеш плод от дървото, на което има ябълки, ами ще отидеш при сухото дърво! Там и листа няма да намериш!

Ний сме най-големите мъчители на себе си. Дяволът е втори по ред. Първият по ред, който те мъчи, си самият ти. Колкото по-малко се занимавате с лошите работи на хората и се занимавате с добродетелите (прилагате ги), толкова по-добре.

ТРЕВОГИ

Спомени на ученици

Нашият приятел от Ямбол Никола Божков отива по работа в София и решава да навести Учителя. В трамвая като плаща билета си, му връщат един книжен намачкан лев. Той поиска да му върнат друг, но кондукторът отказал. Започнали спор и нападки и от двете страни. Накрая идва спирката, той слиза много ядосан.

Отива на "Опълченска" 66 и заварва около 30 души да обядват с Учителя. Сяда и той да се храни. След малко Учителят започнал да говори за търпението и как човек се трови от нервирание. Като се обърнал към Божков, казал: "А има хора, които за един скъсан лев са готови да загубят здравето си." И продължил разговора.

Георги Дюлгерев

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Днес всички се запитват коя е причината, задето човек непрекъснато губи своя вътрешен мир. Много причини има в живота на човека, които го спъват. Не е важно какви и кои са причините за това, важно е как да преодолее тия спънки. За да се справи с препятствията си, човек трябва да се обърне към себе си, към силите, вложени в неговия организъм. В ума, в сърцето, в душата на човека се крият сили, заложби, чрез които той може да се справи с всички противоречия. Те представят несметни богатства за него, но ако разумно се използват. Като изучава своя ум, своето сърце, своята душа и своя дух, човек разкрива богатствата, които са вложени в тях и се учи. Какво представя сърцето? - Сбор от разумни същества. - Що е душата? - Божественото начало. Що е духът? - Проявеният Дух в света. След всички тия богатства трябва ли човек да се занимава с дребнавиности в живота, които непрестанно го спъват?

Човек трябва да мисли, а не да се безпокои.

Новото Учение не търпи никакви безпокойства, никакви тревоги. Докато се безпокои, ученикът не може да учи. Щом започне да учи, той достига до положение да вижда, че нещата не вървят както трябва и започва да се безпокои. Безпокойствието го спъва и той спира работата си. Красотата на живота е в това именно, че и когато работите на човека не вървят, той пак да не се безпокои.

Изхвърлете грижите от вашите сърца, защото те са, които ви спъват в познание на Божествената Мъдрост. Те са мрачни облаци, които винаги държат небето мрачно за вас и не можете да виждате. Никога не се обезсърчавайте, защото няма в Отца нищо невъзможно.

Всяка душевна тревога ще се отрази зле върху вашето здравословно състояние. Това състояние ще се предаде на ред поколения. Дъщеря ви, синът ви, които вървят по ваша линия, ще наследят тия състояния.

Никога не допушай обезсърчението отвътре. Бог, Който е създал всич-

ките неща, Той е вътре в тебе. Той те е създал с едно предназначение: да стане нещо от тебе. Ако ти допускаш обезсърчението, ти анулираш онзи Божествен план, противодействаш на Божественото начало. Няма да го спреш, но спираш своя прогрес.

Всичко, което се случва всеки ден на човека, му е задача. Той трябва да състави уравненията и да я разреши. Седне ли да мисли как да я разреши, погледът му да е отпразен 45 градуса над хоризонталния му поглед и тъй да мисли. От правилното му разрешение на днешната задача, зависи утрешният му ден и утрешната му задача. На всяка задача бележка слагат от невидимия мир.

Недоволният не може да бъде ученик.

Като сте недоволни, вземете една мотика и покопайте в градината. Колкото сте по-недоволни, толкова по-дълбоко ще копаете.

Имате някакво неразположение на духа - занимавайте се с отглеждане на плодни дръвчета или грижете се за карамфили като ги помирисвате често. Може и здравец да отглеждате. Дърветата и цветята са проводници на един висш свят, затова при мрачни състояния те могат да ви помогнат.

Ако си неразположен, иди в гората и започни да обикаляш дърветата. Обиколи едно дърво и подскочи, обиколи второ, трето и подскачай около тях. Като обиколиш 20-30 дървета, състоянието ти ще се измени.

Когато сте неразположени, добре е да поставите гърба си на някое дърво, главно бряст, за да почерпите от него енергия. Добре е да се разхождате в брястова алея. Формата на брястовите листа, както и самият бряст действат успокоително на нервната система.

Когато сте неразположени и не знаете какво да правите, хващайте с другата ръка палеца, после показалеца, средния, безименния и малкия пръст. (Облегнете гърба си на дърво.)

При неразположение пейте звука "И", а след това изговорете думата Истина. (Звукът "И" е свързан с ума).

Дойдете ли до някакво противоречие, обезсърчаване, обезсмисляне на живота, изговорете в себе си числото 123, в което е скрита идеята "Бог е Любов, Мъдрост и Истина."

Когато имате тревоги, отправете ума си към Бога и правете дълбоки вдишки.

Седиш и не можеш да оправиш нещо. Отвори Библията и това, което прочетеш, ще внесе нови мисли в тебе.

Достатъчно е всяка вечер (човек) да наблюдава по половин час небето, за да се освободи от всякакво обезсърчение.

Ти искаш да бъдеш благороден. Какво трябва да правиш? Не искам да ме разберете механически. Ще направите следното: Концентрирайте ума си и гладете показалеца на дясната ръка с всичките пръсти на лявата ръка от основата на показалеца към върха.

Сутрин станеш и си неразположен духом. Искаш да се оправиш с неразположението. Направи това упражнение с показалеца. Ще го погладиш и ще кажеш: "Трябва да отсъдиш работите добре!"

Какво трябва да прави човек като се обезсърчи? - Да насочи показалеца си напред. Тоя пръст има отношение към личните чувства на човека. Той се оплаква, че никой не го уважава, че няма пари, изпаднал, обезличил се. Не свивай палеца си, но го изнеси навън. Някой не може да разрешава философски въпросите на живота. - Защо? - Той свива средния си пръст - сатурновия. Опни добре пръста си и ще започнеш да разсъждаваш философски. Свиеш ли четвъртия си пръст - слънчевия, т.е. пръста на живота, на слънчевите енергии, ти губиш смисъла на живота. Изправи пръста си да потекат слънчевите енергии през тебе. Малкият пръст на човека е търговецът, който се занимава с дребни търговски сделки. И тоя пръст трябва да бъде изправен.

Във връзка с мъчнотиите, които ще имате, ще ви дам едно правило, което ще приложите 10 пъти през годината. Допуснете, че имате някоя мъчнотия - Какво ще правите? - Ще намерите някой малък извор, ще го изчистите добре и ще следите дали ще се премахне вашето състояние. Ако се премахне, значи може да лекувате недъзите си чрез водата. Ако вашето състояние не се премахне, тогава ще отидете в гората, ще намерите някое дърво и ще го полеете. Ако състоянието ви се измени, значи имате нужда от жизнените сокове на тези растения. Ако и туй ме може да ви помогне, ще намерите някое малко животно, ще го нахраните и напоите. Ако този опит измени вашето състояние, значи вие се нуждаете от едно малко разнообразие в живота. Ако не се измени, ще намерите някой беден, нуждаещ се човек и ще му направите една малка услуга. Ако вашето състояние се измени, значи трябва да правите добрини на хората. Всеки от вас, който иска да бъде ученик, ще направи тия 10 опита. И тъй, през годината ще изчистите най-малко 10 извора, ще полеете най-малко 10 дървета, ще нахраните най-малко 10 животни и ще помогнете най-малко на 10 души бедни хора - всичко 40.

Научете се да обличате грозните неща в красиви форми, както прави Природата, за да не се разстройвате за нищо и никакво.

Като сте неразположени, седнете да изпеете едно "хо-хо-хо" и всичко ще ви мине.

Като минете покрай някой брат, който е много наскърбен, а не знаете какво му е, кажете: Братко, твоята скръб скоро ще се махне! Като чуе това, той ще се зарадва. Произнесете тази формула с вяра. Като минете втори път покрай него, пак му кажете: Твоята скръб ще се махне! Срещнете някоя сестра, която е тъжна нещо, кажете и на нея същото. Говорете си всякога положително. Като видите някой тъжен, вие гадаете какво става в неговото сърце. Не разгадавайте, но кажете: Твоята скръб скоро ще се махне, аз виждам това. Ето лекът на скръбта! Всеки човек желае да му се каже нещо хубаво.

Когато дойде някоя мисъл да те разстрои, когато се обезсърчите, кажете следния пропуск: "Господи, Ти си казал, че там, дето са събрани двама или трима в Твое Име - там Съм и Аз". Ще видите как Господ ще влезе във вас и ще ви научи да работите.

ГНЯВ

Записки от беседите на Учителя

Човек, който не може да задържи злото в себе си, той е безсилен, слаб характерен. Дошъл гневът, иска да се прояви. Спрете го, хванете го за юздите като кон и му кажете: "Не, аз съм човекът, който заповядвам и в дадения случай ще видя какво мога да направя с теб."

Когато се гневи, сърди или обижда, човек трябва да знае, че се намира пред Божието лице и Бог всичко вижда.

Някой път се разгневите, искате да изявите своя гняв навън, да направите нещо. Не, не бързайте, запитайте Господа да се проявите или не. Вие без да питате се проявявате и не искате да знаете нищо повече. Ако всички спазвахте това правило - за всяка работа да се допитвате до Господа в себе си, то нямаше да правите погрешка!

Гневливият губи част от енергията си, която мъчно се доставя. Разумният човек пази енергията си, не я изразходва безразборно. Гневливият по-бързо се състарява.

При едно раздразнено състояние 5 милиона клетки стават жертва. Тези клетки, докато отново се възстановят, ще минат 5-6 месеца. Така се изтощава много организъмът.

Щом се разгневиш, ще работиш. Обаче, животът не се заключава в гневене. Само 1/50 част от времето е определено за гнева. Ако вложиш повече от 1/50 гняв в живота си, ти нарушаваш неговата хармония.

Има невидими същества, в чийто интерес е да възбуждат енергиите в човека, за да черпят от него. Като се гневи, те използват тази енергия в него и го обезсилват. Аз наблюдавам как пристигат тия същества. Те идат групово, сядат около човека и започват да му внушават отрицателни мисли, докато го настроят. Щом постигнат целта си, те се отдалечават и наблюдават какво ще прави той.

Мястото на сприхавостта е в скулите. Щом се разгневиш, намокри една гъбичка с вода, накваси скулите си 3-4 пъти. Гневът ще мине.

За да се справиш с гнева и неразположението си, оглеждай се в огледало. Щом се разгневиш, погледни се в огледалото да видиш какъв си. Като се огледаш, или ще се възмутиш от себе си, или ще се засмееш.

Ако си нервен, сприхав, нетърпелив, попипни си леко върха на носа.

Разгневиш се и свиваш пръстите си. Отвори пръстите си и гневът ще мине.

Ако почнете да се гневите за нещо, веднага си вземете няколко ореха или бадеми, счукайте ги и ги изяжте.

Разгневиш ли се, веднага започни нещо да работиш.

Гневът, меланхолията, неразположението - това е все излишна енергия, която може да се трансформира като покопаем малко из градината

Когато ви дойде наум една лоша мисъл или искате да си отмъщавате

някъде, а не можете, колебаете се, идете и покопайте в някоя градина; или изкопайте една дупка и там, в дупката, кажете лошата мисъл или дума и я заровете. Носите ли тази мисъл в себе си, ще се пръснете от напрежение.

Ако детето ви е нервно, накарайте го да полива цветя.

Гневът е вътрешен пожар в човека. Как се справяш с пожара? Взимаш вода и гасиш. По същия начин ще се справиш с гнева си. Ще изпиеш една чаша вода на глътки. Направи опит, да видиш как се гаси огънят на гнева. Ако си неразположен, че някой те е обидил, пий една чаша вода и неразположението ти ще мине. Ако не направиш това, с години ще гориш от огъня на обидата. Цярът на обидата е една чаша вода. Правете опити и като се уверите в добрия резултат, тогава споделяйте с другите. Всяка теория да се опита и приложи.

Вие сте силно раздразнен, възбуден, обиден от нещо, но ако можете в дадения момент да се въздържите, вие не можете да си представите каква полза ще извлечете след време от това въздържание. Ако умеете да се въздържате и да отстъпвате, от най-големия си враг ще си създадете най-големия приятел.

Белите петна по ноктите показват, че предстои буря, срещу която трябва да се вземат известни мерки. Те говорят за голямо напрежение на нервната система; явяват се и при големи душевни сътресения.

ОБИДА

Записки от беседите на Учителя

Който обижда, още се намира в животинско състояние. По-добре кажи една сладка дума, отколкото горчива. Добрата дума носи своето благословение и след 25 хиляди години, а горчивата дума трае най-много до четири поколения. Ако кажеш на човека една лоша дума, четири поколения ще плащаш за нея.

Ако човек огорчава някого, не е важно толкова за човека, но е важно, че се огорчава онзи възвишен дух, който го ръководи; и когато говориш добре за някой човек, помагаш на ръководителя му.

Още едно условие се иска от ученика: да не се обижда. Който влезе в Школата, трябва да повдигне съзнанието си, да бъде готов да понеса обидите и лесно да се справя с тях. Това се постига чрез приложение на волята. Обидата е свързана с честолюбието, личното чувство на човека. То е животинско чувство, което се преодолява само със силна воля. Ако днес може за един ден да забрави обидата, до другия ден ще я забрави за четири часа, после за 3, за 2, докато един ден се почувства укрепен със здрава броня срещу всички обиди и огорчения.

Някой сгрешил по отношение на тебе. Трябва ли да вдигаш шум, да нарушаваш мира на Божественото съзнание? - Как трябва да постъпя? - Кажи си: Ще се уреди работата. Обиден съм, наистина, но и аз съм обиждам. Кажи си така и забрави обидата. Кой каквото ви каже, да не ви смущава. Потопете се в Божественото съзнание и забравете всичко, което са ви казали.

Каже ви някой обидна дума и вие не можете да я носите. Много силни хора сте, но само ако ви се казват хубави думи.

Когато те обидят, веднага трябва да се поляризираш и изхвърлиш отровата навън. Ако задържиш една част от отровата в себе си, това показва, че в астралното тяло има някакъв недъг, който ти пречи да простиш.

Чрез прощаване, човек се освобождава от веригите на кармата и всички ограничения, които го спъват. Трябва не само да простиш за обидата, но да заличиш всичко в съзнанието си и помен да не остане в теб от обидата. На мястото на лошите думи, които са ти казали, постави най-добрите за онзи, който те е обидил.

Някои казват: "Как да му простя?" Така ще прощавате, както Бог прощава на вас. Ти по сто пъти на ден грешиш и Бог все ти прощава. Ако не беше ти прощавал, ти щеше да си заминеш. По същия начин и ти ще търпиш и ще прощаваш, но не от немай-къде.

Колкото по-лесно можете да превърнете обидата в приятно чувство, толкова по-силна е връзката ви в Духа. Оставете ли на времето да заличи обидите и огорченията, вие не сте научили урока си. Добър ученик е този, който най-много за един час може да заличи обидата от сърцето си.

Щом не се обиждаш, твърдостта ти е голяма. Който иска да те дращи, той се одрасква, а ти не се надраскваш. Та по някой път дяволът идва да ни опита дали имаме твърдост. И ако не може да ви дразни, вие сте надраснали.

Оръдията между хората произтича от това, че хората не мислят. Да мисли човек - това е лекуването на сръдната.

КРИТИКА

Спомени на ученици

Един брат прави бележка на приятелите в салона преди беседа. Намира че много говорят, вдигат шум, разсейват атмосферата. Той прави тази забележка спокойно, внимателно. Приятелите си вземат бележка от думите му и малко засрамени замълчават. Братът направи това от ревност, от най-хубави подбуди. След беседата сестрите разправят на Учителя какво е направил и как се опомниха приятелите. Очакваха, че Учителят ще го похвали. Но Учителят като взе повод от случката, каза: "Този маниер е маниер на света. Не е маниер на Окултната школа, не е метод на ученика. Ето как постъпват учениците на Окултната школа: Онези, които чувстват и съзнават какво трябва да се направи, ще се пръснат на няколко места из салона, ще седнат, ще се съсредоточат и ще прекарат в размишление и молитва и в дълбоко мълчание без да ги е грижа има ли тишина или не. Една духовна вълна ще се разлей и в салона ще настане тишина. Това е метод на учениците - без насилие, без забележки. Ученикът трябва да бъде положителен, никога да не утвърждава отрицателните сили."

На следващия ден от града бе изпратена една жена, подкупена от духовенството да направи скандал в салона. Дойде и извика на Учителя: "Ти лъжеш!" Ние приложихме този метод от Учителя. Тя се усмири, заслуша се и до края стоя смирена. После се приближи до Учителя и каза: "Изслушах те и разбрах, че онези в града лъжат! Извини ме!" И тя си отиде усмирена.

Борис Николов

Веднъж един брат се приближил до Учителя с цел да го пита нещо, но Учителят го преварил и му казал да отиде в гробищата като се спира при всеки гроб, да говори най-хубавите думи, най-похвалните и после да иде при Него. Братът послушал съвета на Учителя, отишъл в гробищата и като се спирал на всеки гроб, обръщал се към покойника или покойницата и ги хвалел с най-похвални думи. След това, преди да напусне това място на мълчанието, произнесъл им едно слово, като казал приблизително следното: "Вие, братя мъртъвци, бяхте умни хора, някои от вас дори бяха гениални, но хората не ви оцениха, защото не ви разбраха, но не се отчайвайте. Имайте търпение, един ден и вие ще бъдете признати и оценени. Кураж, братя." Тъй завършил речта си и се върнал на Изгрева при Учителя. Учителят го изслушал внимателно и му казал: "Сега, рекох, пак ще отидете там, при мъртвите, но сега ще им говорите всичко най-лошо, което ви дойде до устата." /Вие тук всички сте вагабонти, крадци, развратници, разбойници, подлещи, пияници, ревниви и завистливи и тъй напразно сте похабили живота си. Вие всички тук сте лицемери и т.н./ Ходил той от гроб на гроб и всички ругаел, докато най-после се уморил и се върнал при Учителя да му докладва какво е направил.

"Как изпълни възложената задача? - го попитал Учителят. Какво ви казаха умрелите, когато ги хвалехте?" - "Нищо, Учителю." - "А когато ги корихте?" - "Пак нищо, сякаш не се отнася за тях." - "И вие бъдете като тях, равнодушни към похвали и укори."

Георги Събев

Няколко от учениците на Школата пушеха цигари и смятаха с това да покажат, че стоят над човешките предразсъдъци. А мнението на Учителя бе, че на ученика не е позволено да трови дробовете си с цигарен дим и мозъка си с ракия и алкохол. Аз смятах, че това е несъвместимо с Школата и реших, че трябва да стана и да критикувам тези приятели следващия път на събранието. Бях си написал какво трябва да кажа. Но ето, че при мен идва сестра Теофана Савова и ми казва, че Учителят я изпраща при мене, за да ми предаде Неговите думи: "Кажете на Галилей да не прави бележки на братята за пушенето и ракията - нека да се проявят такива, каквито са. Нека изтече онова, което е в тях." Теофана ми предаде думите на Учителя и си отиде, без да продума ни дума повече. Аз занемях от изненада. Това мое намерение за критика го знаех само аз.

Галилей Величков

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Ако искаш да кажеш, че някой човек е много добър, спри се, не казвай това. Ако искаш да кажеш за някого най-малкото зло, пак се спри, не го казвай. Кажете за него малкото добро. Ти се въздръж, не казвай лошото за човека. Когато ти се въздържиш, все ще се намери някой, който ще го каже вместо тебе. И в такъв случай, по-добре е друг да го каже, отколкото ти да го кажеш. Ако вие не дойдете до това състояние, да си въздействате сами, да се научите да владеете вашия ум, вашето сърце, няма да имате никакви резултати. Завладейте вашите мисли, вашите чувства в най-малките им проявления! Ако вие не можете да обуздавате коня си още когато е малък, то като придобие големи сили, той ще ви повали. Ако сте слаби да обуздавате вашите най-малки подтици, как ще обуздавате големите? Следователно, човек се изпитва и проверява при най-малкото зло, а не при голямото.

Дойде ли ви на ума да кажете за някого, че е малко дърдорко, кажете си: "Той е отличен брат." Това значи, че сте взели един камък, с който се полировате. Прекарате ли го десет пъти върху себе си, вие ще се шлифовате, както онзи майстор, който прави хубава мраморна чешма. Като погледнете тази чешма, отдалече лъщи тя. Вие ще кажете: "Учителю, за всичко говорете, но за полировка недейте ни говори!" Наистина, лошо нещо е да те полироват другите хора. Кажете ли добро за някого, вие себе си полировате,

И тъй, най-опасното нещо е да полироваш другите. Полировайте сами

себе си! Приложете ли полироването над другите, ще си създадете такава бяла, че десетки години не ще можете да се освободите.

Никога не се опитвайте да полировате другите. Вие можете да шлифовате камъните, но дойде ли до хората, оставете тази работа, тя е за ангелите. Те имат право да шлифоват. Това изкуство още не е за хората. Когато говоря, че не трябва да се шлифовате, аз разбирам, че това нещо е изключено от новия живот.

Хората са още зелен, стипчив плод, затова не трябва да се произнасяте предварително за тях. Искате ли да изправите един човек, не дръжте в ума си неговите недостатъци и погрешки. Любовта не вижда погрешките на хората, тя е сляпа и глуха за тях.

Красотата е едно от най-важните условия за здравето на хората. Всякога дръж в ума си най-красивото, най-хубавото, най-възвишеното, най-идеалната страна на нещата! Никога не дръж в ума си лоши мисли и каквито и да били нечистотии (скъсаните дрехи, скъсаните обуца, съборената къща и др.)! И най-слабият човек има достатъчно сили да устои, защото Божественото начало е в него.

И тъй, внимавайте действията ви да бъдат хармонични. У вас може някога да се зароди желание да поправите някого. В Окултната школа не се позволява никой никого да поправя. Това е обида. И онзи, който поправя, и този, когото поправят, вършат и двамата престъпление. Мислите ли, че движението на онова колело във фабриката, което веднъж се е завъртяло и върти, не е точно определено? Мислите ли, че онзи господин, който се е разгневил, господарят му не е определил това действие? Мислите ли, че трябва да затворите онази канализация, през която излизат всички нечистотии? Не, вие с това ще създадете най-голямото нещастие на хората. Онзи човек, който се гневи, е един канал, затова нека изтекат всички нечистотии, не го спирайте. Този твой брат, който се гневи, днес е дежурен, изригва толкова много неща и затова ти му кажи: "Братко, ти днес извършваш една велика работа, изхвърляш много нечистотии и с това помагаш на толкова хиляди хора." Ако ти не разбереш това нещо така, утре ти ще станеш дежурен.

Церът против лошата мисъл, когато попадне върху човека, е хич да не се разговаря с нея и да обръща ума си към Бога.

За да не се смущавате, ще извадите грешните хора и от ума, и от сърцето си. Какво правят те, това не е ваша работа.

Ако, например, дойде при вас един човек и почне да говори против друго, то вий, за да не сте отговорни като възприемате неговите мисли, трябва да слушате така и да възприемате така, както юрдечката възприема водата, когато я поливат върху нея.

Сега гледам ви, в събранията всички вие сте започнали по обратен път. Във физическо отношение се събирате, а в духовно отношение сте започнали с изваждането, все отрицателни качества си намирате. Какво изваж-

дате? Вие казвате: "Еди коя сестра все има някаква отрицателна черта." Като кажете, че еди-коя си сестра има някаква отрицателна черта, знаете ли какво става? Един лъч от тази лампичка изгасва. После казвате за друга някоя: "Знаете ли тази сестра какъв недъг има?" Хайде и втори лъч от лампичката изгасва. "Ами третата, откак дойде в събранието, внесе само разединение." Хайде и трети лъч изгасва. "Ами тази четвъртата пък, откак влезе между нас, всичките нещастия ни сполетяха." Хайде и четвърти, пети лъч от светлината на лампичката изгасва. Вие говорите тъй отрицателно за петата, за шестата, за седмата, за осмата и т.н. сестри и току-виж един след друг лъчите на светлината в лампичката изгасват, докато най-последно изгасне и цялата лампичка. Вие изваждате, изваждате и настане най-последно тъмнина. Това е един психологически закон, който предизвиква загасване на светлината в нашия ум, в нашето съзнание. Изваждаш, изваждаш, докато най-последно се намериш в пълна тъмнина, в ума ни е всичко загаснало и най-последно казваш: "Господи, защо направи света така?" Господ казва: "Който гаси тъй като тебе светлината на своя ум, той като тебе ще остане да живее в тъмнина и в мрак."

Ако на всяка стъпка правите бележки на човека, вие ще си навлечете ред неприятности.

Който говори за отрицателни неща, той е болен човек.

Ученикът няма право да мрази, да осъжда, да съди, да критикува.

В една Окултна школа е строго забранено да се критикуват учениците помежду си и да се одумват, защото се цапат един другия.

Говорите ли зле за някой, и за вас ще говорят зле.

Щом одумваш някой човек, ти му правиш услуга. Ти се свързваш с него и се демагнетизираш.

Кой каквото прави, каквито чувства го вълнуват, това е негова работа. Всеки е отговорен за себе си. Всяка постъпка се определя от последствията си. Не се месете в чуждите работи. Задачата на всеки човек е да работи върху себе си, за да се справя със своите слабости и недъзи. Що се отнася до живота на другите, то не е негова работа. Лесно е да се критикува, но който критикува, той сам трябва да даде идеален метод за живеене.

Имайте търпение и понасяйте слабостите си един на друг. Давайте пълна свобода на всички. Гледайте повече на добрата страна. Забелязвайте по-малко недостатъците. Този живот е училище. Грешки ще има хиляди, но те не трябва да пречат. За добрия всичко е добро.

Дойде някой при мен да ми разправя какво лошо казал онзи. Казвам му: Не ми разправяй това! Нямам нужда от това! Като разправяш това-онова, ти се осакатяваш. Не дръж човешките недостатъци в своя ум! Дръжете ги настрана! Дръжете Божественото в своето съзнание!

Никога не казвай, че тоя или она човек е невежа. Никога не мисли, че даден човек е по-невежа от тебе. Кажи си: Колкото аз съм невежа, толкова и той е невежа.

Никога не казвай на другите "будала" или каквато и да е обидна дума, защото будалалъкът и всичко друго отрицателно е в тебе и в такъв случай го изявяваш.

Никога не спирайте погледа си върху отвратителни форми; нито сърцето си - върху престъпни чувства; нито ума си - върху престъпни мисли!

Няма какво да критикувате света и да искате да го оправите. Достатъчно е всеки един от вас да оправи себе си. Вие като оправите себе си, ще подействате на много други да се оправят, понеже един човек не е сам, а колектив от 100 000-300 000, пък и повече души, с които е свързан. Понякога ставате лоши, а не подозирате колко още души повличате със себе си.

Обичай хората, за да не си пакостиш. Не говори лошо за никого, за да не се каляш. Защо ще цапаш езика си? Лесно е да кажеш лоша дума за човека, лесно е да го ухапеш, но ще се окаляш. Пази чистотата на душата си. Пази чистотата на своя език.

Да почиташ човека и да говориш добро за него, това е едно от големите блага в живота.

Ти знаеш, че всеки човек може да изпадне в безсилие и да сгреша.

Божественото съзнание никога не критикува, нито следи.

Никога не говорете отрицателно. Като видите една погрешка у някого смятайте, че е ваша и вие я оправате.

Изобщо, не си служете с думи, които съдържат отрицателната частица "не". Ако си служите с отрицателни думи, за да изразите недостатъка на човека, вие сами се свързвате с неговия недостатък.

Обикновените хора се борят помежду си, критикуват се и се морализират. Ученикът абсолютно никого не критикува, нито морализира някого. Той съвсем не се занимава с погрешките на хората. За него те не съществуват. За него съществува само правилният живот - животът на Любовта. За ученика Бог не е старозаветният Йехова, Който съди и наказва хората. За него Бог е Бог на Любовта; на Светлината, на Мира и на Радостта. Това са качества и на Ученика.

Когато някой иска да поправи другото, той се оцапва. Когато критикуваш някого и говориш срещу него, ти се свързваш с него и го изчистваш отвътре. Ти му правиш добро. Затова пазете се да не се цапате. В една Окултна школа е строго забранено да се критикуват учениците помежду си и да се одумват, защото се цапат един другото.

Ученикът няма право да критикува съученика си. Ученикът не се произнася за съучениците си, а Учителят се произнася за поведението на ученика.

Докато и вие не кажете като Христа "Прости им, Господи" и не забравите всички страдания и огорчения, няма да излезете от калта на живота.

Ученикът няма право да мрази, няма право да осъжда, да съди, няма право да критикува. Ученикът трябва да вижда всичко и да знае причините и последствията им. Но трябва да бъде снизходителен към всичко. А това

ще постигне като вижда всичко и ще мълчи. Ученикът има право да учи себе си и другите на послушание към Бога.

Ученикът трябва да вижда само доброто навсякъде и у всекиго. Вижда ли той престъпления, пороци, недостатъци, това е проказа на неговото сърце. Ужасно е да носиш дявола в себе си.

Като ученици, вие трябва да се откажете от неразумната критика, но да се запитате в себе си: Ям ли правилно? Дишам ли правилно? Чувствам ли правилно? Мисля ли правилно? И най-после - служи ли на Бога правилно?

Не бива да одумваме хората, защото като одумваме тях, одумваме техния Създател.

Не се занимавайте с това какво хората правят. Всеки да постъпва така, както разбира. - Ама натъкваме се на противоречия. - Любовта изключва всички противоречия. Казвате, че обичате някого, а същевременно виждате неговите недостатъци. Щом виждате недостатъците му, вие не го обичате. Ако го обичате, любовта ще заличи недостатъците, т.е. тя ги взема върху себе си. Тя счита себе си виновна за човешките грехове и престъпления. Човекът на Любовта казва: "Ако аз бях добър, и хората около мен щяха да бъдат добри." Може ли лоша майка да роди добро дете? Щом обичаш някого, ти си му майка, ти си го родила вече. И ако той не се проявява както трябва, причината е в тебе. Който съзнава, че е причина за някои неправилности в живота си, той е в състояние да ги изправи. Създателят винаги се грижи за това, което е създал. Щом някой човек е създал нещо, било то право или криво, добро или зло, той има грижа за него. Тъй щото, знайте, че въпросът за Любовта, който трябва да изучавате, е дълбок. Обичайте човека и не говорете за неговите недостатъци.

Сега аз говоря върху критикуването и одумването, защото Бог е създал света за учене, за придобиване на знание. Одумването изкривява посоката, по която умът трябва да върви. Защо ще се занимавате с грешките на хората? Закон е: Който се занимава с чуждите грешки, трябва да ги изправя. Има грешки, които могат да се търпят. Обаче, има грешки, които са спънка за човешкото развитие. Те по никой начин не се търпят. Откажете се от грешките, които спъват развитието на вашия ум, сърце и воля. Ако още се занимавате с такива грешки, преждевременно ще остарееете. След това ще заминете на оня свят и ще отидете да хленчите пред вратата на Бога. Тая врата е заключена за хора, които се занимават с чуждите грешки. Ще ви върнат назад да изправите грешките си и да се очистите. Ще кажете, че вие вярвате в Христа. Само с вяра тая работа не се урежда.

В новата култура абсолютно няма да правиш бележка, да показваш на хората техните погрешки!

Като живеете в Любовта, няма да виждате никакви погрешки. А това е необходимо, за да запазите своята идейна чистота.

Щом престанете да съдите, всички хора ще се отнасят добре с вас.

ще постигне като вижда всичко и ще мълчи. Ученикът има право да учи себе си и другите на послушание към Бога.

Ученикът трябва да вижда само доброто навсякъде и у всекиго. Вижда ли той престъпления, пороци, недостатъци, това е проказа на неговото сърце. Ужасно е да носиш дявола в себе си.

Като ученици, вие трябва да се откажете от неразумната критика, но да се запитате в себе си: Ям ли правилно? Дишам ли правилно? Чувствам ли правилно? Мисля ли правилно? И най-после - служи ли на Бога правилно?

Не бива да одумваме хората, защото като одумваме тях, одумваме техния Създател.

Не се занимавайте с това какво хората правят. Всеки да постъпва така, както разбира. - Ама натъкваме се на противоречия. - Любовта изключва всички противоречия. Казвате, че обичате някого, а същевременно виждате неговите недостатъци. Щом виждате недостатъците му, вие не го обичате. Ако го обичате, любовта ще заличи недостатъците, т.е. тя ги взема върху себе си. Тя счита себе си виновна за човешките грехове и престъпления. Човекът на Любовта казва: "Ако аз бях добър, и хората около мен щяха да бъдат добри." Може ли лоша майка да роди добро дете? Щом обичаш някого, ти си му майка, ти си го родила вече. И ако той не се проявява както трябва, причината е в тебе. Който съзнава, че е причина за някои неправилности в живота си, той е в състояние да ги изправи. Създателят винаги се грижи за това, което е създал. Щом някой човек е създал нещо, било то право или криво, добро или зло, той има грижа за него. Тъй щото, знайте, че въпросът за Любовта, който трябва да изучавате, е дълбок. Обичайте човека и не говорете за неговите недостатъци.

Сега аз говоря върху критикуването и одумването, защото Бог е създал света за учене, за придобиване на знание. Одумването изкривява посоката, по която умът трябва да върви. Защо ще се занимавате с грешките на хората? Закон е: Който се занимава с чуждите грешки, трябва да ги изправя. Има грешки, които могат да се търпят. Обаче, има грешки, които са спънка за човешкото развитие. Те по никой начин не се търпят. Откажете се от грешките, които спъват развитието на вашия ум, сърце и воля. Ако още се занимавате с такива грешки, преждевременно ще остарееете. След това ще заминете на оня свят и ще отидете да хленчите пред вратата на Бога. Тая врата е заключена за хора, които се занимават с чуждите грешки. Ще ви върнат назад да изправите грешките си и да се очистите. Ще кажете, че вие вярвате в Христа. Само с вяра тая работа не се урежда.

В новата култура абсолютно няма да правиш бележка, да показваш на хората техните погрешки!

Като живеете в Любовта, няма да виждате никакви погрешки. А това е необходимо, за да запазите своята идейна чистота.

Щом престанете да съдите, всички хора ще се отнасят добре с вас.

БОГАТСТВО

Спомени на ученици

Един приятел беше дошъл от провинцията и понеже видял как живеем от бедно по-бедно в бараките на Изгрева, отишъл при Учителя и казал: "Аз знам от стари хора къде има заровено имане. Дай някои от твоите ученици да отидем да го изкопаем и после с тези пари ще построим къщи и работите на Изгрева ще тръгнат." Учителят го изслушал и строго изрекъл следното: "Ако искате да направите най-голямото зло на една Окултна школа, внесете в нея злато и пари. Ако искате да опорочите едно духовно движение, дайте му пари. Ако искате да извратите една Божествена идея, дайте на последователите чужди пари. И в трите случая едно е сигурно - злото ще разруши, защото в чуждите пари се крие разрушителната сила на злото. А Доброто работи с малките неща, само онова се благославя, което е спечелено с честен труд, което е отделено в Името на Бога като десятък и се дава в името на една идея, слезнала от Божествения свят, за да се реализира с чисти ръце от ръцете на праведниците." Учителят го изпратил вежливо, а онзи приятел повече не продума за закопаното имане.

Мария Тодорова

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Каквото постигнеш в широкия път, всичко ще бъде зло. Каквото постигнеш в тесния път, всичко ще бъде добро. Ако искаш добрите последствия на живота, търси тесния път! Там, каквото искаш, можеш да постигнеш. Широкият път - ще дойде една криза, от която всички богатства ще изгубиш. Ще останеш последен сиромаш и най-после ще те погребат на държавни разноски. Ако вървиш по широкия път, ще научиш много неща, но в края на краищата ще плачеш. Ще бъдеш пръв и богат, но ще свършиш като последен сиромаш. А в тесния път ще бъдеш беден, но ще умреш като милионер. В тесния път всичко ще се превърне на добро. В тесния път всичко ще придобиеш - богатство, знание; а в широкия път всичко ще изгубиш.

Малцина се интересуват от въпроса за раждането в трите свята - умствен, сърдечен и волев и запитват, какво да правят, за да станат богати. Придобиването на богатството е последен процес. Човек не може да стане богат изведнъж. Бързото забогатяване е изкуствен процес. Както бързо е забогатял човек, така и бързо ще осиромашее. За да придобие вечното богатство, човек трябва да забогатее едновременно и в трите свята - в умствения, в духовния и във физическия. Когато всички хора станат богати по този начин, Земята ще се превърне на рай.

Мнозина казват, че богатството е единствената възможност да си помогнат в живота. Ако мислите така, животът ви ще бъде такъв, какъвто е днес: страдания и разочарования. Който влезе в новия живот, в Божестве-

ния живот, той не може да мисли за богатство и сиромашия, нито за младост и старост.

Липсва ти това, което не ти е нужно.

Вие спъвате вашата еволюция като мислите, че ви трябват пари. Че ви трябват пари - да, но не ги туряйте като идеал, който е необходим за вашето съвършенство.

Искате да бъдете богати - не знаете що искате. Искайте същественото. - Кое е същественото? - Искайте да имате Божествената Любов във всичките ѝ прояви: Божествена, ангелска, човешка и животинска. Щом имате тази велика Любов, ще дадете на живота си широк замах. Тогава и мъже, и жени, и деца ще гледат вече по друг начин на света.

Най-голямата глупост, която хората сега вършат е, дето искат да се осигурят. Долу осигуряването! Това е велико заблуждение! Бог е свързал нашия живот в себе си. Той е вложил великия живот в нас, ние сме осигурени. Осигуряването не е нещо сигурно. Не мислете, че ако имате 5-10 милиона лева в банката, та сте осигурени! И без пари, и с пари човек пак умира.

Работете върху себе си да се освободите от алчността и егоизма. Ако е за богатство, стремете се към вътрешно богатство.

Вътрешният мир на човека струва повече от всякакви материални блага.

Бъдете богати, но в Любовта и в добродетелите.

Най-голямото богатство на човека го крие в неговия мозък, т.е. в неговата мисъл. Аз не ви препоръчвам сиромашията, не ви препоръчвам и богатството. В дадения случай могат да ви помогнат и сиромашията, и богатството. Ето какво разбирам под това: Имам едно шише, направено от порцелан. То е бедно. Напълня го - то е богато. След това, това шише мога да го направя пак бедно като изсипя съдържанието. Ти си онова шише, което може да стане бедно и богато. Значи, движение трябва да има. Шишето трябва да се пълни и да се изпразва. Не роптай, че си изпразнен, утеша се - нова вода ще дойде. С това излизане и влизане на водата ти ще растеш. Ако няма в света сиромашия и богатство, няма да има движение. Щом си сиромаш, радвай се, че ще станеш богат; щом си богат, радвай се, че ще станеш сиромаш. А пък вие искате да държите богатството заради вас. То е едно погрешно схващане.

Някои хора имат обичай да турят ръцете си в джобовете. Това показва, че материалната страна е силно застъпена у тях.

Като е дошъл на Земята, човек ще бъде или богат, или беден. Това са две крайности, от които ще се учи. Божественото в живота примирява тия крайни положения. Като изхожда от гледището на великите закони, човек знае, че ако използва добре условията на сиромашията, в бъдеще ще стане богат. Ако не използва разумно условията на богатството, човек в скоро време ще стане сиромаш. В каквото положение да се намерите, вие трябва да учите, да придобивате знания и опитности, които да отнесете със себе си.

Казват: Да те пази Господ от лоша жена! Превеждам: Да те пази Гос-

под от парите! Те имат отношение към външния живот на човека, но не и към вътрешния. Не допускай парите да влязат в ума, в сърцето или във волята ти!

Ако ти се влюбиш в своето богатство, това може да те отдалечи от Бога. Злото е там, дето има хора, които така се влюбват в парите си, че цели 4-5 часа се занимават с тях: изваждат ги, броят ги, пипат ги. Но в тия пари има едно зло: доказано е - те поглъщат живота на човека. Всички статистически данни доказват, че богатите хора са нещастни. Защо? - Парите, които пипат, поглъщат техните жизнени сокове. Следователно, колкото по-малко пипа един богат човек парите си, толкова по-добре за него. Кой от вас не пипа банкноти? Всеки пипа, весело му става, но скъпо му струва това пипане.

В богатството животът на хората се съкратява, а в сиромашията животът на хората се удължава. В изобилието на физическия живот се ражда нещастieto на духовния свят. В немотията на физическия живот се ражда щастието на духовния живот. Когато някой път страдате на физическия свят, радвайте се, понеже в духовния свят се подигате.

Ако искате дълго да живеете, не давайте пари на заем. Не свързвайте двата края. Живейте, както дойде и с каквото може. Колкото по-просто, естествено живее човек, толкова по-добре.

Сиромашията продължава живота. Затова е тя в света - да не се съкрати човешкият живот. Всеки човек трябва да раздава своето богатство. Защо? - За да мине от този живот във вечния.

"Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?" Христос му посочи първо Моисеевия закон. После му каза: "Иди, продай имането си и го раздай на бедните". Този върпос е костелив орех. Бедните като слушат този стих, обръщат се към богатите и си мислят: Чувате ли какво се говори? Богатите гледат настрана, втренчили се в една посока и си мислят: Ние сме готови да раздадем богатството си, но можете ли вие да го използвате разумно? Важно е може ли богатият с любов да разреши този въпрос, може ли да раздаде имането си без да му трепне сърцето. Ето как разбирам аз този въпрос. Когато богатият дава имането си на бедния, последният трябва да се откаже от него. Богатият ще настоява, а бедният ще отказва. Това е правилно разрешение на въпроса. А така, богатият не дава, бедният иска - това е криво разрешение. Богатството на сегашните хора не е тяхно. То е събрано от труда на хиляди и милиони хора. Те се трудили, вложили своята енергия, следователно, и те имат дял в него. Как смеят богатите да ядат труда и енергията на милионите поколения без тяхното позволение?

Богатите са взели всичко, което Бог е дал и нищо не дават. Сега се създава партия, която иска да вземе от богатите и да даде на бедните. Това е неестествен процес. Ще дойде ден, когато богатите ще дадат всичко доброволно. Това е правилно разбиране.

Де отива богатството, придобито с неправда? Най-много след четири

поколения това богатство ще се върне там, отдето е дошло. Това е закон. Разликата в този закон на Земята и в духовния свят се състои само в бързината на действието: на Земята законът работи бавно, а в духовния свят - моментално.

Когато един богат човек се събуди и разбере, че неговото богатство не е нещо, което може да го повдигне, той влиза в Царството Божие. И когато един сиромаш разбере, че беднотията не е наказание, а едно благо, голяма радост настава в света.

Когато Природата поставя някого в известни ограничения, тя има предвид неговото благо. В този смисъл, сиромашията за човека е също такава благо, каквото е и богатството. Като не разбират този закон, хората не използват правилно нито сиромашията, нито богатството, вследствие на което и от едното, и от другото благо се явяват големи недъзи. И тогава нито богатството е употребено на място, нито сиромашията. Сиромашията е условие да се родят велики черти в характера на човека. Външно великите хора не са били богати. Тяхното богатство се заключавало в знанието им, в характера им, в добродетелите им. Да бъдеш сиромаш, това не показва, че нямаш условия за растене и развитие. Когато Природата постави човека в ограничени условия, тя цели да предизвика скритите сили, скритото богатство на неговата душа, да се изявят навън и да заработят за неговото повдигане. За да намери човек скритото богатство в себе си, от него се изисква вяра.

Когато богатството на човека се отнеме, невидимият свят има някакъв план, чрез който иска да застави този човек да познае Бога. Някои хора познават Бога чрез богатството, а други - чрез сиромашията. Богатството и сиромашията имат смисъл в живота на човека дотолкова, доколкото той може да познае Любовта. Следователно, богатството и сиромашията без Любов са една от големите злини за човека. С Любов, обаче, те представляват едно от големите блага, в които участва не само отделният човек, но и неговите ближни.

Има едно богатство, в което грехът обитава; има и една сиромашия, в която грехът обитава. Има едно богатство, в което Добродетелта живее; има и една сиромашия, в която Добродетелта живее. Аз съм за сиромашия и богатство, в които Добродетелта живее.

Ако един човек събира богатство за себе си, тогава такава събиране на богатство не е благоугодно Господу. И ще се убедите, ако следите, че такива събиратели на такива богатства всички хора започват да ги мразят, да им завиждат и даже да ги преследват.

Богатият трябва да е заслужил своето богатство, да го е придобил със собствен труд.

На богатите трябва милосърдие, а на бедните - търпение.

Ако не си готов да използваш богатството, не се стреми към него. Богатството е на място, когато дава добри плодове. Не се ли използва разум-

но, тогава за предпочитане е бедността.

Ако богатият не е употребил богатството си на място, той не е разбрал защо е богат, не е разбрал и смисъла на живота. - Какъв е смисълът на богатството? - Чрез него богатият трябва да създаде работа на бедните, да бъде справедлив към тях, да се вглежда в нуждите им и да им плаща навреме. Той не трябва да отнема стотинка от работника. Правило е: Всякога трябва да минава от кесията на богатия към кесията на бедния, но не обратно. Ако си богат и при тебе дойде един беден да му помогнеш, а ти му откажеш, то ти един ден ще изпиташ неговото положение. Ти като богат имаш една малка възможност не да му отнемеш страданията, а да ги облекчиш малко.

Казано е, че богатият не може да влезе в Царството Божие. Обаче, има богати, които могат да влязат в Царството Божие. Такъв пример имаме със Закхея. Когато Христос влезе в дома му, той веднага раздаде половината от богатството си на сиромасите. Като дойде Новото Учение в дома ви, вие трябва да сте готови да раздадете половината от богатството си на сиромасите. Не само вие трябва да ядете, но и вашите ближни.

Ако благото е само за тебе, ти си в човешкия порядък. Ако благото е общо за всички, ти си в Божествения порядък.

Човек не може да стане богат, ако не е щедър.

Като не разбират защо идват страданията, хората се сърдят на Бога, на Разумния свят. Те не се вглеждат в живота си да видят, че причината за страданията им се крие в самите тях. Бог е създал човека с условия и възможности в себе си да бъде богат. Не използва ли тия условия и възможности разумно, той става сиромас. Според статистиката, определено е една трета част от хората да бъдат богати, една трета - сиромаси, а останалата трета - нито сиромаси, нито богати. Ако процентът на сиромасите днес надминава една трета, причината е в самите тях.

Докато мисли криво, човек нищо не може да постигне. Изправи ли мисълта си, той може да постигне всичко, което желае. Когато мисълта на човека е права, той може да приложи новите идеи, той може да бъде здрав, силен, богат. От човека зависи да бъде богат или сиромас.

Членовете на Веригата не трябва да бъдат сиромаси хора, а напротив, трябва да са богати и то в трите направления: в материално, умствено и духовно отношение.

Когато човек изявява Любовта си, от ден на ден той повече забогатява. Дето е Любовта, там е изобилието. Дето Любовта отсъства, там сиромашията царува.

Благословение е Любовта да присъства и в бедния, и в богатия. Тя осмисля и бедността, и богатството. Пазете се от сиромашията на безлюбието и от богатството на безлюбието. Когато Любовта посети бедния, той става богат.

И парите обичат Любовта. Вие обикнете всички хора - и парите ще

дойдат. Като видите една гъсеничка, една пеперуда, едно яйце, едно облаче, че загърмяло - всичко, каквото става в света - да ви е приятно. И тогаз парите ще дойдат веднага.

Подобреете състоянието на вашия ум. Подобреете вашето сърце и след туй ще бъдете в състояние да подобрите вашия материален живот.

Първо условие, което се иска при приложението на този закон, е голямо спокойствие. Човек нито да се сърди, нито да се гневи. Почне ли да се безпокои и тревожи, законът не работи.

Който иска да забогатее, да отглежда фикус. За благоденствие и благополучие във всеки дом трябва да има фикус, въпреки че е неплоден. Той внася спокойствие и разположение в човека. Фикусът е за учените хора.

СВОБОДА

Записки от беседите на Учителя

Днес всеки човек се стреми към освобождение. Той иска да бъде физически, органически и психически свободен. За да се домогне до тази свобода, човек трябва да води чист и свят живот. Разумност, чистота и святост се иска от всички хора, за да се освободят от външни и вътрешни ограничения, от външното и вътрешното робство.

Няма свобода в света. Свободата е в самия човек, а не вън от него.

Най-първо човек трябва да даде свобода и правда на своите 30 милиарда поданици. Човек не е дал свобода на своя стомах, на своите дробове, на своя мозък, а ги измъчва с непосилна работа и търси правда в света.

Нямаш право да измъчваш очите си, ушите си, носа си, нямаш право да измъчваш ръцете и краката си, кожата си. Това е морал, това е хигиена - да не измъчваш нито една клетка.

И тъй, първият основен морал на живота е храненето, вторият - дишането, третият - чувстването, четвъртият - мисленето, петият - служенето на Бога. Ако не знае правилно да яде, да диша, да чувства, да мисли, човек не може да служи на Бога. Това са пет основни правила, пет велики закона на живота. Изпълни ли тия закони, човек е свободен да живее както иска. Следователно, само онзи човек може да бъде свободен, който е изпълнил задължението си към петте основни морални положения на живота.

Добре е човек да бъде свободен, но за да бъде абсолютно свободен, той трябва да притежава известни качества. За да бъде свободен на физическия свят, човек трябва да има правилни отношения към окръжаващите. За да бъде свободен в умствения свят, човек трябва да бъде философ, да има права мисъл. Каквото да казвате на добрия човек, както да го обиждате, той ще ви изслуша внимателно и ще каже: "Прав си, имам този недостатък, но ще го изправя". Той знае, че нечистотиите и слабостите на човека се намират по краищата на неговия живот, а не в центъра.

Човек, който не почита хората, не е свободен.

Ако една твоя постъпка ограничава другото, държат те отговорен; ако го освобождаваш, възнаграждават те.

Свободата не може да се налага със закон. Тя принадлежи на Божествения свят.

Не е позволено на ученика да упражнява насилие върху ближния си в каквато и да е форма.

Никой няма право да го изкара от неговите разбираня, докато той сам не пожелае да излезе от тях.

Дайте свобода на човека, ако искате да ви обича.

Никога не възпитавайте един човек. Оставете го да се прояви такъв, какъвто Господ го е създал.

Оставете всеки човек да се проявява свободно, както отвътре му се

диктува и вие ще избегнете поне 50% от противоречията.

Съвременните хора се стремят към свобода. Всеки иска да бъде свободен, но само за себе си. Той не позволява да се месят в работите му, но сам се меси в чуждите работи. Като види, че някой не постъпва правилно, той веднага го изобличава, прави му бележки. Вместо да изправи погрешката му, той повече го обърква. Всеки иска да бъде учител на другите, да го учи как да постъпва. Не бъдете учители на хората. Не давайте мнението си преди да са го искали. Бъдете учители само на себе си. Това е ваше право. Никой не може да отнеме правото ви да се учите, да се самовъзпитавате. Дайте свобода на себе си, дайте свобода и на ближните си. Имате ли тази свобода, вие ще бъдете силни да понасяте мислите и чувствата на окръжаващите. Бъдете свободни и не бързайте. Искате ли бързо да постигнете нещо, вие ще изкарате недоносче. Определено е за колко време може да се реализира една идея.

Остави всеки човек да върви из пътя си свободен. Как ще възпитате един човек, когото не сте създали? Глупавият иска всички хора да се приспособят към него, а умният - той се приспособява.

Новият живот иска свободни хора: свободни по сърце, по ум, по воля. Свободните хора по ум и сърце ще работят по нов начин: за изправяне на живота си, за придобиване на велики блага.

Затова сега, за да ви освободим, вие трябва да сте активни. Няма случай в човешката история, в който праведен човек да е останал гладен, жаден, изоставен.

Искам всички да сте свободни! Свободен човек е онзи, който в даден момент може да възприеме една истина.

Робството е от човека, свободата - от Бога.

Само свободният може да живее в Рая.

Не се връзвайте. Бъдете свободни, както Бог ви е направил.

Така и всяко дърво, което расте на свобода, ражда добри и вкусни плодове.

Егоизъм - значи Божественото е изчезнало, останало е само човешкото.

Помнете едно правило: Когато вие искате едно удоволствие да се задоволи, удоволствието нарушава свободата на човека. Който и да е човек, който служи на удоволствието, той нарушава своята собствена свобода. Той нарушава не само собствената си свобода, но нарушава свободата и на другите. Всяко нещо, което е за удоволствие, турете го настрана.

Да се удоволстваш - да бъде последното в живота ви. Ако най-първо вие искате да се удовлетввате, вие ще закъсате.

КРАСОТА

Записки от беседите на Учителя

Външната красота на човека зависи от условията, при които той живее. Човек, който е заставен да работи непрекъснато, който се намира под непосилен труд, той не може да бъде красив. Една душа или един човек, който е изложен на постоянни терзания, непременно ще има набръчкано лице. За да бъде човек красив, това подразбира, че и окръжаващата среда трябва да бъде хармонична. Само по този начин човек може бъде красив - като измени условията, като измени средата.

Някои се заблуждават от външната форма на нещата. Едно писмо може да е красиво външно, без да има съдържание, а някой път може да е грозно написано, но има съдържание. Красотата трябва да има съдържание.

За предпочитане е да имаш здрави и силни очи, отколкото да бъдеш красив. За предпочитане е да имаш добре развити уши, отколкото да бъдеш красив. Според мене, красив е оня, който има здрави очи, уши и уста.

Видете някой млад и хубав човек и казвате: "Колко е хубав!" Тази хубост се дължи на човешката душа и на човешкия дух.

Иска ли човек да бъде красив, с приятна външност, с ясен поглед, той трябва да знае каква храна да дава на духа си. Храни ли го със съответна за него храна, човек придобива физическа и духовна красота.

Красотата зависи от мисълта. Трябва да участват ред способности и чувства, за да стане човек красив.

В красотата има нещо, което изтича. То е Божественото, неуловимото.

Красивият, честният, справедливият отразява Светлината, която излиза от Бога.

Всички хора на Любовта са красиви. Когато те обикнат и когато обичаш, ставаш красив.

Човек не може да бъде красив, ако от езика му не излизат сладки, силни и красиви думи.

Не се приближавайте много един до друг. Мисълта трябва да бъде близка. Ако един човек се приближи много до някого, той изгубва своята красота. И ако се отдалечи много, пак я изгубва.

Ако красотата не може да я пренесете в мисловния свят, откъдето да я снемете в духовния свят и оттам - на физическото поле, вие не разбирате законите на красотата.

Трябва да има хармония, трябва да се научите да се движите красиво. В движенията на краката, очите, ръцете, тялото - навсякъде трябва да има красота.

Няма ли човек красиви, пластични движения, губи от красотата си. Набръква се рано вашето лице, защото не знаете как да се движите.

Красотата, която се явява и губи, не е истинска. Тя е рефлексия, сянка

на нещо. Красотата е качество на човешката душа. Когато душата се проявява, човек става красив.

Който иска да стане силен човек, той непременно ще погрознее. Ти искаш да станеш богат. Можеш да станеш, но ще погрознееш. Ти искаш да станеш учен - и това може, но ще погрознееш. Защо? Защото тия неща са непоносим товар за човешката душа, т.е. те хвърлят по-голяма сянка върху човешките мисли.

За да бъдете красиви и да не остарявате, носете висок идеал в себе си.

Че грозният човек, като има някакъв идеал, той е красив. Грозотата произтича от нямане на идеал. Който няма идеал, той става грозен. Аз да ви кажа защо хората погрозняват. Вие казвате: "Остарях." Защо сте остарели? От страх. Казвате: "Това нямам, онова нямам. Аз не съм умен, не съм богат..." Като държите все такива отрицателни идеи в ума си, вие ще остарееете преждевременно. Отрицателното внася грозота в човека.

Не казвайте, че сте грозни - хубави сте.

Красивите жени носят греха на света, а грозните носят добродетелите. Красивата жена е благословение, без нея животът щеше да бъде ад. Но и без грозните животът щеше да бъде ад. Понеже на Земята има и красота, и грозота, да благодарим: Едните изкупуват греховете на хората, а другите носят утешение за човешката душа.

ВЯРА

Записки от беседите на Учителя

Ние, съвременните хора, сме се обезверили. Освен че сме изгубили връзката си с Бога и връзката един с друг, но сме дошли до положението да загубим връзката и със самите себе си - и в себе си не вярваме. Аз наричам вяра следното: Ако човек в себе си не вярва, ако в Бога не вярва и в ближния си не вярва, тогава на кого вярва? Три неща, три опори има, с които е свързан. Първата опора аз я наричам Бог, аз я наричам Любов; втората опора, това е вярата, това е самият човек, да вярва в разумното в себе си. Третото аз свързвам с ближния, то е надеждата. Ближният е надеждата, то е едно и също нещо.

Вярата е закон за нас. Тя не е закон за другите. Вярата не може да е вън от нас. Тя е вътре в нас и докато имаш вяра, ще живееш добре; изгубиш ли я, ти си нещастен човек. Щом изгубиш вярата, твоят ум се помрачава, не знаеш какво да правиш. Дойде ли вярата, идва и светлината и ти вече намиращ пътя. Някой казва, че има вяра, но той вярва в болестта, затова е болен. Ти си сиромах, защото вярваш в сиромашията. Богат си, вярваш в богатството. Имаш знание, вярваш в знанието. Щом изгубиш вярата, знанието си заминава; богатството, здравето - всичко си заминава.

Вярата има сила в себе си. В каквото вярваш, става. Ако вярваш, че ще заболееш, ще заболееш. Ако вярваш, че ще оздравееш, ще оздравееш. Ако вярваш, че сиромах ще станеш, такъв ще станеш. Ако вярваш, че богат ще станеш, такъв ще станеш. В каквото вярваш, ще стане. Изучавайте това. Вашата вяра ви носи нещастие: вие казвате, че ще станете болен и ставате. Употребявайте вярата в положителен смисъл.

Силата, която регулира нашите чувства и нашето здраве, е вярата. В каквото и положение да се намираме, щом имаме вяра, ще се измъкнем от него. И на дъното на ада да сме, вярата ще ни изведе оттам. Любовта и вярата ще ни помогнат.

Вярвайте в душата си, която проявява Божественото Начало.

Чувате ли някой да се оплаква, че не го зачитат, ще знаете, че той не вярва в Бога.

Вяра без служене нищо не струва. Служенето на Бога и изпълнение на Волята Му - това осмисля живота.

Онзи, който няма вяра, не може да има правилно развит ум, а оттам не може да има и правилно дишане, защото умът е свързан с дишането.

Закон е: Онова, в което вярвате, то ще бъде! Щом вярвате, то към вас ще се присъединят хиляди разумни същества и ще ви помогнат.

Когато искате да постигнете нещо, вечер като си лягате, кажете си - Искам това и това - с пълна вяра, че ще стане, както го искаш. Другата вечер като си лягаш, пак си кажи. Опитайте и ще се уверите в силата на вярата.

Каквото и нещастие да ви сполети, вярата не трябва да ви напуска.

Ако имате вяра, болестта ще изчезне.

Поставете дланите си на болното място и кажете: "Аз живея в Бога, а в Него не съществуват болести". При силна вяра, веднага ще имате резултат, ще оздравеете.

Какво направи онази жена, която страдаше 12 години от кръвотечение? - Тя пристъпи към Христа, допря се до дрехата Му и понеже вярваше в силата на Христа, оздравя.

Казвам: Вие се нуждаете от мощна, силна вяра, за да преминете благополучно пътя, по който се движите. Цялата земя да се преобърне, вие трябва да имате вяра, че светът, в който живеете, е изправен и не може да ви се случи нещо, което да скъса връзката ви с живота. Няма сила в света, която може да ви отклони от пътя, освен вие самите.

Ако искате да усилите вярата си в положителен смисъл, трябва да използвате сините лъчи на светлината - ясните, не тъмносините. Те са в състояние да усилят вярата и да премахнат меланхолията у човека.

Вярата подмладява.

ЩАСТИЕ

Записки от беседите на Учителя

Съвременните хора искат да бъдат щастливи. Всеки може да бъде щастлив, ако знае да мисли, да чувства и да постъпва правилно. Това са три елементарни правила, три елементарни връзки, които пък съставят цяла наука. Тази наука се състои от три факултета, които всеки трябва да свърши. Тъй щото, каже ли някой, че иска да бъде щастлив, подразбирам, че той трябва да мисли, да чувства и да постъпва правилно. Това е един завършен резултат. Засега човек може да бъде щастлив на Земята само за момент. Той не е дошъл още до непрестанното, непреривното щастие.

Често ние търсим щастието там, където го няма.

Нашата погрешка е, че искаме тук, на Земята, да намерим щастие! Земята е училище. Това, което търсим, ще го намерим на друго място. Всичко на Земята е временно.

Който очаква щастието му да дойде отвън, той скоро се разочарова. Това щастие е в самия тебе, не го очаквай отвън.

Благодари за всичко, което придобиваш в живота. - Искам да бъда щастлив. - На Земята щастие няма. В бъдеще щастието ще дойде на Земята, но при сегашните условия е невъзможно. Бог приготвя бъдещите условия. Как е възможно днес да се говори за щастие, когато хората воюват, когато опитват силата на 4-5-тонните бомби?

Който иска да бъде щастлив, трябва да отиде на Небето. Къде е Небето? - В душата на човека. Достатъчно е да отворите душата си, да й дадете възможност да се прояви, за да влезете в Небето, т.е. в Царството Божие.

Щастието иде само от Бога, от Духа, от Всемирния Дух. Любовта е път за щастието на човека.

Ако искате да бъдете щастливи, обичайте Бога. Бог в ума си има благото на всички същества. Ако в света има нещастия, в Него съществува идеята, как да ги избави от тях, как да ги вразуми не с наказания, но как да им покаже пътя, да излязат от тях.

Хората страдат не от това, че вървят в Христовия път, но защото не вървят в тоя път. Щастието иде само за тия, които следват тоя път. Тия хора принасят полза за света, както плодните дървета за човечеството. Като знаете това, стремете се към добри, праведни хора, които имат отношение към Любовта, т.е. към живота на щастието.

Ще ви кажа един закон, който ще ви улесни: Като станете сутрин, ако искате да бъдете щастливи през деня, помислете за щастливите хора и вашето състояние ще се измени.

Никой не може да направи твоя свят по-добър или лош, отколкото ти сам си го направил.

Докато правите разлика между хората, че едни са по-добри, а други по-лоши, вие всякога ще бъдете нещастни. Кажете ли, че хората в някое

братство не живеят добре, вие не делите баницата правилно. От този ден нещастieto няма да напусне дома ви.

Човек не може да бъде щастлив, докато всички хора не станат щастливи. Щастieto е достояние на всички хора, на всички живи същества. Как ще бъдете щастливи, когато виждате на пътя си смачкан стрък или премазано животно? Когато се стреми към щастие, едновременно с това човек трябва да се моли за щастieto и на своите близни. Това значи да обичате ближните си. Като желаете своето щастие, така и щастieto и доброто на хората, вие изявявате любовта си към тях. Докато не обичате хората, вие не можете да бъдете добри, не можете да бъдете щастливи.

За да бъдеш щастлив, това, което го носиш, трябва да те обича и ти трябва да го обичаш. Твоите обуща трябва да те обичат и ти трябва да ги обичаш. Ако ти не ги обичаш и те не те обичат, ти щастлив не можеш да бъдеш. Ако погледнеш това, което не те обича и ти не го обичаш, ще бъдеш нещастен. Не само да го обичаш и не само то да те обича, но едновременно и двете.

Сегашните хора обичат главно ближните си: мъжа, жената и децата си. От това зависи тяхното частично щастие. Колкото по-малко хора обичате, толкова по-малко щастие ще имате. Щастieto на хората е в зависимост от любовта им. Ако обичате много хора, голямо щастие ще имате. Същият закон се отнася и до омразата: малко мразите, малко нещастия ще ви сполетяват. Любовта подхранва доброто у човека, а омразата - злото. Обичайте, за да се ползвате от плодовете на доброто. Пазете се от омразата, за да не изпитвате горчивите плодове на злото. При омразата вие плащате, а другите ядат и пият.

Дотогаз, докато не се научим да обичаме, ние сме в света на зависимостта и ние щастливи хора не можем да бъдем.

Истинското доволство води към щастие. Щастливият човек познава законите на живота и на място ги прилага.

Ако можете да приложите една стотна от моето учение, вие ще станете щастливи. Не искам повече от една стотна.

Ако всички хора бяха меки, нежни, животът би бил щастлив - вътрешно и външно.

Не богатство, а ум и сърце правят човека щастлив. Употреблението на ума, сърцето и богатството правят човека щастлив.

Щастieto се състои в чистота на мисли, чувства и постъпки.

С всяко движение на главата, на ръцете и на краката, хората сами се правят щастливи или нещастни. Дали съзнавате това или не, не е важно.

Щастieto е отношение на неща, то е неуловимо. Щастieto се крие в дрехите на нещастieto. Един беден овчар веднъж ударил вола си с тоягата и тя се счупила, но от нея изтекло златото. На Земята щастие няма. Щастieto е в правилното отношение. Хората търсят щастие на Земята, но техните тела, глави, ръце, крака и пр. са неоформени още и неспособни

за някаква велика работа и правилно схващане на нещата. Разрешението на живота на Земята е в Слънцето - когато почнем там да ходим. Ако се движим с бързината на светлината, за осем минути сме на Слънцето - то е много близо. А за да слезеш в града, са ти нужни тридесет минути. Земята не е на фокус към слънчевата енергия. Ти обичаш някого, но не на фокус - или преувеличаваш, или го намаляваш.

Щастието се постига по известен закон. То се обуславя от един вътрешен закон. Когато човек е щастлив, той вижда в нещата красота, той е учен, артист, музикант. Щастието е вече един резултат на две души, които се сливат и никога не изчезва!

Щастието - това е една нова епоха, освобождение! Ликвидирана карма... Тогава започва една нова фаза...

Сега вие сте дошли до положението да живеете само за себе си. Това е една трета от истината. Трябва да живеете за ближния си - това са две трети от истината. Най-после трябва да живеете за Бога - това са три трети от истината, т.е. Цялото. Докато не разбере себе си, ближния си и Бога, човек не може да бъде щастлив.

Всеки човек, който се е опитал да живее сам за себе си, е свършил катастрофално. Частта извън Цялото няма никакъв смисъл. Всички страдания в света произлизат от това, че хората искат да живеят само за себе си. Щастието не може никой да ни отнеме. То е качество на цялата Природа. Следователно, ако ние живеем съгласно нея, ние всякога ще бъдем щастливи. Човек сам по себе си не може да бъде щастлив. Той е част от цялото Битие. Следователно, той може да живее и да бъде щастлив, само ако бъде в съгласие с Цялото. Някой казва: "Аз искам да живея за себе си". Щом живееш за себе си, нещастията ще дойде.

Ако ти гониш щастието, обикновен човек си. Ако щастието те гони, необикновен си. Ти не гони щастието. Остави щастието да те гони.

Личното повдигане не е пътят на щастието.

Вие разбирате, че не можете да бъдете силни, щастливи, докато не минете през големи изпитания.

Когато хората са най-щастливи, тогава идат и мечки, и вълци. Дето има кошари с хубави и добре изхранени овце, там идат вълците.

Ако човек се плаши от злото, а се радва на доброто - той не е щастлив.

След всяко нещастие, благодари, че не е дошло по-голямо!

Когато човек започне да страда, той ще бъде избраникът, за него ще се ожени красивата мома. Ако не страдаш, динена кора те очаква. Ще стъпиш на нея и ще се намериш вън. - Искам да бъда щастлив! - Щастлив ли да бъдеш? Отсега още ти подписвам присъдата: Динена кора те очаква. Обещават ли ти някъде пари, къща, ще те изпратят за зелен хайвер. Ако те сполетят големи нещастия, знай, че ти си избраникът.

Божията Любов носи щастие. Божията Мъдрост носи пълното щастие. Божията Истина носи всичкото щастие.

ТЪРПЕНИЕ

Спомени на ученици

Имаше една сестра Дафинка Доганова. Беше много красива - японски тип. Откъде се бяха сложили тези черти в нея, не зная, но беше привлекателна за всички младежи. Имаше един брат Константин Константинов, баща му беше учител, а той се записа в университета да следва математика. Той се влюби в Дафинка. Обаче тя си имаше друг на сърцето и не му обръщаше внимание. Развихриха се чувства в него, удавиха го и след това той заляна и се разболя от туберкулоза на белите дробове. А тогава охтиката бе бич за всички млади хора. Нямахме още лекарства за тази болест. Тогава Константин отива при Учителя за помощ и съвет и Учителят му го дава: "Ще ти помогна, ако се откажеш от Дафинка!" Константин отговаря: "Ще помисля три дни". След два дни отива при Учителя и Му съобщава: "Не мога да се откажа от Дафинка!" Учителят му отвърща: "Да бъде така, както си решил." Не след дълго той си замина от този свят. Този срыв на чувствата у него разруши белия му дроб. Не можа да изтръгне един плевел и си замина, макар че Учителят му даде съвет как да стори това. А Дафинка не обърна дори внимание, че Константин си беше заминал и то заради нея. Бе се жертвал без да получи отговор на любовта си.

А Дафинка си имаше любим и той се казваше Сираков. Той беше председател на анархистите, които бяха допуснати от Ал. Стамболийски на конгрес в Ямбол и после бяха избити около 200 човека по негова заповед. След смъртта на любимия си Сираков, Дафинка от тъга и скръб по него се разболя и си замина. Последните дни от живота си пожела да отиде на Витоша. Отива при Учителя и Го помолва да я заведе някой на Витоша на Бивака, защото е слаба и немощна. Учителят посочи мен с пръст. На уречения ден тръгнахме с Дафинка рано сутринта в 5 часа. И от Изгрева до Бивака Ел-Шадай пътувахме точно 11 часа, движейки се стъпка по стъпка. Беше истинска Голгота. Гледах я и си представях каква красавица бе преди, а след това в нея се кръстосаха чувствата на различни хора, разпънаха я на кръст и я унищожиха окончателно. Върнахме се и Учителят каза една похвала за мене пред всички: "Брат Борис има търпение!" Може би тогава научих какво е търпение. Вървахме стъпка по стъпка общо 18 часа - 11 часа натам и 7 на връщане. А този път ние го вземахме от Изгрева до Бивака за три часа и два часа за връщане. Но да се движиш стъпка по стъпка, да я подкрепяш и да спираш на всеки двадесет метра бе повече от търпение. На всяка почивка поглеждах нагоре към Небето и си казвах: "Къде си ти, Константине, и къде си ти, Сираков, че ме оставихте аз да водя вашата Дафинка!" Познавах ги като младежи, пълни със сила и хубост. Къде отиде всичко това?!

Борис Николов

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Нетърпеливият човек е човек със слаба воля и със слаба любов. Търпението показва степента на нашата любов.

Ако не можете да търпите хората и се дразните от тях, вие не сте проявили още своята мекота. Докато човек не прояви мекотата си, мъчно може да се възпитава.

Казвам, търпелив човек е онзи, който изслушва всички; а добър човек е онзи, който не се възмуцава от злото. Търпеливият изслушва всички. Вятърът бучи, духа, шапката ти дига, космите ти в очите ти хвърля, но преспойно го изтърпи. Знай в душата си, че този вятър има една отлична служба. Бъди търпелив час, два, три, четири, да не се интересува. Като изтърпиш вятъра, след това ще дойде дъжда, който ще те намокри, но пак ще бъдеш търпелив. След това ще дойде третото положение - ще имаш скъсани дрехи, ще гледаш наоколо си хора, облечени с хубави, нови дрехи, но ще бъдеш търпелив. Не са ти дали ядене, пак ще бъдеш търпелив. Изобщо, ще бъдеш търпелив, докато ти се даде туй, което искаш. Та казвам сега на вас: две неща са ви необходими - търпение и добро. Търпение да издържаш на всички противоречия, да изслушваш всички: а добро - да не се възмуцаваш от зло.

Гледайте на нещата така, както Бог гледа. Както Той търпи, така и вие ще търпите. Той вижда погрешките на хората и мълчи. Защо и вие да не търпите?

Най-малкото нетърпение, което човек проявява, може да стане причина да не му се даде определеното за него благо.

Победата е в търпението.

Търпението изисква вяра, вярата - любов, любовта - послушание, послушанието носи знание и мъдрост.

Ако искате да бъдете търпеливи, трябва да се учите да задържате въздуха по-дълго. Търпението ви зависи от това, колко време може да задържате въздуха.

Някои от вас, които нямат търпение, ще ви кажа един малък метод, за да бъдете търпеливи. Когато искаш да проявиш търпение, пипни с пръстите върха на носа.

Като говориш за търпението, трябва да си представиш една канара, която от хиляди години стои изправена на височината! Гордо гледа. Това е търпението. Един човек, който не може да си представи търпението като една планина, като една скала, която с хиляди години стои и чака, той не разбира търпението.

Търпението е път, метод за постигане на всичко онова, което човешката душа желае.

Търпението е активната страна на човека. То показва, че човек работи.

Когато ни предизвикват, трябва да мълчим.

Победата е в търпението.

БЛАГОДАРНОСТ

Спомени на ученици

След един обяд с Учителя започнахме разговорите, Той взе една съвсем суха коричка хляб и рече: "Тази малка коричка е суха и тука не я поглеждаме и вече са я приготвили да я изхвърлят, ама тая малка коричка да ви се падне в пустинята, когато десет дена не сте яли, тогава ще видите нейната цена и какво тя представлява за гладните. Човек е непрекъснато недоволен и не може да оценява малките блага, които му се дават. Затова една от задачите на ученика е да превърне недоволството си в доволство, за да оцени малките блага. Това става по два начина: или чрез страдание и мъчение, или когато се пробуди съзнанието и видиш, че малките неща съграждат живота".

Една сестра от София много желаела да се срещне с Учителя, да разговаря с Него. Скоро желанието ѝ се сбъднало. Тя останала много доволна от срещата. На следния ден запитала: "Учителю, как да Ви благодаря, дете вчера ме приехте на разговор?" - "Като проявите и вие същото внимание към другите."

Георги Събев

Идва една сестра при Учителя разтревожена и Му казва: "Нямам писмо от дъщеря си, да не се е случило нещо лошо с нея?" Учителят постоява малко, съсредоточава се и казва: "Дъщеря ти след три дни ще си дойде. Малко не е добре, но не се безпокой, ще ѝ мине." Така и стана. След три дни се завърна дъщеря ѝ. Отиват и двете да благодарят на Учителя. А Той казва: "Благодарността е връзката между ученика и Божието Благословение. За всичко благодарете!"

Борис Николов

Една сестра има силни ревматични болки, едва пристъпва. Болки големи в глезените. Иде ѝ да вика от болки. Въпреки това, тя решава да отиде към полянката и ето - насреща ѝ Учителят: "Какво има?" - "Имам ревматизъм в краката, едва ходя". Учителят казва: "Слънчеви бани" и отминава. Ала в същия момент болките на сестрата престават. На другия ден тя отива при Учителя и Му казва: "Учителю, Вие казахте да правя слънчеви бани, но не стана нужда, понеже веднага след срещата ми с Вас болките престанаха. Как да благодаря за това?" Учителят отговаря: "Като направиш най-малкото добро!" Сестрата бе Анка Каназирева.

Борис Николов

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Днес всички хора са недоволни, търсят нещо, което да ги задоволи. Недоволството предизвиква преждевременна старост. По какво познавате старостта? - По бръчките на кожата. Бръчките са признак на сухота в организма.

Мнозина роптаят против разумния свят, против възвишените същества, които са взели участие в създаването на света. Те дават на човека цял хляб, но той е недоволен. Тогава те казват: Вземете му половината хляб. Пак си недоволен. Взимат половина от останалия хляб. Ако продължаваш да бъдеш недоволен, ще вземат още половин парче от останалото. Недоволството ти ще те доведе дотам, че ще вземат и последната ти хапка. След това започваш да плачеш и да се молиш. Дават ти едно просено зрънце. Ако си благодарен, ще ти дадат две зрънца. Продължаваш да благодариш - ще ти дадат 3-4-5 зрънца. Така ще увеличават зрънцата, докато се научиш да благодариш и на малкото. Ако те сполети малко зло, благодари. После ще те сполети още по-малко зло. Ако не благодариш за малкото зло, ще дойде голямото зло. Законът на доброто е следният: Ако благодариш за малкото добро, ще дойде голямото добро; ако благодариш за голямото добро, ще дойде още по-голямо. Законът на злото е обратен. Ако благодариш за малкото зло, иде по-малко зло; ако не благодариш за малкото зло, ще дойде по-голямо зло.

Ако в тебе се яви най-малкото недоволство, няма да се мине много време и ще те сполети нещо.

Ако си недоволен от себе си, и Бог ще бъде недоволен.

Ако ти си недоволен от всички дарби, способности, от всички блага, които Бог ти е дал, ти си един негодай!

Ако не си доволен и роптаеш, ще ти се дадат такива тежки условия, че да оплакваш дните си. Най-после, трябва да се примириш със съдбата си и да използваш положението, което ти е дадено. Щом се примириш, условията ти веднага ще се подобрят.

Недоволството е проказа за човешкото съзнание. Влезе ли недоволството в съзнанието на човека, той престава да разбира правилно нещата. Каквото да говорят на недоволния, каквото да му дават, той все протестира, нищо не може да го задоволи. Недоволният има особена философия, особени разбирания за живота.

Ако човек е недоволен от себе си, и хората няма да бъдат доволни от него; ако е недоволен от ближния си, и хората няма да бъдат доволни от него; ако е недоволен от Бога, всички живи същества няма да бъдат доволни от него. Такъв е законът. Следователно, не можеш да бъдеш щастлив, ако си недоволен от себе си. Значи първо трябва да се справиш със себе си. Намери поне една добра черта в себе си и бъди доволен, че се отличава по нещо от другите. Тая черта да бъде отличителна - никой друг да я

няма.

В първо време искам да освободите умовете си от разни грижи за разнообразни, несбъднали се мисли и желания; от хиляди работи, които сега ви смущават. Всички тия непотребни работи турете долу във вашия килер, направете, тъй да кажа, едно пречистване на умовете и сърцата си, за да може Господ да внесе нещо във вас, Духът да дойде да ви поясни нещата. Божественият Дух, Който слиза Отгоре, е носител на Божествената Мъдрост. Този Дух работи сега между вас и трябва умът и сърцето ни да бъдат отзивчиви. И ако досега Бог не ни се е открил, то е, защото сме същества недоволни и неблагодарни. Всеки ден, час след час, Бог ни изпраща Своето благословение. Но ние сутрин като ставаме, не Му благодарим за благостта, която ни е показал.

Неблагодарността осакатява и преждевременно състарява човека, а благодарността оживява, възраства и подмладява. Хората най-често боледуват от това, че са имали възможност да направят едно добро и не са го направили и от това, че са неблагодарни.

Аз не познавам по-неблагодарно същество от човека.

Ако днес хората страдат, страдат от неблагодарност. Забравят да благодарят. Да благодарят за слънцето, за водата, за въздуха, за плодовете и неизброимите блага, които Бог ни е дал. Да благодарим за всички добри условия, които разумната Природа е създала за нас преди още да сме били родени на тази земя. Благодарността умножава богатата. За всичко благодарете!

Човек живее в безпределно пространство, от всички небесни тела получава подаръци като от една велика майка, но не му идва на ум да прати едно благодарствено писмо за богатата, които получава. Има поща за оня свят, но вие сте забравили, къде се намира. Може да сте учени, но забравяте съществените неща. Благодарността е съществено нещо.

Какви по-големи блага може да очаквате от въздуха, водата, светлината и храната?

Благодарете за всички блага, от които се ползвате. Вие нямате представа колко струват богатата, които са ви дадени. Бог е работил милиони години, докато ги създаде.

Едно се иска от човека: Всеки момент да благодари за големия дар, който Бог му е дал. По-голям дар от очите не съществува. Никога не натискайте очите си. Ако ви болят, разтривайте слепоочните области или костта зад ушите. Не упражнявай очите си в търсене недостатъците на хората.

Всяка сутрин като ставате, благодарете на Бога, че с очите си виждате небето, а с краката си ходите по земята. Радвайте се, че има виделина в света; радвайте се на деня и нощта, които Бог създаде, радвайте се на всичката вода... Благодарете за тревите, за дърветата, за всичко, което виждате върху земята, по която ходите. Да чувствате Неговото Присъствие всякога и навсякъде. За пример, като наблюдавате сутрин изгряващото

слънце, а вечер - луната и звездите по небето, сърцата ви да трептят, да чувствате Божието Присъствие. Да благодарим за най-малкото Божествено Благо.

От сутрин до вечер човек непрестанно трябва да благодари на Бога!

Всяка сутрин като ставаш от сън, благодари на Бога и искай да те посети Любовта, с която да работиш през целия ден.

Вземи каква и да е книга, прочети я и благодари на Бога, че е пратил учени хора на земята да пишат такива книги. Прочети нещо от книгата, затвори я и пак благодари. Да благодарим за всичко, което срещаме в живота си. Не търсете щастието, но благодарете за всичко.

Като погледнеш общата си, благодари за кожата на животното, което ти е дало кожата си. Влез в съзнанието, че някое животно пострадало, да могат твоите крака да бъдат в изправно състояние. Туй същество ще почувства твоята благодарност. Хич не влизаме в положението на страдащите. Благодарете на житото, което страда заради нас. Благодарете на ябълките, които страдат заради нас. Благодарете на водата - става нечиста и ни очиства. Благодарете за въздуха, за светлината, за всичко онова, което Бог ни дава. Благодарете за всяка хубава мисъл, която прониква в ума; благодарете за всяко хубаво чувство, което прониква в сърцето. Благодарете, за здравето, което е във вас.

Имате едно желание, което не можете да постигнете. Благодарете на Бога, че не сте го постигнали. Оженили сте се - благодарете за това. Не можете да се ожените - пак благодарете. Осиромашали сте - пак благодарете. Благодарете за всичко, което става около вас и с вас. В това се заключава новото възпитание. Благодарете и за злото, и за доброто. Като благодарите за злото, Бог ще го превърне на добро. Докато избягвате злото, вие сте на крив път и сами създавате нещастията си. Ако искате да се справите със злото, не бягайте от него, но благодарете на Бога, че ни е посетило. Щом благодарите за злото, Бог веднага ще го превърне на добро. За всичко благодарете, но не външно, а вътрешно. Когато човек дойде до положение да благодари за всичко, което преживява, това показва, че той е събуден. Всяка благодарност, отправена към Бога, е свързване с Него. Щом се свържете с Бога, Той веднага ви се притича на помощ. Ако ви е сполетяло някакво зло, Той го превръща на добро. Без благодарност към Бога вие не можете да Му обърнете внимание, нищо не можете да придобиете.

Само хляб и сол да има, той пак трябва да благодари. Всяко нещо, за което човек благодари, се освещава и благославя.

Болният като благодари, болестта си отива. Значи самият човек става причина да му се отнеме благото. Ще благодариш.

За всяко благо, напредък в живота, повишение, оздравяване, трябва да се отблагодарим с някаква материална жертва.

Дебне ви някакво зло. Когато ви се отнеме някаква материална сума, когато ви се нанесе материална щета, това значи, че злото ще се размине.

Изложен си на хиляди опасности, но благодари, че нещо те пази.

Който иска да се освободи от страданията, трябва да благодари на Бога за всичко, което му се дава. Благодарността е еквивалентна на плащането. Благодарността е особен род лъчиста материя, която човек отправя към разумния свят. В замяна на тази материя, разумният свят изпраща духовна светлина, която осветява пътя му.

Щом човек е доволен, той всеки ден ще прибавя по нещо към своя характер.

Онези, които искат да се занимават с новото Учение, трябва при най-неблагоприятни условия да са доволни.

Бъдете доволни от онова, което имате в даден момент. Беден си -- бъди доволен. Бедността няма да продължи вечно. Временно ще бъдеш беден. Щом си доволен от бедността, тя ще те напусне. Иначе, ще стои около тебе като езекутор, докато станеш доволен от нея. Ако не си доволен от бедността, никога няма да забогатееш. И да забогатееш, ще се стремиш към по-голямо богатство и пак няма да бъдеш доволен. Бъди доволен от момента. Искаш ли да запазиш доволството с години, ще изгубиш и това, което имаш. Като ученици на Божествената Школа, от вас се иска следното: Да бъдете доволни и благодарни за това, което имате в момента.

Човек трябва да се стреми към мир в душата си. Че бил болен, че три дена не бил ял - той трябва да благодари. Че работите му не били уредени, както трябва - пак да благодари. Човек трябва за всичко да благодари - от това зависи неговото вътрешно благосъстояние.

Доволството е вътрешен процес. Остане ли да се задоволяваш по външен начин, нещастията тръгва след тебе.

Следват четири закона в Природата:

1. Когато благодариш на Бога за доброто, то расте.
2. Когато благодариш на Бога за страданията, те си отиват.
3. Когато не благодариш на Бога за доброто, то си отива.
4. Когато не благодариш за страданията, то остава и расте.

Най-важната и най-голямата жертва за ученика е, когато се намери в най-големите трудности, мъчнотии, лишения и пр., да благодари на Бога - там именно се изпитва характерът на човека. Та, при най-големите мъчнотии да кажеш: "Добре ми е, Господи, че се наскърбих". Но не механически, а дълбоко вътрешно.

Най-великото нещо е при най-големите страдания и противоречия в живота си да кажеш: "Благодаря Ти, Господи, добре ми е."

Хората на Новата култура се отличават с това, че те са доволни на най-малкото, което им се дава. Винаги благодарете, за всичко се радвайте!

Благославяй, душе моя, Господа, благославяй и благодари за всичко добро, което ти е дал, и тогава всякога ще бъдеш радостен и весел.

УСПЕХ

Спомени на ученици

Веднъж, при разговор с Учителя споменах мъката си, че не ми върви в живота. Тичам, хлопам, работя, а кога ще се радвам. Той се усмихна и каза: "Всеки човек идва на земята с благоприятни възможности, които той би трябвало да използва навреме и на място. Пропуснеш ли момента - губиш. Човек е колективно същество, свързано със Слънцето и цялата Слънчева система. Той идва на земята с тласъка да се движи напред и нагоре. Но 80% от хората виждат себе си само като личности и искат да се чувстват господари на природата. Днес човечеството върви по пътя на опита, който е път на страдание. А той не е лош, но Любовта и Мъдростта биха били много по-лесно постижими, ако човек се почувства колективно същество, искра от вечния живот и ако навреме използва благоприятните моменти, които минават покрай него и го викат. Послушай да ти кажа: Ако един човек навреме използва слънчевите лъчи, въздуха и чистата вода, ако задоволява глада, а не вкуса си и то с чиста и прясна храна, за да възприеме и оползотвори органическите и психологическите хранителни енергии от продуктите и ако навреме се вслуша в Божия глас, Който му казва: "Стани, тръгни, работи, навреме гради!", ти знаеш ли, че няма да има гладни, бедни, болни и нещастни хора!

Сега на тебе казвам: Не се оплаквай, че не ти върви. Ти сама пропусках добрите възможности, които Природата ти предлага и гониш последния влак. Казвам ти - не пропусай своя влак! Започни да работиш над себе си с най-малките величини, но работи сериозно и продължително, без срокове, докато имаш постижения. Започнеш ли да работиш над някое свое качество, заживей с вибрациите му неотклонно, работи, работи, докато в тялото ти се реконструират съответните клетки. Това се казва работа. Бъди винаги с будно съзнание, бъди разумна и се приближавай към реалностите на живота."

Милка Периклиева

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Какво е нужно на човека? - Права мисъл, възвишени чувства и здраво тяло. В това седи неговият прогрес. Без здраво тяло, човек нищо не може да постигне. Здравето е мярка в живота. Който е здрав, той всичко може да постигне. Да постигне човек всичко в живота си, това значи да разбере своя живот, а не живота на другите.

Ако във всяка работа човек не вложи вяра, надежда и любов, тя не може да даде никакъв резултат. Ако физическият живот на човека не е съграден върху надеждата, духовният му живот - върху вярата, а Божественият - върху Любовта, той нищо не може да постигне. Надеждата е основа на физическия живот, вярата - на духовния, а любовта - на Божествения. Физическият, духовният и Божественият живот представят целокупния живот. Който не

разбира физическия живот, той не може да разбере и духовния. И обратно: Който не разбира духовния, той не разбира и физическия, понеже физическият живот е отражение на духовния.

Животът на човека се осмисля от това, доколкото той е свързан с Разумния свят над него. Успехът на един народ, на едно общество, на едно семейство, на един човек зависи от връзката им с Бога, т.е. с целия разумен и възвишен свят. За да се ползва един народ от благодатта на Бога, за това има причини. Следователно, животът на цялото човечество, както и на отделните негови части, може да бъде добър, успешен и красив в зависимост от благоволенieto на Възвишения свят - способният и с добър характер и добро поведение ученик всякога се ползва с благоволенieto на своите учители. Неспособният и с лош характер ученик не може да има разположението на учителите си. На същото основание, ако човек не се ползва с благоволенieto на Божествения свят, с какво може да се похвали? Искане ли да се ползва с благоволенieto на Възвишения свят, човек трябва да бъде готов да изпълни всичко, каквото този свят му заповяда. Кажат ли му да направи нещо, той трябва веднага да го направи, без никакво разсъждение. Силата на човека седи в неговия вътрешен живот, дето се развива Божественото.

Докато човек не обикне Бога, работите му няма да се наредят. Докато човек не носи една светла идея в ума си, животът му не може да се подобри. Доброто е съзнателен, а не механически процес. Да любиш, да бъдеш добър, това е най-голямото изкуство в живота.

Турете за основа в живота си Любовта, ако искате да успявате.

Ако искате да успявате в работите си, вие трябва да имате абсолютна Любов към Бога и абсолютно уважение към себе си и към ближния си.

Развиете ли в себе си закона на Любовта, всички врати ще се отворят пред вас.

Най-лошите условия, при които се намирате, ще се обърнат за ваше добро, ако приемете Любовта.

Помнете: Умният, добрият, силният и справедливият човек, дето и да отиде, пътят му е отворен. Царството Божие е пред него. Значи, ако не си умен, добър, силен и справедлив, дето и да отидеш, навсякъде ще намериш затворени врати. Да бъдеш умен, добър, силен и справедлив, това значи да бъде пътят ти отворен.

Едно трябва да знаете: И на онзи свят да отидете, и в Америка да отидете, всеки ще отиде със своите качества и навици и от тях зависи, ще успее ли той, или не.

Помни: Докато вървиш в човешкия път, ти от ден на ден ще пропадаш. Влезеш ли в Божествения път, работите ще ти се нареждат добре. Как ще познаете дали сте в човешкия или в Божествения път? - Ако лицето ви почернява, вие сте в човешкия път; ако лицето ви се озарява от светлината на живота, вие сте в Божествения път.

Една от причините за неуспеха на хората се дължи на факта, че са здра-

во свързани със старото и не искат да се откажат от него. За пример, старият живот заставя човека да се занимава с работите на хората. Обаче, докато се интересува от работите на другите, човек никога не може да изправи своя живот. Не само, че не може да се изправи, но с това той пакости на себе си.

Искам да постъпвам добре. - Призови едно разумно същество да вземе участие в твоята постъпка. Ти сам нищо не можеш да направиш.

Когато човек се поддаде на своето низше съзнание, загубите вървят една след друга. Подигне ли се в Божественото съзнание, печалбите, успехите идват един след друг.

Който се уповава на светското, материалното, той непременно в края на краищата ще се разочарова. А който се уповава на духовното, но с корисни цели, за да уреди своите работи и той ще се разочарова. А пък само онзи, който се уповава на духовното безкорисно, той не ще се разочарова. Това е Божественото.

За всичко, което ще вършиш, призови Господа, Той ще ти съдейства за добро.

Там, гдето присъства Бог, има успех. А пък там, гдето Той не присъства, няма успех.

Повторението е сила Божия. Когато искаш да постигнеш нещо положително, ще го повтаряш 100, 1000 пъти.

Търпението е път, метод за постигане на всичко онова, което човешката душа желае.

Ако в продължение на две години човек използва разумно всеки ден и всеки час, той ще реализира идеята си.

Сега повечето хора бързат, те искат в малко време да свършат много работа. Там е всичката им погрешка. Има закон, който определя бързината на движението. Човек не може да се движи по-бързо, отколкото му е определено. Движи ли се по-бързо, отколкото трябва, той ще предизвика цяла катастрофа в себе си. Човек трябва да пести енергията си. За всеки момент той трябва да изразходва само определено количество енергия. Помнете, че в този път можете да постигнете всичко, което желаете, но постепенно, без бързане. Работете, без да се заблуждавате от външната обстановка.

Чрез точността се развиват ценни качества. Който е точен, никога не може да изгуби благоприятните условия.

Няма желание, няма мисъл у вас, която да не се осъществи, само че всяка на своето време, не бива да бързате, да изваждате вложеното в банката в аванс,

Изпусне ли благоприятните условия на живота си, човек се натъква на неблагоприятни условия. От него зависи да използва добрите условия и да подобри своя живот.

Късметът е едно изключително условие. Например, вземеш един билет на късмет. Желаяш да ти се падне печалбата. Може ли да ти се падне? Колко години като вземаш билет, ще ти се падне нещо? И всеки един от вас

може да провери. Три пъти като го провериш и ако не се сбъдне, не го търси. Аз да ви дам правило: Имаш желание да си вземеш лотариен билет и нещо ти казва, че ще спечелиш. Ти вземеш билет, но изгубваш. Втори път повториш и пак нищо. Трети път и пак нищо. Тогаз не търси вече. То е свършено вече. Или вие имате поверие, че ако тръгнете на работа в петък или друг някой ден, ще ви тръгне добре. Тръгни три пъти в понеделник и ако не ти върви, зачеркни понеделника. Трябва да турите известни разбирания, когато нещата стават в света.

Когато искате да направите някаква връзка с някой човек в каквото и да е отношение, за пример, да купите заедно къща, да направите търговска сделка или да станете учител някому, ако усетите вътре в себе си едно спокойствие, с този човек може да вършите работа безпрепятствено. Вие ще може да разчитате на него. Опитайте това нещо! Ако пък този човек не може да свърши вашата работа, вие ще усетите една вътрешна тъга, като че нещо стяга сърцето ви. Какво показва това? - Че този човек няма да устои. Това е не защото той има зла воля, но толкова може.

Ако не обръщаш внимание на малките работи, ти не можеш да разрешиш задачите на своя живот.

Закон е: Великите неща се смалчават, а малките растат.

Всяка идея, всяко чувство, които се раждат сутрин в ума и в сърцето ви, всякога дават плод. Тези, които се раждат в нощта на вашия живот, остават безплодни.

Ако не побутнеш брадата си няколко пъти на ден, нищо не можеш да постигнеш.

Ако учиш нещо и гледаш към земята, нищо няма да придобиеш. Ако мислиш и гледаш към земята, мисълта ти ще остане безплодна.

Видите ли, че някой мига бързо, ще знаете, че той е страхлив човек. Повече от две минути няма да се въздържа в мигането. Който мига бързо, нищо не постига. Ако бързо мигаш и желаеш да научиш един език, няма да успееш. От бързото или спокойно отваряне и затваряне на очите, зависи твоят успех и в науката, и в музиката, и в разрешаване на житейските въпроси. Учи всичко, което те интересува и не мигай бързо. Не движи веждите си, когато не трябва. Дръж устата си свободно.

Като отиваш на работа, излез с лицето си навън. Обърнеш ли се с гърба си, работите ще останат назад.

Започвайте работата си с разположение. Явявайте се между хората само тогава, когато сте разположени. Посещавайте болни, когато сте разположени. Ако лекарят е неразположен, той не може да помогне на болния. Който приложи този закон, ще избегне 99% от мъчнотиите и противоречията си.

Като ходите, дръжте ръцете и краката си успоредно. Не спазвате ли това положение, няма да имате резултат и работите ви няма да се нареждат добре.

Каквото пожелае човек, може да го постигне. Достатъчно е да се съво-

же с клетките на очите, ушите, носа, устата си като с разумни, интелигентни същества и им предаде желанието си.

Онзи човек, който се храни с най-добрата, с най-здравословната храна, той ще успее. Онзи, който пие само чиста, бистра вода, каквато Природата е създала, той ще успее. Следователно, и ние на нашите умове трябва да направим широки прозорци.

Напишете думите "обич, живот, знание". Произнесете ги няколко пъти и вижте какво влияние ще окажат върху вас. Когато някой изучава музика или някаква наука, но нещо не му върви, нека напише думите "търпение, разумност, мисъл, правда, работа, труд, постоянство" и като ги изговори няколко пъти, да види коя от тях ще му даде подтик за работа.

Сега да ви дам едно правило: Никога не си заключвайте ръцете, защото тогава си носиш своето нещастие в себе си. Такъв човек не може да разреши никога правилно нещата.

Вчера видях една сестра, че си турила ръцете отзад. Казах си: "Няма да ѝ върви". Не си туряйте ръцете отзад. Ти си вързан тогава, не мислиш.

МОЛИТВИ И ФОРМУЛИ

Спомени на ученици

На 31 октомври 1944 г. тръгнах за София при Учителя. Той ме посрещна мило, разпита ме как сме на село сега при новата промяна. Отговорих Му, че сме добре, но вече са изхвърлили молитвата от училището. Той каза да я заменим с формулата: „Да мисля добре, да чувствам добре и да постъпя добре!“ Вместо кръстенето с „В името на Отца и Сина, и Светия Дух“, което правехме дотогава, да си служим с горната формула, като я разясним на децата и размишляваме върху нея.

Наталия Накова

Един ден бях седнала на скамейката на Изгрева точно срещу приемната стая на Учителя. По едно време Учителят излезе от приемната, дойде при мене и ми каза: „Сестра, като се молите, с мисълта си обикаляйте цялата земя.“ Само това ми каза и се върна в стаята си. И сега аз, когато се изправя на молитва, с мисълта си обикалям цялата земя. Казала съм го на много братя и сестри и дано да имат грижата за Доброто в света.

Д-р Давидова

Три души работели в една кариера. Внезапно станало срутване. Двамата успели да избягат, а третият бил затрупан, но за негово щастие останал между две канари, където имало малко въздух за известно време. Изживял момент на голям ужас, като си мислел: "Тук вече ще ми е краят. Няма избавление." И почнал да се моли, но тъй като не знаел молитви, думал само: "Боже, Боже." В този момент на пълна безнадежност, при него се явил старец с бяла брада и дълга коса, който го погледнал благо и успокоително и му казал само това: "Аз ще ти помогна." И се изгубил старецът, също тъй, както внезапно се бил явил.

Другарите му веднага почнали да копаят и след няколко часа усилен труд успели да го спасят. Отнесли го в болница и след десетина дни го изписали.

Един ден същият човек отива у дома на Христо Каратлиев от Любимец. В стаята му вижда портрета на Учителя, загледал се в него и попитал: "Чий е този портрет?" - "Това е портретът на нашия Учител. Защо питаш?" - "Когато бях затиснат в кариерата и се молих, този човек ми се яви и ми каза, че ще ми помогне."

Христо Каратлиев

Брат Тодор Стоименов разказваше един такъв случай: Били в един град Учителят, Петко Епитропов и Тодор Стоименов. Минали покрай църква. Петко поискал от Учителя позволение да влезе в църквата и да се помоли пред олтара. Учителят му позволил. Влязъл Петко вътре да се моли,

а Учителят казал на Тодорчо: "Хайде ние, докато чакаме Петко да се моли, да се поразходим". Петко коленичил в храма пред олтара и се молил на иконите. А наоколо цъфнали дървета, треви, цветя и едно чисто небе над тях, с няколко облачета като райска градина. Тодор споделил с Учителя: "Наш Петко така се моли, че вече се забрави". Учителят му казал: "Ако е за църква, каква по-хубава църква от тази природа тук!" И с ръка му посочил наоколо - цъфналите дървета, зелените треви и пъстротата на цветята. "Ако е за храм, какъв по-хубав храм от това Небе!" - и му показал Небето. "Ако е за олтар, какъв по-хубав от небесния олтар и слънцето на него? Ако е за Бога - то Бог е всичко това около нас и в нас. Ако е за молитва - човек може всякога и навсякъде да се моли и да прави връзка с Бога, защото Бог е Светлина, Бог е Дух, Бог е Въздесъщ - навсякъде прониква и навсякъде се проявява". Тодор гледа и чувства, че се намира в храма на Бога и пред изявлението на Бога. Учителят продължава: "А що се отнася до поповете и църквата - каквито са, аз не ги харесвам и не ги одобрявам. А че Петко ги харесва, това си е негова работа". Накрая се задава и Петко Епитропов, клатещ се бавно, едва пристъпващ, болят го колената. В онези години освен Петко, и други братя, като влизаха в църквата, падаха на колене и се молеха пред иконите и идолите, сътворени от човешки ръце, а не се молеха пред онова, което е сътворил Господният Дух на Силите. Ето тук започва преминаването от религиозното съзнание - с молитвите на Петко в църквата - към едно духовно съзнание, каквото трябва да има всеки човек, за което Учителят разказва на Тодор, говорейки за същността на молитвата в храма на Природата, но вече произнесена от човека с духовно съзнание.

Мария Тодорова

Тази зима имаше големи снегове почти до пояс. Ветровете ги носеха в планината и натрупваха преспи. Ние предприехме екскурзия с Учителя до Витоша. Стигнахме до бивака "Ел Шадай", но вятърът не само не утихваше, но се усилваше и беше студен вятър, небето облачно. Нагазили в снега, по указание на Учителя, ние се наредихме в две-три редици на обща молитва. Изпяхме няколко песни, съсредоточихме се, помолихме се и пожелахме времето да се оправи. Не мина много време, облаците се разкъсаха и вятърът стихна. Слънцето огря и стопли планината. Ще каже някой, че е случайно. Ние бяхме в Школата на Учителя, слушахме Словото Му, учехме и правехме опити. Това бе една опитност за силата на общата мисъл. След тази наша опитност прекарахме целия ден сред снеговете, огрявани от слънцето при тихо време. Мнозина от нас се разсъблякоха и се топлеха и приличаха на слънцето.

Борис Николов

Един приятел от Русе, казваше се Никола, решил да посети в Мърчаево Учителя. Стигнал селото и се приближил до едни селяни, за да попита

къде се намира къщата на Темелко, а те по това време разговарят и то разпалено: "Откакто дойдоха тия дъновисти у село, ама не падна нито една капка дъжд, а по-рано какво беше - когато трябваше да вали - валеше, когато трябваше да духа - духаше, а сега ни дъжд, ни ветер". Като ги изслушал нашият брат Никола, разбрал, че от тях нищо няма да научи. После решил да запита някой друг и му казали, че приятелите с Учителя възможно е да са на екскурзия. Той започнал да се изкачва по билата, стигнал нависоко, но не намерил Братството. Накрая се върнал отново в селото и срещнал Учителя пред къщата, където е отседнал. Учителят го запитал: "Братът къде се губи досега, пътя ли не можа да намериш, или какво?" Нашият приятел разказал подробно, че след като чул какво говорят селяните в селото, така му се дощяло да излезе нависоко, за да вземе глътка въздух, защото му било неприятно от това, което говорят срещу Братството. Учителят го изслушал, усмихнал се и казал: "Значи те казват, че ние сме дошли и донесли злото в това село. Та лошотията си е у тях и аз, откакто съм тук, няма ден да не изкарвам по някоя лошотия, която се е загнездила в това село нагоре към небето. А те не знаят дори откъде им идват облаците, които носят дъжд. Ей там от онова дере им идват облаците, дето носят дъжд, но те това не знаят." Тогава Учителят помолил да се съберат всички около Него и да направят молитва за дъжд. А било ясно, лятно, хубаво време, небето чисто и никакъв облак. След това групата се прибрала на обед. След няколко часа нашият приятел си тръгнал пеша за София. Излизайки от селото, се обърнал и видял как в село Мърчаево се излива проливен дъжд. Дъждът го застигнал и целия го измокрил. Стигнал до Княжево, оттам до София и се прибрал в Русе. Там го запитали какво е видял в Мърчаево. А той отговорил: "Видях шопите, дето дъжд не им пада с месеци, видях Учителя с Братството и видях какво значи молитва за дъжд и какво значи проливен дъжд. Ето това видях и сега разбрах какво значи суша и какво значи молебен. Истинският молебен не се прави от поп и богомолци, а истинският молебен съизволява само чрез Дух и чрез Истина".

Мария Тодорова

Брат Иван е заможен селянин. Той има много имоти, които раздава на синовете си, а за себе си оставя една овощна градина десет декара, образцово засадена с най-хубави сортове. Брат Иван обича градината си и се грижи за нея. Всяка сутрин отива, застава на четирите кюшета на градината и прави молитва. След туй влиза в градината и почва да работи, целия ден песни пее. Синовете му виждат това и все му се поусмихват малко. тия млади хора не вярват. Обаче изобилно цъфнала тази година градината: ябълките, крушите, сливите - цвят богат. Цялата градина грее. Но от запад се задават облаци от твърдокрилите, дългокраките бръмбъри, които наядат цвета и цветът пада. Ама такова множество, километри вървят на облак, където минат, зад тях цветът е на земята. Селяните са отчаяни, с

какви ли не средства се борят срещу тях. Изкараха учениците от училищата, палеха огънове, нищо не помага. Бръмбарите налитат, налитат, кацат и унищожават градините. Приближават градината на брат Иван. Синовете се усмихват: "Татко, няма да помогнат молитвите ти." На брат Иван сърцето му се е свило, но пак сутринта отива, застава пак на четирите къшета, прави си молитвата. Бръмбарите вече прелитат към неговата градина. Обаче в туй време се задава един грамаден облак от скорци и врани и нападат бръмбарите с такова настървение, че ако изядат един, десет унищожават с човките си. Птиците спират бръмбарите. Не само, че ги спират, ами като ги поемат напред, унищожават ятото бръмбари. Така градината на брат Иван остана незасегната от бръмбарите, а синовете му се замислили дали не помогнаха молитвите! И вече, когато се молеше, никой не му се подсмиваше зад гърба. Ако го видят, че се моли, тихичко се отстранят, за да не му пречат. Вече уважаваха молитвите му.

Борис Николов

Савка беше почти загубила зрението си от някакво преживяване. Седим на масата, а Учителят не е далече. Тя ми каза: "Еленке, аз не виждам Учителя!" Аз останах изненадана, защото знам я, до вчера виждаше, а сега да не вижда Учителя! И това със скръб ми го каза. А тя към мене не беше много отворена. Може би това се дължеше на връзката ми с Лулчев, а те смятаха, че това не е позволено.

Аз я водих, за да отиде до Учителя няколко пъти. И Василка я е водила, защото сама не можеше даже да се движи. Но това трая кратко време. Тогава Учителят ѝ е казал да се моли всеки час. Всеки час да се изправи на молитва и да каже "Добрата молитва". Следващия час пак "Добрата молитва". Непрекъснато. Да навива през нощта часовника и във всеки час да става и да казва тази молитва и по този начин Савка се излекува.

Елена Андреева

Легнах си здрава. Събудих се през нощта и чувствам, че цялата ми дясна страна е схваната, парализирана. Почувствах също и тежест в мозъка. Значи аз съм парализирана. И как можеше да не плача в това тежко състояние?

В този момент нещо отвътре ми каза: "Недей плака, а се моли." И аз започнах да се моля, но така живо, както рядко съм се молила. Представях си Христа до мене тъй жив, а не както е по иконите. Представих си го физически и Му говорих тъй: "Ти, Господи, спаси тримата младенци в огнената пещ. Ти спаси Данаила от устата на лъвовете, спаси жената от кръвотечение, когато се докосна до дрехата Ти. Моля Ти се, Господи, помогни и на мене."

Представих си също и Учителя и Му се молих да ми прати нови клетки в организма, да обнови тялото ми. Да ми прати сили небесни да ми помогнат.

И какво стана тогава, мили братя и сестри? Като почнаха да лазят мравки по цялата ми дясна страна в продължение на цели два-три часа. На сутринта аз станах от леглото като чувствах само тежест в мозъка, но след два-три дни и то мина. И ето ме сега тук - на Рила, при езерата, стоя здрава пред вас за слава на Бога, на Христа и на обичния ни Учител.

Разказала Сестра Тулешкова на Георги Събев

Най-малката ми сестричка Любка, беше бебе, когато беше тежко болна. Една вечер положението ѝ се влоши дотолкова, че всички се изплашихме за живота ѝ. В този критичен момент всички се изправихме на молитва, която баща ми Георги Куртев ръководеше. В един момент, като я видяхме, че бере душа, изревахме, но баща ни не прекъсна молитвата си. Животът на Любка постепенно се възвърна.

След около половин година баща ми отиде в София и се срещнал с Учителя. Когато заговорили за Любка, Учителят казал, че ако бяхме прекъснали всички молитвата, тя щеше да си замине. "Завършете си молитвата, а другото оставете на Бога, защото всичко е в Неговите ръце" - казал Учителят.

Донка Куртева

Един ден брат Милен Попов от града отивал на Изгрева. Минавал по улица "Граф Игнатиев", близо до пресечката с "Цар Иван Шишман". Отгоре и отдолу идвали трамваи и той по средата. Трамваите идвали с голяма скорост. Време за бягане нямало. Бил пред катастрофа, пред неминуема смърт. Братът успял да извика само: "Учителю!" И за чудо на смаяната публика и двата трамвая успели да спрат едва на няколко крачки от него. Братът остава жив и здрав и продължил пътя си към Изгрева, а публиката още се чудела какъв Учител призовава тоя старец.

За тях, за случайните зрители, било чудно, но братът, на когото животът бил спасен, знае кого призовава и кой му помогна.

След тази опитност братът още по-добре опозна кой бе Учителят.

Ив.Гарвалов

В първите години Учителят бе дал задача на учениците всеки сам да се качи на Витоша. Този опит бе направен от мнозина. Първо трябваше да се качат денем, а след известно време да се изкачи Черни връх нощем. През цялото време ученикът трябва да държи връзка с Бога и да не си отклонява вниманието със странични неща. Мнозина направиха този опит и се получиха най-невероятни случки за описание. Едно от условията беше всеки, който тръгне да прави този опит, да се обади на Учителя, Но имаше и своенравни братя и сестри, които самоволно решиха, че тази задача е много елементарна и че могат да се справят сами без помощта на Учителя. На тези им се случиха най-неочаквани прекеждия и някои пострадаха.

Стенографката Паша Теодорова и тя решава да направи този опит. Отива при Учителя и Му съобщава, че иска да отиде на екскурзия на Витоша сама, за да може да размишлява, да съзерцава сред природата и едновременно да направи задачата, която Той е дал. Получила одобрението на Учителя, тръгнала пеша и полека, полека се изкачвала по пътеките на Витоша. По средата на пътя паднала мъгла и изгубила пътя. Лутала се насам - натам и накрая се объркала. Идва ѝ на ум, че трябва да търси помощ. Спира се, прави молитва и търси мислено помощта на Учителя. По едно време вижда пред нея застанал Учителят. Тя пристъпва към Него, целува Му ръка, а Той ѝ казал: "Хайде сега двамата да намерим пътя". Извел я на пътя, посочил ѝ посоката, която трябва да следва и тя тръгнала с Него. Вървели, що вървели заедно и Учителят изчезнал. Тогава по пътеката тя слязла обратно от планината и след няколко часа пристигнала на Изгрева. Отива при Него и Му благодари за помощта. Той се усмихнал: "Когато се намирате в затруднение, търсете Ме в небесата небесни с молитва, където Моят Дух обитава".

Борис Николов

Беше през първите дни на декември 1945 година. Аз бях си махнала дантелените пердета от прозорците, защото исках да си почистя жилището за празниците и Новата година. Когато нямаше пердета, отвън се виждаше всичко в стаята. Аз седях до прозореца и четях вестник. Изведнъж някой се приближи до прозореца и заговори. Погледнах - руски войник, питаше ме зная ли къде е Руският дом. Отговорих, че не зная. Той ми огледа хубаво стаята, това ми направи впечатление и се отдалечи. След малко някой отвори външната врата, влезе в антрето и отвори без да потропа на вратата в стаята ми. Погледнах - същият войник. Скочих и го попитах какво търси в стаята ми. Той пак ми зададе същия въпрос - зная ли къде е Руският дом. Отговорих, че не зная. Той ме запита: "А вашият отец знае ли?" Казах, че знае и ако иска, ще го заведе при него. Гледах да изляза от стаята. Приближих се към вратата, за да изляза, но той хвана с двете си ръце ръцете ми под рамената, аз се отдръпнах, но той ме държеше здраво. Отдръпнах се още назад, но той продължаваше да ми държи ръцете. Така като се движехме из стаята, блъснахме гардероба, който се отмести, той настъпваше и успя да ме събори на миндера. Аз се свих на топка и с краката си го отблъснах от себе си. Аз знаех, че съм сама в стаята; на поляната, понеже беше студено, нямаше никой. Паша беше слязла в града и аз разбрах, че не мога да чакам помощ от никого отвън. Тогава си спомних думите на Учителя преди да си отидат приятелите от Латвия в началото на септември, когато в 1939 година Хитлер обяви войната на Полша. Те трябваше да минат близо до бойното поле и затова бяха много смутени. След последния обяд, който имаха с Учителя, Той като стана от масата, им каза: "Когато сте в нужда, повикайте Ме!" Като чух тия думи, аз изтръпнах. Не бях чувала друг път

Учителят да говори така открито за своите възможности. Бяха ми разправяли разни случки за помощ през разстояние, но направо от Неговата уста не бях чула и това ми направи много силно впечатление. Вярно, че те бяха много смутени и изплашени от пътя, който им предстоеше: да минат през страна, в която се водят военни действия. Доколкото си спомням, това беше между 9 и 13 септември 1939 година. Това, че Учителят им обеща помощта си открито и ясно, ме изпълни с радост за тях, но и радост за мене. И аз не се стърпах и им обърнах внимание да помнят това, което Учителят им е казал, но и аз го запомних.

И както се борех с войника, спомних си тия думи на Учителя и извиках силно, колкото мога: "Учителю, Учителю!" След като извиках втори път, нападателят веднага ме пусна, излезе във на поляната, провря се под телената ограда и избяга в гората. Самата аз нищо не можех да направя, той беше по-силен от мене. Мъчно можех да му надвия и едничкото нещо, което ми оставаше, беше да извикам Учителя. Учителят беше вече напуснал земята. За моя радост помощта дойде веднага. Когато войникът напусна стаята ми, аз излязох след него, гледах го как се провря по корем под телената ограда и бях много зарадвана, но и изненадана какво стана в съзнанието на този войник, който само преди няколко мига се бореше с мен, а сега бягаше. В такъв момент човек може само да каже: "Благодаря ти, Господи за помощта! Ти можеш и знаеш как да помагаш. Благодаря!"

Елена Андреева

Брат Тодор Стоименов работел в Бургас в БНБ. От някакво предприятие го поканили да отиде на екскурзия до Цариград. Брат Стоименов много искал да отиде на екскурзията и помолил директора на Банката да го пусне. И наистина, екскурзията се състояла, всички се качили на парахода. Но какво станало? Пристигнали в Цариград, а там се била появила болестта холера и по тая причина била обявена карантина за 40 дни. По това време Тодор Стоименов бил излязъл извън парахода на разходка - без пари и без паспорт и попаднал в блокада. Не могъл да се върне на парахода.

Брат Стоименов в тоя момент се досетил да отправи молба към Учителя. Станало тъй, че се срещнал с един българин, който след като разбрал, че брат Стоименов трябва да се върне в България, му купил билет. Тодор се качил на влака и влязъл в едно първокласно купе. Дотук всичко минало много добре, но без документи какво ще прави? Нещо го стягало. Отново отправил молитва към Учителя. Влакът тръгнал. По едно време минал кондуктор. Отворил вратата, погледнал, застанал мирно, поздравил и продължил. Брат Стоименов се учудил какво става и си рекъл: Това мина, но нали ще минат митничарите, те ще бъдат няколко, как ще бъде? Не след дълго минават и те. Спрели на вратата, застанали мирно, поздравили и отминали. Брат Стоименов не можел да си обясни как стават тия работи, но фактът бил налице. Преминали границата и като отишъл в София се запътил на-

право при Учителя да Му разкаже случилото се с него. А какво било учудването му като Учителят го посрещнал на вратата с думите: "Тодорчо, как мина пътуването?"

Друг случай има също с брат Никола Гръблев. Той каза, че много често неговият ръководител, нощно време, когато спи, го взема със себе си, за да помагат в най-различни случаи. А някой път казвал: "Легни да спиш, за да те взема да отидем еди къде си". И така веднъж той го взема и го завежда в Америка. В това време в някакво езеро става голяма буря и параходчето, в което са били пътниците, се обръща и те отиват да ги спасяват. Хората се давят вече и брат Гръблев се спуска да спаси една красива жена. А ръководителят му казва: "Не тази жена, остави я нея. Ей тази." И му посочил неугледно, възгрозничко момиче. "То единствено се помоли, когато се качи на корабчето и попроси от Бога покровителство. Него ще спасиш."

Веска Величкова

Ние сме заобиколили Учителя и се намираме в една от бараките, където една сестра ни бе поканила на гости. Прием чай, поднесени са сладкиши, разговаряме с Учителя. Както Учителят държи чашата с чай, изведнъж си затвори очите, облегна се на стола, замълча и все едно, че заспа, без да изпусне чашата с чая. Изминаха няколко минути, ние стоим, оглеждаме се, никой не смее да шавне или да продума. Чакаме Учителя. Ние знаем, че Той се е извлякъл от тялото и е заминал някъде спешно по работа. След малко Учителят си отваря очите, оглежда ни, усмихва се и казва: "В океана имаше един кораб, който бе взел погрешна посока и уредите му за ориентиране се бяха развалили от бурята. Трябваше да покаже пътя на онзи, който държеше кормилото, за да поеме истинския път. Кормчията извика: "Господи, в Тебе предавам живота на всички и на себе си". Е, понеже има Господ, то Господ отиде и показа истинския път".

Мария Тодорова

През време на една от своите беседи Учителят изведнъж се вгълби в себе си, притвори очи и след малко написа на черната дъска трите букви SOS и обясни: "В този момент в Атлантическия океан потъва един кораб. Той е издал своите сигнали за помощ SOS, обаче никой на този кораб не се моли. Няма нито един, който да вярва в Бога, който да търси Неговата помощ. Аз приемам тези сигнали, но понеже нито един на кораба не се моли, ние не можем да окажем помощ и съдействие на кораба. Той ще потъне". И действително, след няколко дни във вестниците писаха, че на тази и тази дата, около толкова часа в Атлантическия океан е потънал кораб. Времето и датата съвпадаха с момента, в който Учителят се съсредоточи и написа на черната дъска сигнала SOS.

При един разговор запитахме Учителя - като се молим: къде и как да

застанем и към коя от четирите посоки на света да се обърнем. Той каза: "Рекох, ако ви вържат с главата надолу, как ще се молите?" Отговорът бе даден. Значи, съдържанието е по-важно, а не формата. Важен е Духът на нещата, а не буквата.

Есента, 5 октомври 1912 година, започва Балканската война. Всички членове на Веригата са изпратени на фронта от Мировия Учител с 91 псалом и „Добрата молитва“, зашити във военните куртки и се завръщат живи и здрави след разгрома на България в Междусъюзническата война, завършила с Букурещкия мирен договор от 23 юли 1913 г.

През време на бомбардировките се оплакахме на Учителя, че от големия страх забравяме думите на "Деветдесет и първи Псалом". Тогава всеки от нас си бе написал на лист "Деветдесет и първи Псалом" и "Добрата молитва". Носехме ги в себе си, а някои ги бяха зашили в дрехите си. Още по време на Балканската и Европейската война Учителят беше дал задача на приятелите да ги четат винаги. И всички те се съхраниха и се върнаха живи и здрави от войните. Но сега самолетите и бомбите над София бяха ни завързали и ума, и устата. След като чу оплакването ни, Учителят каза, че е достатъчно да отправим мисълта си нагоре към Небето, достатъчно е и една дума да произнесем от молитвата, защото е важна връзката, която ще направим с Небето - по тази връзка към нас ще потече помощта на Небето. Това и нашето поколение го изпита, както го бе изпитало и предишното поколение.

Мария Тодорова

Когато започнали бомбардировките над София, Учителят заедно с една група братя и сестри се евакуирали в село Мърчаево, Софийско. Преди това казал, че върху Изгрева бомба няма да падне и който има здрава психика, може да остане.

Баща ми Пантелей бил от тези, които останали. Една група приятели пазели Изгрева от чужди посегателства. Наистина, върху Изгрева не паднала нито една бомба, но това съвсем не важало за гората до него.

Един ден Пантелей се разхождал из гората зад поляната. Изведнъж се чули сирени, той се почудил какво да прави, нямало време да стигне до Изгрева и останал в гората. Застанал до едно дърво и започнал мислено да вика Учителя и да моли за помощ.

Бомбите падали от всички страни. Чувал се страшен трясък, тресяла се земята и гората. Бомбите изравяли дълбоки трапове, хвърчали пръст, камъни, клони, падали дървета, било много страшно! Но баща ми останал невредим, дори едно камъче или бучка пръст не стигнали до него. Той беше убеден, че е оцелял, благодарение на Учителя.

Божислава Пантелеева

Едно младо войниче било пуснато в градски отпуск само за един ден. То идва, среща се с Учителя, поискало да Му целуне ръка и трябвало да си замине вечерта в казармата. Учителят го попитал: "Имаш ли преписан "Деветдесет и първи Псалом?" - "Не, Учителю, аз си го зная наизуст." - "Рекох, препиши го и го сложи в джоба на куртката си." Момчето обещало да стори това и си отишло. Като се качило на влака, някъде по пътя се получило свличане на един мост. Машинистът забелязал свлачището и успял да спре влака точно пред моста, но това направил с внезапната спирачка, която разтърсила целия влак. Пътниците се въргали един връз друг. Наскачали от влака и с ужас констатирали каква страшна катастрофа е била предотвратена и животът им е запазен. Слязло и войничето от влака и като видяло надвисналата опасност за живота им, която успели да избегнат, поблагодарило на Бога и на Учителя за Псалома, защото то било заспало в този момент и не би могло да предвиди всичко това.

Като се освободил от казармата, дошъл при Учителя да Му благодари. Щом го видял, Учителят му казал: "Разбрахте ли защо трябваше да се препише "Деветдесет и първи Псалом?" - "Да, Учителю. Добре, че накрая реших да го препиша и го заших в куртката си. Иначе, както бях заспал, нямаше да има зрете да казвам "Деветдесет и първи Псалом".

Юрданка Жекова

Разказаха ми за един случай на необикновено преживяване на наш офицер във войната. Попада в плен в ръцете на противниковата армия. Същата отстъпва, а нашата армия я преследва. Пленниците също отстъпват заедно с противниковата армия. След три дни противникът решава да се освободи от пленниците като ги избие. Те са били пет-шест човека. Извеждат ги една сутрин късно през есента в полето, нареждат ги в една редица, за да бъдат застреляни. Те разбират намеренията на противника и знаят, че е дошъл краят на живота им. Офицерът се обръща към един от противниковите войници и му казва: "Зная какво ме очаква, но моля ти се, преди да ме застреляте, дайте ми възможност да се помоля на Бога и да направя последната си молитва. Аз съм християнин." Противниковият войник се замислил, гледа го в очите, но нищо не му казва. Нашият офицер повтаря молбата си. Войникът мълчи и трети път офицерът се обръща към него със същата молба. Противниковият войник му казва: "Бягай!" Той почва да тича, отдалечава се от мястото на екзекуцията и отпаднал, изморен, не ял три дни, след тези силни преживявания, пада на земята изнемощял и безсилен. В този момент чува гърмежите и разбира, че другарите му са избити. Той лежи, едва диша и започва да плаче сърцераздирателно и неутешимо. След един ден армията пристига и го прибира при своите близки.

Тодор Божков

Когато германците окупирали Латвия, при една акция били заловени

13 души и осъдени от военния съд на разстрел. Дошъл денят за провеждане присъдата в изпълнение. Първият бил разстрелян, вторият и следват залповете... Между тези осъдени, 13-ият човек бил от Бялото Братство. Виждал той как един след друг следват залповете и че скоро идва и неговият ред, но той не иска да умре, иска да живее и да работи за делото Божие и за славата Божия. Почнал да се моли в себе си. Когато вече дошъл неговият ред, телефоните тревожно звънели. Съобщавало се нещо много важно и тревожно. Всички се разбягали: и офицери, и войници и забравили изпълнението на присъдата на оня, който единствен се помолил и пожелал да бъде помилван да работи за делото Божие.

И от тоя случай ние пак се уверяваме, че за Бога невъзможно няма. Той има хиляди възможности. И от въжето може да те снесе, стига навреме да поискаш помощ.

Боян Боев

Имаше един такъв случай: Една сестра преработила молитвите на Учителя от единствено число в множествено, защото смятала, че молитвите се казват колективно. Отишла при Учителя и Му ги занесла да види дали ще ги хареса. А Той казал: "Няма да променяте думите на молитвите. Както съм ги дал, така ще ги казвате. Може да не бъдат верни по вашата граматика - ще ги казвате така, както са записани и както съм ги казал!"

Пеню Ганев

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Всички страдания на хората се дължат на нежеланието им да се молят. Няма да се мине много дълго време, и те ще се научат да се молят. - Как? - Бедни ще станат, болни ще бъдат, гладни ще останат, богатството си ще загубят, жената и децата ще забягнат някъде. И като останат сами и нещастни, ще започнат да се молят на този, на онзи да им помогнат.

Ако човек не се моли доброволно, Провидението насила го заставя да се моли. Ще му прати някоя болест, ще го постави в лишение и тогава насила ще се моли. Болният ще вика лекар и ще се моли да му помогне да оздравее. Сиромахът, който е в лишения, ще търси банкери, да иска пари назаем, и пак ще се моли. Кажете ли някой, че не иска да се моли на Господа, сам ще си избере на кого да се моли.

Мнозина казват, че и без молитва може да се живее. Не, без молитва не може. Колкото е възможно без дишане, без ядене, без мисъл, без чувства, без работа, толкова е възможно и без молитва. Спре ли един от тия процеси, целият живот спира. Човек е сложна машина, за поддържането на която са нужни различни енергии.

Душата има нужда от вътрешна духовна храна, която може да се достави само чрез молитвата.

Ще кажете, че без ядене не може. Като дойдете до молитвата, казвате, че без молитва може. - Не, без молитва не може! Както не може без ядене, така не може и без молитва. Има хора, които и на сън се молят.

Ако някой мисли, че може без молитва, съзерцание и размишление, той е на крив път.

Десет години човек трябва непрекъснато да се моли и като си ляга и като става, и като работи, и като почива, за да създаде връзка с Бога.

Колко време трябва да се молиш? - Непрестанно!

Молитвата е непрекъснат процес. Молитва, която се прекъсва, не е истинска. Ще се молиш и като спиш, и като ставаш от сън. Ще се молиш и като работиш, и като почиваш. Целият ти живот трябва да бъде молитва. Тя е закон на Любовта.

Молитвата не подразбира, че ти трябва да спреш по цели часове да се молиш. Ти може да се движиш и пак да се молиш. Можеш да работиш и едновременно да се молиш. Работата не изключва молитвата. Можете да копаете и да се молите. Само онзи, който живее в закона на Любовта, той всякога има разположение за молитва. С други думи - в живота на любящия всичко е молитва.

Молитвата е най-силният акт в човешкия живот. Тя концентрира в едно мисълта, чувствата и волята на човека. Такава молитва е мощна. Тя върши чудеса. Молитвата е най-красивата работа. Тя е разговор с Бога. Няма по-важен момент от този, човек да зърне лицето на Бога. Колко е красиво сутринта като станеш да се разговориш с Първата Причина на света. Който не се интересува от нея, постоянно губи силите си, остава назад, не напредва.

Който не се моли, е напуснал училището. Който не се моли, той не се учи, защото човек се учи при молитвата. Организирането на духовното тяло на човека става чрез молитва и съзерцание. Когато човек няма организирано духовно тяло, при заминаване отива при гроба и присъства при разлагането на физическото тяло - тогаз изпитва страданията на ада. А когато духовното тяло е организирано, то при заминаване, човек направо влиза в него и няма нищо общо с физическото тяло и с гроба.

Силен е този, който може да издържи на всички изпитания. Някой казва: Аз боледувам, помолих се, но молитвата ми не се прие. Ти не се обезсърчавай. Пак се помоли и ще получиш отговор; молитвата ти ще бъде приета.

Колко пъти трябва да се моли болният? Болният не трябва даже да спи. Той постоянно трябва да се моли. Денем и нощем да се моли. Нито един ден да не прескача. Молитва, молитва, молитва. Някой казва: "Аз се молих три пъти." С три пъти болест не си отива. Постоянство трябва в тази работа, докато се образува връзка с Божествения свят. Щом се образува тази връзка, тогава нещата стават. Трябва силна мисъл, за да се поддържа връзката - връзка непрекъсната с невидимия, с Божествения свят.

Истинската молитва има отношение към дишането и пречистването на кръвта.

Защо трябва да се моля? - За да пречистя кръвта, мислите и желанията си.

Когато човек прави екскурзии, трябва постоянно да се моли. Светът не е напълно в безопасност. Има и неприятели. Петната на Слънцето са много големи и това причинява да има много катастрофи сега. Всяка година е определено колко парахода ще потънат, колко къщи ще изгорят и прочие.

Казано е: "Бдете и молете се". Да бъде човек в контакт с небето, защото не знае това, което има да му се случи. Ако нещо е определено, молитвата може да го отмени. Може, може. В тези работи чудесии могат да станат. Стига молитвата да е силна. Божията ръка не се е изменила да спасява.

Като ученици вие трябва да отделяте на ден поне по половин или един час за размишление и молитва.

Днес от всички хора се изисква молитва. Защо е нужна тя? - Понеже се намират в границите на един несигурен свят, дето всеки момент стават промени в реда и порядъка.

Чрез молитвата човек се огражда от тревогите и страховете на света. Те не могат да проникнат в него.

Молитвата повишава вибрациите на човешката аура, чрез това човек става неуязвим за по-низшите околни влияния.

Когато някой падне в затруднение, казвам му: Моли се, за да влезеш във връзка с разумните същества, които могат да ти помогнат.

При молитва човек получава известни енергии от Божествения свят. - Законът за яденето е както за молитвата. Като се лишава от ядене, човек усеща някаква липса. Когато душата се лишава от молитва, също усеща липса. Молитвата е вътрешна нужда на душата. Тя е общение на душата с Бога. Молитвата е реалност, а не сянка. Това, което е в даден момент, дава сила.

Молитвата е връзка, тя е пропуск. Аз наричам молитвата пропуск, понеже, ако след като станеш сутрин не се помолиш на Бога, всички ангели, които служат ревностно на Бога, няма да те пропуснат да влезеш в живота. Затова трябва да имаш пропуск. Като се молиш, ще ти отворят, ще те пуснат да влезеш в живота. Без молитва никъде няма да отидеш. Без молитва животът е затворен за тебе. Почнеш ли да се молиш, всяка врата ще се отвори пред тебе и ти ще излезеш нашироко.

Всичките ни работи ще успеят, ако ги започваме с молитва. Който в молитвата е постоянен, ще види и ще се увери, че Господ е верен, но с молитвата трябва да се постоянства, докато изгубите вече разположение да се молите, което показва, че на молитвата ви, така или иначе, положително или отрицателно, е отговорено. Но молитвата трябва да има благодарствен характер за всички блага и благословения, които Господ дава.

Който излиза сутрин на молитва с цел да спечели нещо, по-добре нека

седи дома си и да не се моли. С молитва търговия не се прави. Ако излизаме сутрин да посрещнем Бога и да Му благодарим за всичко, което ни дава, тази молитва има смисъл и винаги е приета.

Казано е в Писанието: "Ангел Господен се застъпва за ония, които се молят и уповават на Бога". Следователно, когато се молите на Бога и Го призовавате на помощ, непременно някое светло същество ще дойде от невидимия свят да ви придружава в трудни и страшни часове на вашия живот. Сам никой не може да мине своя път. Сам никой не може да свърши възложената му работа. Все трябва да му дойде някаква помощ. Щом се намерите в затруднение, помолете се сърдечно и веднага служебни същества ще ви се притекат на помощ.

Човек трябва да се моли на Бога, за да не Го застави да оттегли лицето си от него. Страшно нещо е Бог да скрие лицето си от човека. Тогава настъпва такъв мрак, студенина, каквито никога не е изпитвал в живота си. Светията получава своето знание чрез молитва, съзерцание, размишление, наблюдение. Светията се моли дълго време, докато се вдъхнови и тогава му идат нови мисли. Дето и да се намирате, в каквото положение да се намирате, отделяйте време да мислите за Бога. Така се разширява съзнанието.

Да се молиш съзнателно, това значи, да отправяш енергиите си към разумното в света. Накъде е Разумното: нагоре, надолу, на изток или на запад? Дето е Разумното, там е истинската посока, която може да бъде изток, запад, север, юг - безразлично. Ние не държим за външната посока, но за смисъла на нещата. Дълбоката, истинска молитва се приема всякога, независимо от това, как и откъде иде.

Молитвата и съзерцанието са усилие на духа да се изкачи на високо място. Така се добива прилив на умствена енергия и с това се улеснява работата на съзнателния човешки живот.

Всеки ден, като размишлявате върху Христа по един, два часа, ще видите какъв подем ще имате.

Молитвата е първият метод, чрез който започваме изучаването на Божествения език. Ако не се молим, никога няма да го изучим. Ние с молитвата изучаваме езика на Бога. Не Му знаем още езика!

Човек не може да разбере нещо, ако не се моли. Молете се, за да идва повече светлина в съзнанието ви.

Да се моли човек, това значи, да се свърже с Бога, да възприеме Неговите мисли и чувства.

Молитвата е един от начините да познаете Бога като Любов. Само по този начин работата ви ще се осмисли. Само по този начин вие ще си създадете устойчив характер.

Прилагайте молитвата като метод за работа в духовния свят. Чрез молитвата вие се свързвате с Бога външно и вътрешно. Ще търсите Бога вътре и вън от вас, но не едновременно.

Как може да се поддържа хармония между човека и Бога? Едно от условията е молитвата. Чрез молитвата се поддържа свещената връзка на човешката душа с Първата Причина на нещата. - Не искам да се моля. - Щом не искаш да се молиш, ще влезеш в неестествения ред на живота. Молитвата е едно от съществените задължения на човек. Каквото представят физическите задължения на човека, такова нещо представя молитвата за духовния живот на човека.

Да се моли човек - това е най-високото и благородно занимание, което може да се върши в този свят. Само така се въздига и облагородява човешкото сърце. Не говоря тук за външната страна на молитвата, дето взема участие само езикът, но за оная молитва, в която се изразява съзнателният стремеж на душата към Бога - висшата Любов.

Молитвата е велико състояние на душата, чрез която човек влиза в съзнателна, разумна връзка със същества, които са завършили своето развитие. Да се моли човек, това значи да влезе във връзка с Великия, Който ще му разказва за живота на другите светове, за великите души в невидимия свят, за Любовта между тях. Какво по-голямо благо може да очаква човек.

Според мене, молитвата е най-свещеният акт, който е достояние само на душата. Молитвата е един процес, тя е една привилегия.

Няма по-велико нещо за човека от молитвата, т.е. от разговора си с Бога. Всичко на земята зависи от молитвата на хората, но не както сега се молят.

Молитвата не е външно приказване. Всяка работа, която вършиш в сърцето и мислиш заради нея, и всяка мисъл, в която влагаш чувство, то е вече молитва.

Какво нещо е молитвата? - Вътрешен процес, в който сърцето и душата вземат участие. Молитвата е въпрос на вътрешния живот в човека. Ако сърцето и душата не вземат участие в молитвата, човек взема само външни пози, без вътрешно съдържание и смисъл. Това не е молитва, но позиране - външна маска. Молиш ли се по този начин, няма да получиш отговор на молитвата си.

Докато огнището на сърцето ти не се сгорещи, молитвата ти не може да отиде при Бога.

Истинската молитва подразбира вглъбяване в себе си, уединение, никой да не вижда, че се молите. При това, вниманието ви за външния свят и за всичко, което става около вас, трябва да бъдат така далеч, че и с игла да ви боднат, да не усетите.

Когато иска да се предаде на размишление, човек трябва да застане прав, със спуснати ръце отстрани на тялото, десният крак малко напред. Това положение показва, че той е във връзка с възвишения свят, отдето слизат разумни същества да му помагат.

Според мене, най-добрият начин за молене е човек да бъде прав. Ще

застанеш прав и няма да гледаш нито към земята, нито нагоре, но направо в посока перпендикулярна на челото - под ъгъл 45 градуса. Това е правата посока на нашето движение. Когато гледа нагоре, човек се увлича от слънцето, от звездите, а това пречи на молитвата му. Следователно, молиш ли се, направо ще гледаш под 45 градуса.

Някой коленичи и така се моли на Бога. Той не знае, че като коленичи, влиза в съгласие със земята, а в разногласие с небето. Друг повдига ръцете си нагоре, моли се. Така поставени ръцете, това показва, че този човек не знае, какво да прави.

Защо в църквата се кланят? Защото при кланянето се образува един ъгъл, а това показва, че с поклона вие искате да се смирявате. Поклон не бива никога да се прави, дето виждат хората. Дето се прави поклон на нечисто място, там е опасно.

Човек не може да се моли на нечисто място. Трябва да отиде на чисто място.

Не може да се молиш, ако умът не е чист и ако сърцето не е чисто.

Някой казва, че се моли, но няма отговор. Причината е, че съзнанието му не е будно.

Някой получава моментално отговор на молитвата си; друг чака дни, седмици, месеци; а трети чака и години - това зависи от интензивността на молитвата.

Който е в съгласие с Бога и върши Неговата Воля, получава отговор на молитвата си.

Който не върши Божията Воля, ще се чуди, защо не получава отговор на молитвата си.

Ако искаш нещо, съгласно с Божията воля, ще получиш отговор. Иначе, молбата ти остава без отговор.

Когато човек се помоли и отвори Библията, то каквото се падне не е случайно, но е дадено отгоре.

Добре е да се молите, но не да се изменят нещата заради вас, а да станат така, както Бог е наредил.

Човек трябва да се моли за прославяне Името Божие, за идване Царството Божие и Неговата Правда на Земята и за изпълняване на Божията Воля. За тия неща трябва да се моли човек. Вън от прославяне Името Божие, всичко друго е личен живот. Да прославиш Името Божие, това значи да имаш еднакво и справедливо отношение към всички хора, към всички животни и растения.

Ще се молите за всички хора по целия свят.

Един закон гласи: Когато се молиш за други, само тогава молитвата ти добива магическа мощ, когато се придружава с любов към тях.

Преди да влезеш в селото, ще се молиш за себе си и за селото и като влезеш в селото, поне един ще намериш, който да те посрещне сърдечно.

Заповедта на Духа е: Много и дълги молитви пред хората ги избягвай-

те. Кратки, много кратки.

Когато човек се моли, трябва да бъде конкретен пред невидимия свят. Иначе молитвата прилича на заявление, в което не е изложено, което се иска както трябва и тогава тя остава без последствие.

Ако молитвата ви е приета, под лъжичката си ще усетите малко топлина и светлина. Няма да се мине много време и вие ще получите това, за което сте се молили.

Никога не се молете, когато лежите. Това Духът не обича. Духът ви казва тия неща, за да не се създава у вас вътрешна мъчнотия.

Като станете сутрин, отправете съзнанието си към Реалността. След това, дали ще учите, обърнете се към невидимия свят за помощ. А вие сутринта веднага почвате работа, забравяте за Великата Реалност, за разумните сили в Природата.

След молитва и съзерцание не бързай да почнеш обикновената си работа, но чакай известно време пасивен, в очакване с мир, за да получиш един небесен дар. Непременно ще ти се даде нещо: например, някоя нова мисъл, ново чувство, нов подтик или ще видиш нещо и пр.

Не зная как да се моля. - Знаеш, не знаеш, ще се молиш! - Какво да искам от Господа? - Ще се молиш и без да искаш нещо. Като се молиш десетина години наред, ще се оформят и челото, и брадата, и устните. Това ще се отрази не само върху волята, но и върху ума ти. Умственият и сърдечният живот ще се подобрят. Ще се молиш в тайно, никой да не те вижда.

Най-хубавото време за молба през деня е от 4 до 9 часа сутрин и от 9 до 12 вечер. Доколкото спазвате този ред, дотолкова духовно ще се уакчавате.

За размишление за тази цел са добри нощните часове, когато хората заспят. Тогава ще влезете във връзка с тези същества. Хубаво е молитва и размишление да се правят от два и половина до три и половина часа след полунощ или от три и половина до четири и половина, или между три и четири часа.

Благоприятни часове за молитва са ранните часове след полунощ: например три часа, пет часа и пр. Псалмопевецът казва: "Господи, на ранина ще Те призова". Това значи: Преди слънчевия изгрев ще се занимаем с най-великата работа - общение с Великия Център на Битието, за да придобия енергията, с която да завърша работата си през деня. Дето и да отиде човек, каквато и работа да почне, той се нуждае от енергия. Остави ли се човек на влияние на света, светът ще го изкара вън от релсите на неговия живот. Сутрин като станеш, да имаш една кардинална мисъл, ще се отвориш като един цвят. Христос е прекарал полунощта в молитва. Защо? През тия часове Той се е напълвал като акумулатор с енергия, която харчил през деня.

Дотолкоз, доколкото вие слушате, дотолкоз и молитвата ви ще бъде послушана; ако вие отлагате и за вас ще отлагат. Ти бързаш - и за тебе ще

бързат.

Щом ти отлагаш, и Бог отлага. Щом престанеш да отлагаш, и Бог няма да отлага. Следователно, когато Бог не отговаря на молитвата ви, знайте че и вие не сте изпълнили Неговата Воля. Щом изпълните това, което сте отложили, и вашата работа ще се нареди.

Не е достатъчно човек само да се моли, но работа се иска от него.

Не е разумно да иска човек нещо, което сам може да направи. Един правоверен се молил да му изпрати Бог един ангел, да го пренесе през реката. Обаче, преди да дойде ангелът, като видял зад себе си мечката, че иде към него, не усетил как преминал реката.

Човек се моли най-добре, когато го гонят. Като те поставят на големи страдания, изпитания и гонения, тогава се молиш както трябва.

Сега за пет минути нека да се концентрираме и да изпратим една добра мисъл към целия свят. Законът е: Ако изпратите тая мисъл, както трябва, то работата, която ще извършите, може да е равна на работата, която извършвате през целия живот.

Тази вечер ще се молите за вашите домашни, да бъдат просветени, и то по следния начин: Да кажем, че един човек ви прави спънка. Най-напред вие се укрепете да станете силни, после го потърсете умствено, за да му въздействате и това предпочитателно ще правите нощно време от 9 до 12 и от 1 до 4 часа.

За всяка седмица трябва да си избираме по един ден за молби (молитви), така щото, 52 седмици като са в годината, ще имате 52 дни за молитви. Тия дни ще бъдат петъците. В този ден - петъка, няма да се яде нищо готвено и никого няма да задължавате да ви готви през този ден, но ако има нещо сготвено, без да сте го искали, може да ядете, стига да бъде растителна храна. И като не задължавате никого да ви слугува, Господ ще ви помага, но ако ви слугуват хората, лишавате се от помощта на Небето.

Молитвата е метод за разрешаване на най-трудните задачи.

Всякога, когато се обезсърчите в душата си, казвайте първом: "Господи, Ти Си казал, че гдето са двама или трима, събрани в Твое Име, там Си и Ти посред тях" и след това кажете молението си. Това ще бъде за вас пропуск и с него ще си служите, когато се обезсърчите. Щом дойде някоя мисъл, която иска да ви разстрои, то изговаряйте в себе си този пропуск: "Господи, Ти си казал: Гдето са двама или трима, събрани в Мое Име, там съм Аз посред тях" и тогава Господ ще влезе във вас и ще ви научи как да работите.

Ако някой брат или сестра закъсат, съберете се няколко души, помолете се за него и ще видите как работите му ще се уредят. Ако нямате нищо в джобовете си, можете да се помолите; ако имате пари, ще отворите кесииите си и така ще помогнете.

Ако сто души, братя и сестри, или поне 10 души се съберат на едно място и концентрират мисълта си, ще могат да постигнат това, което искат.

Ако някой човек греши, помолете се за него и той ще се поправи и ще има добро разположение към вас.

Следователно, ние при несполука в молитвата ще искаме помощта на един, двама, трима и повече братя и сестри, според степента на нуждата, докато сполучим. Опитайте този начин и ще видите доколко може да го приложите на практика.

Аз ви слушам как четете молитвите - бързате по-скоро да свършите. Когато Аз се моля, "Добрата молитва" ми отнема 15 минути, за "91 Псалом" и "Пътят на живота" употребявам 20 минути, а като чета "Отче наш" минава половин час и като дойда до "Молитвата на царството" става един час. Ако се молите с Мене заедно няколко пъти по този начин, нито един няма да остане тук.

Ако бих се молил сега, щях да искам от Бога сила, знание, Мъдрост, Любов, Истина и Свобода. Когато човек се моли, трябва да иска най-малкото, но същевременно най-необходимото. Молитвата е приета, когато има предвид Волята Божия.

Направете следния опит: Вдълбочете се в себе си и кажете: Господи, готов съм още сега да изпълня Твоята Воля, Която движи всичко живо в света. Или кажете: Ако съм намерил благодат пред Тебе, нека да почувствам радостта Ти, в името на Твоята Любов, Мъдрост и Истина. Знаете ли какво ще почувствате? - Ще почувствате такъв трепет, какъвто никога не сте чувствали. Ще се почувствате възродени.

В един момент човек може да преобрази лицето си. Обърни се към Господа и кажи: Господи, тури ме в огъня на Твоята Любов. Или кажи: Господи, какво искаш да направя за възтържествуване на Царството Ти на Земята и за осветяване на Името Ти между човеците?

Когато се моли, човек трябва да знае точно какво иска. Според мене, единствената молитва, която човек може да отправи към Бога, е да иска светлина и разбиране, да изпълнява Волята Божия.

Божественото Учение трябва да се приложи. Трябва да се молите така: Научи ме, Господи, как да приложя Божественото Учение.

МОЛИТВИ ОТ УЧИТЕЛЯ

На годишната среща на Веригата 1907 г., Учителят казва: "Обмислете всичко, за каквото ще се молите утре заран, отнасящо се лично до вас, за вашите материални и духовни нужди, искайте благословението Божие за отстранение на всички препятствия, които спъват Неговото Царство. Ще се молите всички за напредването ви в избрания път. Молитвата, която ще правите утре, за всеки поотделно да почне така: "Господи, Исусе Христе, Йехова-Елохим, Утешителю, Дух Святий Адонай", а пък ще я свършвате с думите: "Защото, Господи, с идването на Твоето Царство е нашата радост, в осветяването на Твоето Име е нашата слава и в изпълнението на Твоята Воля е нашата любов."

ЧАСТНАТА МОЛИТВА

Господи, Исусе Христе, Йехова-Елохим, Утешителю, Дух Святий Адонай,
 моля Ти се: Дай ми сила да мога да извърша всичко,
 което е за успеха на Царството Ти на Земята.
 Укрепи духът ми да мога да победея всички страсти
 И да мога да се боря против всички напасти и изкушения.
 Изпрати ми Твоята благост,
 да мога с търпение да понасям всичко, отредено от Твоята Ръка.
 Вдъхни ми Любов и ме озари с Твоята Правда,
 да мога да успявам в живота си
 и да бъда полезен за себе си, за ближните си, за окръжаващите ме,
 за обществото, славянството и за цялото човечество,
 за веригата, за тези, които съдействат за Царството Божие,
 за българския народ, за духовенството, за учителите,
 за учениците, които посещават училищата,
 за всичките държавни служители да ги вразуми Бог,
 за всичките земледелци, за всички бащи и майки, за всички - стари и млади,
 за цялото човечество, за всичките народи.
 Защото, Господи, с идването на Твоето Царство е нашата радост,
 в осветяването на Твоето Име е нашата слава,
 и в изпълнението на Твоята Воля е нашата любов.

ГОСПОДНЯТА МОЛИТВА

Отче наш, Който си на Небесата, да се свети Името Твое, да дойде Царството Твое, да бъде Волята Твоя, както на Небето, така и на Земята.
 Хляба наш насущний, дай го нам днес и прости ни дълговете наши,
 както и ние прощаваме на нашите длъжници.

И не веди нас во изкушение, но избави нас от лукавого, защото е Твое

Царството и Силата, и Славата завинаги.

Амин

Учителят веднъж ни поясни така: "В "Отче наш" има израз "и не въвеждай нас во изкушение" - Бог не въвежда в изкушение, а хората се въвеждат сами в изкушенията. Тук е погрешен преводът на стария текст. Трябва да се коригира така: "И когато изпаднем в изкушение, избави нас от лукаво". Друг път Учителят се усмихна и каза шеговито за същия текст: "и не ни позволявай да правим глупости". Всички ние се засмяхме, защото за нас изкушенията бяха от друг порядък - те идваха от недъзите на нашето естество вътре в нас. Но глупостите, които правехме, те идваха отвън.

Мария Тодорова

ДОБРАТА МОЛИТВА

Господи, Боже наш, Благий ни Небесен Баща, Който Си ни подарил живот и здраве да Ти се радваме, молим Ти се, изпроводи ни Духа Си да ни пази и закриля от всяко зло и лукаво помишление.

Научи ни да правим Твоята Воля, да осветяваме Твоето Име и да Те славословим винаги.

Осветявай духа ни, просвещавай сърдцата ни и ума ни, да пазим Твоите заповеди и повеления.

Вдъхвай в нас с присъствието Си чистите Си мисли и ни упътвай да Ти служим с радост.

Живота ни, който посвещаваме на Тебе, за доброто на нашите братя и близни, Ти благославяй.

Помагай ни и ни съдействай да растем във всяко познание и мъдрост, да се учим от Твоето Слово и да пребъдваме в Твоята Истина.

Ръководи ни във всичко, което мислим и вършим за Твоето Име, да е за успеха на Царството Ти на Земята.

Храни душите ни с Небесния Си хляб и укрепявай ни със Силата Си, да успяваме в живота си.

Като ни даваш всичките Твои благословения, приложи и Любовта Си да ни е вечен закон. Защото на Тебе принадлежи Царството, Силата и Славата завинаги.

Амин

Добрата молитва е дадена във Варна, 1899 г. от Небето чрез Петър Дънов. Учителят я дава на учениците през 1900 г. - така е отбелязано в молитвените тефтерчета на най-старите братя: "Дадена през 1900 година". От това заключаваме, че тогава Учителят е направил достойно тази молитва на своите най-първи ученици, на брой тогава не повече от 3-4 души. Първоначално текстът ѝ е бил приспособен за единично четене, т.е. в единствено

число, а в по-късни години, когато Добрата молитва се четеше колективно в братските събрания, по нареждане на Учителя, започна се четенето в многостепенно число; чрез нея, всички присъстващи в събранието се явяват като колектив и имат общо обръщение към Господа.

И така, от даването на тази молитва и до днес, тя е най-много четената молитва: С нея започваме деня, с нея го и завършваме. Четем я, когато скърбим за нещо или благодарим на Бога за благополучията си. По съдържание тя е програма на всеки встъпил в новото Божествено Учение за всекидневния му живот. Чрез нея ние се разговаряме с Бога. Истинската молитва, това е разговор с Бога, а какъв по-красив и искрен разговор с Бога бихме посочили вън от "Добрата молитва". /Та такива са и другите молитви, дадени от Учителя./ Но тук бихме си позволили да си представим, че Учителят е създал Добрата молитва и другите молитви, именно като е записал своите разговори с Бога. Не само това, но Учителят е преживял ония велики еволюционни процеси, представени в "десетте ключа" на Добрата молитва. Великите творения са наистина такива, когато преминат през мисълта, чувствата и волята на човека.

Ако разгледаме Добрата молитва, виждаме, че действително тя е съставена от десет изречения, тях Учителят нарече "десет ключа за влизане в Царството Божие". Всяко изречение представлява един ключ за намиране онова щастие, към което човек винаги се е стремил. На което от тях бихме се спрели да размислим и да медитираме за неговия смисъл, ще намерим висше духовно разрешение на някой занимаващ ни въпрос или на някое затруднение в живота. От това гледище, в Добрата молитва се съдържа целият окултизъм, самото "Божествено Учение", както Учителят нарича Школата на Бялото Братство.

Николай Дойнов

УЧИТЕЛЯТ ЗА ДОБРАТА МОЛИТВА

Добрата молитва се състои от 10 ключа за влизане в Царството Божие. Тази молитва е обща не само за човечеството, но и за цялата Вселена: за всички Ангели, Архангели, Началства, Власти, Сили. Само по този начин ще имаме Божието благословение, за да можем да растем и да се развиваме съобразно Неговата воля.

Няма на български и в целия свят след "Отче наш" по-добра молитва от "Добрата молитва". В "Отче наш" имате цяла програма. И "Добрата молитва" е цяла програма. Ето нашата програма. "Добрата молитва" има десет ключа за привличане на небесните сили.

Като прочетеш "Добрата молитва", с нея можеш да минеш навсякъде. Тя е един пропуск. Като кажеш: "Господи, Боже наш", ще минеш през първата врата. Колкото предложения има в нея, през толкова врати ще минеш.

Прочетете сега "Добрата молитва", която ще бъде символ на Новото верую в света.

Да прочетем "Добрата молитва" с мисъл. В нея има десет важни неща. Тази молитва представя резюме от това, което човек трябва да върши. Ако я четете с мисъл, вие ще бъдете щастливи. Да мислим тогава върху "Добрата молитва" на живота, която съдържа всички блага в себе си.

Когато четете "Добрата молитва", най-първо ще поемете дълбоко въздух така, че да можете да я прочетете на едно вдишване, а които не могат, поне на 2-3 вдишвания. При туй постоянно и често вдишване и издишване на въздуха, силата на молитвата се губи.

ЛОЗИНКА

Господи, благослови и укрепи нашите души.

1. Молим се на Отца нашего Небесного за прославлението и осветлението Името на Господа Бога нашего на Земята, между човеците и верующите, и избраните от Веригата на Господа на славата, Спасител, Покровител, Който въздига и възкресява мъртвите и туря всичко в ред и порядък навсякъде, и да се благослови името на Господа Исуса Христа, изявеното Слово Божие и с Него всички, които Го любя.

2. Молим се на Отца нашего Небесного за идването на Царството Божие на Земята между човеците и в сърдцата на верующите, и в душите на избраните и да се тури в действие всяка правда, всяка доброта, всяка любов, всяка мъдрост и всяка истина и да се възцари Господ Бог наш и да се изпълнят думите на Господа: "Отец е благоволил да ви даде Царство." И да се всели Духът на Господа Исуса Христа между нас и да се изпълни предвечното намерение на Отца нашего на светлините и на светлите духове, Комуто да бъде слава и чест, и поклонение сега и всякога, и през всичките векове.

3. Молим се на Отца нашего Небесного за изпълнение Волята на Господа нашего на Земята, както е горе на Небето между светлите ангелски ликове. И да се въдвори законът на Истината, Любовта и Правдата, за да бъдем всички в едно тяло и един дух. И да се въдвори ред, съзвучие и хваление; да ни се даде знание да Го славим. И да се радваме всички на Господа и Неговите дела. И да се всели Той в нашия живот и в делото на ръцете Си. Да даде живот и здравие, и дългоденствие на всички, които Нему упоават. Да ги избави от всички напасти на злото и лукавие, да внесе мир в душите им. Да им даде изобилие на Своите благости. Да спомни Господ Бог наш Своите обещания, да се смили над всички страждующи, да благослови всички верующи, да укрепи Своите избрани, да им даде сила, знание и Мъдрост, и Любов, да побеждават заради Него и Неговото Свято Име. Да ни даде победа над всичките ни врагове, да победим докрай и да послужим на Господа с радост и веселие през всичките дни на нашия живот. Да ни

озари с виделината на Своето лице, да ни направи силни и крепки да творим добрата Му воля, умни и незлобиви да ходим пред Него в пълнота. Да изцели всички наши страждующи братя и сестри, да благослови домовете им и децата им с тях наедно, да благослови всичките им добри начинания на тялото и душата, и духа. И така да се въздигне Господ Бог наш в нас, както е горе на Небето.

Амин

Тези са основните точки, върху които можем да градим. Всеки ден и час, който вие ще си изберете, но предпочитателно е сутрин, ще четете тази Лозинка, било само първата ѝ част, било втората, било само третата, па било и трите наедно. Ако четете цялата Лозинка, то първата ѝ част ще четете сутрин, втората - на обед и третата - вечер. А когато четете по една част на ден, първия ден ще вземете първата част, втория - втората, третия - третата. Задължително е обаче Лозинката да се чете всеки ден. А всеки може да усвои един от изброените начини. Всеки да се моли според диктовката на духа си и Господ ще му покаже и упъти как да се моли. В духовния свят вие не се намирате на еднаква зона, нито сте всички на едно и също място, така щото, според изгрева на вашето слънце, ще се молите. Повелението на Духа е чрез тази Лозинка всеки ден да се ограждате и затова ежедневно трябва обезателно да я четете по един от казаните начини. Тогава само опасността за вас е изключена.

Преди четене на Лозинката, да се чете Добрата молитва.

МОЛИТВА ЗА ПЛОДОВЕТЕ НА ДУХА

Господи на Обичта, Боже на Любовта,
ние Те призоваваме в Твоята Милост.
Приемаме страданията, които ни изпращаш,
с радост на нашето сърдце.
Приемаме мъчнотиите, които ни допущаш,
за уякване на нашия дух.
Ние без колебание, без двоумение
ще изпълним Твоята блага Воля.
Изпрати ни Твоя Дух да внесе в нашите сърдца,
в нашите умове, в нашите души
плода на Любовта, благото на Мира и радостта,
основата на Твоето търпение и милосърдие.
Дарувай ни дара на вярата, кротостта и въздържанието.
Благослови ни, както Си ни благославял винаги.
Направи Името Си нам мило на душите.
Въдвори Царството Си в нашите души.
Храни душите ни с Твоето Слово,
да укрепнат в нас всички Твои добродетели.
Нека Твоите Светли Духове на Обичта, Вярата и Надеждата

пребъдват в нас сега и всякога заедно с Теб.
Възнасяме хвала, слава на Теб, Единното Господа
и Бога на Великата Жертва.

Амин

МОЛИТВА ЗА ПРАЗНИКА РАВНОДЕНСТВИЕ - 22 МАРТ

Да се прослави Името Божие на Земята, да се изпълни Волята Божия и да се въдвори Царството Божие на Земята в Неговата пълнота.

Да премахне и разсипе Бог всички ония врагове и разпръсне всички лоши мисли, желаня и действия, които пречат и спъват Божието Дело.

Да привлече Бог Своите избрани синове, които работят, на Своята Си нива. Да излее благодатната Си струя от любов, мир и хармония в техните души и сърца. Да дойде просвета в техните умове и да се яви Божията виделина в техните очи, за да извършат Благата Му Воля на Земята.

Да благослови Бог през тази година всички засети храни, всички зеленчуци и плодни дървета с изобилие.

МОЛИТВА НА УЧЕНИКА

Господи, пътя на Истината избрах. Ще ходя в Истината Ти. Научи ме, Господи, и води ме в пътя Си. Проводи Виделината и Истината Си, те да ме водят. Придай ми вяра, Господи. Вярявам, Господи.

МОЛИТВА, ДАДЕНА ОТ УЧИТЕЛЯ на връх Мусала, 1928 г., за всеки ден

Господи, Ти си ме пратил на Земята, Ти си ми дал живот и здраве, дал си ми ум, сърце и душа. Аз ще изпълня Твоята Воля. Аз Те прославявам и след като извърша Волята Божия, след като ме благослови Бог, ще извърша това, което е добро за моята душа и ще ида да помагам на моите братя.

Друг път ни даде една молитва:

Свят си Ти, Боже мой. Отче Праведни, Който Си и Който ще бъдеш Един във век Вечний, Всесилний и Всемъдрий. Благословено да бъде Твое-то Име от мене.

Ей, Господи, защото Те познавам, че си Истинен и Неизменяем. Слава, чест, хваление и поклонение Теб подобава всякогаш.

МАЛКАТА МОЛИТВА

Господи, Боже мой, направи да видя Твое-то Лице.
Развесели ме заради Името Си.

Благослови ме заради Милостта Си.
 Освети ме заради Духът Си.
 Въздигни ме заради Словото Си.
 Помогни ми заради Обещанието Си.
 Ръководи ме заради Истината Си.
 Укрепи ме заради Правдата Си.
 И бъди Ти благословен, Господи, всякога,
 Защото Си благ и Истинен към всички.

Амин

МОЛИТВА НА ПРОРОК ДАНАИЛ

Да бъде благословено Името Божие от века и до века,
 защото Мъдростта и Силата са Негови.
 Той променя времената и годините.
 Сваля царе и поставя царе.
 Дава мъдрост на мъдрите, знание на разумните.
 Той открива дълбоките и скритите тайни.
 Познава онова, което е в тъмнината
 и виделината обитава в Него.
 Тебе, Боже на отците ми, благодаря
 и Тебе славословя,
 Който Си ми дал знание и сила
 и си направил познато онова, което попросихме от Тебе.

Амин

МОЛИТВА, дадена от УЧИТЕЛЯ на първата вечеря на Годишната среща на Веригата във Варна - 1903 г.

Благодарим Ти, Баща Наш, за Великата Любов, с Която си ни възлюбил; благодарим Ти за живота, който си ни дал; благодарим Ти за ума, който си вложил в нас; благодарим Ти за Добродетелта, която си турил като основа на нашия живот; благодарим Ти за Правдата, с която си ни заобиколил; благодарим Ти за Любовта, с която си ни изпълнил; благодарим Ти за Великата Ти Мъдрост и Те славим за Твоята Истина, с Която си ни озарил. Ние се радваме на живота, който си ни дал и изпълняваме Твоята Воля. Сега, заради Духа, Който си ни дал да ни ръководи, бъди благословен от всинца ни сега и всякога!

Амин

МОЛИТВА НА ДУХА

Господи, Боже наш, да дойде Твоят благ Дух и да обгърне нашия дух в Своите обятия. Да изпълни сърцата ни с необятната Любов, Която изявява

Твоето присъствие навъде. Да укрепи ръцете ни във всяка правда, нозете ни във всяка добрина.

Ний се покланяме пред Тебе, Вечният наш Баща, канара на нашия живот.

Благословен Си Ти, благословено е Твоето Име в нашите души.

Укрепи ни, въздигни ни, да започнем служенето за идването на Твоето Царство с всяко веселие за изявената любов към нас!

Само Ти Си Един, Който ни познаваш и ние Те познаваме, че Ти Си светлина за душите ни, простор за умовете ни, разширение за силата ни, крепост за духовете ни, пълнота за сърцата ни.

Ти Си венец и слава в живота ни!

Амин

При даването на тази молитва Учителят е казал: "Като четете тази молитва, ще бъдете много внимателни, не бързайте, да дойде умът ви на мястото си; вие започвате без сърце. Съберете умовете и сърцата си на мястото си. Съсредоточете ума и сърцето си към Бога и да произнесем тази молитва." Прочита се Молитва на Духа като се коленичи с десния крак на земята и дясната ръка вдигната нагоре. "Ще мислим върху всичко онова, което прочетохме в молитвата, да дойде да се реализира сега в душите ни." Прочита се още веднъж молитвата пак коленичили с десния крак, но с вдигната нагоре лява ръка.

Ако имате дадена задача, лично за ваша работа, вземете си Молитвата на Духа и 91 Псалом, да я казвате, да бъде в джоба ви, за да си изпълните задачата, за която отивате като ученик.

МОЛИТВА НА ДУХА СВЯТИЙ

Господи, Боже мой, душата ми на Тебе уповава. Послушай молбата ми и дай внимание на молението ми. Повдигни духа ми и дай утеха на сърцето ми. Покажи виделината на Твоето Лице. Господи, заради Твоята Милост, подкрепи ме с присъствието на Твоя свят Дух.

Господи, да дойде Твоето Царство, да възлезе Твоята Правда, да възсияе Твоята Истина, да се въдвори Твоята Любов и да се вселиш Ти, Господи Исусе Христе, Единният син на Бога живаго в пълнотата Си в моята душа. И да се вселиш Ти, Сий в пълнотата Си, в моята душа. Единний Сий, Великият Отец на всичките бащи - Господ Исус Христос.

И да бъде слава на Господа Бога, Отца, изявен в Духа на Своето Слово през всичките векове.

Амин

Молитва, която ще се чете във време на голяма нужда. Кога ще се чете, да се избере чисто място и да е уединено. При това, иска се да сме чисти във всяко отношение, да няма в нас нищо зло, защото Бог ще го произрасте, както и доброто.

МОЛИТВА НА БЯЛОТО БРАТСТВО

Господи, благослови Всемирното Бяло Братство, което сега присъства между българите и славянството.

Укрепи Духа Му. Дай вяра, упование и надежда в Тебе на тия, които следват Твоя път, да се съвземат и да Те славят през всичките векове на бъдещето.

Стори, Господи, Боже наш, това заради великото Си Име, с Коего Си знаен през всичките векове горе на Небето и долу на Земята.

Направи да се освети Името Ти пред всички ония, които спъват Твоето Свято Дело и да знаят, че Ти Си само Един, в Когото няма измяна и Който Си всякога силен да помагаш и да избавяш.

Разпръсни враговете на Твоето Царство, Господи, от пред Лицето Си и ние ще Те славим с чисто сърце, когато ни помогнеш да превъзмогнем лукавите духове на ада, които искат да развалят Твоето Свято Дело.

Ти, Господи, сам действай сега с крепката Си Ръка.

Стори това заради Господа нашего Исуса Христа, чрез което Име Ти Си благоволил да Те призоваваме.

Нека управляющите в този народ да познаят, че няма други Господ и Бог освен Тебе! Ти Си само Един.

Амин

УТРИННА МОЛИТВА

Господи, Боже наш, душата ми е трепетна пред светлината на новия ден, който ме озарява. Благодаря Ти, че ме пробуди в ранина, когато Те слави разумният човек, птиците и чистите цветя. Благодаря Ти, че ми подаряваш и този ден живота и ме зовеш да продължа своята работа здрав и обновен.

Благодаря Ти, че ми даваш условия да изпълня добрата Ти Воля и да я извя с любов и разумност като послужа и на моите братя и сестри.

Моля Те, дарувай ми присъствието на Благия Си Дух - да слушам като предан син Твоето ръководство и душата ми да не се отклонява от закона Ти.

Дай ми сили, будност и любов да живея за цялото мое и общо повдигане на всички човеци, на всички същества и за идването на Царството Божие на Земята.

Нека вечното Слънце на Твоята Любов озари с Виделината Си моята душа и душите на всички мои братя и сестри по лицето на Земята!

Нека Твоята Любов, Мъдрост и Истина, Правда и Добродетел зацаруват в живота на човека!

Нека всички човеци станат едно с Христа и светлите ангели, едно с Теб и Великото Бяло Братство!

Амин

МОЛИТВА ПРИ СТАВАНЕ

Пази ме, Господи, със Святото Си Име,
за да Ти служа с радост и веселие
и да бъда едно с Теб, Господи Исусе Христе, както Ти Си с Отца.

Амин

С тази молитва се самомагнетизираме и изгонваме лошите духове от себе си. Молитвата се произнася като се повдигат ръцете нагоре със съединени пръсти, слагат се върху главата, после на сърцето и накрая (с поклон) на коленете.

ВЕЧЕРНА МОЛИТВА

Господи, във време на почивката на моето тяло, огради ме с Твоята Светлина и ме пази. Аз отивам горе да се уча, да се моля и да работя. Аз искам да се срещна с Христос и вярвам, че това ще стане, защото това е Неговата Воля, а Неговата Воля на две не става.

Амин

МОЛИТВА НА ДЕТЕТО

Подкрепяй ме, о Боже, Татко наш, във вси неволи да търпя и над съблазните всечасни да се въззема с чистота.

И хлебеца ми благославяй, и въздуха, и чистата вода; и сън ми дай детски - чист и сладък, да бъда силен и крепък в труда. В сърце ми младо, Творче Благий, изливай щедро Своята Любов, на вси страдащи да помагам и да вървя по пътя Ти нов. Ти, Боже, Който можеш всичко и грижиш се безспир за мъничките птички и за целия земен мир, о, Боже. бди над мене от Своя Слънчев свод. Прати, Боже, благословение над моя млад живот, да раста под Твоята благодост, под Твоята светла шир, да се събуждам с радост и да заспивам в мир.

Амин

МОЛИТВА ЗА ИЗЦЕЛЕНИЕ

(лично)

Господи, Ти Си източник на живота. Изпрати в мен животворната Си сила - Духа, да ми излекува ума, сърцето, духа, душата, волята и тялото. Да ме излекува от всички физически и психически болести и страдания. Да ме дари със здраве, сила и живот, с младост и красота, да развие в мене дарби и способности, за да мога да живея, да се уча и да Ти служа.

Амин

О, Господи, нека Твоят Дух слезе в моето сърце да озари душата и да изпълни цялото ми същество с всичката Твоя пълнота. Амин

МОЛИТВА НА ТРИЕДИННИЯ БОГ

За тази молитва Учителят е казал: "Тя е най-важната молитва. Чете се, когато имаш голяма нужда. Тя е молитва за изгонване лошите духове от себе си и за самомагнетизиране."

1. (1) Господи, да дойде Твоят Дух върху моя дух. (2) Да изпълни сърцето ми и душата ми с Твоето Присъствие. (3) И да укрепи нозете ми във всяка правда. (4) Покланям се пред Вечната Канара, от Която съм отсечен. (5) Благословено Твоето Име, Господи. Укрепи ме и въздигни ме, за да Ти служа с веселие.

II. (1) Господи, Боже мой, да дойде Твоят Дух и да просвети ума ми. (2) Да освети сърцето ми и да изпълни душата ми с всяка радост и веселие. (3) Покланям се пред Теб - Вечния Извор, Който всякога си ме поил. (4) Умий нозете ми, измий сърцето ми, избели душата ми, за да съм чист и свят пред Тебе. (5) Благословен Си Ти, Господи, Боже мой.

III. (1) Господи, Боже мой, да дойде Твоето Благоволение върху моя дух. (2) Да изпълни сърцето ми и душата ми с благите плодове на Духът. (3) Да утвърди нозете ми в силата на Твоето Присъствие. (4) Покланям се пред Твоя Вечен Дух, Който ме оживява и възкресява из мъртвите. (5) Пази ме, Господи, със Святото Си Име, за да Ти служа с радост и веселие и да бъда едно с Теб, Господи Исусе Христе, както Ти с Отца!

Амин

Самомагнетизиране може да се постигне, когато всяка фраза от тази молитва се придружава със специални движения, дадени от Учителя.

Описание на движенията, записани от брат Стефан Тошев:

I. (1) Изговарянето се придружава със следното движение: Двете ръце се събират над главата, пръстите се допират с върховете си и образуват остър ъгъл, върхът на който е на около 20 см от темето. Ръцете бавно се спускат върху темето на главата.

(2) Пръстите на двете ръце се поставят върху сърцето. Ръцете бавно се разтварят, така че дланите да се обърнат напред, докато ръцете дойдат в хоризонтално положение.

(3) Ръцете с длани към тялото се поставят отделно върху двете съответни колена.

(4) При изговаряне на израза се прави пълен поклон, коленичи се, ръцете свити за опора се поставят на земята, докато и челото опре на земята. Като се изправим, изговаряме (5).

II. (1) Ръцете извършват движение над главата, както в I. (1) и при израза "и да просвети ума ми", дясната ръка се слага с пръстите на челото, а лявата се спуща свободно.

(2) Прави се същото, както в I. (2).

(3) Прави се пълен поклон, както в I. (4).

(4) Дланите на ръцете се слагат върху коленете. След това пръстите на ръцете, допрени с върховете си с длани към тялото, се слагат върху сърцето. После ръцете бавно се разтварят с длани, обърнати напред до хоризонтално положение, докато се свърши израза.

(5) Произнася се със спуснати ръце.

III.(1) Също, както I. (1).

(2) Също, както I. (2).

(3) Също, както I. (3).

(4) При произнасяне на първия израз, до думата "мъртвите" се прави пълен поклон, както при 1.(4). След това се става и при свободна поза двете ръце се вдигат с дланите напред. При това положение се казва (5) до края на молитвата.

ПСАЛОМ 91

1. Който живее под покрива на Всевишного, ще пребивае под сянката на Всемогъщаго.

2. Ще казвам за Господа: Той е прибежище мое и крепост моя, Бог мой, на Него ще се надея.

3. Защото Той ще те избави от сетта на ловеца и от губителен мор.

4. С перата Си ще те покрива и под крилата Му ще имаш прибежище. Неговата Истина е щит и всеоръжие.

5. Няма да се боиш от нощен страх, от стрелата, която лети днене,

6. От мор, който ходи в тъмнина, от погубел, която запустява сред пладнина.

7. Тисяща ще падат от страната ти и десет тиящи отдясно ти, но при тебе няма да се приближи.

8. Само с очите си ще гледаш и ще видиш въздаянието на нечестивите.

9. Понеже ти си направил Господа, моето упование, Вишного, свое прибежище,

10. Няма да ти се случи никакво зло и язва няма да се приближи до жилището ти,

11. Защото ще заповяда на ангелите Си за тебе да те пазят във вейте твои пътища.

12. На ръце ще те подигат, да не би да препънеш о камък ногата си.

13. Ще настъпиш лъв и аспид, ще стъпчеш млад лъв и ламя.

14. Понеже положи в Мене любовта си, за то ще го избавя. Ще го туря

в безопасност, защото позна Името Ми.

15. Ще Ме призове и ще го послушам, с него ще съм, когато е в скръб, ще го избавя и ще го прославя.

16. Ще го наситя с дългоденствие и ще му покажа спасението Си.

Амин

ФОРМУЛИ ОТ УЧИТЕЛЯ

Свещената формула

Щом дойдеш до едно противоречие в себе си, една невъзможност за тебе, ще кажеш: "У Бога всичко е възможно. Аз живея в Него. И с Неговата Мъдрост всичко мога да постигна." Щом туриш това, Бог, Който живее в тебе, ще почне да действа. Щом си в съгласие с Него, Бог работи с тебе; щом не си в съгласие с Него, Той не работи с тебе.

Защото ние сме израз на Бога. Бог работи с нас, за да се прояви. И щом ние работим с Него, ние сме в хармония с Него и Той ще се прояви. Този закон може да проверите само като се намерите в едно безизходно положение - в пустинята сте, изложени сте на явна смърт. Отнийде няма помощ. Тогава може да опитате как работи този закон. И ще видите, че в пустинята може да ви се даде помощ.

Формула на душата

Бог е вложил всичко в моята душа. Аз искам да стане Волята Божия, както Бог е определил за мен.

Формула за владичеството на Бога

Бог царува на Небето и Неговата Воля е абсолютна!

Бог царува на Небето, Бог владее и в ада, Бог царува и в мене.

Формули, дадени от Учителя на 7-те Рилски езера (14-19 август 1940 г.)

Господи, благодаря Ти за свещената енергия на Божествения живот, който ни изпращаш заедно със слънчевите лъчи. Живо чувствам как той прониква във всичките ми органи и навсякъде внася сила, живот и здраве. Той е израз на Твоята Любов към нас. Благодаря Ти.

Аз съм мобилизиран, аз имам работа, аз служа на Бога и затова всички духове, които причиняват болести, да си отидат.

Аз живея в Бога и Бог живее в мене. В Бога никаква болест няма. И затова аз трябва да бъда здрав и съм здрав.

Аз разполагам с неизчерпаемо богатство. Аз живея в изобилието на Божията Любов. Дишам светлината на Божествената Мъдрост, движа се във великата Божия Истина, която носи свобода и простор за душите, като раздавам всичко, което Бог ми дава.

В небето, между спасените, само ангелите - Синовете Божии - са, които служат на Бога с Любов, Мъдрост и Истина.

Аз съм ангел-вестител, служител на Бога. Това е моята работа, за която съм дошъл на Земята.

Аз съм създаден да бъда добър,
аз съм създаден да бъда красив,
аз съм създаден да бъда силен,
аз съм създаден да бъда разумен.

Аз искам да бъда честен,
аз искам да бъда справедлив,
аз искам да бъда разумен,
аз искам да бъда благороден.

Затварям очите си за физическия свят, отварям ги за Духовния, Ангелския и Божествения свят. (три пъти)

Затварям ума си за физическия свят, отварям го за Духовния, Ангелския и Божествения свят. (три пъти)

Затварям устата си за физическия свят и отварям я за Духовния, за Ангелския и Божествения свят. (три пъти)

Неразположен си, кажи: Бог е сега разположен, всички светове, всички ангели са радостни. Тук има някакво заблуждение. Тогава защо аз да се спъвам?

Увод към следващата формула: "Колкото и да е трудна тази работа, аз ще я свърша с Бога и Духа, Който ме ръководи." (Казва се само един път.)

Самата формула:

Господи, Ти всичко можеш! Твоят Дух, Който Си изпратил да ме ръководи, чрез Тебе всичко може! И аз чрез Твоя Дух всичко мога. (Тази формула се произнася три пъти. Тя е силно магична формула.)

Божият Дух, възлюбленият на нашите души, ще свърши всичко за нас.

Формула "Доброто оръжие"

Истината се намира в човека. Ето защо, нападне ли ви злото, кажете си следната формула: "Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Аз съм Добро. Аз съм Истина". Тази формула ще ви послужи при всички нещастия, противоречия и злини в живота ви. Дойде ли някакво изкушение, за да запазите любовта си, изговорете тихо в себе си формулата.

И тъй, искате ли да се справяте с мъчнотиите в живота си, прилагайте дадената ви формула. Кажете си: "Бог е Любов, Бог е Мъдрост. Ние сме Добро, ние сме Истина". Произнасяйте формулата съзнателно и следете

да видите какви резултати ще имате. Дали сте гладен, болен, слаб, произнасяйте формулата смело, без колебание. Дето минавате, произнасяйте формулата и мислете върху съдържанието и смисъла ѝ.

Ползвайте се от формулата, която днес ви дадох, при всички трудни случаи на живота си. Произнасяйте я с всичкото уважение и почитание. Дръжте тази формула в ума си като добро оръжие, с което можете да се защитавате. Ако държите оръжието си чисто, каквото желаете, може да постигнете. Оставете ли го да ръждяса, други ще го вземат от ръцете ви. Щом изгубите оръжието си, с него заедно ще изгубите и свободата си.

След ставане от сън

По различно време и години Учителят даваше методи за вътрешна работа на ученика. Един от тях бе, след ставане от сън, ученикът да се обърне към Началото на живота. Учителят нареди да се направят извадки от беседите на онези формули, които се произнасят след ставане от сън. Ето едни от тях:

Сутрин като станете, направете опит, кажете си:

"Благодаря Ти, Господи, за голямата благодат, която имаш към нас. Ние Те познаваме, че Си Всемилолюбив, Всеистинен, Всемъдър."

Повтаряйте това в продължение на един месец и елате да ми кажете каква е температурата на душата ви. Това е всичката тайна. Ако повтаряте това десет месеца, ще бъдете още по-добре.

Всяка сутрин като станете, кажете си:

"Боже, благодаря Ти, че съм останал жив, за да мога да Ти служа и днес."

"Аз съм дошъл на Земята да придобия Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата, Добротата."

Докато не придобиеш трите велики добродетели: Любовта, Мъдростта, Истината, никога няма да бъдеш силен.

Станеш ли сутрин, кажи:

"Аз съм дошъл да донеса Доброто, Любовта, Мъдростта, Правдата. Дошъл съм и да възприема." Щом си натоварен с всички добродетели, чюдеса ще станат с тебе.

И тъй, като ставаш сутрин от сън не мисли, че си мъж, жена или дете, но си кажи:

"Аз съм ангел вестител, служител на Бога. Това е моята задача, за която съм слязъл на Земята."

Всяка сутрин като станете, вдигнете ръката си към небето и кажете:

"Господи, погледни ръката ми и кажи какво трябва да направя днес? Ако имам някакъв дефект, кажи ми какъв е и дай ми начин да го изправа."

Когато вдигнем ръката си нагоре и я отворим, едновременно с това и мъдростта в нас се разтваря и изпуска светлина навън. Ясновидецът вижда

тази светлина и голяма радост изпитва.

Едно време, когато бях на вашите години, когато учех тази наука, когато ставах сутрин, тъй започвах:

"Благодаря Ти, Боже, за всичко, което Си ми дал и Си ме научил."

И вие започнете така. Това е велико Учение. Ако не започнете така, вие ще бъдете във вечна тъмнина, във вечен мрак наоколо си. Ако го приложите, и Господ, и ангелите ще ви се усмихнат и ще ви помогнат да станете синове Божии.

Станеш рано сутринта, започни да работиш и кажи: "Йеова и ре". Това значи: "Господ ще промисли."

Всяка сутрин като станете от сън, кажете си:

"Аз искам да стана умен." Тази мисъл отива към ума и започва да храни клетките. Ако правите това цяла година, в края на годината ще имате малък резултат. Умът ви ще се проясни, ще схващате нещата правилно.

Каква трябва да бъде първата ви мисъл, като станете:

Кажете: "Благослови, Господи, душата ми. Благодаря Ти, че съм станал днес да свърша работата си, както трябва, дето и да съм, и да мога да израсна толкова, колкото трябва".

Като стане от сън, човек трябва да се помоли, да го ръководи Бог през деня, да бъде страж на устата му, да не предизвиква запалване на бомби.

Още със ставането си от сън, турете в ума си за през деня една основна мисъл, върху която да работите.

Като ставаш от сън, първо се спри върху мисълта, какво иска днес Бог от тебе. За себе си аз зная това. Някой ден се иска нещо малко от мене - да нахраня една птичка. Предварително туря трошици в джоба си, че като срещна птичката, да съм готов. Давам ѝ трошиците и си заминавам.

Станеш сутрин от сън, вгълби се в себе си да възприемеш поне една Божествена мисъл, която ще внесе мир и спокойствие в душата ти. Тя ще те направи смел и решителен.

Като станете от сън, кажете си:

"Ще се подмладя.

Господи, благодаря ти за ума, за сърцето, за душата и за духа, които Си ми дал. Отсега нататък ще работим така, че да Те познаем и да влезем във Вечния живот".

Всеки човек, като стане сутрин, най-първо трябва да се помоли на Бога да уреди ума му, да внесе просветление в неговата глава. След това да се помоли да дойде просветление за сърцето му и най-после да се помоли да се улесни работата му за през деня във физическия му живот.

Сутрин като станеш 15 минути си длъжен да употребиш за размишление, да се молиш, защото на всеки 15 минути от Невидимия свят има по един трен.

Като станеш, кажи: "Искам Господ да бъде на първо място."

"Желая да бъда проводник на Божественото в света."

Сутрин дори прекарай в молитва един час.

Станеш от сън, кажи си:

"Днес искам да направя повече, отколкото вчера.

Без страх в Любовта безгранична.

Без страх и без тъмнина в безконечната Любов на Вечността.

Великият Дух на Вселената, Който съживява всички клетки, да ми дари живот и здраве".

Правило за всеки ден: Да не пропуснеш ден, в който да не изговориш следната формула при ставане от леглото, за да бъдеш през целия ден в хармония с Бога и за да бъде плодотворна твоята работа през деня: "Аз живея в Бога и Бог живее в мен." За да има формулата по-голямо действие, трябва да се придружава с пеене и движение, които човек трябва да намери интуитивно.

За да ви вървят работите добре, сложете ръцете си на горната част на главата си и кажете: "Господи, искам да Ти служа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичкия си дух."

Всяка сутрин след ставане, ще определите две минути за връзка с Невидимия свят. Силата на човека седи във връзката му с Невидимия свят. Всички, които са завършили своето развитие и се интересуват с; човечеството, имат тази опитност. За вас е достатъчно за две минути само да отправите съзнанието си към Космическото Божествено Съзнание, за да се свържете с напредналите същества и да опитате силата, която те упражняват върху вас. Достатъчно е само две минути да тече тяхната енергия през съзнанието ви, за да можете през целия ден да се чувствате силни, мощни по мисъл, по чувства, по дух, да свършите успешно работата си през деня.

Формули за всеки ден

"Мога, Господи, да направя всичко, каквото ми кажеш. Няма нищо, което да не мога да направя за Тебе".

"За Бога, за Когото аз живея, всичко мога да направя."

"Господи, желая с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила да изпълня Твоята блага Воля без никакво изключение." - Ще си служите с тази формула всеки момент: Като си буден и като спиш; като ядеш и като работиш. Щом изговориш тази формула, ти си вече на своето място.

"Благослови ме, Боже, да разбирам Твоя Божествен план и да бъда един скромнен съработник във Великото дело на Земята."

"Господи, научи ме да бъда търпелив, да бъда милостив и чист."

Формули за ограждане

Господи, огради ме с Благия Си Дух, да мога да изпълня Твоята Свята Воля.

Господи, огради ме с Благия Си Дух, да осветя Твоето Име на Земята.
Господи, огради ме с Благия Си Дух, да работя за идването на Твоето Царство на Земята.

Да бъде благословен Господ Бог Мой.

Амин

Господи, огради ни с Благия Си Дух на Твоята Вечна Виделина, да осветим Твоето Име на Земята.

Господи, огради ни със Святото Твое Слово, да работим за идването на Царството Ти на Земята.

Господи, огради ни с Живата Си Любов, да можем да изпълним Твоята Свещена Воля.

Да бъде благословен Господ Бог наш!

Амин

Господи, огради ме с Небесния Си покрив, с диамантената Си стена и с кръга на Любовта.

В изпълнение Волята на Бога е силата на човешката душа. (3 пъти)

Формули преди заспиване

Когато заспиваш, ще пазиш следните правила:

Ще се освободиш от всички тревоги и безпокойствия и ще се изпълниш с любов към Бога и към всички същества.

Ще кажеш при заспиване: "Сега отивам в училището на астралния свят и желая да свърша добре работата, която ще ми се даде там."

Ще кажеш: "Господи, отивам в Школата горе на Всемирното Братство. Аз знам, че това е и Твоята Воля. И това ще стане, защото Твоята Воля на две не става."

Обръщайте се към клетките на мозъка си, на дробовете си, на стомаха и най-после и към клетките на останалите органи, на мускулите, на костите и ще им кажете: "Слушайте, аз отивам на училище. През това време вие свършете възложената ви работа, че като се върна, да намеря стаите изчистени, проветрени и целия организъм обновен."

При лягане ще казваш: "Господи, във време на спане, Ти огради тялото ми с Твоята Светлина и го предпазвай."

"Господи на Силите, изпрати Духа Свети на Силите и освети стаята ми със Светлината Си и Силата на Своя Дух, огради леглото ми с огнения кръг на Твоята Любов, за да бъде стаята ми и целият ми дом освободен от зли влияния."

Формули, дадени при миене на езерото Махабур

При миене на краката: "Чистотата носи живота."

При миене на лицето: "Божията Светлина да озари лицата ни."

Формула при земетресения и бедствия

Всичко, което е добро, мога да приема.

Всичко, което е добро, мога да приложа.

Когато искам да направя добро, няма сила,
която може да ми противодейства.

Всичко мога да направя чрез живия Господ на Любовта,
Който всичко е създал в света.

Формули с дълбоко дишане

Кажете мислено:

При вдишване: "Да се прослави Името Божие в мен."

При задържане на въздуха: "Да се въдвори Царството Божие и Неговата Правда в мен."

При издишване: "Да бъде Волята Божия."

Ако тези формули се произнасят редовно сутрин, на обед и вечер, а и в друго време, човек ще може да реализира 75% от плановете си в живота.

"Аз искам моето сърце да бие ритмично, да се слее с пулса на Слънцето и правилно да изпраща енергиите си по целия организъм, както Слънцето изпраща енергията си по целия свят."

При вдишване: Господи, благодаря Ти за Божествения Живот, Който Си вложил във въздуха и който приемам заедно с въздуха.

При задържане: Този Божествен Живот, който съм приел заедно с въздуха, прониква във всичките ми органи и навсякъде внася Сила, Живот и здраве.

При издишване: Този Божествен Живот проявявам във всяка своя дейтелност. Той е израз на Твоята Любов към нас. Аз ще употребя тази сила, за да Ти служа.

При вдишване: Господи, благодаря Ти, че Си вложил във въздуха Своята мисъл и заедно с въздуха приемам и Твоята мисъл.

При задържане: Твоята мисъл ме изпълва със Своята Светлина.

При издишване: Тя внесе в мен нови идеи, ново разбиране за нещата. С нея ще работя за Тебе.

При вдишване: Господи, благодаря Ти, че заедно с въздуха приемам и Твоята Любов.

При задържане: Твоята Любов изпълва моето сърце, моя ум, моята

душа и моя дух.

При издишване: Твоята Любов, която съм приел, проявявам към всички същества. С нея ще работя за слава на Твоето Име.

Може да изберете и някои хубави изречения от Библията за същата цел или стих от Евангелието на Йоана, върху които да размишлявате по време на дишането. Или при вдишване да изговорите мислено "Отче наш", също при задържане и при издишване по един път. Такива дихателни упражнения може да правите сутрин, на обед и вечер по десет, а може да изговаряте мислено при вдишване, задържане и издишване "Добрата молитва" общо един път. Или да изговаряте по три пъти "сила, живот, здраве" при всяко вдишване, задържане и издишване. Това упражнение можете да правите сутрин, на обед и вечер по десет пъти.

Формули преди пиене на вода

"Както водата разхлажда и освежава, така и моите чувства да разхлаждат и освежават уморения и жаден пътник."

"Сила, Светлина, Добро."

Формули преди хранене

"Само проявената Божия Любов носи изобилния и пълен живот."

"Благославяш ни, Господи, и ние опитваме изобилието на Твоята благодет." (три пъти)

Когато отчупиш залька, кажи: "Благодаря Ти, Господи, за хляба, който Си ми дал. Искам да бъда чист и устойчив като житното зърно."

"Господи, Благодаря Ти за изобилието, което Си ни дал. Нека то да достигне до всички хора по лицето на Земята. Нека всички имат да ядат това, което ние ядем."

Преди хранене: "Сила за ума, живот за сърцето, здраве за тялото." При поемане на първия зальк: "Сила за ума", при втория зальк: "Живот за сърцето", при третия зальк: "Здраве за тялото".

Молитва преди и след хранене

Божията Любов носи изобилния и пълен живот.

Само Божията Любов носи изобилния и пълен живот.

Само проявената Божия Любов носи изобилния и пълен живот.

Амин

Формули за лечение

Онзи, на когото съзнанието е будно, може да се лекува само с мисълта си. Щом заболее, той веднага се издига в мисълта си и там изправя по-

грешката си, която е причина за болестта му. После той слиза в сърцето си, дето също изправя погрешката си, която е причинила болестта му. Най-после слиза в областта на волята си и там изправя погрешката си. След това казва: "Да бъде Волята Божия." Щом каже така, болестта и мъчнотията му изчезват.

Като се намирате пред известни мъчнотии и страдания, кажете: "Любовта иде." Ако сте сиромаш, ако сте болен, ако сте неразположен, кажете: "Любовта иде." Любовта е велика сила, от която бягат лошите духове и мъчнотиите, и страданията. Няма по-красиво нещо за човека от това да осъзнае, че Любовта иде вече в света. Любовта подразбира присъствието на Бога.

При безсъние, кажи: "Тази нощ ще спя. Аз трябва да спя и ще изпрося от Безкрайното Съзнание помощ, за да ми изпрати сън." (Произнася се сутрин, за да действа през деня.)

Когато ви боли някъде, сложете ръката си на болното място и изговорете следното: "Това е живот вечен да позная Тебе, Единното, Истинното Бога и Христа, Когото Си изпроводил. Това е живот вечен - да позная Любовта."

Поставете дланите на ръцете си на болното място и кажете: "Аз живея в Бога. В Бога не съществуват никакви болести." Ако вярата ви в Бога е силна, няма да мине половин час и болката ви ще изчезне.

Аз ще ти кажа само една дума: "Аум, аумен", "Аумен - амин" - Тази дума съдържа всичко в себе си. Аумен - това е ключът.

Десетте най-важни стиха от евангелието на Йоана

Когато Учителят държеше беседите си, предварително си изваждаше бележка за стиховете от Библията, написваше ги на едно листче и ги слагаше в Библията. После листчето Му служеше за справка, когато трябваше да говори за съответния стих и да го цитира. Той носеше винаги Библия със себе си на беседата. Тя лежеше на катедрата. Когато четеше, си служеше с лупа. А когато бяхме на планината, тя лежеше на коленете Му. После, след справката, я слагаше леко на плоския камък до себе си на Молитвения връх на Рила.

Ето десетте най-важни стиха от Евангелието на Йоана, които Учителят е дал на учениците от Школата и на които лично е опитал силата им.

Гл. 14, ст. 15: "Ако имате Любов към Мене, опазете Моите заповеди."

Гл. 11, ст. 42: "И Аз знаех, че винаги Ме слушаш, но за предстоящия народ рекох това, за да повярват, че Ти си Ме проходил."

Гл. 12, ст. 23: "А Исус им отговори и рече: Дойде часът да се прослави Син човечески."

Гл. 8, ст. 29: "И Този, Който Ме е проходил, с Мене е, не Ме е оставил Отец самичък, защото аз правя всякога, що е Нему угодно."

Гл. 6, ст. 63: "Духът е онова, което дава живот, плътта нищо не ползва. Думите, които аз ви говоря - Дух са и Живот са."

Гл. 3, ст. 33: "Който приеме свидетелството Негово, запечатал е, че Бог е Истинен."

Гл. 3, ст. 5: "Отговори Исус: Истина, Истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Царството Божие."

Гл. 20, ст. 22: "И това като рече, духна и казва им: Приемете Духа Святаго."

Гл. 21, ст. 15: "А като се наобядваха, казва Исус Симону Петру: Симоне Йонин, любиш ли ме повече от тия? Казва Му: Ей, Господи, Ти знаеш, че Те обичам. Казва му: Паси агънцата Ми!"

Гл. 15, ст. 26: "А като дойде Утешителят, Когото Аз ще ви изпратя от Отца, Духът на Истината, Който от Отца изходи, Той ще свидетелства за Мене."

Научете тези стихове наизуст. Повтаряйте ги, когато не сте разположени и имате затруднения във вашия път. Ще опитате силата им. Те са за Вътрешната Школа на ученика.

ОГРАЖДАНЕ И ЗАЩИТА

Записки от беседите на Учителя

На Земята се раждат четири вида души: ангелски, човешки, животински и сатанински. Ето защо, когато срещнете непознат, внимавайте с кого имате работа. Вие трябва да можете да ги разпознавате. А за да можете да ги разпознавате, за това се иска знание. (Школата е, която ще ви даде знания.)

Има хора в света, които, достатъчно е само да те погледнат, и техният поглед ти донася някое голямо нещастие. Такива хора не носят нищо добро. И ако ти си дърводелец, например, ако те погледне един такъв човек, не се минава много време и ръката ти се отсича. Такива хора като посетят дюкяна ти, след това никой не влиза в него. Казвате: Какво се случи, че никой не ми влиза вече в дюкяна? - Влязъл е някой от тия благообразните, от културните хора и е задигнал всичко от тебе.

Ако дружите с хора, които поддържат отрицателни мисли и чувства в себе си, вие се свързвате с тях и носите последствията на техните отрицателни сили. Като знаете това, ограждайте се със здрава аура, със здрави мисли и чувства, да не се поддавате на отрицателните влияния на хората. Пазете се от ръкувания, прегръдки и целувки с хора, които не познавате. Не казвам да се страхувате, но да бъдете внимателни. Всеки човек носи в себе си положителни и отрицателни сили, с които пръв той трябва да се справя.

Колкото и да е добър и учен един човек, ако животът му е противоположен на твоя, ти трябва да се пазиш от него. Където ходи, каквото прави, с когото да се среща, човек непрекъснато е изложен на чужди влияния. Като знае това, той трябва да е буден, да се пази.

Вие трябва да се пазите, да не се сближавате един до други, защото вземете пример, щом две дървета много се сближат, изсъхват. За да вървят, трябва да съществува известна дистанция помежду им.

Когато човек е далеч, по-лесно може да му се повлияе, отколкото, когато е близо.

Окултният ученик винаги се огражда мислено. Той трябва да пази своята аура непроницаема за влиянията на преходното. Мисълта за Бога огражда неговата аура със своята светлина. Молете се винаги, за да бъдете в контакт с Разумния свят и да се запазите от примамката на нисшите духове.

Не създавайте условия на нисшите духове да ви посещават и ограбват. Не ги привличайте. Не им показвайте красотата на вашата душа, не разкривайте свещените си мисли и тайни. Не демонстрирайте пред никого вашите духовни постижения.

Когато правиш нещо, да не знаят хората. Щом като знаят - явяват се пречки.

Който се осмели да изнесе вън от себе си една своя светла мисъл или едно светло чувство на показ пред хората, скъпо плаща. Дръжте своята свещена мисъл или идея в душата си, никой да не я вижда.

Важно е да знаете, че има сили, течения в Природата, които противодействат на всяко добро начинание. Като знаете това, вие трябва да бъдете будни да се справяте с тях. Нямате ли будно съзнание, те ще ви причинят големи мъчнотии и страдания. Имате ли будно съзнание, имате ли добри навици, вие лесно ще се справяте с мъчнотиите.

Отрицателните сили в Природата са подобни на апаши, които всякога могат да изненадат онзи, който се е захласнал. Бъдете всякога будни.

Има същества в света, на които им трябва енергия. То дойде - ще те бутне малко, ще те издои като крава.

Флуидите изтичат от ръцете и краката. Ако искате да се запазите от флуидите на някого, кръстосвайте си или метнете десния крак над левия и склучете ръцете си.

Като ученици, вие трябва да пазите своето вътрешно богатство. Всеки човек е изложен на изпитания, на изкушения с единствената цел да го оберат. За да запази своето богатство, човек минава през ред вътрешни борби. Всеки чувства, че нещо го дебне. Това дебнене съществува навсякъде в Природата: Лисицата дебне кокошката; вълкът - агнето; крадецът - богатия; съдията - престъпника. Като знаете това, съзнанието ви трябва да бъде будно. Будно съзнание има само онзи, който свещено пази връзката си с Първата Причина на нещата. Той винаги разчита на Божественото в себе си и Му дава път да се прояви.

Сигурността в света се заключава в това да бъдем свързани с Бога.

Плътта, света и дявола - в тия три неща се проявява нашият враг. Така плътта е жена на дявола, дяволът е мъж на плътта. Светът, това са синовете, които са родили плътта и дявола.

Никога не се заемайте да се борите с плътта, греха, дявола, защото, който се помъчи да стори това, се поставя на фалшива почва.

Никога не трябва да се страхуваме от греха и никога не се опитвайте да биете дявола. Него само Господ може да го бие. Ако речете вие сами да се биете с дявола, помнете, че горчиво ще съжалявате, че захващате борба не по вашите сили. Борете се с него, само когато Господ е с вас и около вас, защото не така лесно се побеждава този Голиат.

Дяволът само с воля се държи, само с воля се изпъжда.

Щом имаш воля, и в дъното на ада-да влезеш, сам можеш да се освободиш.

Едно нещо трябва да имате предвид: Да се пазите от внушенията, от влиянията на света. Влиянията на външния свят могат да ви се отразят така, че да попречат на правилното развитие. Сегашният свят си служи много с внушението. То се употребява като хипнотическа сила. Влезете ли в света, ще срещнете само внушения, правила, закони, ограничения и т.н.

Пазете се от тази мрежа на света, за да не спрете развитието на Божественото в себе си.

Спрямо света ние трябва да сме затворени, също както зимно време затваряме цветята в цветарника, който има стъкла и запазва цветята в него. Така на всяка добра мисъл дайте място в сърцето си и на всяка лоша мисъл не давайте място и я отхвърлете от себе си. На всеки добър човек дайте място при себе си, а на лошия пожелайте само да се поправи.

И когато казваме, че трябва да се затваряме, то е криво разбиране. Не може постоянно да си затворен, то е друга крайност. В това отношение служете си със следното правило: Събереш ли се с лош човек, не му давай дясната си страна, защото ще узнае твоите тайни. Дай му лявата си страна, защото тя е широкият път в живота, когато дясната страна е тесният път. Не давайте дясната страна на лошите хора, защото духовете ще направят пакост във вашите души и ще ви спънат за известно време. Дясната страна е с широко поле за действие, а лявата страна носи проклетие. Но Господ е във вас и Духът, който ви ръководи, ще ни яви, ще ни научи кой е човекът, който можеш да туриш отдясно и кой отляво. Когато лош човек седне отдясно, тогава пренесете го мислено в лявата страна.

Когато се движим или стоим, да гледаме по-рано да съзрем неприятеля и да духваме с уста, тогава той е негоден да ни попречи. Ако сме настроени добре и дойде лукавият и задигне от нас нещо, той бяга леко, като по наклон, но духнем ли с уста, то веднага пред него се изпречва планински непроходим връх и той е неспособен да носи нещо и пропада, безсилен остава.

Духовете ни завземат чрез прозявката и гнева. Първите не са толкова опасни, но все пак затуляйте си устата, когато се прозявате. При гневно състояние, когато разсъдъкът спре да действа, духът се изтласква вън, тялото остава празно и в такъв момент може друг дух да се загнезди в кръвта, който мъчно после се изгонва. Лошите духове, които са те обсебили, могат да излязат с пост и молитва, сила и знание.

Когато се случи да не можете да хванете един дух, който е дошъл в стомаха, тогава той ще обхване и гръбнака ви, ще обсеби и ушите ви, което лекарите наричат шумение в ушите. Дяволът, когато влезе в един човек, прави си бентове и с това шумоли. Щом веднъж се обсебят ушите, един дух много по-мъчно се изпъжда, отколкото да се изпъди от дробовете.

Ако такъв крадец не го хванете, той ще зарази основата на мозъка, оттам в гръбнака и ушите, та ще чувствате шумтение, което докторите наричат повдигане на кръвта. А щом обсеби ушите, по-мъчно се пъди, отколкото от дробовете. Човек да предостави сърцето си на Бога, казва Христос, това е вътрешният смисъл. Щом лошият дух влезе в стомаха, очите стават мътни. Щом влезе в задната част на мозъка, очите стават с един парлив блясък. Един лош дух може да се загнезди и в гръбначния стълб и чрез мишците разхлабва всички връзки. Ето защо, в семействата не трябва да

има скарване, защото мъжът и жената са свързани в задния мозък и могат да си напакостят много лесно, могат да умрат и ако знаеха това, никога не биха се скарвали.

Душата на човек е влязла през ноздрите му и затова живее в белите дробове. Когато душата е на своето място, никаква болест не я хваща. Но когато се обсебва, почва да намалява дишането.

Когато душата е на своето място, никакви болести не съществуват, но когато душата напусне своето жилище - сърцето и белите дробове - тя се поддава на наемник, бива обсебена. Когато един човек е обсебен, дишането му най-напред се намалява, ускорява; и с намаляване на дишането душата почва да се излъчва. Когато човек се обсебва, винаги ще видите сгърчване на дробовете. И затова ви казвам, че трябва да дишате дълбоко, за да гоните от вас онзи дух, който иска да ви обсеби. А щом го изгоните от физическото поле, то в по-висшите полета е по-лесно да го гоните. Един лош дух никога не може да влезе през носа, винаги ще влезе през устата и когато отиде в стомаха ви, по течението на кръвта връща се в сърцето и то чрез вените, а не чрез артериите. И ако настъпи кихане, то не е нищо друго, освен изхвърляне на духа през устата.

Говоря ви така, за да ви покажа отгде са вратата на лошите духове. Ето защо индуските учители винаги препоръчват на своите ученици да дишат дълбоко. И забележителното е, че когато човек е здрав, диша дълбоко, а когато почне да се разболява, намалява се и дишането.

Дишайте дълбоко и през време на дълбокото дишане представяйте си светлосиня краска, че прониква през вас, слизаща отгоре. По този начин ще се освобождавате. Когато ви обсеби лош дух, той ви демагнитизира, тогава изгубвате благословието, което имате и което ви предстои. В такива случаи обърнете се към Господа, дишайте дълбоко, съсредоточавайте се нагоре и Господ ще ви помогне. Обсебват ли ви лоши духове, когато имате някоя материална криза, Христос казва: Дишайте дълбоко и се отправяйте нагоре, като си представяте, че иде във вас светлина и тогава лошият дух бяга. Когато влезете във връзка с Бога, тогава всички блага ще потекат. Всяка мисъл, която ви безпокои - колебае се, отчайвате - трябва да се изхвърли. Тя е мисъл на хванатите духове. Трябва да вярвате, че Господ е господар на света и за Него всичко е възможно. Вътрешният смисъл е човек да даде сърцето си на Бога, защото, когато Духът постоянно живее и пребивава в сърцето и дробовете, то никакъв лош дух не може да влезе в човека и да засегне неговите висши проявления и да се докосне до мозъка.

Седалището на Духа във вас знаете ли къде е? То е в една празнина между двете вежди, то е мястото на Божествения Дух, то е мястото на безмълвието. Човек от себе си представя един кръст и когато ние намерим този център, няма вече да биваме разпъвани.

Когато ви обладае някой лош дух, за да го изгоните, трябва да си представите една синя лента, идваща от небето, че влиза чрез устата ви, обгър-

не стомаха ви и с двата края нагоре синята лента да излиза.

Ще си правиш душеве със светлина мислено. Мислено тъй си представяй един душ, който е над тебе и чрез него преминава светлина и тя прониква навсякъде из тялото ти.

Втори способ за изгонване на лошия дух става чрез дълбокото дишане.

Когато влизаш, където и да е, оглеждай се, прави мислено светли кръгове около себе си и дълбоко дишане и тогава влез. Тогава лошите влияния се премахват и се урежда всичко.

Кажи си: "Господи, бъди ми светилник на нозете и виделина в пътеките, бъди ми предна и задна стража в моя път!"

Грехът се върши всякога на тъмни места. Цветовете прогонват греха или го изкупват.

Цветовете, багрите са имунитет срещу греха. Дето има цветове, там грехът е изключен.

Музиката, цветята и животните спасяват човека от греха. Затова спирайте вниманието си върху тях.

За да не се простудява, човек трябва да се огражда. Това се постига чрез концентриране на мисълта и чрез молитва.

Двойникът не трябва да излиза на повече от един сантиметър, даже половин сантиметър извън тялото, защото средата, в която живеете, е груба.

На какво се дължи нетърпението? - На излизане на двойника. Често двойникът излиза един-два сантиметра навън, а някога - повече. Щом излезе повече, отколкото трябва, човек става крайно нетърпелив. За да не се гневи, той трябва да се бронира. Мекотата е броня за човека. Затова казвам: Колкото по-чувствителен става човек, толкова по-мек език трябва да има. Ако чувствителността ти се увеличава, а езикът огрубява, ти сам се натъкваш на мъчнотии и изпитания.

Ако си твърдо вещество, ще ти пукнат главата. Ако си вода, въздух или светлина, нищо не могат да ви направят.

Колкото и да те предизвикват, ще се въздържаш. Няма да се гневиш, ще търпиш, защото при разгневяването не само че умират хиляди клетки, но цялото тяло се замърсява.

Всеки разгневен човек е ограден, защото е извън тялото си и духовете го обират. Затова всеки да пази своята "къща".

И сега, ще идете при Господа и ще кажете: "Господи, аз искам търпение, дай ми Твоята сила, за да понасям всяко изпитание, което ми иде, да го понасям с готовност. Искам смирение." Или има някой лош навик. Когато дойде този лош навик, вие почнете да броите: 1, 2, 3, 4 до 30, до 40, 50 - и докато изброите, ще ви мине лошото настроение. Как ще броите? Ето как: Днес изтърпах малко, не се разгневих толкова. Утре - два пъти се въздържах да не излъжа. Друг път - три пъти се опазих да не одумвам. И така все-

ки порок ще се намалява с по един, два, три и пр., догдето изчезне. Не мога да говоря добро за хората. Днес ще си туря в ума, че ще говоря добро. Днес говорих веднъж добро за някого. Утре ще направя добро за някого, друг ден ще го избавя от зло и така доброто ще се увеличава всякога във вас.

Страданията, които ти нанасят другите, е също въпрос, който трябва да се разреши. Тук въпросът не се състои само в това да простиш на другите. Ако не простиш, те печелят. Но трябва да простиш за себе си. Ако не простиш, ти спъваш своето развитие, образуваш гниене в себе си. Ще простиш на другите заради себе си, заради своя мир.

У Бога прощаването е закон. Бог всякога прощава. Той никога не държи нещо нечисто в себе си. Красивото в Бога е, че Той държи само доброто, което правим, а не помни злото. Когато отидеш при Бога, Той не говори за твоите прегрешения. Лошата страна на нещастията се състои в това, че ние създаваме пакост не толкова на другите, колкото на възвишеното, благородното, Божественото в нас. Всеки, който не прощава, ще се обърне на отровна бактерия. Ако дълго време задържате прегрешенията на другите към вас и не прощавате, непременно ще се превърнете на една киселина. Ще настъпи у вас разлагане и ще почнете да ставате недоволни духом. Само Любовта прощава, само Любовта може да забрави, само тази велика сила е в състояние да те пречисти.

Докато държиш отрицателна мисъл в ума си, тя носи гниене. Докато държиш в себе си гниеща материя, ти не можеш да мислиш. Тази материя в тебе ферментира, образува гниене в душата ти, която ще спре всяка твоя мисъл, всяко благородно чувство и ще парализира волята ти.

Всяка погрешка е отрова, която влиза в кръвта. Не е лесно да се измие и изхвърли навън. Всяка погрешка носи една зараза, едно гниене в себе си.

Мисълта за погрешка ще изхвърлите навън. Изхвърлете всички тия дрипи навън. Може да се живее и без грях. Всяко нещо, което те измъчва, ще го туриш настрана.

Ако искате да вървите добре, то на лошата мисъл и изкушението противопоставяйте една добра мисъл и тогава ти като станеш център, ще оставиш двете мисли и желания да се борят, а ти ще вървиш из пътя неповредим. Намразиш ли се с някого, например, на когото често и без да знаеш изпращаш лоши мисли, в такъв случай намери и се събери с приятели, с друг човек, на когото животът и линията на поведение са диаметрално противоположни с живота и линията на поведението на човека, с когото си се намразил. И тогава добрите мисли и чувства, които храниш към добрия човек, с когото си се сприятелил, ще влязат в борба с лошите мисли и чувства, които изпращаш към човек, с когото си в ненавист и така ти ще останеш неувязвим.

Когато работите ви тръгнат успешно, тогава бъдете най-внимателни, защото тогава ще дойдат най-големите изпитания. Но срещнете ли пречки,

противодействия, тогава сте в безопасност.

Обяснявам ви тези закони, за да ги знаете и се пазите, защото сега времената са много напрегнати и винаги може да ви се напакости. Ние ще посрещнем тия утеснения най-смело, без да се свеним от тях.

Казвам: Няма по-хубаво нещо от това да изучава човек Небето. То е запазило своя първичен образ. Да се изучава Небето, това не значи, че всичко ще знаем. Ако човек излиза всяка вечер на открито и съзнателно, със свещен трепет в себе си повдигне очите си към Небето и наблюдава звездите около 5-10-15 минути, вдълбочен в себе си, всичките мъчнотии, които го очакват на другия ден, ще се разрешат по Божествен начин. Щом изгрее Слънцето, всички мъчнотии ще се разрешат.

Упражнение: Ръцете обтегнати напред и малко кръстосани китките. Пристъпва се с десния крак, замахват се ръцете встрани с издухване. Ръцете се връщат в първото положение и същото движение с издухване се прави и с левия крак и така се отива напред, доколкото искаме. Това упражнение е за отстраняване на всякакви тъмни влияния на черните.

Ограждайте се: "Със Светлина и мир, с Истина и чистота!", със светли мисли и формули. Не им обръщайте внимание и като се почувстват пренебрегнати, духовете ще ви оставят на мира. Това са все изпитания.

"В изпълнение Волята на Бога е силата на човешката душа." (3 пъти)
- Това е една от най-силните формули.

За ограждане сутрин и вечер с издухване с двете ръце, кажи: "Господи на Любовта, Боже на Светлината, разпръсни всички нечисти влияния около мене."

"Господи, огради ме със Своята бяла Светлина."

При тръгване от дома си казвайте: "Господи, пази ме от туна беда, от внезапна смърт и от зли врагове. Пази и закриляй ме, Господи, и въведи всичко в Славата Си."

На 13 число всеки месец четете този псалом (133), за да можете да смекчите това число. Ще го четете сутрин след молитва. Обезателно четете този псалом и в онзи ден, когато датата показва 13. Винаги, където и да е, срещнеш ли числото 13 в живота, чети този псалом. Това число 13 е предизвикано от несъгласието на братя, а когато такива са единомислени, то няма никаква опасност.

Ето, колко е добро и колко угодно,
да живеят братя в единомислие.
Като многоценното онова миро на главата,
което слезваше на брадата,
брадата Ааронова,
което слезваше на полите на одеждите му -
като Ермонската роса, която слезва на Сионските гори,
защото там е определил Господ благословение
и живот до века.

Амин

ЗНАЦИ И ПРЕДУПРЕЖДЕНИЯ

Може и без петлите да пеят, но знаете ли какво ще стане, ако петлите престанат да пеят? Само 24 часа ако не пеят, непременно ще стане някаква катастрофа. Кога пеят петлите? - Обикновено след полунощ. Ако пеят преди полунощ, това е признак за разваляне на времето. Ако вашият петел пее по-рано, отколкото трябва, да знаете, че страдания ви очакват. Пее ли навреме, и времето ще бъде хубаво, и в душата ви ще бъде радостно.

Дом, в който има котка, добре е; напусне ли котката дома, ще се случи нещо лошо. Защо е така, това е друг въпрос. Ако искате да знаете ще се случи ли някакво нещастие през деня, наблюдавайте какво правят котката и кучето. Те се скриват още преди нещастията и катастрофата.

ичката заварихме три дечица, покрити в мизерни дрипи и зъзнат от студ. Беше ранна пролет и имаше още сняг. На въпроса ни къде е майка им, те отговориха: "Отиде да търси въглища, че ни е много студено, а нямаме от дни нищо за ядене". Ние със сестрата оставихме саковете с останалите продукти, грабнахме кофи и направо отидохме в склада за въглища. Ходихме няколко пъти и донасяхме по две кофи в ръка. След това изчистихме стаята, измихме децата в топлата стая, нахранихме ги и оставихме продукти и пари.

Когато се върнахме, Учителят ни разпита подробно и ни поясни: "Вярата, когато я посетиш, обедняла, казва: "Има Един, Който няма да ни остави." И е готова да изпълни всичко.

Надеждата всякога се надява, че Бог няма да я остави.

Свинята, която сте срещнали, това е състоянието на спящите души, потънали в материални блага и угоени. Това е материалният свят.

Любовта я няма, скрила се е и чака да дойде помощта от Невидимия свят.

Значи Бог посети Вярата, Надеждата и Любовта.

Вие занесохте храната, запалихте огъня и оставихте сумата. Без Вярата, Надежда и Любов нищо не се постига."

Лицата на жените светеха, Господ ги посети.

Юрданка Жекова

Моето малко забутано селце с лоши външни условия, беше добро условие за моята работа. Преписвах лекции, четях беседи, развивах теми, изпълнявах задачи и упражнения, които се даваха, правех опити. Особено се радвах, когато виждах скоро резултата от направен опит.

В една беседа от Търновския събор на 1925 г., на който присъствах и аз за първи път, Учителят каза: "Когато сте изправени пред някоя мъчнотия и не знаете как да я разрешите, нямате начин и възможност, няма кой да ви посъветва и помогне, излезте вън от селото или града, в който живеете, намерете някой затлачен извор и го почистете. Ако мъчнотията не е много голяма, веднага ще се разреши. Ако е по-голяма и не може да се разреши, тогава полейте, напойте плодно дърво много хубаво; ако и тогава не се разреши, нахранете едно гладно животно. Ако и тогава не се разреши, направете едно добро на един човек. Тогава мъчнотията, колкото и голяма да е, ще се разреши."

Същата есен, след като се върнах в село, изправих се пред една мъчнотия, която ми се виждаше много голяма, непреодолима. Заварих хазайката си болна от туберкулоза, настанена в моята стая. Стаята била по-хубава, по-светла, искала да живее с мене, за да не я безпокоят децата ѝ. А живееше последните си дни. Това беше крайно неудобно и опасно за мене. Други стаи не се даваха под наем в село. Търсих, питах, молих се, няма и няма.

Най-после се сетих да направя този опит, който описах по-горе и който беше пресен в ума ми. Излязох вълн от селото, намерих едно застояло, жабуня-сало изворче, изчистих го. Бликна чиста, бистра вода. Потече и зашумоля леко вадичката. Почувствах сякаш радостта на изворчето. Зашумоля, запя сякаш нещо и в мене. Аз се ободрих и тръгнах доволна към село, а дойдох така отягостена и потисната. Вървя и си тананикам из улиците. Минавам край старите си хазаи, които бях напуснала миналата година, за да угодя на сегашния си хазаин - мой колега. Той си беше направил нова къща и ме покани да живея у тях. Не ми се искаше, но не можех да откажа. Да не разсърдя него, разсърдих старите хазаи и сега не смеех да ида да искам от тях стаята. Минавайки покрай тях, хазаяката ме видяла и ме повика. Покани ме да вляза. Те, макар че се сърдеха, ме обичаха. Даде ми топъл хляб, който току-що бе извадила от фурната и рече: "Ами, ти как живееш в една стая с тази болна жена, не те ли е страх? Защо не си излезеш? Защо не дойдеш у нас? Ето - стаята е празна". Изхвъркнах от радост.

Тя изпрати веднага с мене двете си дъщери да ми помогнат и до вечерта се нанесох в новата си квартира. Колкото се радвах за стаята, двойно се радвах за проведения опит. Аз не се съмнявах, че мъчнотията се разреши, когато потече изчистеният извор.

Мнозина ще се усмихнат скептично, но аз бях повече от уверена в това. Как стават тези неща, не мога да ги обясня. Може би има някои, които могат да ги обяснят. Може би Учителят ги обяснява някъде в беседите. Аз не мога да се заема с това. Ще кажа само, че всеки опит, който препоръчваше Учителят и го правех с вяра, биваше сполучлив. Учителят казва: "Моето Учение е Учение на опит. Правете опити и тогава приемайте нещата".

Наталия Накова

Учителят, когато бяхме в Търново на събора през 1922 г., каза: "Ще ви заведа на Мусала". Той беше ходил с една малка група, само братя, през 1921 г. "Ще се качим на Мусала при слънчево време. Ще се качим през облачно време, ще се качим при дъжд, ще се качим при сняг, ще се качим и при буря. При всякакво време". За да се освободим от страха. И ние се качихме през 1922 г. на Мусала - към 400 души бяхме, от цяла България дойдоха. Ходихме от 1922 г. до 1928 г. През 1929 г. за пръв път се качихме на езерата. И оттогава всяко лято ходехме вече.

Учителят казва: "Който иска, може да отиде на Мусала и да прекара една нощ на върха горе". И сестра Попова самичка тръгва от София, взема си само една торбичка с гуменките си, с всичките възможности на един човек към 80 години и 70 да е била, не са били малко. А тя беше пълничка жена. Тръгва, върви нагоре, вечерта ще отиде догоре и ще прекара нощта там. Горе няма наблюдателница, няма нищо още. Срещат я туристи: "Бабо, къде си тръгнала самичка?" - "То си е моя работа". Това тя ми го е разказвала. И тя кому отговори, кому нищо не отговори. Тя не отговаряше. Когато й

възразявах нещо, тя много хубаво премълчаваше. Отива на върха съвсем самичка, прекарва нощта, посреща изгрева и на другия ден се връща обратно. Все пак това е сила на духа. Аз не се реших да направя това. Нямах нейната смелост да го направя сама. И аз чух от Учителя, че трябва да се отиде, имах повече възможност, бях здрава и силна, но се убоях. Да, това говори за вяра, това говори и за преданост към Учителя.

Елена Андреева

На много места в своите беседи Учителят дава една съвсем проста задача: След като изядем една ябълка, семките да ги посеем. Години наред, като събера семки от ябълки, ги заравях в градината. Но като се обръща през пролетта, тези семки се изгубваха и така не можех да разбера какъв е смисълът от тази задача. Отидох при един човек от село, който се занимава с овощарство - бай Величко. Хуманен лекар е по професия, но е изчел цялата литература по овощарство и облагородява различни плодни дръвчета. Темата за овощарството му е любима и с удоволствие разговаря по различни въпроси. Запитах го: "Ако посеем семки от ябълка и израсте дърво, какви плодове ще ражда?" Той ми отговори: "Слушай какво ще ти кажа, не се занимавай с глупости, ако искаш да се оgramотиш, има литература по тези въпроси. Каквото е можело да се направи, хората са го направили. Има сортове различни и готови дръвчета, а ти ще сееш семки и ще чакаш ябълки да ядеш!" - "Добре, не възразявам нищо, но кажи ми какво ще стане, ако отгледаме едно дърво от ябълкова семка? Какви плодове ще ражда?" Той отговори: "Какво ще стане, то ще излезе диво и такова дърво не ражда."

Разговорът ни приключи, но за мен въпросът остана без отговор и колкото повече време минаваше, все повече мислех за тези ябълкови семки. Нали се казва, че който търси намира и на който иска, му се дава.

На следващата година, 2004, на различни места извън селото, се появи много ябълкови дървета, отрупани с плодове. Не, че са се появили през същата година - те са били там, но не са били забелязани, защото дотогава не са раждали. Тези дървета бяха на пустеещи места извън селото, където деца, които играят по поляните, пастири или хора, които търсят гъби, са хвърляли огризки от ябълки и така тези дървета са пораснали. Вероятно са поникнали всички семки от хвърлените огризки, защото повечето от тези ябълкови дървета са с по 7-8 стебла. Стеблата са различно дебели, но по всички стебла има ябълки от един и същи вид.

Общоприетото становище, че ябълкови дървета, които са израснали от семки, раждат диви плодове, се оказа неправилно. Плодовете на тези ябълки бяха едри и с добри вкусови качества. Освен това, всяко дърво ражда нов сорт ябълки, различен от съществуващите.

През тази година набрах около 500 кг. ябълки от такива дървета и доста хора ядоха от тях.

Направих и някои снимки, които са показани в цветното приложение.

Направи ми впечатление и друго - в селото ябълките ги пръскат по четири-пет пъти и пак една голяма част от тях са по земята, а тези ябълки, които са извън селото, никой не ги пръска и въпреки това, плодове по земята има малко.

По отношение на родовитостта на тези ябълкови дървета мога да кажа следното: Те растат при лоши условия между други дървета и храсти и затова не раждат всяка година. Има обаче една ябълка от семка, която е израснала в един двор. Тази ябълка толкова много ражда, че едва издържат клоните. Докато в същия двор има облагородени ябълкови дървета, които една трета не раждат, колкото нея. Така и второто становище, че ябълкови дървета, израснали от семка, не раждат, се оказва неправилно.

Взех преди няколко години костилки от една ранна праскова и ги посях. Дръвчето, което израсна, роди късни праскови, но много по-едри (показани на цветното приложение).

Но в двора имам праскови, някакъв местен сорт, от които като посея костилка, дървото, което израсне, ражда същите плодове. Това ще рече, че някои сортове запазват качествата си чрез костилката, а някои се видоизменят.

Зная в село една лоза, израснала от семка и няколко кайсии от костилки. Гроздето на лозата не е диво. То е десертно, ранен сорт с висока захарност. Кайсиевите дървета са също с много добри вкусови качества.

Впоследствие срещнах в беседите още доста неща за семките и костилките. Те са следните: "Посявайте всички семки и костилки от изядени плодове.", "Ако изядеш един плод, а семките му не посееш, законът те държи отговорен." На друго място Учителят казва, че може с една пръчица да разровим малко земята и да посеем семките на 5 см дълбочина, където има условия да растат. Той казва: "Съжалявам, че не ви накарах досега да посявате всички семки и костилки от изядени плодове.", "За в бъдеще всички голи хълмове, ще бъдат засяти с плодни дървета."

В друга беседа се казва, че когато едно растение се премести, то губи силата си. Правил съм опит: Домати, посяти от семка, са по-устойчиви и раждат повече от домати, отгледани от разсад.

Сигурно още много може да се каже и вероятно могат да се напишат цели научни трудове в тази насока, защото е видно, че е неизследвана.

Ето една малка задача, дадена от Учителя, с голямо значение. Но за съжаление тази задача не е изпълнена. Защо е неизпълнена задачата? Защото учениците искат да проповядват. Но значението на посятите семки и костилки е по-голямо от проповедите. Ако всеки ученик посява семките и костилките от плодовете, които изяжда, България вероятно ще стане най-големия институт в света за нови сортове плодни дървета. После, нали задачата на учениците е да предадат Новото Учение на българския народ. Тези плодни дървета, които ще израснат, 30-40 г. ще дават плодове и ще проповядват на хората Новото Учение.

Христо Тодоров

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Обяснение към следващото упражнение:

Ще изпратиш енергиите на Доброто през палеца на дясната ръка; енергиите на Любовта - през първия пръст; енергиите на Правдата - през средния пръст; на Истината - през безименния, пръста на Слънцето; и на Мъдростта - през малкия пръст. От пръстите на дясната ръка ще изпратите тези енергии и като че ли те образуват кръг и после идват към вас. След това ще възприемете енергиите чрез лявата ръка: през палеца на лявата ръка - енергиите на Доброто; през първия пръст - енергиите на Любовта; през средния пръст - енергиите на Правдата; през пръста на Слънцето - енергиите на Истината; през малкия пръст - на Мъдростта. Ще отправим мисълта си към съзнанието на всички добри хора по лицето на Земята, на които съзнанието е пробудено. Ще мислим за всички добри хора. Няма да се стремите да разберете в какво седи тайната. Това упражнение ще го направите, както дигате лейката и изливате вода, няма да разсъждавате защо излиза вода през дупките на лейката; просто ще поливате цветята. Ако речете да разрешавате философията на водата защо тя излиза, това не е ваша работа; защо тя полива цветята, а това е нейна работа. А защо вие помагате, това е ваша работа. Всеки един от вас трябва да стане проводник, да изпратите енергиите на Доброто към всички добри хора, силите на Любовта - към всички добри хора, силите на Правдата - към всички добри хора; после силите на Истината и Мъдростта. Тези енергии вие изпращате повидимому през тая физическа ръка. Но има друга, духовна ръка. Има три направления, но вие ще оперирате с тая физическа ръка. Господ каза на Моисея, като го прати: "Дигни си ръката" - и всичко ставаше. Като знаеш да си дигаш ръката, всичко става. Ще прекарате силите на Доброто през палеца към всички добри хора, за да почувствате тяхната доброта. И като прекарате силата на Любовта, пак да почувствате, че вашата любов е отишла там.

Упражнение: Дясната си ръка ще дигнете към изток хоризонтално и малко нагоре с разтворени пръсти. А лявата си ръка ще поставите на лявото коляно. Ще започнете упражнението:

1. Първо за палеца ще кажете: "Да се прослави Господ във всичките Свои Дела!" (3 пъти). След това ще кажете: "Да царува силата на Неговото Добро във всички добри хора!" (3 пъти) - и ще пратите силата на Доброто през палеца.

2. С първия пръст: "Да се прослави Господ във всичките Свои Дела" (3 пъти) "и да царува силата на Неговата Любов във всички сърца!" (3 пъти)

3. Със средния пръст: "Да се прослави Господ във всичките Свои Дела" (3 пъти) "и да царува силата на Неговата Правда във всичките умове!" (3 пъти)

4. С пръста на Слънцето: "Да се прослави Господ във всичките Свои

дела" (3 пъти) "и да царува силата на Неговата Истина във всички души!" (3 пъти)

5. Малкият пръст: "Да се прослави Господ във всичките свои дела" (3 пъти) "и да царува силата на Неговата Мъдрост във всички Духове!" (3 пъти)

Сега сложете си дясната ръка на дясното коляно, а лявата ръка протегнете към изток хоризонтално и малко нагоре (пак с разтворени пръсти). Сега по обратен път с лявата ръка ще възприемете и ще кажете:

1. Първо с палеца: "Да се прослави Господ във всичките Свои Дела" (3 пъти) "и да царува силата на Неговото Добро в нашите сърца!" (3 пъти). Сега възприемайте към себе си! Да почувствате, че през палеца ви идва нещо.

2. С първия пръст: "Да се прослави Господ във всичките Свои Дела" (3 пъти) "и да царува силата на Неговата Любов в нашите сърца!" (3 пъти)

3. Със средния пръст: "Да се прослави Господ във всичките Свои дела" (3 пъти) "и да царува силата на Неговата Правда в нашите умове!" (3 пъти)

4. С пръста на Слънцето ще възприемете Истината: "Да се прослави Господ във всичките Свои Дела" (3 пъти) "и да царува силата на Неговата Истина в нашите души!" (3 пъти)

5. С малкия пръст: "Да се прослави Господ във всичките Свои Дела" (3 пъти) "и да царува силата на Неговата Мъдрост в нашите Духове!" (3 пъти)

Сега поставете двете си ръце към Слънцето с обърнати длани и опрени лакти на коленете. След това да се съберат пръстите на ръцете едно до друго и после съберете двете ръце с допрени длани. И при такова положение на ръцете кажете Добрата молитва! След това ще произнесем при същото положение на ръцете: "Мир и радост да цари в нас и във всички сърца!" (3 пъти)

Ще хванеш ухото си долу и ще кажеш: "Искам да бъда здрав. Желая здравето на всички хора." После ще хванеш ухото си горе и ще кажеш: "Желая да бъда умен като всички умни хора, които са живели преди мен." Най-после ще хванеш средата на ухото си и ще кажеш: "Искам да бъда активен, експедитивен в чувствата си."

Опъни ухото си долу и кажи: "Господи, помогни ми да стана разумен, както Ти си предвидил."

Хванете се за ухото и си кажете: "Да работим!" Когато се продължава надолу ухото, и животът се продължава. Когато ухото се продължава нагоре, чистотата се увеличава. Когато ухото се разширява, и активността в човека се разширява. Когато ухото се скъсява, и животът става хилав. Затова вие трябва да теглите ушите. На онези хора, които умират рано, ушите се скъсяват. Забелязано е, че хора, у които ушите са дълги, живеят дълги години; а хора, у които ушите са къси, живеят малко време.

Човек трябва да започне с малки опити да въздейства на паяци, мухи, постепенно да отива нагоре, докато дойде до човека.

Усещате се много приятно - претеглете се. Някой път вие сте неразположен - пак се претеглете и си запишете.

Искаш да решиш нещо дали е право или не - със средния десен пръст подпри левия.

Ръцете нагоре, свиване и разтваряне на пръстите като се повтаря "Любов, любов..."

Всеки ден правете упражнения да миришете цветя от разстояние от вас.

Всичко се постига чрез постоянно упражнение. Ако се упражняваш в:

Понеделник - развива се въображението.

Вторник - сила, издръжливост.

Сряда - развиване ума.

Четвъртък - благородство, мощ.

Петък - облагородяване на сърцето.

Ще ви дам една програма за работа през цялата седмица. В понеделник, като ден на месечината, ще очистите къщите си, ще измажете стаите, ще измиете дъските, ще разтребите всички разхвърлени работи. Във вторник ще идете да копаете, ще сечете дърва - той е ден на Марса, ден за активна работа. От когото имате да вземате пари, ще ги вземете, а комуто имате да давате, ще ги дадете. В сряда ще учите. В четвъртък ще се позанимаете малко със своя характер, как да го облагородите; през този ден ще обиколите и своите приятели. В петък ще се занимавате малко с Любовта. В събота ще идете на църква, ще се помолите на Бога, ще разсъждавате за Божествени работи. Всеки ден, обаче, трябва да има определени часове за работа. И всичките ви нещастия във живота произтичат от това именно, че сте разменили дните и часовете за работа. Всякога, когато се предприеме една работа не навреме, има загуби. Всички работи, в каквото отношение и да са - в наука, в търговия, навсякъде, трябва да стават в точно определеното за тях време.

Следователно, всеки от вас, който веднъж е влязъл в Школата, искам да работи над себе си. Като дойде понеделник, да каже; "Какво трябва да работя днес? - Ще очистя къщата си." Някой от вас ще каже; "Дотегна ми все да чистя." - Ако къщата ти е чиста, тогава влез в сърцето си, там има работа. Ако сърцето ти е чисто, влез в ума - и там има място за чистене. Най-после, има места за чистене и в тялото ви вътре. В кой ден вие правите пречистването на къщата си? (- В събота) Затова не ви върви. Съботата е ден за Господа. Вие изопачихте нещата. Господният ден взехте за вас. Не, понеделник е ден за пречистване.

Когато искаш да победиш някой порок, ще избереш вторник - той е ден на Марса. Ще видиш и кои часове благоприятстват за тази работа. Когато искаш да изправиш някоя погрешка, ще избереш вторника, като марсов ден и марсов час. Като я атакуваш, да се справиш с нея. Щом дойде сряда, ще учиш, ще разрешаваш някой научен въпрос. Сряда е добър ден. Четвър-

тък е ден за религиозно повдигане на човека, ще разрешавате религиозни въпроси. Четвъртък е отличен ден за облагородяване на сърцето. Петък е отличен ден за служене на Любовта. На Любовта трябва да се служи разумно. Събота е ден за служене на Бога. Щом живеем разумно, този свят абсолютно няма да ни интересува, като че го няма. Ние живеем на друго място. Като дойде неделята, тогава ще започнем новия ден на живота. Неделята е ден на Слънцето, ден на науката. Който иска да се занимава с изобретения, нека употреби неделята. Когато искаш да изобретиш нещо принципиално, някоя добродетел, избери неделята. Тя е ден за прогрес. Хубавите часове, веселите часове са в неделята. Който иска да избере весел ден, да избере неделята - тя е ден за веселие.

През месец март имате условия да изправите отношенията си с Бога; през месец април имате условия да изправите отношенията си към вашите близки, а през месец май имате същите условия да изправите отношенията си към самите вас. Как? - Като влезете във връзка със силите, които влияят през тези месеци.

Като ученици правете опити върху това, което ви говоря. Проверявайте дали може да определяте часа. Запитайте се колко е часът. След това вижте часовника си и проверете каква разлика има. Колкото по-близо сте до точния час, толкова повече сте прогресирали. Работете върху времето да развивате интуицията си. Не протакайте времето, нито отлагайте нещата. Отлагането спира развитието на ума.

Който иска ученик да бъде, той трябва да изпълни всички задачи, които се дават в училището. Прави ли избор в задачите - една от тях изпълнява, а друга не може да изпълни, той не е ученик.

ЗАДАЧА, ДАДЕНА ОТ УЧИТЕЛЯ на 28 януари 1940 г. за през цялата година

Всеки месец ще избирате по един ден, в който ще се облечете празнично, с най-хубави обувци на краката, с най-хубави дрехи, с най-хубави ръкавици на ръцете, с най-хубава шапка и пр. Всичко това да се разбира символично.

Най-хубави обувци на краката означават Добродетелите.

Най-хубави ръкавици на ръцете означават Правдата.

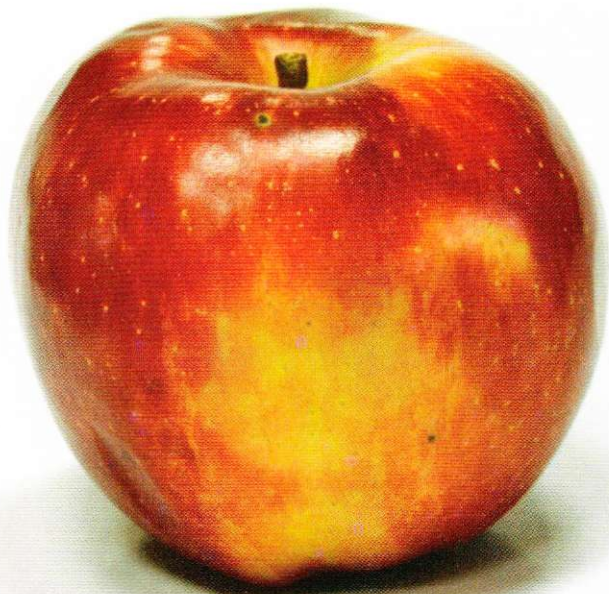
Най-хубава шапка на главата означава Мъдростта и пр.

Този ден да бъдете пълни с радост, чистота, любов, музика, светлина, свобода, мир, като че ли сте през този ден в рая като ангели.

Ще имате през този ден най-хармонични вътрешни и външни отношения към всички същества и към всичко.

През този ден и физически ще бъдете чисти. Това ще бъде един ден на Любовта, на съвършената Любов! През този ден човек да забрави личния си живот. През целия ден да не ти се наруши мирът. През целия ден да сте

Плодове от ябълкови дървета, израснали от семка

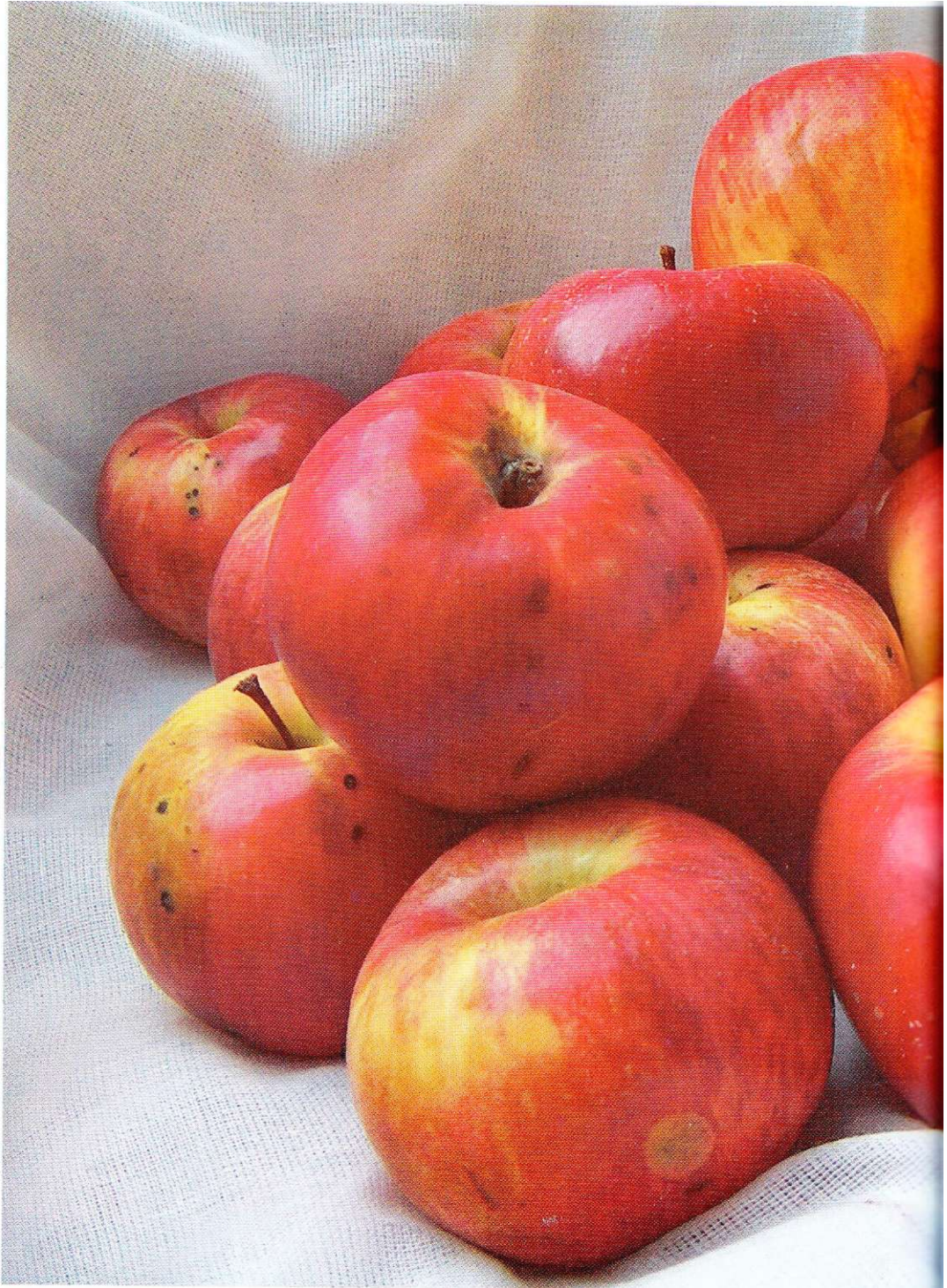

Плодове от ябълкови дървета, израснали от семка

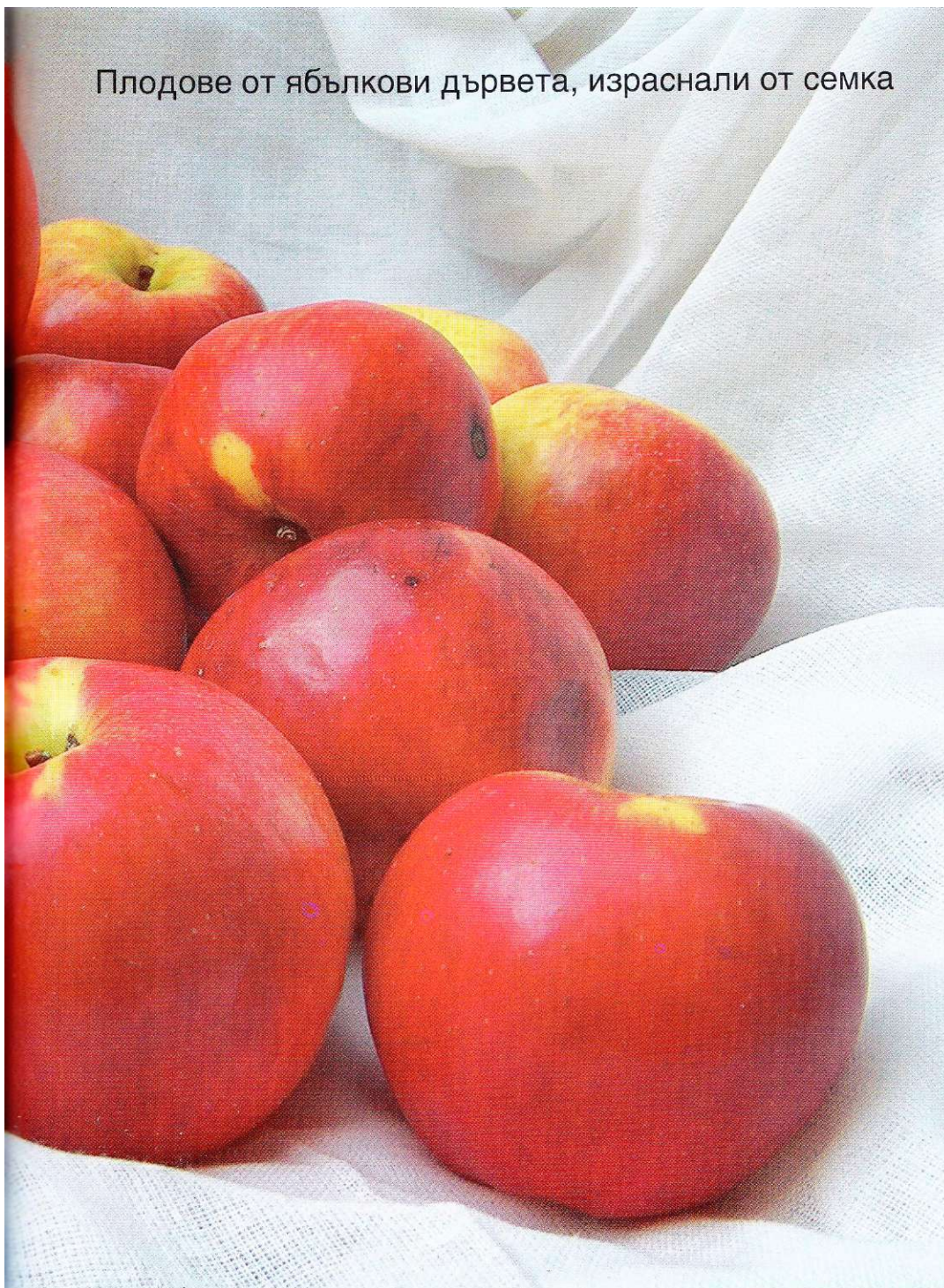

Плодове от ябълкови дървета, израснали от семка

Плодове от ябълкови дървета, израснали от семка

Праскова, израснала от костилка.
Плодовете са с големина 10-11 см

Ябълковите дървета, израсли от семка
са не по-малко родовити от облагородените

реално в Рая! В този ден ще познаете какво нещо е Възкресението!

В такъв ден всички низши същества си събират партушините и се отдалечават от тебе и те заобикалят само ангели, светии. Само те се движат около тебе.

През този ден, ако направите задачата хубаво, вие не ще бъдете на Земята!

Ако искате да влезете в новия живот, трябва да си пригответе съвършени тела - духовни тела.

Един ден на месеца да мислите защо Господ ви е направил краката, ръцете, ушите, очите, носа, главата, защо ви е дал това тяло. Целия ден да размишлявате и да сте във връзка с цялото Битие.

И вечерта да благодарите на Бога, че сте се удостоили да бъдете на Земята! Един ден на месеца да благодариш на Бога, че ни е надарил с хиляди дарби.

Тогава ще се сбъдне стихът: "Всичко, което се случва с тия, които любят Бога, Бог го превръща за тяхно добро." Та всичко, което се случва с нас, Бог да го превърне в наше добро.

Така да се прослави Бог!

През тази година не се позволява да биеш. Не се позволява да си изкривиш устата - да направиш гримаса с устата си или пък с очите си; през тая година не се позволява да гледаш накриво никого.

В първите дни на всеки месец ще избереш един ден за тая задача. Пригответе се за 31 януари! И аз ще се приготвя за този ден!

УПРАЖНЕНИЯ С МУЗИКА

Да се пеят често със своя мелодия тези думи: "Моят дух смирен". Също и тези думи, като отделна песен: "Милостта Божия". (Когато желаеш да намериш сам мелодията на някои думи, то почни да ги изговаряш тихо 50 - 100 пъти и ще ти дойде мелодия отвътре, защото ще влезеш в духа на тези думи.)

Веднъж Учителят ни даде текст, да си напишем сами музиката:

"Уповавай на Господа с всичкото си сърце. Уповавай на Господа с всичкия си ум. Във всичките си пътища познавай само Него. Той ще оправи стъпките ти. Уповавай, уповавай, уповавай!"

ПЕСНИ ОТ УЧИТЕЛЯ, ДАДЕНИ С ДВИЖЕНИЯ

ФИР-ФЮР-ФЕН

Исходно положение: Дясната ръка пред лявото рамо.

"Фир-Фюр-Фен" - Когато се пеят тези думи, дясната ръка отива надясно, като прави дъгообразна линия. Тя се спира не съвсем вдясно, но малко напред и малко повдигната до 45 градуса. Погледът е малко нагоре.

"Тао би Аумен" - При пеене на тези думи ръката се връща в първоначалното си положение.

Така се продължава до края на първата част със следното изключение: Когато се изпяват за последен път думите "Тао би Аумен", при думите "Тао би" дясната ръка се връща в първоначалното си положение, а при думата "Аумен" отива надясно.

"Благославяй, душе моя, Господа" - При тези думи дясната ръка постепенно и бавно се вдига нагоре в отвесно положение. Издигането завършва на сричката "да".

"Благославяй и не забравяй" - Лявата ръка постепенно се издига в основно положение.

"Благославяй" - При тези думи двете ръце се съединяват над главата под остър ъгъл. Движението завършва на "вяй".

"Благославяй" - Двете ръце се спущат върху главата с леко допирание до горната ѝ част.

"Благославяй и не забравяй" - Ръцете се спущат бавно надолу като след думата "благославяй" се прави съвсем кратко спиране пред гърдите.

"Благославяй, душе моя, Господа" - Дясната ръка бавно се издига в отвесно положение.

"Благославяй и не забравяй" - Лявата ръка бавно се издига до отвесно положение.

"Благославяй" - Двете ръце се съединяват над главата под ъгъл.

"Благославяй" - Двете ръце отиват на двете страни с длани, обърнати навън.

"Благославяй и не забравяй" - Двете ръце бавно отиват към гърдите и при последната сричка се слагат върху гърдите с наклон 45 градуса с допрени срещуположни безименни и малки пръсти. Всички пръсти са слабо отдалечени един от друг. (До този момент пръстите на всяка ръка са били допрени един до друг.)

Същата песен се повтаря като се почва с лявата ръка, която се туря пред дясното рамо. Разбира се, в такъв случай лявата ръка се вдига в отвесно положение първа, а после дясната.

АУМЕН

"Аум" - Двете ръце бавно се издигат над главата, съединяват се под ъгъл и се спущат надолу с "обливане". Това се повтаря три пъти.

"Ом" - Дясната ръка бавно се издига до отвесно положение.

"Ом" - Лявата ръка бавно се издига до отвесно положение и през това време дясната ръка се спуща надолу.

"Ау-" - Лявата ръка остава в това положение, а дясната ръка бавно се издига до отвесно положение.

"-мен" - Двете ръце се съединяват над главата и с "обливане" се спущат надолу.

Цялата песен се повтаря три пъти.

УПРАЖНЕНИЯ НА ПЛАНИНАТА

Не е достатъчно само да се борите за първи места, но трябва да ги заслужите. Който иска да вземе първо място, нека тръгне вечер за Мусала, като мине през Рилската пустиня, през езерата на Марица, през Маричината долина и да се върне назад. Това е задача само за героите. Които не са герои, могат да направят същата задача, но по двама, трима заедно. Така са изпитвали учениците в древността. Всички адепти и светии са минали по този път. Те са пребродили всички високи върхове. През каквито върхове мине човек в живота си, такива постижения ще има. Ако не можете да се качите на Мусала и да слезете, не можете да бъдете ученици.

Изкачването на Мусала е един от трудните изпити, особено вечер, в снежна, зимна нощ. Първо ще направите опита през деня; после - при лунна светлина и трети път - в тъмна нощ, когато върхът е покрит със сняг. Мъчна е задачата, но ще се изпитате. Ако нямате вътрешно разположение, ще направите само първия опит - ще отидете на Мусала през деня. И този опит не е лесен. Да мине човек сам през Рилската пустиня, където птичка даже не прехвърква! Върви той сам, чува стъпките си и от време на време шумоленето на листата и на вятъра. Косата може да настръхне на човека от страх, особено вечер. Който направи този опит, ще придобие нещо хубаво в характера си. Като минава през Рилската пустиня, колкото по-навътре влиза, толкова по-сериозен става, докато най-после дойде до Маричината долина, където става радостен, сърцето му се разширява и той изпитва велика благодарност към Бога, че е могъл да мине сам през долината на мълчанието. Човек расте, когато се намира между две противоположни състояния. Така той познава себе си, познава великото в света.

СЛЪНЦЕ И УПРАЖНЕНИЯ

Подпрете лактите на коленете си. Поставете дланите на ръцете си една срещу друга, допсени с върховете на пръстите. Представете си, че средният ви пръст е дълъг, достига до Слънцето. Вижте какво ще почувствате. Мислете си защо пръстът ви е станал дълъг. Ние проточваме средния пръст до Слънцето, за да можем да гледаме на нещата отвисоко, безпристрастно.

Сега всички заедно ще направим следното упражнение: Ще си представите, че имате хубав, пролетен ден, а часът е около два или три сутринта и мислено ще направим разходка до Зорницата, а после до Слънцето. След това ще направим едно пътешествие и до Венера. Като свършим пътешествието, ще се върнем отново на Земята.

Ще ви дам това упражнение за Слънцето като трансформиране на състоянията ви. Правете го редовно, в продължение на десет деня, а след това, когато сте неразположени. Добре е да правите упражнението сутрин,

между два и три часа. Ако не можете да го правите сутрин, правете го вечер, от десет часа нататък. Легнете ли си по-рано от десет часа, не го правете. Това упражнение ще ви отнеме най-много пет минути. Ще концентрирате мисълта си към Слънцето и абсолютно ще забравите околната обстановка. Като свършите упражнението, ще почувствате едно освежаване, бодрост и разположение на духа. Докато правите упражнението, гледайте да не се раздвоите, да не изпаднете в буквата на нещата, да го правите механически. Всяка механична работа развива лоши навици в човека. Ето защо, всяко упражнение трябва да се извършва с разположение и вътрешен стремеж, за да се отрази благотворно върху човека.

Като станете, не бързайте да започнете работа. Измийте се, изправете се добре, съсредоточете мисълта си към центъра на Земята да възприемете нейните енергии. После, отправете тези енергии към центъра на Слънцето. След това пак отправете мисълта си към центъра на Земята и т.н. Като направите това упражнение няколко пъти, подвижете се нагоре - надолу. Най-после застанете тихи и спокойни и отправете своята благодарствена молитва към Онзи, Който ви е пратил на Земята и ви е дал всички условия за растене и развиване. Свържете се с Неговото съзнание и благодарете Му не на думи само, но от дълбочината на душата си. Свържете се после със съзнанието на добрите и разумни същества в света, които работят за вашето повдигане. Благодарете на тия същества, благодарете на великите сили в света, които покрай своята велика задача да ръководят съдбините на цялото човечество, са отделили част от времето си и за вас, за създаване на добри и благоприятни условия за развитието ви.

Енергията в Природата иде главно от два източника: от центъра на Слънцето и от центъра на Земята. Преобладаваща енергия в Природата е тази, която иде от центъра на Слънцето. Тя е положителна енергия. Когато слънчевата енергия се възприема повече от главата, мозъкът на човека става много активен. Ако тази енергия се поглъща повече от стомаха, тогава стомахът става силно активен. В този случай мозъкът се демагнетизира, отслабва и се явява главоболие. За тази цел излишната енергия от стомаха трябва по някакъв начин да се препрати отново в мозъка. Понякога слънчевата енергия може да бъде съсредоточена повече в лакътя, в цялата ръка, в лицето и т.н. За да се разпредели тази енергия равномерно по всички части на тялото, необходими са окултни гимнастически упражнения. Когато не можете лесно да заспите, причината за това е излишната енергия в мозъка. За да се освободите от нея, трябва да правите такива упражнения, чрез които да я отправяте по другите части на тялото. Това става по няколко начина: или чрез концентриране на мисълта си към върха на носа в продължение на пет минути, или чрез измиване краката си в топла вода, да привлечете част от кръвта в главата си, да слезе надолу. Натрупването на слънчевата енергия в някои части на тялото в по-голямо количество, създава за останалите удове ред болезнени състояния. Изобщо, боледу-

ват тези удове, които са демагнетизирани, т.е. които са лишени от нужното количество енергия. За да се излекуват, мислено трябва да им се предаде необходимата енергия. Когато на някои заболял уд се предаде нужната за него енергия, той оздравява.

И тъй, когато искате да регулирате силите на своите удове, направете следното упражнение: Спуснете ръцете си надолу и концентрирайте мисълта си към центъра на Земята. След това вземете тази енергия от центъра на Земята и съзнателно я отправете нагоре в мозъка си. Ако не можете да направите това, тази енергия ще ви обсеби и ще се отрази разрушително върху някой от вашите удове. За да не става това, вие трябва да отправяте тази енергия не само към главата си, но и към центъра на Слънцето. После прекарвайте същата енергия към центъра на Земята. Тези два вида енергии, тези две течения ще се срещнат някъде. Точката, в която ще се срещнат в човека, е под лъжичката. В тази точка вие ще усетите малка топлинка, признак на живот. Ако кръстосването на тия енергии става в мозъка, там ще усетите подем в мисълта; ако кръстосването на тия енергии става в белите дробове, чувствата ви ще се разширяват; ако това кръстосване става в стомаха, ще усещате голям апетит; ако това кръстосване става в мускулите на краката и ръцете, ще изпитвате желание за движение. Изобщо, в който уд и да става кръстосването на тия енергии, човек ще почувства в себе си особена приятност и разположение към нещо хубаво. Ето защо, човек трябва да изучава мислите и желанията си, да види каква роля играят те в неговия живот, да различава откъде идат: от центъра на Земята или от центъра на Слънцето.

Вечер не трябва да си лягате, докато не отправете слънчевите енергии към центъра на Земята и от центъра на Земята не вземете земни енергии. Сутрин ще направите обратно - всички земни енергии ще ги отправете към Слънцето и от него да възприемате слънчевите енергии. Дълголетие то се дължи на тези методи.

Като правите това психическо упражнение, ще бъдете концентрирани, да може не само мисълта ви да пътува, но и цялото съзнание. Тогава ще усетите две течения - едното отива от Земята до Слънцето, а другото се връща назад. Добре е да правите това упражнение, когато сте неразположени духом.

Всички трябва да се стремите към Слънцето като главен фактор в живота ви. То ще ви помогне да изправите всички ваши погрешки. Ритмусът на Слънцето или сутринните слънчеви лъчи са най-благоприятни върху човека. Правете сами наблюдения върху тия изказани мисли, за да се усили вашата вяра. Това са факти, но докато един факт не се провери, той не може да действа върху вас.

Направете следния опит: Когато имате хрема, мислете за земята и вижте, какъв ще бъде резултатът. След това обърнете направлението на вашата мисъл към Слънцето, да се съедините със слънчевата енергия, и

пак наблюдавайте за резултата. В първия случай хремата ви ще се излекува мъчно, а във втория случай ще изчезне скоро. Когато имате каквото да е неразположение, правете този опит, за да се убедите в силата на слънчевата енергия. За Слънцето има две схващания: Едни го схващат външно, те разбират само външното, видимото слънце; други разбират вътрешното, духовното слънце в човека - към това Слънце ще отправите мисълта си.

В Слънцето има един голям трансформатор, който изпраща слънчевата енергия по цялата земя. Освен това, в Слънцето има и специални трансформатори за всеки човек на земята, чрез които трансформатори всеки човек приема специално изпратената до него слънчева светлина и енергия. Всеки от вас, ако възприеме тази светлина, може да знае кога е изпратена. Вие не можете всякога да възприемате тази светлина, нито знаете кой момент е изпратена, затова трябва да учите. Представете си, че в момента, когато пристига специалната за вас светлина, вие сте затворени дома си или сте някъде на представление, или на концерт, какво ще стане тогава? - Вие ще възприемете само общата светлина от Слънцето, която иде до всички, но не и тази, която се изпраща специално за вас. Защо? - Защото у всеки човек има един трансформатор, който приема специалната за него светлина от Слънцето и ако той е зает с някаква работа и не може да възприеме тази светлина, тя се връща обратно, без никакъв резултат за самия човек. Щом тази светлина се върне назад, човек през целия ден чувства в себе си едно голямо лишние, като че е изгубил нещо много ценно. Така е, когато човек не е навреме на мястото, отдето трябва да получи тази светлина, която му носи живот. Жива е тази светлина! Тя е наречена "прана". В това отношение съзнанието на всеки едно от вас трябва да бъде будно, за да знае часа, когато ще пристигне неговата светлина и да може да я възприеме. Ако сте заети с някаква работа, то като наближи моментът, когато вашата светлина иде, вие ще почувствате едно приятно разположение да излезете малко извън стаята. Каквато и работа да имате, излезте навън, за да възприемете тази светлина. Поейте във 5-10 минути, най-много половин час, докато тази светлина премине.

Сега вие ще кажете: "Чудно нещо, за всеки човек да има специален трансформатор от Слънцето!" Да, това са наредби на живата Природа. Всичките нейни действия са отмерени и верни. Тя се грижи за материалите, за капиталите, които дава на всички същества и държи точна сметка за тях. Тя не се интересува за вас като господари или слуги, нито за вашата личност, нито за вашата индивидуалност, нито за вашето особено схващане, но тя се интересува за вложените във вас нейни капитали. Затова, вие трябва да възприемете изпратената специално за вас светлина и ако разбирате закона, ще изпратите тази светлина обратно до Слънцето чрез трансформатора, който е у вас, и с това ще покажете на Слънцето, че сте поумнели. Това е същото положение, в което се намират учениците в училищата. Най-

първо, учителите задават задачи за решение и учениците като ги решат, връщат тетрадките си обратно на учителите, да видят, че са работили върху тях.

Следователно, ако вие изпратите чрез вашия трансформатор получената от Слънцето светлина обратно до него, това показва, че вие сте възприели тази светлина; ако не я изпратите обратно, Отгоре знаят за вас, че вие не сте били будни в момента, когато е идвала светлината при вас и не сте я възприели. В тяхната статистика е отбелязано точно колко пъти сте възприели тази светлина и колко пъти не сте я възприели. - Де трябва да възприемем тази светлина? - Това е една от великите тайни на Природата. Човек трябва да бъде умен, интелигентен и добър, за да схване времето и мястото, дето ще възприеме тази светлина. Птиците, например, знаят добре това нещо. Докато птицата не трансформира своята светлина, не отива на работа. Тя седи на някой клон, чака да дойде нейната светлина. Щом възприеме това, което е определено за нея, тя хвърква от клона и започва работата си. Значи, птиците знаят тази тайна на Природата, а човекът не я знае, той я е изгубил и тепърва трябва да се заеме да я намери.

Псалмопевецът казва: "На ранина, Господи, ще Те потърся; на ранина, Господи, ще Те намеря". Този стих изнася в поетическа форма момента, когато животът иде, т.е. когато иде специалната за всички същества светлина. Ние не говорим за общата светлина, а за специалната, за "моята" светлина. Аз се интересувам само от онази книга, която носи нови елементи, нови познания за мене, аз се интересувам само от онези цветя, които обръщат моето внимание; аз се интересувам само от онези извори, които ме ползват. По този начин ние навлизаме от частното към общото, при което отделните опитности се съединяват и образуват общите опитности. Ако искате животът ви да върви както трябва, бъдете будни за тази светлина. Пък, ако желаете да се лутате, спете, колкото искате.

Обаче, трябва да знаете, че не е позволено да разправяте на други, кога иде вашата светлина. Това е един свещен момент в живота ви, който ще задържите само за себе си. Ако разправяте на хората за вашите специфични работи, ако им кажете, че Слънцето изпраца специфична светлина за вас в еди-кой си час, хората, които не разбират този закон, ще ви изпратят своите нечисти мисли и с това ще попречат на вдъхновението ви или на разположението ви. Що се отнася до общата светлина, за нея може да говорите, колкото искате.

Това, което ви говорих за Слънцето, съставлява 1/3 от цялата Истина. Същото нещо се отнася и до духовното Слънце у човека, както и до Божественото Слънце у него. Значи, в живота на човека всеки ден има три важни момента, които ако той може да долови, ще се развива нормално. Като ставате сутрин, най-първо се запитвайте какво трябва да правите днес, защо сте дошли на Земята и т.н. Има ли нещо неестествено в това?

УПРАЖНЕНИЯ ЗА ПАМЕТТА

Причината за отслабване на паметта се дължи на излишък на млечна киселина, която се събира в мозъка на човек. Губенето на паметта произхожда от дразнене, тревога, насилия. Още една причина за губене на паметта е неправилното разпределение на енергиите.

Да кажем, че някой от вас има слаба памет. Всяка вечер, когато си ляга, да влага в подсъзнанието си мисълта: От утре моята памет ще е лосилна.

Как да подобрим паметта си? Направи упражнение за дълбоко дишане. Никога не преяждай, не приемай противоположни храни, които са трудно-смилаеми.

Сега ще ви дам едно упражнение за усилване на паметта. Ще сложите ръцете си на кръста, след това ще вдигнете десния си крак и ще го подпрете, колкото може по-нагоре на бедрото на другия крак. Същото ще направите и с левия крак в продължение на 10 минути.

За една седмица направете едно упражнение. Ти като станеш, тури си единия пръст на центъра на паметта. Може да туриш единия си пръст, двата пръста, може да туриш и трите пръста, може да туриш и всичките пръсти тук, на мястото на човешката памет, в средата на челото. Тогава, ако си разсеян, ще концентрираш ума си да се възвърне твоята памет. Онзи, разсеяният, да достигне да си спомня неща от няколко прераждания. Пет, десет минути ще си туриш пръста там, няма да мислиш, може да седнеш на коляно, може да седнеш по турски, може да седнеш на стол, но да си спокоен, никой да не те безпокои. За една седмица ще направите едно микроскопическо подобрение, да помните една дума повече, отколкото преди.

Колкото повече яде човек, толкова по-малко помни. Стомахът мели много, но паметта се обременява и отслабва.

Направете си едно малко размишление в ума, кажете си така: "Где съм бил преди 100 години?" Поспрете се, после си помислете: "Де съм бил преди 1000 години, де - преди 2000 години, де - преди 3000, 4000, 5000, 6000, 7000 и де - преди 8000 години?" Направете си мислено един такъв малък процес и се спирайте на всяко положение. Вие няма нищо особено да разрешите, но като се връщате мислено по пътя, който сте минали, ще се подчините на този закон и като дойдете до състоянието, в което сте били преди 8000 години, отбележете си състоянието, което сте преживели и мисълта, която ви дойде и после пак се върнете в сегашното си състояние. Ако не се породи никаква мисъл или ако не преживеете никакво състояние, това да не ви смущава, върнете се пак назад. Аз постепенно ще ви показвам математически съотношения как да работите.

Тези упражнения са най-малките, които ви задавам. Във вашия ум възниква идеята: "Как мога да се върна 8000 години назад, как ще направя това?" Вземете пример от малкото дете, което като се изправя на крака-

та си, има ли идея как ще пристъпва? Не, то се подчинява на инстинкта, изправя се на краката си, пада, отново се изправя, пак пада и т.н. Така и вашият ум е едно четвероного животно. Умствените хора са четверокраки, започват да се изправят, падат, пак се изправят и най-после казват: "Не можем да разсъждаваме." Не, ще падаме, ще ставаме, ще се покланяме, докато най-после застанем на двата си крака и започнем да мислим. И тъй, запомнете, че умът ви не е човешки, той е на 4 крака, но това не е за обида. Ако умът ни беше човешки, то животът ни щеше да бъде другояче устроен и нямаше да бъдем на този хал, на който сме сега. Че умът ни не е просветен, това може всеки да го провери.

УПРАЖНЕНИЯ ЗА КОНЦЕНТРАЦИЯ

За да може човек да се справя с всички свои енергии в себе си, той трябва да изучава закона на концентрирането. Като изучава закона на концентрирането, човек трябва да прави опит да съсредоточава погледа си върху някой предмет, без да мигне с очите си. Правете този опит като започнете от 1 минута и постепенно увеличавате. Той помага за усилване на очите. Като правите опита, съзнанието ви трябва да бъде съсредоточено. През това време не се позволява никакво разсейване на мисълта, нито на съзнанието.

Сега ще ви дам едно упражнение. Ще видим дали може да го приложите. Можете ли да направите първото упражнение? Опитайте го още сега. Ще мислите 2 минути върху думите "любов и съгласие". Ще правите това упражнение 10 пъти на ден по 2 минути и ще видите резултатите. Ще се стремите да имате хармонията всеки момент в ума си. Умът ви трябва да свикне да се съсредоточава. Той много се отклонява, но като го концентрирате 1-2 минути върху хармонията, умът ви ще навикне да се съсредоточава, да се приспособява.

При сегашната наша организация човек има 37° нормална температура и като се повиши температурата до 41-42°, той заминава вече за другия свят. Питам тогаз: Един човек, който не може да издържи една температура от 42°, каква сила има той и де се крие причината на това? - Човек може да се дисциплинира и да издържи и по-висока температура. Как издържаха тримата момци, за които се говори в Библията, че били хвърлени в огнената пещ? - Това зависи от силата на човешката мисъл. Има едно състояние, при което човек не може да гори.

Направете един малък опит. Дръжте концентрирано съзнанието си, че вие сте господар на огъня. Вземете един въглен в ръката си и при това концентрирано състояние, без да има раздвоение в мисълта и съмнение, ще може да пренесете въглена от едно място на друго без да се изгорите. Ако се изгорите, това показва, че вашето съзнание не е концентрирано. Ако съзнанието е концентрирано, изгаряне не може да стане.

Вземете два предмета в ръцете си и ги насочете един срещу друг. Концентрирайте мисълта си в точката, дето тези предмети леко се допират и след време ще видите, че на това място се явява малка искрица. Колкото по-бързо произведете искрицата, толкова мисълта ви е по-силно концентрирана. После направете следния опит: Насочете двата си показалеца един срещу друг без да се допират и концентрирайте мисълта си към тях. След известно време ще видите, че от това място излиза светлинка. Направете този опит вечер, за да се забележи светлинката.

ЛЕЧЕНИЕ НА БОЛЕСТИ

В древността, за да изпитат учениците на Окултните школи, те били поставяни на изпит. Така проверявали знанията им. Например, неочаквано ученикът заболявал. Ако успявал да се справи с болестта си, той имал знания. Колкото по-дълго време боледувал, толкова по-малко знания имал. Това са задачи, които ученикът трябва да решава. И вашите мъчнотии сега са елементарни задачи, които трябва да се решат. Ако трябва Учителят да освобождава ученика, това показва, че изпитът не е издържан. Ученикът трябва сам да решава задачите си.

Задайте си задачата цяла година да не боледувате от нищо. Или задайте си задачата да направите опит цяла една седмица да не минава в ума ви нито една лоша мисъл, в сърцето ви - нито едно лошо чувство и във волята ви - нито едно лошо действие. Някои мислят, че са много силни. Не, трябва да бъдете тъй чисти като един ангел, като един светия. Ако можете да издържите за един час или за един ден, или за една седмица, или за една година, това ще бъде още по-добре. Ако постигнете това нещо, Небето ще се отвори за вас и вие ще разберете степента на онези велики съзнания, които минават през ума ви.

Имате някака малка пъпчица на ръката си. Направете опит да я махнете със силата на вашата мисъл, със силата на вашата воля. Направете един малък кръг около пъпчицата си и концентрирайте мисълта си към нея. Ако пъпчицата не се махне, направете втори, по-голям кръг. Ако не успеете, направете трети, четвърти кръгове, по-големи от първите. Ако и при това положение не успеете, причината е или в мислите, или в чувствата, или във волята ви. Потърсете причината и я отстранете. Понякога причината може да се крие и в окръжаващата среда. На другия ден повторете опита. Докато не махнете пъпчицата от ръката си, не се отказвайте от този опит. Така ще усилите волята си, така ще усилите мисълта и вярата си. Някой има затвърдяване на ставите си. Нека направи същия опит, да види силата си.

Заболееш ли, движи палеца си. Седни на един стол и започни упражнението. Изнеси дясната си ръка напред с дланта надолу и допирай последователно палеца си до всички пръсти на ръката: до малкия, до безименния, до средния, до показалеца. След това обърни същата ръка с дланта нагоре

и направи същото упражнение. После направи двете упражнения с лявата ръка - първо с дланта надолу, после с дланта нагоре. Като свършиш упражнението, ще почувстваш едно малко просветление в ума си и ще намериш начин как да оправиш работите си. Ако не си разположен, направи същото упражнение. Скръбен си, направи упражнението. Палецът, като представител на Любовта, ще предаде нещо от себе си на другите пръсти. Това ще помогне на мозъка, на слънчевия възел и те ще започнат да работят.

Като правите тези упражнения, вашите клетки, вашите нерви ще започнат да се тонират и ако имате главоболие или какво и да е неразположение, то ще мине и ще се почувствате по-здрави. Ако правите тези упражнения по-често, ще започнете да се лекувате. Те са един добър метод за лекуване. Всяко лекуване е изчистване, а изчистването е здраве. Като живеете цял живот по такъв начин - като правите упражненията за хармонията, всичко у вас ще се пречисти и душата ви ще стане бяла като сняг.

Като направите няколко такива опити и видите резултата, ще ми съобщите. И като се уверите в добрите резултати, тогава може да помагате на най-близките си.

Напишете на дъската следните думи: благодост, носи, душа, живот, младост, пълни, добрини, радост. Опитайте се да съчетаете тези думи така, че да образувате едно смислено изречение. Можете да си послужите със съюзи и предлози. Ако ви кажат, че от съчетанието на тези думи зависи благополучието на вашия живот, вие ще употребите всичкото си внимание и знание, да излезе изречението по-смислено.

Прочетете някои от написаните изречения.

Четоха се изреченията:

1. Душа, пълна с благодост и добрини, носи живот, младост и радост.
2. Благодостта носи живот на душата, а добрините пълнят младостта с радост.

Правете опити да нареждате дадените думи, докато образувате от тях нещо хармонично. Ако ги наредите по законите на хармонията, ще достигнете, каквото желаете. Те представляват математическа формула, която можете да прилагате навсякъде. Колкото повече и различни комбинации дадете на тия думи, толкова повече ключове ще имате на разположение, с които да отваряте и затваряте. С един ключ ще имате едно постижение, с много ключове - много постижения.

Като нареждате думите в различни съчетания, вие можете да се лекувате от различни болести, да усилвате паметта и т.н.

1. Радостта носи живот и добрини и пълни душата с благодост и младост.
2. Доброто носи живот и младост и пълни душата с благодост и радост.
3. Душата пълни живота с радост, доброто носи благодост и младост.
4. Доброто пълни живота с радост, душата носи благодост и младост.

5. Носи душата благодост и радост, пълни живота с добро и младост.
6. Благодостта носи доброто с радост, живота пълни с душа и младост.
7. Младостта носи живота с радост, пълни душата с добро и благодост.
8. Животът пълни с радост душата, доброто носи благодост и младост.
9. Пълни, животе, душата с радост! Носи й благодост, носи й младост, носи й добрини.

РАЗВИВАНЕ НА ДАРБИ И ДОБРОДЕТЕЛИ

Трябва да си поставим задача да развием добродетелите в нас. Ако всеки си постави задачата всяка година да развие по една добродетел, за 25 години той ще развие 25 добродетели. Поне човек може да развие първите три основни добродетели: първата година ще работи за търпението, втората година за милосърдието, третата година да развива Любов към Бога. Това е задача за три години - човек да добие три основни добродетели. Търпението е добродетел, която се изработва само на Земята.

В окултната наука има методи за придобиване на търпение. Да вземе човек едно огледало и да се гледа 5-10-15 минути, до половин час. Ако се гледате толкова време, ще се хипнотизирате. Какво трябва да направите? Като започнете опита, ще си кажете: След 2 часа ще се събудя. Само така разумният закон действа. Като паднеш в този летаргичен сън, ще дойдат разумните същества да пазят тялото ти и след 2 часа ще те събудят. Ако не ги предупредиш, те ще мислят, че ти си силен човек и ще те оставят сам да се събудиш. В това време ще дойдат други същества, ще те оберат и след няколко часа може да се събудиш, но ще бъдеш вече един хилав човек.

За да усилвате волята си, добре е като си лягате вечер, да си кажете, че тази вечер искате да спите само на дясната си страна. Ако сутринта се намерите на дясната си страна, волята ви е силна.

Всеки ден ще изучавате по един цвят от спектъра. Следете кои цветове през кои часове на деня преобладават. Това е работа за вас. Червеният цвят, за пример, действа върху личния живот на човека, прави го голям индивидуалист. Жълтият цвят дава простор и успокояване на ума. Колкото повече навлизате в тъмните цветове, например тъмносиния, вие усещате тъга, скръб в душата си. Светлите цветове - ясносиният, ясножълтият, действат успокоително на нервната система. Синият цвят е среда на заддуховния живот на човека.

Ще ви дам едно малко пояснение, за да обръщате внимание на облаците, да се свържете с тях и да не мислите, че те са мъртви, а да ги считате винаги като живи. Някой път на небето се образуват цели планини от облаците, насочени към север или към юг. Наблюдавайте тези живи образи вътре в пространството и размишлявайте защо едни са обрънати към север, а други - към юг. Съвременните хора днес са изтощени, издробенели, защото не излизат да наблюдават небето, а се обръщат само към земята, към това,

което ние сме създали, а то е дребнаво. Ако хората излизаха да наблюдават небето, облаците, звездите, тяхното настроение щеше да се измени и ние, съвременните хора на бялата раса, щяхме да бъдем по-благородни, отколкото сме сега.

Наблюдавайте какви са хората, които живеят при северни склонове и на които реките текат към запад, и такива хора, които живеят в южни склонове, а реките им отиват към изток. Направете сравнение между едните и другите хора. Имайте това като задача. Тази задача някои от вас могат да разрешат след една седмица, други - след месец, а трети - след една година. Затова ние при възпитанието трябва да използваме Природата, защото в различните форми, които Тя е създала, лежи онази основна, велика мисъл - да изменя настроението на нашия ум, сърце и воля.

Добре е всеки човек да има в двора си въже, дълго около 4-5 метра, добре обтегнато, поставено на известна височина и да се упражнява да ходи по него. Когато жената е недоволна нещо, нека мине по това въже от единия до другия му край. Направи ли това упражнение, недоволството ѝ ще изчезне. И мъжът, и децата, и учителите, и учениците, и писателите, и музикантите трябва да правят същото упражнение. По този начин работите им ще се нареждат добре. Това упражнение представя добър метод при самовъзпитанието на човека. Първоначално въжето ще бъде поставено на един метър височина и постепенно ще се подига, докато стигне 30 метра височина. Може ли човек да върви по въже на 30 метра височина, той е достигнал вече много нещо. Той може да се радва на известен прогрес в живота си. Природата е поставила естествени препятствия на пътя ви като това въже, с цел да развие във вас нещо мощно. Засега човек е развил своето физическо тяло, но не и духовното. За да се развие духовното, т.е. Божественото начало в човека, Невидимият свят му създава ред изпитания. Не е ли пробудено Божественото начало в човека, той е изложен на изпитания, които внасят в него страх и ужас.

Аз съм избрал един ред от думи, които имат сила на живот в себе си. Вземете под категорията на Любовта кои думи влизат. Думите, които извяват Любовта, са: нежност, опрощение, благост, утешение, съчувствие, щастие в живота. Вземете думата живот, в нея влизат: мощ, храброст, въодушевление, бодрост, победа, победа в целостта. Вибрациите на думата цялост на български са слаби. Думата победа е по-силна, но целостта има най-дълбок смисъл. Под думата цялост влизат: здраве, покой, услужливост, благост, пълнота, оптимизъм, мъдрост. Мъдростта включва следните думи: уравновесеност в действията, равновесие, светлина, знание, съсредоточение, осияване и просвещение, разум. В категория "разум" влизат: разсъждение, съжаление, съобразяване, внимателност, стремление. На български няма дума за индивидуализиране, което значи душата да стане единична. В

индивидуализирането на душата влизат следните неща: лекуване, присъствие на Духа, младост, растене. В растенето на живота влизат други думи, които го обясняват: успех, оживотворение, почивка, надежда, съгласие, миротворство и изкупление. В истината влизат следните думи, които я обясняват: постоянство, въздържание, вяра, вдъхновение, доброта, упование. Който иска да познае истината, не може без тия помагала. Сега ще вземем думата върност. За да бъде човек верен, трябва да има съзвучие. Тия са две думи, които следват една след друга. Влизат и други думи, които обясняват върността. Това са: хубост, невинност, смирение, сладост. Остава още една категория, нея ще оставя.

Освен тия думи, може да намерите и други думи в българския език, с които можете да правите известни упражнения. Защото, когато искате да изработите една черта във вас, трябва да има една дума, тя да бъде методът и начинът, оръжието, чрез което ще приложите силата ѝ. Искате да бъдете мек и благ. Първото нещо, което трябва да направите, е да бъдете ням, когато другите хора са нежни спрямо вас - нежните хора са много пластични - нежността подразбира голяма пластичност на ума, душата и сърцето. Ако много прощаваш, туй показва, че си решен да бъдеш нежен. Трябва да знаете, че едно от качествата на Светия Дух е нежността. Писанието казва: Не огорчавайте Божествения Дух. Ние можем да Го огорчим с много дребни работи. И тогава ще дойдат у нас духове на този същия уровень, на който сме ние, Господ ще изпрати груби духове, приблизително като нас, и други, по-напреднали, и последните, докато не ни приспособят да бъдем в съгласие с Божествения Свят Дух, няма да ни оставят.

За да можем да придобием всички тези качества, тия неща да се вложат в нас, трябва хиляди години, една, две хиляди години ще бъдат малко. Тия думи трябва не само да ги произнесем и да намерим тяхната сила, но и трябва да я внесем в себе си, да ни оживотвори.

Сега ще ви дам едно негативно правило: За една седмица няма да се поздравлявате; кой как мине покрай някого, няма да го поздравлява. Ще минавате един покрай друг, като че сте чужди, непознати хора помежду си. Колко души от вас искате да направите този опит? Като минавате, ще бъдете като непознати. Ще се запитвате: "Какво правите, господине?" Ще мислите, че сте свършено непознати хора, с които едва сега ще трябва да се запознавате.

Сега, за една седмица, като нямате никакво разположение, галете 10 пъти безименния си пръст - тъй ритмично 1, 2, 3, 4... 10 пъти, да видите каква смяна ще стане вътре във вас. Щом човек почва да огрубява, той трябва да гали, да милва третия си пръст, да смекчи характера си.

Упражнение: Ръцете напред, успоредни една на друга. Палецът и средният пръст допрени с върховете си, при което образуват един малък

кръг. Отхвърляне със сила средния пръст напред и на двете ръце. Средният и големият пръст се поставят пред устата, допрени. Слабо духане. Ръцете се изнасят напред, с бавно отваряне на пръстите. Това упражнение се прави няколко пъти.

С какви планети са свързани палецът и средният пръст на човека? - С планетите Венера и Сатурн. Когато искате да бъдете справедливи и съвестни, хванете средния си пръст - сатурновия.

Сега да направим още едно малко упражнение. Представете си, че ръцете ви са в Слънцето. Ще направите един малък кръг да обхванете първата система - Меркурий. После ще направите втори кръг, малко по-голям и ще си представите, че обхващате Венера. Третият кръг ще бъде още по-голям, ще обхванете Земята и т.н. Кръговете стават все по-големи: Марс, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун. (Ръцете напред.)

После ще произнесете думите: Всичко, каквото Бог е вложил във Вселената; благото, което е определил за нас, да дойде и да се реализира в нашата душа!

Ще правите кръгове с ръцете си и ще кажете: "Амин - тъй да бъде!"

Думата "амин" значи: Всичко да бъде тъй, както е написано. "Амин" е дума, която не може да се преведе; тя е свещена дума, която включва всичко хубаво и Божествено в себе си.

Вие искате Господ да ви послужи, искате Господ да бъде добре разположен към вас, но Господ ви казва: "Идете направете една малка услуга на някоя вдовица, на някой беден." И тогава Господ ще бъде разположен към вас. Ако вие мислите да влезете в Царството Божие без да правите услуги на другите хора, това не е животът на невидимия свят.

Задача: За една седмица всеки ден правете по 6 услуги. Всяка услуга за 5 минути - всичко 30 минути на ден. За 7 дена - всичко 42 услуги. В тия 5 минути не мисли за себе си, за домашните си, а за Бога и за Неговата работа. От това ще излезе повече, отколкото очакваш. Не само на нашите приятели. Направи някому една услуга, която да му е приятно, че си му я направил. Направи я без да я е искал той, но да се нуждае от нея. И като се върнете, Духът ще ви каже: "Много добре си направил". Благословенията на 6-те души ще дойдат върху теб. Те ще ви пратят своето благословение. Ще имате и Божието благословение.

Учителят в Младежкия клас даде задача за 1 седмица: Когато срещнем от Младежкия клас, да му пожелаваме нещо хубаво и да си запишем пожеланието.

ФИЗИЧЕСКИ УПРАЖНЕНИЯ

При обтягане на ръцете и краката и при концентриране на ума, човек използва жизнените енергии на Природата и той става здрав и силен.

Ако искаш да бъдеш във връзка с едно земно течение, ще обтегнеш ръцете си, краката си, мускулите на цялото си тяло само за няколко секунди и веднага ще урегулираш теченията в себе си.

Помнете: Движенията, които правите при упражненията, се основават на велик вътрешен закон. Като правите упражненията, умът, сърцето и волята ви трябва да участват в тях. Колкото по-съзнателно ги правите, толкова по-оправен е вашият път.

Приложете дълбокото дишане и при гимнастическите упражнения. При всяко изправяне на тялото, вие поемате дълбоко въздух. Щом клякате към земята, издишвате въздуха.

21 упражнения от Учителя (предадени от Пеню Ганев)

1. Изходно положение (И.П.): Изправен стоеж, краката и ръцете прибрани до тялото.

Крачка напред с десния крак, прибиране на левия крак към десния, изнасяне леко ръцете напред и нагоре под ъгъл 45 градуса.

Крачка напред с левия крак и сваляне на ръцете до И.П., прибиране на десния крак към левия, изнасяне на ръцете леко напред и нагоре.

Повтаря се 6 пъти напред, 6 пъти назад и 3 пъти напред.

2. И.П. Изправен стоеж, краката и ръцете прибрани до тялото. Ход на движенията също като при упр.1, но с приклякане и силен удар с ръцете нагоре и напред. Изтласкването на ръцете става с повдигане на пръсти. Повтаря се като при упр.1.

3. Късай - Хвърляй

И.П. Тялото изправено, краката прибрани, ръцете пред гърдите в хоризонтално положение, свити в лактите, пръстите свити в юмрук.

Десният крак се изнася надясно с леко приклякване на левия и едновременно с това ръцете се изнасят встрани, като пръстите се разтварят и се издишва. Движенията на ръцете изразяват късане и хвърляне.

Прибиране на ръцете и краката в И.П. - вдишване.

Същите движения се повтарят, като се започва с изнасяне на левия крак.

Упражнението се прави 21 пъти, като всяко изнасяне на крака се брой за един път.

4. Балсам за коленете

И.П. Тялото изправено, краката прибрани, ръцете встрани, малко напред и нагоре. Клякане и изправяне. При клякането се издишва, а при изправянето се вдишва. След изправянето леко се задържа, за да се поеме достатъчно въздух. Положението на тялото е вертикално. Повтаря се 21 пъти.

5. а) Приемане на Божиите блага

И.П. Тялото изправено, ръцете и краката прибрани. Въртене на ръцете отзад нагоре и надолу в пълен кръг, 21 пъти.

б) Раздаване на Божиите блага

И.П. Същото както при а). Същите движения на ръцете като при а), но се въртят в обратна посока: пълен кръг отпред нагоре, назад и надолу, 21 пъти. При издигане на ръцете нагоре да се чувства устрем.

6. Упражнение за кръста.

Тялото изправено, краката леко разтворени, ръцете на кръста. Въртене на тялото от кръста нагоре кръгообразно - 3 пъти отляво надясно, в посока на часовниковата стрелка и 3 пъти отдясно наляво - по посока обратна на часовниковата стрелка.

7. Обтягане

Тялото изправено, краката и ръцете прибрани.

Крачка напред с десния крак, при което кракът леко се прегъва, а левият крак е изпънат. Дясната ръка се изнася напред под ъгъл 45 градуса, а лявата - назад под същия ъгъл. Тялото се обтяга максимално напред, като тежестта пада върху десния крак, а левият крак леко се отлепя от земята. С това завършва първата част на цикъла.

Изнасяне на левия крак напред, сгъване на десния крак. Тялото се изнася назад и максимално се изпъва. Ръцете са свободно отпуснати надолу. Тежестта на тялото пада върху левия крак. С това завършва вторият цикъл.

Всеки цикъл се повтаря по 3 пъти, като всеки път се започва с различен крак.

8. Упражнение за дишане

Тялото изправено, краката и ръцете прибрани. Изнасяне на десния крак напред и нагоре до прегъването му под прав ъгъл. Едновременно с това - издигане на двете ръце с длани надолу, допрени до тялото и прегънати под прав ъгъл в китките до височината на гърдите. Лактите се изнасят навън и назад като се поема дълбоко въздух.

Силно издишване, като ръцете, пак с длани надолу, с тласък се свалят надолу до И.П. Десният крак стъпва на земята.

Същото се повтаря и с изнасяне на левия крак. Прави се 12 пъти.

9. Магнетично упражнение за пълно отпускане на тялото

Тялото изправено, ръцете и краката прибрани. Крачка напред с десния крак и едновременно с това люлейно движение напред и назад с тялото като то е напълно отпуснато. Ръцете са отпуснати и се люлеят с тялото.

Това се прави 4 пъти, а на петия път левият крак и ръцете се изнасят напред свободно под ъгъл 45 градуса.

Упражнението се прави с плавно люлеене на тялото напред и назад, на пръсти, с леко прегъване на коленете, като тежестта на тялото се пренася последователно ту на десния, ту на левия крак. Ръцете отпуснати следват движенията на тялото.

10. Мигновена смяна на краката

И.П. Тялото изправено, ръцете на кръста, десният крак изнесен встрани. Играе се на пръсти.

Мигновена смяна на положението на краката, като се стъпва на десния, а левият крак се изнася с леко подскачане.

Мигновена смяна на положението на краката, като се стъпва на левия, а десният крак отива на изходното положение и т.н.

Повтаря се общо 21 пъти, след което кракът се прибира и ръцете се отпускат.

11. Мигновено подскачане и разтваряне на краката и ръцете

И.П. Тялото изправено, ръцете на кръста, краката прибрани.

Мигновено подскачане и разтваряне на краката встрани. Едновременно с това и ръцете се изнасят встрани.

Прибиране на ръцете и краката в И.П.

Повтаря се 21 пъти. Упражнението се прави на пръсти.

12. И.П. Тялото изправено, краката прибрани, ръцете пред гърди, свити в лактите, с длани обърнати надолу.

Крачка встрани с левия крак и едновременно с това - разтваряне на ръцете.

Десният крак се прибира до левия, а ръцете се свиват в лактите пред гърдите.

Тези упражнения се правят 6 пъти наляво, 6 пъти надясно и 3 пъти наляво. Упражнението се прави плавно, ръцете се опъват хоризонтално встрани.

13. Величествено упражнение

И.П. Изправен стоеж, краката прибрани, ръцете под ъгъл 60 градуса насочени вдясно нагоре. Погледът следва движението на ръцете.

Люлейно движение на тялото и ръцете едновременно отдясно наляво с леко приклякване и привеждане на тялото напред. Движението е плавно, много бавно и величествено.

Люлейното движение се повтаря 4 пъти (по 2 пъти във всяка посока). На петия път става обръщане на тялото на 180 градуса върху левия крак с леко приклякване и замах на ръцете, като те описват широка дъга и се връщат в И.П. Упражнението се повтаря 6 пъти и се завършва с лице напред.

14. И.П. Тялото изправено, краката леко разтворени, ръцете на кръста с пръсти напред.

Подскачайки, изнасяме дъгообразно десния крак половин крачка напред и стъпваме върху него като едновременно левият крак отива встрани и без да се задържа в това положение, веднага прави на свой ред дъгообразна половин крачка напред; същевременно десният крак отива встрани.

Тялото силно се кърши в кръста наляво и надясно в такт с подскачането. При това подскачане от крак на крак се получава едно движение напред; след това се връщаме назад и така движенията напред и назад се сменят

последователно няколко пъти. Към края на упражнението движенията стават колкото се може по-бързи.

15. Упражнение за здравина на стомаха

И.П. Тялото изправено, краката и ръцете прибрани.

Ръцете се вдигат успоредно нагоре, като се поема дълбоко въздух.

Сваляне на ръцете надолу и едновременно прегъване на тялото в кръста и пълно издишване. Пръстите на ръцете докосват пръстите на краката без прегъване в коленете.

Повтаря се 3 пъти.

16. Упражнение за здравина на гърдите

Тялото изправено, краката и ръцете прибрани.

Ръцете се изнасят напред с длани надолу, после встрани хоризонтално, като се вдишва дълбоко.

Ръцете се връщат напред и се свалят надолу - издишва се.

Повтаря се 3 пъти.

17. Упражнение за долната част на симпатичната нервна система

Тялото изправено, краката разтворени, ръцете с длани една срещу друга, така че лактите леко да са долепени до главата.

Правят се кръгообразни движения на тялото от кръста нагоре: 3 кръга в посока обратна на движението на часовниковата стрелка и 3 кръга по посока на часовниковата стрелка.

18. Упражнение за горната част на симпатичната нервна система

Тялото изправено, краката леко разтворени, ръцете прибрани.

Ръцете с длани надолу се изнасят хоризонтално встрани, обръщат се с длани нагоре и се вдишва дълбоко.

Свиване на ръцете в лактите и докосване на раменете с пръсти, като едновременно се издишва.

Ръцете се връщат встрани с длани нагоре, обръщат се с дланите надолу и заедно с това се прибират към тялото и се издишва.

Упражнението се повтаря 3 пъти.

19. Упражнение за равновесие на нервната система

Тялото изправено, ръцете и краката прибрани.

Десният крак опънат се вдига до хоризонтално положение напред. Едновременно с това дясната ръка описва дъгообразно движение назад, нагоре и напред и докосва с пръстите си пръстите на десния крак.

Изнасяне на същия крак назад, опънат колкото може повече, като се свива в коляното. Едновременно с това се прави кръгов замах нагоре и назад с дясната ръка, пръстите на ръката докосват петата. Същото се прави и с левия крак.

Упражнението се прави общо 6 пъти (3 пъти с десния крак и 3 пъти с левия крак).

20. Упражнение за кръвообращението на главния мозък

Тялото изправено, краката прибрани, ръцете изнесени хоризонтално

надясно, с длани обърнати надолу, главата обърната наляво.

Ръцете със замах се придвижват наляво, като описват хоризонтален полукръг, а главата се придвижва в обратна посока.

Ръцете със замах се придвижват надясно, като описват хоризонтален полукръг, а главата се придвижва в обратна посока.

Изпълнява се общо 12 пъти (6 пъти наляво и 6 пъти надясно).

21. Упражнение за малкия мозък

Тялото изправено, краката и ръцете прибрани.

Приклякване, навеждане на тялото, ръцете надолу, пръстите се допират, сякаш загребват нещо.

Изправяне на тялото, като с ръцете се загребва отдолу нагоре и те се издигат плавно напред и нагоре, стигат над главата, като се спират отзад на тила, при малкия мозък. След това ръцете се спускат надолу, преминавайки пред тялото.

При приклякването колената малко се раздалечават. При въртене на ръцете да се получават хубави кръгове.

Едновременно с движенията се изговаря формулата: "Благодаря Ти, Господи, за магнетичната сила, която приемам от земята и я изпращам към малкия си мозък, за да трансформира всички мои отрицателни мисли, чувства и желания."

Упражнението се прави 3 пъти.

Накрая, след упражнението, се завършва с формулата: "Ние сме в хармония с живата Природа. Нека Божието благословение да протече през нас."

При изказване на думите "Ние сме в хармония с живата Природа", ръцете се издигат встрани и нагоре над главата с изправени нагоре пръсти и обърнати една към друга длани, върховете на пръстите се допират.

При думите "Нека Божието благословение да протече през нас", се прави обливане на тялото с ръцете - ръцете леко докосват главата, после се свалят плавно надолу, като минават през главата, раменете и гърдите и се прибират до тялото.

7 упражнения от Учителя

Търново, 1910 г., 18 август, Протоколи от годишната среща на Веригата, записал Петко Гумнеров:

Упражнение 1: Ръцете опънати назад и надолу с дланите. Движим ръцете кръгообразно отзад, нагоре и се навеждаме заедно с тялото, докато пръстите на ръцете опрат земята, след което се изправяме и ръцете се повдигат нагоре като се изнасят назад, докато дойдат в първото положение. Прави се 3 пъти. Това упражнение е за стомаха.

Упражнение 2: Изнасят се ръцете напред успоредно, после се разширяват встрани хоризонтално, като дланите са обърнати към земята. Прави

се 3 пъти. Това упражнение е за гърдите.

Упражнение 3: Повдигаме ръцете нагоре, повиваме тялото от кръста надясно, напред, наляво и назад, за да образува кръг. 3 пъти наляво и 3 пъти надясно. Това упражнение е за долните центрове на симпатичната нервна система.

Упражнение 4: Изнасяме ръцете встрани хоризонтално с длани надолу, издигаме ги нагоре като се превиват край главата и образуват кръг върху раменете. После се връщат, докато достигнат първото си положение. Прави се 5 пъти. Това упражнение е за развиване на горните центрове на симпатичната нервна система.

Упражнение 5: Изнасяме десния крак и дясната ръка едни срещу други, докато се допрат пръстите им, след което се описва кръг с ръката нагоре и назад, а кракът се свива назад постепенно и съобразно с кръга на ръката, докато пръстите на ръката допрат петата на крака, който се превива в коляното назад със стъпалото нагоре. Прави се 3 пъти с десния и 3 пъти с левите крак и ръка. Прави се за уякване на нервната система.

Упражнение 6: Изнасяме ръцете хоризонтално напред с длани надолу. Извиване на трупа от кръста нагоре отдясно наляво, като се гледа главата да бъде на противоположната страна на ръцете и трупа. Прави се 3 пъти. Това упражнение е за усилване кръвообращението в мозъка и за него г-н Дънов обясни, че е най-хубавото упражнение.

Упражнение 7: Протягат се ръцете напред с длани надолу. Ръцете се завиват нагоре и се извърщат назад, приляква се на цяло стъпало, без да се вдигат петите. Загребва се с ръцете, като се изнасят нагоре в първото положение и се изправя тялото. Прави се 3 пъти. Това упражнение е за усилване на малкия мозък.

Като тези гимнастически упражнения, които правим тук, никъде няма. Това, което дават те, никои други упражнения не могат да го дадат.

ОТВЪДЕН СВЯТ

Спомени на ученици

Съпругата ми се помина. Останах сам между четири стени. Няма с кого дума да разменя. Толкова ми стана неудобно и непоносимо. Сякаш светът ми стана тесен. Сякаш нещо отвътре ме мъчеше и задушаваше. Моята единствена утеха бяха беседите на Учителя. Един ден, когато четях беседа, срещнах нещо, което отблизо ме заинтересува. Понеже много тежко изживявах раздялата с моята другарка, това ми дойде като балсам: "Вие скърбите за вашите заминали близки! А те са около вас. Само дето не ги виждате. Ако силно пожелаете, може да ги видите, но трябва работа. Ще ставате в дванадесет часа в полунощ и ще се молите за тях без да прекъсвате нито веднъж. На четиридесетия ден ще ви се явят."

Реших да направя опит. Направих го и жена ми се яви във вид до кръста. Погледна ме и постепенно изчезна.

Горният опит ме увери, че има и друг свят, който ние с нашите физически очи не виждаме, защото той е по-ефирен.

Село Тополица, 1940 г, Димитър Славов

ЗАПИСКИ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

На Земята няма деца, а има дечурлига. А на Небето има деца. На Земята няма старци, има старуци.

Божественото Учение отрича старостта, отрича и смъртта. Според нас, смъртта не е нищо друго, освен събличане на старата дреха и обличане на нова. Ако старата ви дреха е нечиста, скъсана и окаляна, няма ли да я съблечете? Ще я съблечете, разбира се. Ако има възможност да се закърпи, ще я закърпите, а след това ще я оперете. Ако не може да се кърпи и пере, ще я изгорите и ще облечете нова, чиста дреха. Има ли нещо лошо в събличането на старата дреха и в обличането на нова? - Къде е онзи свят? - Пред тебе, но ти не го виждаш. Този и онзи свят са на едно и също място, но хората са слепи, не виждат нещата ясно. - Далеч ли е онзи свят? - Близко е. Колкото е разстоянието от мравешкия до човешкия свят, толкова е и от този до онзи свят.

Физическият свят е подобен на астралния, но последният е по-хубав. Астралният е около 100 км над земната повърхност - Божествените съкровища - местата, където възвишените духове си оставят телата, които им служат.

Оня свят е в междупланетното пространство. В това пространство има невидими, прозрачни небесни тела на Слънчевата система. Заминалите хора отиват там.

Какво нещо е раят? - Раят, тъй както аз го познавам, е една земя без нечистотии; една земя, пълна с ухаения, с най-хубави растения и цветя, с

най-хубавите изворчета, с най-хубавата музика, която съществува и с най-хубавите училища, с най-хубавите домове, с най-хубавите яденета. Раят се отличава по това, че няма клозети, защото материята е толкова чиста и организирана и организмите толкова съвършени, че всичко асимилират. Докато хората достигнат до тази висока култура, много време ще мине. Истинската култура съществува само при абсолютната чистота.

Колко има да работи върху себе си, човек ще познае само когато отиде в невидимия свят между възвишени и напреднали същества. Само там той ще може да сравни какво представят неговата ученост и неговото знание, неговата музика и неговото изкуство. Достатъчно е да чуе един от тамошните певци и музиканти да пее, да свири, за да пожелае веднага да слезе на Земята отново да започне учението си.

Човешката душа преди да дойде на Земята се прекарва през едно езеро, дето се окъпва, за да забрави всичко, което е преживяла горе. Ако помните това, което е там, тогава по-малко бихте издържали тук.

Свободният човек знае правилно да се храни, да диша, да чувства, да мисли и да служи на Бога. Знае ли тия неща, човек се е развил правилно и физически, и духовно, и умствено. Като го погледнете, виждате, че той е изработил красиви линии на лицето, на тялото си. Той не е нито слаб, нито пълен. Замене ли за другия свят, той влиза направо в райската градина. Намерят ли, че не отговаря на мерките, веднага го връщат на Земята да завърши започнатата си работа. Щом ви видят, веднага ще познаят правилно ли сте се хранили, правилно ли сте мислили и чувствали, правилно ли сте служили на Бога. Не сте ли изпълнили едно от тия правила, както трябва, вие имате някакъв недостатък.

Обикновеният човек не знае какво нещо е безсмъртието. Само безсмъртният познава безсмъртието. Безсмъртен е онзи, който от нищо не се смущава, който не нарушава своя вътрешен мир. Докато се смущава от всяка болест, от всяка неприятност в живота, човек е в областта на смъртта. Той е смъртен човек.

Когато умре човек, всичко оставя на Земята. Единственото нещо, което взема със себе си, е капиталът, вложен в неговия мозък. Когато човек умира, душата му стои до главата - чака последното му издихание, за да вземе веднага тоя капитал. Цял живот тя е работила върху него, превръщала е нисшето във висше, организирала го е и сега слиза, за да го вземе със себе си. Тя взема само есенцията на мозъка.

При смъртта животът започва да се изтегля от краката и ръцете нагоре към горния край на главата и оттам излиза. Има една нишка, която съединява духа с пъпа и ако тази нишка не се скъса, човек се връща; но ако се скъса, не може да се върне.

Тези, които умират, отиват в чистилището; тези, които заминават - в рая, а тези, които са бракувани, чакат прераждане.

Умирането не е страшно. Душата прилича на балонче, направено от

много фина материя и се държи за тялото с една много тънка нишка, вързана е със синкав конец под лъжичката. Като умира човек, туй балонче се отделя - скъсва се нишката и балончето отлита. Ако сте ясновидец, ще видите милиарди такива нишки. Вечерно време излизаш по тоя конец и пак по него се връщаш в тялото.

Човек не умира, само плътта умира. Душата на човека тежи 33 грама.

Умрелият човек съзнава, а хората казват, че е умрял.

Човекът в гроба запазва съзнанието си. Докато се освободи от тялото, минава през ред мъчнотии, защото е свързан с хиляди здрави нишки - не е лесно да се освободи от тях. Тежко е положението на душата и духа, докато се освободят от връзките на тялото.

Хубаво е човек да не вижда как се събаря тялото му. Затова да не се привързва много към земята, към вещите и близките и да прощава.

Гледайте да прощавате веднага на хората, за да може като умрете, веднага да се освободите. Иначе душата ви дълго ще гледа изгниването на тялото.

Няма какво да плачете за умрелия, той се преструва, че е умрял. Защо не плачете за един човек, когато греши? Аз плача за хората, само когато не се обичат. За умрелия не плача, защото зная, че смърт няма.

Под думата "душа" аз разбирам онова, което си ти, човекът. Що е душата? - То е човекът в своята същина, която не може да умре. И онзи, който не вярва, след като умре, ще види, че не умира. Той само се чуди, понеже е мислил, че ще умре. Като умре, ще види, че не само не е умрял, но е оживял, станал е радостен и весел. Всички сегашни хора, които умират, за които вие плачете, често са крайно весели и щастливи. Тия, които плачат тук на Земята, те плачат от съвсем други съображения. Не ви казвам, че трябва да желаем смъртта, но казвам: Ония, които са заминали за другия свят, от другия свят помагат повече, отколкото ако са на този свят.

Нашите хубави мисли към заминалите са храна за тях. Соковете, които самите мисли и чувства съдържат, ги хранят.

Вашите близки заминали са във вас, вие ги възпитавате. И те играят с вас гимнастика, и когато се чувствате изморени, това са вашите дядовци.

За самоубийството ще кажа: Не излизай от затвора, докато не му дойде времето. Защото ако излезете, десет пъти по-лошо ще бъде. Докато не ви пуснат, стойте в затвора да учите урока си.

Самоубийството е процес на израждане. Този, който се е самоубил, той се превръща в животно, деградира в животинското царство. След това му трябва хиляди години да пъпли като животно, докато дойде до това положение, в което се е намирал преди да се самоубие.

Верен,
истинен,
чист и благ
всякога бъди
и Господ на Мира
ще изпълни сърцето ти
с всички добрини!
Учителят

Цена

12